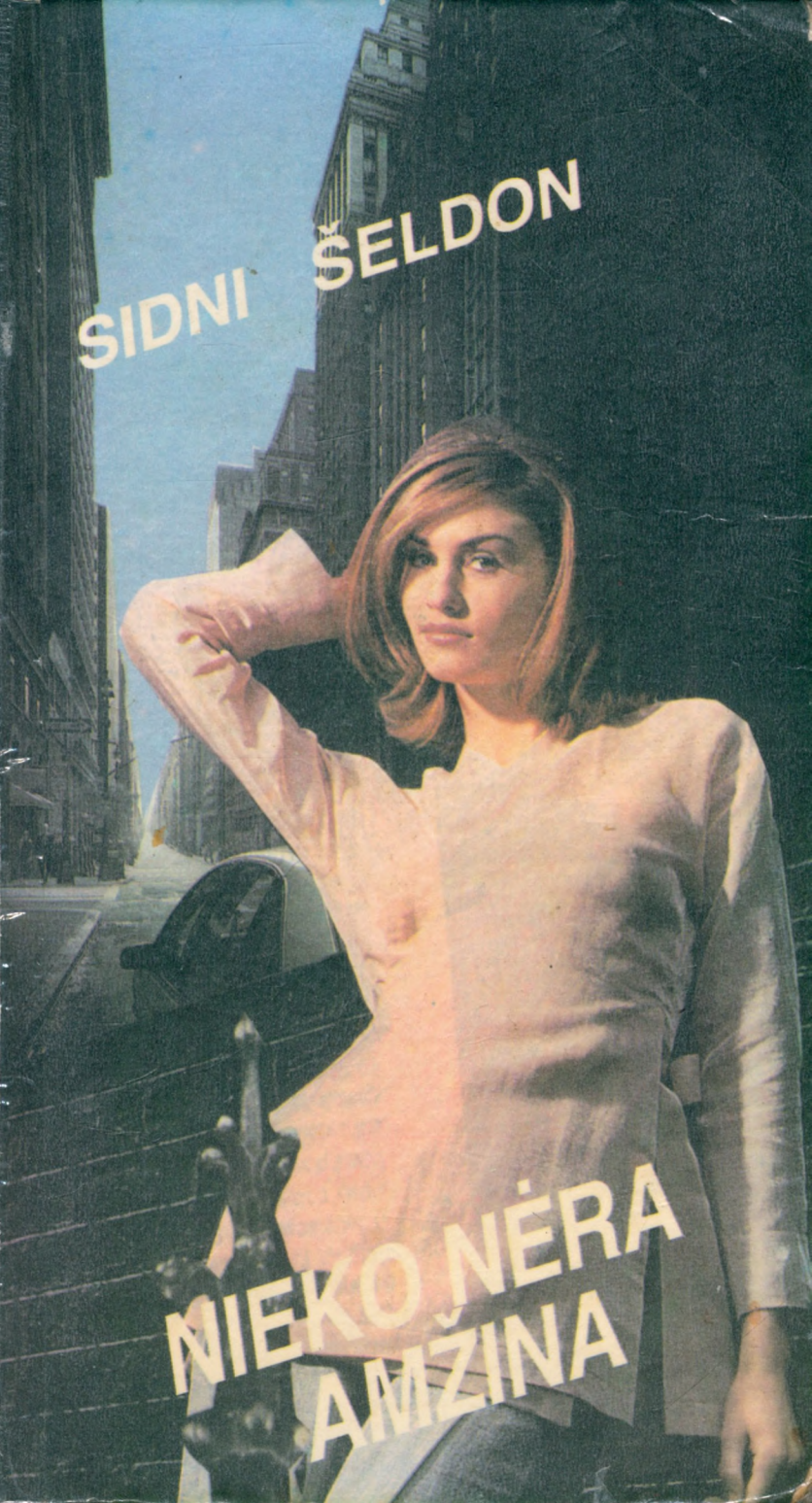
SIDNI ŠELDON
NIEKO NĖRA AMŽINA

Kas neišgydoma vaistais, tai išgydoma peiliu; kas neišgydoma peiliu, tai išgydoma įkaitinta geležimi; kas neišgydoma įkaitinta geležimi, tai reikia laikyti nepagydoma.

Hipokratas, V—IV a. p. Kr.

Egzistuoja trys žmonių kategorijos: vyrai, moterys ir moterys gydytojos.

Seras Viljamas Osleris

Populiarusis detektyvas

SIDNI ŠELDON

NIEKO NĖRA AMŽINA

Romanas

Vertė Aneta Ručinskienė

Vilnius Rosma

UDK 820(73)-3
Sh-11

Sheldon, Sidney

Sh-11 Nieko nėra amžina: /romanas/ Sidni Šeldon Vertė Aneta Ručinskienė. — Vilnius: Rosma 1997.— 292 p. (Populiarusis detektyvas)

ISBN 9986-00-205-2

Detektyvinė Sidni Šeldon melodrama apie likimą trijų jaunų moterų, kurios baigusios medicinos koledžus pradėjo dirbti vienoje San Francisko ligoninių.

UDK 820(73)-

Autorius nuoširdžiai dėkoja visiems gydytojams, medicinos seserims ir techniniam personalui, kurie dosniai su ju pasidalino savo žiniomis ir patirtimi.

© Sidney Sheldon, 1994
© Vertimas, Rosma, 1997
© Rosma, 1997

ISBN 9986-00-205-2

Prologas

San Franciskas
1995 m., pavasaris

Apygardos prokuroras Karlas Andrūzas buvo įniršęs.

— Koks reikalas, velniai rautų? — pratrūko jis. — Trys gydytojos gyvena drauge ir dirba vienoje ligoninėje. Viena jų miega bemaž su visu ligoninės personalu, kita nužudo pacientą dėl milijono dolerių, o trečioji pati nužudyta.— Andrūzas nutilo ir giliai atsiduso.— Ir visos jos moterys! Trys velnio neštos ir pamestos moterys gydytojos. Masinės informacijos priemonės susidomėjusios jomis kaip įžymybėmis. Jos nuolat rodomos televizorių ekranuose, laida „60 minučių" joms paskyrė net dalį programos. Barbara Volters parengė apie jas net specialų reportažą. Visuose laikraščiuose ir žurnaluose jų fotografijos, joms skirti straipsniai. Galiu kirsti lažybų, kad Holivudas ketina statyti apie tas kalaites filmą, kuriame jas parodys kaip herojes! Nenustebsiu, jeigu vyriausybė išleis pašto ženklus su jų fizionomijomis, kaip ir ženklą su Presliu. Ak, Viešpatie, paimkite šitą iš čia! — Prokuroras tvojo kumščiu į moters fotografiją žurnalo „Taim" viršelyje. Po fotografija buvo parašyta: „Gydytoja Peidžė Teilor — Gailestingumo Angelas ar Šėtono Apaštalas?" — Gydytoja Peidžė Teilor.— Apygardos prokuroro balsas buvo kupinas paniekos. Jis atsigręžė į Gasą Venablą, pagrindinį kaltinimo atstovą.— Šią bylą aš perduodu tau, Gasai. Man reikalingas kaltinamasis nuosprendis. Pirmojo laipsnio žmogžudystė. Dujų kamera.

— Nesijaudinkite,— tyliai ištarė Venablas.— Aš tuo pasirūpinsiu.

Sėdėdamas teismo salėje ir stebėdamas gydytoją Peidžę Teilor, Gasas Venablas pagalvojo: „Ji neįveikiama prisiekusiųjų teismui". Tačiau tuojau pat nusišypsojo sau: „Niekas negali būti neįveikiamas prisiekusiųjų teismui". Aukšta, grakšti, tamsiai rudos akys, kurių išraiškingumas dar labiau pabrėžė blyškų veidą. Abejingas stebėtojas nelaikytų jos patrauklia, tačiau atidesnis vyriškis pastebėtų joje ką kita — joje tarsi egzistavo skirtingi jos gyvenimai: džiugus vaiko susijaudinimas, jaunos merginos drovumas ir neryžtingumas, iš po kurių prasimušė išmintingumas ir suaugusios moters kančia. Buvo joje ir kažin kokio skaistumo. „Ji iš tų merginų,— toliau ciniškai mąstė Gasas Venablas,— kurią vyriškis mielai parsivestų namo ir supažindintų su motina. Jeigu tik jo mamai patinka šaltakraujės žmogžudės".

Jos žvilgsnyje jautėsi kažin koks niūrus užsimiršimas, šitas žvilgsnis kalbėjo, kad gydytoja Peidžė Teilor dabar yra visai kitoje vietoje, kitame laike, labai toli nuo šitos pilkos, šaltos teismo salės, suvaržiusios jos laisvę.

Teismo posėdis vyko senajame Teisingumo rūmų pastate Brajanto gatvėje. Aukčiausiasis teismas ir apygardos kalėjimas buvo įsikūrę bjauriame septynaukščiame pastate, sumūrytame iš pilkų kvadratinių akmenų. Čia atėję lankytojai turėjo pereiti per elektroninę saugumo sistemą. Aukščiausiasis teismas užėmė trečiąjį pastato aukštą. 211 posėdžių salėje, kur buvo svarstomos žmogžudystės bylos, teisėjo kėdės stovėjo palei tolimąją sieną, ant kurios kabojo JAV valstybinė vėliava. Kairėje pusėje nuo teisėjo kėdės stovėjo prisiekusiųjų suolai, salės centre — du perėjimu atskirti stalai: vienas kaltinimo atstovui, kitas — gynybos atstovui.

Salę užplūdo reporteriai ir žiopliai, kuriuos visada traukdavo nužudymo ir mirtimi pasibaigusių autoavarijų bylos. Kaip ir kiekviena žmogžudystės byla, šitoji taip pat turėjo būti tam tikras spektaklis. Pagrindinis kaltintojas Gasas Venablas ir pats atrodė ganėtinai efektingai. Tai buvo apkūnus vyriškis su kupeta žilų plaukų, ožio barzdele

ir dailiomis pietiečio plantatoriaus manieromis. Jis atrodė išsiblaškęs ir neryžtingas, tačiau jo smegenys dirbo kaip kompiuteris. Bet kuriuo metų laiku jis vilkėjo baltą kostiumą ir senamadžius marškinius su kieta apykakle; tai buvo jo savotiškas „firminis ženklas".

Jo priešininku teisme buvo Alanas Penas, Peidžės Teilos gynėjas — kresnas energingas mitruolis, susikūręs sau visada apginančio savo klientus advokato reputaciją.

Abu vyriškiai susitiko ne pirmą kartą, ir jų tarpusavio santykiai rėmėsi nevalinga pagarba ir visišku vienas kitu nepasitikėjimu. Dideliam Venablo nustebimui, Alanas Penas atėjo pas jį, likus savaitei ligi bylos nagrinėjimo.

— Gasai, aš atėjau padaryti tau paslaugą.

„Bijok gynėjų, atnešančių dovanas".

— Alanai, ką tu sugalvojai?

— Klausyk, aš šito dar neaptariau su savo kliente, bet sakykime... tiesiog sakykime, kad aš įkalbėsiu ją prisipažinti kalta, kad nuosprendis būtų švelnesnis ir sutaupytume išlaidas, skirtas bylos nagrinėjimui.

— Tu siūlai man sandėrį mainais už jos prisipažinimą?

— Taip.

Gasas Venablas pasiknaisiojo savo stalčiuje.

— Negaliu rasti to velnio kalendoriaus. Ar tu žinai, kelinta šiandien diena?

— Birželio pirmoji. O kas?

— O aš pagalvojau, kad atėjo Kalėdos, kitaip tu neprašytumei manęs tokios dovanos.

— Gasai...

Krėsle sėdėjęs Venablas palinko į priekį.

— Žinai, Alanai, jeigu tai būtų eilinė byla, aš tau padėčiau. Tiesą sakant, aš labiau linkęs dabar gaudyti žuvį Aliaskoje. Tačiau mano atsakymas bus neigiamas. Tu gini šaltakrauję žmogžudę, kuri nužudė bejėgį pacientą dėl jo pinigų. Aš reikalausiu mirties bausmės.

— Aš manau, ji nekalta, ir...

Venablas garsiai nusikvatojo.

— Ne, tu ją laikai kalta. Ir visi taip mano. Tai labai paprastas dalykas. Tavo ginamoji taip pat kalta, kaip ir Kainas.

— Ne, Gasai, kol tai paskelbs prisiekusiųjų žiuri.

— Jie paskelbs.— Gasas patylėjo.— Paskelbs.

Kai Alanas Penas išėjo, jis sėdėjo krėsle ir galvojo apie jų pokalbį. Peno apsilankymas buvo jo silpnumo požymis. Penas suprato, kad jis neturi šansų laimėti šitą bylą. Gasas Venablas pagalvojo apie jo turimus nepaneigiamus įkalčius, apie liudytojus, kuriuos jis iškvies į teismą, ir liko visiškai patenkintas savimi.

Nebuvo jokių abejonių. Gydytojos Peidžės Teilor laukė dujų kamera.

Sudaryti prisiekusiųjų sąrašą pasirodė ne taip jau ir lengva. Jau keletą mėnesių laikraščiuose mirgėjo antraštės apie šitą daug triukšmo sukėlusią bylą. Šaltakraujiška žmogžudystė sukėlė didžiulę visuotinio pasipiktinimo bangą.

Teismui pirmininkavo Vanesa Jang — griežta, puiki tamsiaodė teisininkė, kuri, anot gandų, būsianti JAV Aukščiausiojo teismo teisėja. Ji garsėjo savo nepakantumu advokatams ir ūmiu charakteriu. San Francisko advokatai tarpusavyje kalbėdavo: „Jeigu tavo klientas kaltas, bet tu tikiesi gailestingumo — laikykis kuo toliau nuo teisėjos Jang".

Dieną prieš teismo posėdį Vanesa Jang surinko savo kabinete kaltinimo ir gynybos atstovus.

— Džentelmenai, mums reikia susitarti dėl kai kurių taisyklių. Dėl rimto šitos bylos pobūdžio aš ketinu daryti tam tikras nuolaidas, kad gynyba įsitikintų, jog teismas neturi išankstinio nusistatymo. Tačiau įspėju jus abu — nemėginkite pasinaudoti šituo pranašumu. Jums aišku?

— Taip, jūsų kilnybe.

— Taip, jūsų kilnybe.

Gasas Venablas baigė savo įžanginę kalbą.

— Taigi, ponai prisiekusieji, kaltinimas ketina įrodyti... taip, be jokių abejonių įrodyti, kad gydytoja Peidžė Teilor nužudė savo pacientą Džoną Kroniną. Tačiau ji nužudė jį ne šiaip sau, o dėl pinigų... dėl labai didelių pinigų. Ji nužudė Džoną Kroniną dėl milijono dolerių. Patikėkite, po to, kai jūs išgirsite visus įrodymus, jūs, be abejo, pripažinsite, kad gydytoja Peidžė Teilor įvykdė pirmojo laipsnio žmogžudystę. Dėkoju jums.

Prisiekusieji sėdėjo tylėdami ir nejudėdami, laukdami tolimesnės įvykių eigos.

Gasas Venablas pasisuko į teisėją:

— Jūsų kilnybe, jeigu neprieštaraujate, pirmuoju kaltinimo liudytoju norėčiau pakviesti Herį Viljamsą.

Kai liudytoją prisaikdino, Gasas Venablas kreipėsi į jį:

— Ar jūs dirbate sanitaru apygardos ligoninėje „Embarkadero"?

— Taip, teisingai.

— Ar jūs dirbote trečiojoje palatoje, kai praeitais metais ten buvo paguldytas Džonas Kroninas?

— Taip.

— Gal jūs galėtumėte pasakyti, kas buvo jo gydantysis gydytojas?

— Gydytoja Teilor.

— Kaip jūs charakterizuotumėte gydytojos Teilor ir Džono Kronino santykius?

— Protestuoju! — pašoko iš savo vietos Alanas Penas.— Kaltinimas siūlo liudytojui padaryti išvadas.

— Protestas priimtas.

— Leiskite man kitaip pateikti klausimą. Ar jūs girdėjote kokius nors gydytojos Teilor ir Džono Kronino pokalbius?

— O, žinoma. Aš negalėjau jų negirdėti, kadangi aš visą laiką dirbau šitoje palatoje.

— Ar jūs galėtumėte šituos pokalbius pavadinti draugiškais?

— Ne, sere.

— Štai kaip? Kodėl jūs taip manote?

— Aš prisimenu, kaip tą dieną, kai į ligoninę atvyko ponas Kroninas ir gydytoja Teilor ėmė jį apžiūrinėti, jis pasakė, kad ji laikytų...— Liudytojas užsikirto.— Nežinau, ar aš galėsiu pakartoti jo žodžius.

— Pakartokite, pone Viljamsai, manau, kad teismo salėje vaikų nėra.

— Na, jis pasakė jai, kad ji laikytų savo sušiktas rankas toliau nuo jo.

— Būtent šitaip jis pasakė gydytojai Teilor?

— Taip, sere.

— Prašau papasakoti teismui, ką dar jūs girdėjote ar matėte?

— Jis visada ją vadino „šita kalaitė". Nenorėjo, jog ji būtų šalia jo. Kai ji įeidavo į palatą, jis paprastai sakydavo tokias frazes: „Vėl šita kalaitė pasirodė!", „Pasakykite šitai kalaitei, kad paliktų mane ramybėje", „Kodėl man negali atsiųsti tikro gydytojo?"

Gasas Venablas patylėjo ir pažiūrėjo į tą pusę, kur sėdėjo gydytoja Teilor. Prisiekusiųjų žvilgsniai nukrypo į tą pačią pusę. Venablas palingavo galva, tarsi būtų nusiminęs, ir vėl ėmė klausinėti liudytoją.

— Ar jums atrodė, jog ponas Kroninas yra tas žmogus, kuris ketina padovanoti gydytojai Teilor milijoną dolerių?

Alanas Penas vėl pašoko iš savo vietos.

— Protestuoju! Kaltinimas ragina liudytoją pasakyti savo nuomonę.

— Protestas atmestas,— paskelbė teisėja Jang.— Liudytojas gali atsakyti į klausimą.

Alanas Penas pažiūrėjo į Peidžę Teilor ir atsisėdo ant savo kėdės.

— Nė velnio,— pareiškė sanitaras.— Žinoma, ne. Juk jis tiesiog nekentė jos.

Liudytojo vietą užėmė gydytojas Artūras Keinas.

Gasas Venablas ėmė jį klausinėti.

— Gydytojau Keinai, ar jūs dirbote ligoninėje, kai buvo pastebėta, kad Džonas Kroninas nužu... — Jis pašnairavo į teisėją Jang.— ...mirė nuo į veną įšvirkšto insulino? Ar taip?

— Taip.

— O paskui išsiaiškinta, kad dėl to kalta gydytoja Teilor?

— Visiškai teisingai.

— Gydytojau Keinai, aš noriu parodyti jums ligoninėje nustatytą oficialią mirties priežastį, po ja pasirašė gydytoja Teilor.— Venablas paėmė nuo stalo popierių ir padavė jį Keinui.— Būkite geras, perskaitykite ją garsiai.

Keinas pradėjo skaityti:

—„Džonas Kroninas. Mirties priežastis: miokardo infarktas kaip plaučių embolijos rezultatas".

— O jeigu suprantamiau?

— Išvadoje sakoma, kad pacientas mirė nuo širdies priepuolio.

— Ir šitą išvadą pasirašė gydytoja Teilor?

— Taip.

— Gydytojau Keinai, ar tai tikroji Džono Kronino mirties priežastis?

— Ne. Jis mirė nuo insulino injekcijos.

— Vadinasi, gydytoja Teilor įšvirkštė jam mirtiną insulino dozę, o paskui suklastojo mirties priežasties išvadą?

— Taip.

— Ir jūs apie tai pranešėte gydytojui Volisui, ligoninės viršininkui, o jis savo ruožtu pranešė valdžios instancijoms?

— Taip. Aš laikiau tai savo pareiga.— Keino balse suskambėjo teisuolio pasipiktinimas.— Aš gydytojas. Ir laikau, kad jokiomis aplinkybėmis negalima atimti kitam žmogui gyvybės.

Paskui pakvietė Džono Kronino našlę Heizlę. Tai buvo maždaug keturiasdešimties metų moteris, ugniniais plaukais ir putnia figūra, kurios nepavyko paslėpti po paprasta juoda suknele.

Gasas Venablas pradėjo apklausą.

— Ponia Kronin, aš suprantu, jog visa tai jums labai skausminga, tačiau aš privalau paprašyti jus, kad apibūdintumėte prisiekusiesiems savo tarpusavio santykius su velioniu vyru.

Našlė nusišluostė akis didele mezginių nosine.

— Mūsų su Džonu santuoka buvo laiminga. Jis buvo puikus žmogus. Dažnai man sakydavo, kad aš jam atnešiau tikrąją laimę, kurios jis anksčiau nepatyrė.

— Kiek metų truko jūsų santuoka su Džonu Kroninu?

— Dvejus metus, bet Džonas visada sakė, kad tai buvo dveji metai rojuje.

— Ponia Kronin, ar kada nors jūsų vyras kalbėjo su jumis apie gydytoją Teilor? Ar jis sakė, kad laiko ją puikia gydytoja? Arba kaip labai ji jam padėjo? Arba kad ji jam labai patinka?

— Jis apskritai niekada apie ją neužsiminė.

— Niekada?

— Niekada.

— O ar Džonas niekada neužsiminė, kad ketina išbraukti jus ir jūsų brolius iš testamento?

— Ne. Jis buvo pats doriausias žmogus pasaulyje. Jis man visada sakydavo, kad aš galiu turėti viską, ko įsigeisiu, o kai jis numirsiąs...— našlės balsas suvirpėjo,— ...kai jis numirsiąs, aš būsiu turtinga moteris, ir...— Ji negalėjo pabaigti frazės.

— Penkiolikos minučių pertrauka,— paskelbė teisėja Jang.

Džeisonas Kurtis sėdėjo paskutinėje posėdžių salės eilėje. Jį draskyte draskė pyktis. Jis negalėjo patikėti tuo, ką liudytojai kalbėjo apie Peidžę. „Juk tai moteris, kurią aš myliu,— pagalvojo jis.— Moteris, kurią aš ketinu vesti".

Iš karto po Peidžės arešto Džeisonas Kurtis aplankė ją kalėjime.

— Mes kovosime,— pažadėjo jis.— Aš pasamdysiu tau geriausią šalies kriminalinių bylų advokatą.— Jo atmintyje iš karto išplaukė pavardė. Alanas Penas. Džeisonas nuvažiavo pas jį.

— Aš seku šitą bylą iš laikraščių,— pasakė Penas.— Spauda jau pasistengė ir paskelbė jai nuosprendį už Džono Kronino nužudymą dėl milijono dolerių. Negana to, ji pati prisipažįsta, kad jį nužudė.

— Aš ją pažįstu,— papriešta ravo Džeisonas Kurtis,— ir patikėkite manimi, Peidžė nė už ką to nepadarytų dėl pinigų.

— Kadangi ji prisipažįsta, kad jį nužudė,— tęsė Penas,— mes čia turime reikalą su eutanazija. Numarinimas iš humaniškų paskatų Kalifornijoje uždraustas, o taip pat ir daugelyje kitų valstijų, tačiau požiūris į tai yra prieštaringas. Žinoma, galima prisiminti Florensę Naitingeil * ir tai, kaip ji girdėjo Aukščiausiojo balsą bei kitokius nie-

* Florensė Naitingeil (1820—1910), anglų gailestingoji seselė ir visuomenės veikėja. 1912 m. Tarptautinė Raudonojo Kryžiaus lyga įsteigė jos vardo medalį kaip aukščiausiąjį apdovanojimą medicinos seserims.

kus, tačiau visa bėda ta, kad jūsų mylimoji numarino pacientą, kuris savo testamentu paliko jai milijoną dolerių. Kas pirmiau atsirado, kiaušinis ar višta? Ji apie tą milijoną sužinojo iki numarinimo ar po jo?

— Peidžė supratimo neturėjo apie tuos pinigus,— ryžtingai pareiškė Džeisonas.

— Teisingai. Tai buvo paprasčiausias laimingas sutapimas,— išsisukinėdamas pasakė advokatas.— Tačiau apygardos prokuroras mano, jog tai pirmojo laipsnio nužudymas ir reikalauja mirties nuosprendžio.

— Ar jūs imsitės šitos bylos?

Penas užsikirto. Visiškai suprantama, kad Džeisonas Kurtis patikėjo gydytoja Teilor. Kaip Samsonas patikėjo Dalila. Advokatas žvilgtelėjo į Džeisoną ir pagalvojo: „Galbūt šitą vargšelį apgaudinėjo, o jis to net neįtaria".

Džeisonas laukė jo atsakymo.

— Aš imsiuosi šitos bylos, tačiau kaip jūs pats suprantate, ji labai sudėtinga. Ir laimėti ją bus labai sunku.

Alano Peno pareiškimas pasirodė pernelyg optimistiškas.

Kai kitą rytą teismo posėdis atsinaujino, Gasas Venablas pakvietė visą virtinę liudytojų.

Pirmoji parodymus davė medicinos sesuo.

— Aš girdėjau, kaip Džonas Kroninas sakė: „Aš žinau, kad mirsiu ant operacinio stalo. Tu nori mane nužudyti. Tačiau aš tikiuosi, kad tave pasodins už žmogžudystę".

Medicinos seserį pakeitė Kronino advokatas Roderikas Pelamas. Gasas jį paklausė:

— Kai jūs pranešėte gydytojai Teilor apie jai paliktą Džono Kronino milijoną dolerių, ką ji pasakė?

— Kažin ką panašaus į: „Tai neetiška. Jis juk buvo mano pacientas".

— Ji pripažino, jog tai buvo neetiška?

— Taip.

— Bet sutiko paimti pinigus?

— O taip, suprantama.

Alanas Penas surengė advokatui kryžminę apklausą.

— Pone Pelamai, ar gydytoja Teilor laukė jūsų vizito?

— Kodėl, ne, aš...

— Ar jūs paskambinote jai iš anksto ir pasakėte: „Džonas Kroninas paliko jums milijoną dolerių"?

— Ne, aš...

— Vadinasi, jūs apie tai pranešėte jai asmeniškai?

— Taip.

— Ir jūs galėjote matyti jos reakciją į šitą naujieną?

— Taip.

— O kaip ji reagavo, kai išgirdo naujieną apie pinigus?

— Na... ji... ji atrodė nustebusi, bet...

— Dėkoju, pone Pelamai. Aš baigiau.

Bylos nagrinėjimas vyko jau ketvirtą savaitę. Žiopliai ir reporteriai su malonumu stebėjo kaltinimo ir gynybos atstovus. Gasas Venablas vilkėjo baltais rūbais. Alanas Penas — juodais; jie abu vaikščiojo po salę, kaip žaidėjai susirėmę mirtinoje „gyvųjų šachmatų" partijoje, kur Peidžė Teilor buvo aukojamojo pėstininko vaidmenyje.

Gasas Venablas vis stipriau veržė mazgą.

— Jeigu teismas neprieštarauja, aš norėčiau pakviesti liudytoją Almą Rodžers.

Kai liudytoja atsistojo savo vietoje ir prisiekė, Venablas pradėjo apklausą.

— Ponia Rodžers, kur jūs dirbate?

— Panelė Rodžers.

— O, atleiskite.

— Aš dirbu turizmo agentūroje „Korniš".

— Jūsų agentūra parduoda kelialapius į įvairias šalis, užsako viešbučius ir teikia klientams kitokias paslaugas?

— Taip, sere.

— Aš noriu, kad jūs pažiūrėtumėte į kaltinamąją. Ar jūs anksčiau ją esate mačiusi?

— O, taip. Ji lankėsi mūsų agentūroje prieš dvejus ar trejus metus.

— Ir ko ji norėjo?

— Ji sakė, kad ją domina kelionė į Londoną, Paryžių ir, man regis, į Veneciją.

— Kokios klasės bilietai ją domino?

— Ji pasakė, kad norinti visko pirmos klasės — lėktuvo, viešbučio. Ir dar ji domėjosi nuomojama jachta.

Per salę nuvilnijo šurmulys. Gasas Venablas priėjo prie savo stalo ir paėmė nuo jo kažin kokius segtuvus.

— Štai šituos prospektus policija aptiko gydytojos Teilor bute. Tai turistinių kelionių reklamos į Londoną, Paryžių ir Veneciją, čia nurodyti brangūs viešbučiai, lėktuvų reisai, o taip pat nuomojamųjų jachtų kainos.

Per salę vėl nuvilnijo šurmulys.

Kaltintojas atvertė vieną prospektų.

— Štai kai kurių nuomojamųjų jachtų sąrašas.— Jis garsiai perskaitė:— „Kristina O." — dvidešimt šeši tūkstančiai dolerių per savaitę plius jachtos priežiūros išlaidos... „Rezoliut taim" — dvidešimt keturi tūkstančiai penki šimtai dolerių per savaitę... „Laki drim" — dvidešimt septyni tūkstančiai trys šimtai dolerių per savaitę. — Gasas pakėlė galvą nuo prospekto.— „Laki drim" pažymėta paukščiuku. Peidžė Teilor jau pasirinko jachtą, kurios nuoma atsieina dvidešimt septynis tūkstančius tris šimtus dolerių per savaitę. Tačiau dar neišsirinko aukos. Šituos prospektus mes pažymėsime kaip „daiktinius įrodymus „A".— Venablas pasisuko į Alaną Peną ir nusišypsojo. Alanas Penas žvilgtelėjo į Peidžę. Ji nuleido galvą ir įsistebeilijo į stalą, jos veidas buvo baltas.— Aš baigiau, liudytojas jūsų.

Penas atsistojo ir įsitempė, stengdamasis greičiau galvoti.

— Kaip dabar sekasi jūsų biznis, panele Rodžers?

— Atleiskite?

— Aš paklausiau, kaip sekasi. Ar „Korniš" — stambi turizmo agentūra?

— Taip, gana stambi.

— Turbūt pas jus ateina daugybė žmonių, besidominčių turistinėmis kelionėmis?

— O taip.

— Sakykime, penki ar šeši žmonės per dieną?

— O ne! — Liudytojos balse suskambėjo pasipiktinimas.— Per dieną mes aptarnaujame maždaug penkiasdešimt žmonių.

— Penkiasdešimt žmonių per dieną? — Penas leido suprasti, kad tai padarė jam įspūdį.— O šis atvejis, apie kurį mes kalbame, buvo prieš dvejus ar trejus metus. Jeigu

penkiasdešimt padauginsime iš devynių šimtų dienų, tai bus keturiasdešimt penki tūkstančiai žmonių.

— Ko gero, taip.

— Iš visų šitų žmonių jūs įsiminėte būtent gydytoją Teilor. Kodėl?

— Suprantate, ji ir dvi jos draugės labai užsidegė dėl kelionės į Europą. Man tai labai patiko. Jos elgėsi kaip moksleivės. Taip, aš tai prisimenu labai aiškiai ir labiausiai todėl, kad jos neatrodė panašios į žmones, kurie galėtų leisti sau išsinuomoti jachtą.

— Aš supratau. Turbūt kiekvienas, kuris užeina pas jus ir paima prospektą, leidžiasi į turistinę kelionę?

— Žinoma, kad ne. Bet...

— Juk iš tikrųjų gydytoja Teilor nenusipirko pas jus kelialapio, argi ne?

— Ne. Pas mus nenusipirko. Ji...

— Ir niekur kitur taip pat nenusipirko. Ji paprasčiausiai paprašė pažiūrėti prospektus.

— Taip. Ji...

— O tai nėra visai tas pats, kas kelionė į Paryžių arba Londoną, tiesa?

— Taip, bet...

— Dėkoju. Aš neturiu jums daugiau klausimų.

Venablas pasisuko į teisėją Jang.

— Aš norėčiau pakviesti liudytoju gydytoją Bendžaminą Volisą...

— Gydytojau Volisai, ar jūs vadovaujate apygardos ligoninei „Embarkadero"?

— Taip.

— Vadinasi, jūs pažįstamas su gydytoja Teilor ir jos darbu?

— Taip.

— Ar jūs nustebote, kai išgirdote, jog gydytoją Teilor apkaltino žmogžudyste?

Penas pašoko nuo kėdės.

— Protestuoju, jūsų kilnybe. Gydytojo Voliso atsakymas neturi nieko bendro su byla.

— Jeigu aš galėčiau paaiškinti,— įsiterpė Venablas.— Jis toks neatrodytų, jeigu jūs leisite man...

— Gerai, pažiūrėsime, kur jūs kreipsite,— leido teisėja Jang.— Tačiau, pone Venablai, jokio tuščiažodžiavimo.

— Leiskite man kitaip paklausti,— tęsė Venablas.— Gydytojau Volisai, kiekvienas gydytojas duoda Hipokrato priesaiką, argi ne?

— Taip.

— Ten yra tokie žodžiai,— Gasas perskaitė iš popierėlio, kurį laikė rankoje:— „.. .susilaikysiu nuo bet kokių nešvarių poelgių".

— Taip.

— Ar anksčiau gydytoja Teilor padarė kokius nors veiksmus, kurie įtikino jus, jog ji gali sulaužyti Hipokrato priesaiką?

— Protestuoju.

— Protestas atmestas.

— Taip, padarė.

— Prašau paaiškinti, kokie buvo tie veiksmai.

— Mūsų ligoninėje gulėjo pacientas, kuriam, gydytojos Teilor nuomone, reikalingas kraujo perpylimas. Tačiau jo šeima nesutiko.

— Ir kas gi įvyko?

— Nepaisydama šito, gydytoja Teilor viš dėlto jam perpylė kraują.

— Ar tai teisėta?

— Visiškai neteisėta. Be teismo sprendimo to daryti negalima.

— Tai kaip pasielgė gydytoja Teilor?

— Ji gavo teismo sprendimą vėliau ir pažymėjo jį atgaline data.

— Vadinasi, ji pasielgė neteisėtai, o kad tai nuslėptų, suklastojo ligoninės dokumentus?

— Visiškai teisingai.

Alanas Penas metė į Peidžę pilną įniršio žvilgsnį. „Ką dar, velniai rautų, ji nuo manęs nuslėpė" — pagalvojo jis.

Jeigu publika tuo momentu stebėjusi Peidžę, tikėjosi pamatyti jos veide susijaudinimą, kuris būtų ją išdavęs, tai jos laukė nusivylimas.

„Šalta kaip ledas",— pagalvojo prisiekusiųjų seniūnas.

Gasas Venablas pasisuko į teisėją.

— Jūsų kilnybe, kaip žinote, aš tikėjausi pakviesti liudytoju gydytoją Lorensą Barkerį. Tačiau, nelaimei, jis dar neatsigavo po priepuolio ir negali dalyvauti teisme. Aš ketinu apklausti kelis žmones iš ligoninės personalo, kurie dirbo su Barkeriu.

Ir vėl Penas pašoko iš savo vietos.

— Protestuoju! Nematau jokios būtinybės. Gydytojas Barkeris nedalyvauja teismo posėdyje ir neketina dalyvauti. Jeigu...

Venablas nutraukė advokatą:

— Jūsų kilnybe, patikinu jus, kad mano klausimai bus tiesiogiai susiję su parodymais, kuriuos mes ką tik girdėjome. Jie taip pat susiję su kaltinamosios kaip gydytojos kompetencija.

— Gerai, pažiūrėsime,— skeptiškai pasakė teisėja Jang.— Tačiau čia teismo salė, o ne upė, ir aš nepakęsiu, kad čia gaudytų žuvį drumzliname vandenyje. Galite pakviesti savo liudytojus.

— Dėkoju jums. — Venablas atsigręžė į teismo antstolį. — Aš noriu pakviesti liudytoju gydytoją Matjų Petersoną.

Į liudytojo vietą atėjo maždaug šešiasdešimties metų elegantiškas vyriškis. Jį prisaikdino, o paskui Gasas Venablas pradėjo apklausą.

— Gydytojau Petersonai, ar jūs seniai dirbate apygardos ligoninėje „Embarkadero"?

— Aštuonerius metus.

— Kokia jūsų specializacija?

— Aš kardiochirurgas.

— Ar dirbdamas ligoninėje „Embarkadero" jūs kada nors operavote drauge su gydytoju Lorensu Barkeriu?

— Taip, suprantama. Daugelį kartų.

— Kokios jūs nuomonės apie jį?

— Tokios pačios, kaip ir visi kiti. Išskyrus de Bekį ir Kulį, jis, ko gero, geriausias kardiochirurgas pasaulyje.

— Ar jūs buvote operacinėje tą rytą, kai gydytoja Teilor operavo pacientą, kurio pavardė...— Venablas žvilgtelėjo į savo užrašus,— ...Lansas Kelis?

Į šitą klausimą liudytojas atsakė jau kitu tonu:

— Taip, aš ten buvau.

— Gal papasakosite mums, kas įvyko tą rytą?

Gydytojas prašneko labai nenoromis.

— Na, reikalai klostėsi blogai, grėsė pavojus netekti paciento...

— Kada jūs sakote „netekti paciento"...

— Jam sustojo širdis. Mes mėginome sugrąžinti jį į gyvenimą ir...

— Pasiuntėte pakviesti gydytojo Barkerio?

— Taip.

— Ir jis atėjo į operacinę, kai operacija dar vyko?

— Jis atėjo, kai operacija ėjo į pabaigą. Tačiau jau buvo per vėlu ką nors daryti. Mes buvome bejėgiai sugrąžinti pacientui gyvybę.

— Ir tuo momentu gydytojas Barkeris kažin ką pasakė gydytojai Teilor?

— Taip.

— Būtent ką pasakė gydytojas Barkeris?

Liudytojas tylėjo, ir viduryje užsitęsusios pauzės už lango staiga sudundėjo griaustinis, tarsi būtų Dievo balsas. O po kelių sekundžių prapliupo liūtis, jos lašai ėmė barbenti į teismo pastato stogą.

Gydytojas Barkeris tarė: „Jūs jį nužudėte".

Publika suūžė. Teisėja Jang stuktelėjo plaktuku į stalą.

— Liaukitės! Ar jūs urviniai žmonės? Dar vienas toks išsišokimas, ir jūs visi atsidursite gatvėje.

Gasas Venablas palaukė, kol nutilo triukšmas, ir, kai stojo tyla, tęsė:

— Jūs tikras, kad būtent šiuos žodžius ištarė gydytojas Barkeris, kreipdamasis į gydytoją Teilor? „Jūs jį nužudėte".

— Taip.

— Ir jūs patvirtinate, kad gydytojo Barkerio kaip specialisto nuomonė labai vertinama?..

— Taip.

— Dėkoju jums. Aš daugiau klausimų neturiu. — Venablas pasisuko į Alaną Peną.— Liudytojas jūsų.

Penas atsistojo ir priėjo prie liudytojo.

— Gydytojau Petersonai, aš niekada nedalyvavau operuojant ligonį, bet galiu įsivaizduoti, kad operacinėje vyrauja didelė įtampa, ypač kai daroma tokia rimta širdies operacija.

— Taip, įtampa labai didelė.

— Kiek žmonių tokiu momentu būna operacinėje? Trys ar keturi?

— O ne. Maždaug šeši, o kartais ir daugiau.

— Tikrai?

— Taip. Paprastai du chirurgai, vienas jų asistuoja, kartais du anesteziologai, operacinės sesuo ir mažiausiai dar viena sesuo, kuri stebi aparatūros darbą.

— Aš supratau. Vadinasi operacinėje būna gana triukšminga. Gydytojai nurodinėja, na ir panašiai.

— Taip.

— Ir, kaip man žinoma, operacijos metu skamba muzika, tai jau tapo bendrąja praktika.

— Na, taip.

— Kai gydytojas Barkeris įėjo į operacinę ir pamatė, kad pacientas miršta, visus turbūt apėmė dar didesnis susijaudinimas.

— Suprantate, visi buvo labai užsiėmę, stengdamiesi išgelbėti pacientą.

— Ir smarkiai triukšmavo?

— Taip, triukšmo buvo daug.

— Ir vis dėlto, nors buvote susijaudinęs, buvo triukšminga ir grojo muzika, jūs sugebėjote išgirsti, kaip gydytojas Barkeris pasakė gydytojai Teilor, jog ji nužudė pacientą. Tokiomis sąlygomis jūs juk galėjote apsirikti, argi ne?

— Ne, sere, aš negalėjau apsirikti.

— Kodėl jūs toks tikras?

Gydytojas Petersonas atsiduso.

— Kadangi tuo momentu aš stovėjau šalia gydytojo Barkerio.

— Daugiau klausimų aš neturiu,— niūriai pasakė advokatas.

Reikalai ėjo prastyn, ir Alanas Penas nieko negalėjo padaryti. O toliau, ko gero, bus dar blogiau.

Liudytojo vietoje jau stovėjo Deniza Beri.

— Jūs dirbate medicinos seserimi apygardos ligoninėje „Embarkadero"?

— Taip.

— Ar seniai jūs ten dirbate?

— Penkerius metus.

— Ar darbo metu jums teko girdėti kokius nors gydytojos Teilor ir gydytojo Barkerio pokalbius?

— Žinoma. Daugelį kartų.

— Ar jūs galite pakartoti mums ką nors iš tų pokalbių?

Medicinos sesuo pažiūrėjo į gydytoją Teilor ir užsikirto.

— Suprantate, gydytojas Barkeris kartais būdavo ganėtinai šiurkštus...

— Sesele Beri, aš jus klausiau ne to. Aš paprašiau jus prisiminti, ką gydytojas Barkeris kalbėjo gydytojai Teilor, kokius nors išskirtinius posakius.

Liudytoja ilgai tylėjo, paskui prašneko:

— Vieną sykį jis pasakė, kad ji nekompetentinga, ir...

Vaidindamas publikai, Gasas Venablas apsimetė nustebęs.

— Jūs girdėjote, kai gydytojas Barkeris apkaltino gydytoją Teilor nekompetentingumu?

— Taip, sere. Bet jis visada...

— O ką dar girdėjote iš jo lūpų gydytojos Teilor adresu?

Sesuo Beri nenorėjo atsakyti.

— Aš neprisimenu, iš tikrųjų neprisimenu.

— Panele Beri, jūs prisiekėte sakyti tiesą.

— Na, sykį aš girdėjau, kaip jis pasakė...— Frazės pabaigą ji ištarė labai neaiškiai.

— Mes neišgirdome. Prašom pakartoti. Jūs girdėjote, kaip jis pasakė ką?

— Jis pasakė... kad gydytojai Teilor jis nepatikės operuoti savo šuns.

Publika aiktelėjo.

— Bet aš tikra, kad jis turėjo galvoje tik...

— Manau, kad mes visi supratome, ką gydytojas Barkeris turėjo galvoje.

Visų žvilgsniai buvo įsmeigti į Peidžę Teilor.

Panašu, kad kaltinimo atstovas su kaupu įvykdė savo užduotį. Ir vis dėlto Alanas Penas turėjo burtininko reputaciją. Dabar atėjo jo eilė pateikti gynybos argumentus. Ką jis turi paslėpęs?

Alanas Penas kreipėsi į Peidžę Teilor. Tai buvo momentas, kurio visi laukė.

— Ar Džonas Kroninas buvo jūsų pacientas, gydytoja Teilor?

— Taip, jis buvo mano pacientas.

— Koks jūsų požiūris į jį?

— Jis man patiko. Jis žinojo, jog sunkiai serga, tačiau laikėsi vyriškai. Pakėlė širdies operaciją, kai buvo šalinamas auglys.

— Šitą operaciją darėte jūs?

— Taip.

— Ir ką jūs aptikote operuodama?

— Kai mes atvėrėme krūtinės ląstą, tai aptikome melanomą, perėjusią į metastazes.

— Kitaip sakant, piktybinį auglį, išplitusį po visą kūną?

— Taip. Metastazės pažeidė limfmazgius.

— Vadinasi, jokios vilties pasveikti jis neturėjo? Jokios priemonės jam negalėjo padėti?

— Jokios.

— Džono Kronino gyvybę palaikė tik gyvybės palaikymo sistema?

— Visiškai teisingai.

— Gydytoja Teilor, ar jūs sąmoningai įšvirkštėte mirtiną insulino dozę, nutraukusią Džono Kronino gyvybės siūlą?

— Sąmoningai.

Salė susijaudinusi suūžė.

„Ji iš tiesų šaltakraujiška žmogžudė,— pagalvojo Gasas Venablas.— Kalba apie tai taip, lyg būtų davusi jam puodelį arbatos".

— Gal papasakosite prisiekusiųjų žiuri, kodėl jūs nutraukėte Džono Kronino gyvenimą?

— Todėl, kad jis manęs to prašė. Jis mane maldavo. Pasiuntė vidurnaktį manęs pakviesti. Jį kankino siaubingas skausmas. Vaistai, kuriuos mes jam davėme, jau nepadėjo.— Peidžės balsas skambėjo tvirtai.— Jis pasakė, kad nenori ilgiau kentėti. Jis vis viena būtų miręs po kelių dienų. Jis maldavo mane, kad padėčiau pasitraukti iš gyvenimo.

— Gydytoja, jūs tai padarėte nenoromis? Ar jautėte kaltę?

Peidžė Teilor papurtė galvą.

— Ne. Jeigu jūs būtumėte matę... tiesiog nebuvo prasmės leisti jam toliau kankintis.

— Kaip jūs įšvirkštėte insuliną?

— Į veną.

— Ar tai jam sukėlė papildomą skausmą?

— Ne. Jis paprasčiausiai užsnūdo.

Dabar jau Gasas Venablas pašoko iš savo vietos.

— Protestuoju! Gynyba mėgina pavaizduoti, kad jis mirė miegodamas! Aš...

Teisėja Jang stuktelėjo plaktuku į stalą.

— Pone Venablai, jūs pažeidžiate tvarką. Jūs turėsite galimybę panaudoti kryžminę apklausą. Sėskitės.

Kaltintojas pažiūrėjo į prisiekusiuosius, pakraipė galvą ir atsisėdo.

— Gydytoja Teilor, kai jūs įšvirkštėte insuliną Džonui Kroninui, ar žinojote, kad jis įtraukė jus į testamentą ir paliko jums milijoną dolerių?

— Ne. Aš buvau apstulbusi, kai tai sužinojau.

„Jai nosis turėjo ištįsti",— pagalvojo Gasas Venablas.

— Ar jūs niekada nekalbėjote su juo apie pinigus arba dovanas, nieko neprašėte pas Džoną Kroniną?

Peidžės skruostai šiek tiek paraudo.

— Niekada.

— Bet jūsų santykiai su juo buvo draugiški?

— Taip. Kai pacientas toks sunkus ligonis, gydytojo ir jo tarpusavio santykiai pasikeičia. Mes aptardavome jo biznio ir šeimynines problemas.

— Ar jūs turėjote priežasčių ko nors iš jo tikėtis?

— Ne.

— Jis paliko jums pinigų todėl, kad ėmė jus gerbti ir pasitikėti. Dėkoju, gydytoja Teilor.— Penas pasisuko į Gasą Venablą.— Aš daugiau klausimų neturiu.

Kai Penas grįžo prie savo stalo, Peidžė Teilor metė žvilgsnį į paskutiniąją teismo salės eilę. Ten sėdėjo Džeisonas Kurtis ir žvilgsniu mėgino ją padrąsinti. Šalia jo buvo Honė, o šalia jos sėdėjęs nepažįstamasis užėmė kėdę, kurioje turėjo sėdėti Ketė. „Jeigu ji būtų gyva,— pagalvojo Peidžė.— Bet Ketė mirusi. Aš ir ją nužudžiau".

Gasas Venablas pakilo nuo kėdės ir lėtai nudūlinò prie liudytojo vietos. Jis apžvelgė eiles, kur sėdėjo spaudos atstovai. Visos vietos čia buvo užsėstos, reporteriai karštligiškai rašė savo bloknotuose. „Dabar aš „pametėsiu" medžiagos jūsų straipsniams",— nusišypsojo sau Venablas.

Jis atsistojo priešais kaltinamąją ir ilgai bei įdėmiai ją tyrinėjo. Paskui lyg tarp kitko paklausė:

— Gydytoja Teilor... ar Džonas Kroninas buvo pirmasis pacientas, kurį jūs numarinote apygardos ligoninėje „Embarkadero"?

Įširdęs Alanas Penas pašoko iš savo vietos.

— Jūsų kilnybe, aš...

Tačiau teisėja Jang jau stuktelėjo plaktuku į stalą.

— Protestas priimtas! Skelbiu penkiolikos minučių pertrauką.— Jus abu prašau užeiti į mano kabinetą.

Kai kaltinimo ir gynybos atstovai užėjo į teisėjos Jang kabinetą, ji kreipėsi į Gasą Venablą.

— Gasai, jūs juk mokėtės juridiniame koledže, argi ne?

— Atleiskite, jūsų kilnybe. Aš...

— Ar jūs matote čia ištemptą palapinę?

— Atleiskite?

Teisėjos žodžiai krito lyg botago smūgiai.

— Na tai štai, mano teismo posėdžių salė ne balaganas. Ir aš neketinu leisti jums paversti ją balaganu. Kaip jūs išdrįsote užduoti tokį provokacinį klausimą?

— Prašau atleisti, jūsų kilnybe. Aš pateiksiu klausimą kitaip, ir...

— Negana to, jūs peržiūrėsite savo požiūrį į bylą! —

bemaž suriaumojo teisėja Jang.— Ir įspėju jus, jeigu pasikartos dar vienas panašus išsišokimas, aš paskelbsiu, kad kaltinimo atstovas neteisingai elgiasi nagrinėjant bylą.

— Supratau, jūsų kilnybe.

Kai visi grįžo į teismo salę, teisėja Jang kreipėsi į prisiekusiuosius:

— Jums nedera atkreipti dėmesio į paskutinįjį kaltinimo atstovo klausimą.— Paskui ji pasisuko į Venablą.— Galite tęsti.

— Gydytoja Teilor,— prašneko Gasas,— jūs turbūt labai nustebote, kai sužinojote, kad žmogus, kurį jūs nužudėte, paliko jums milijoną dolerių?

Ir vėl pašoko Alanas Penas.

— Protestuoju!

— Protestas priimtas.— Teisėja pasisuko į Venablą.— Jūs bandote mano kantrybę.

— Atleiskite, jūsų kilnybe,— atsiprašė Gasas ir vėl kreipėsi į Peidžę:— Jūsų santykiai su pacientu tikriausiai buvo labai draugiški. Aš turiu galvoje, kad ne kiekvieną dieną vos pažįstami žmonės palieka mums milijoną dolerių, argi ne?

Peidžė Teilor paraudo.

— Mūsų santykiai neperžengė gydytojos ir paciento santykių ribų.

— O ar jie nebuvo kiek artimesni? Vyriškis neišbraukia iš testamento mylimos žmonos ir šeimos narių ir nepalieka pašalinei moteriai milijono dolerių, jeigu tam nėra tam tikrų priežasčių. Jūs sakėte, kad kalbėdavote su juo apie biznio reikalus...

Teisėja Jang palinko į priekį ir įspėjo:

— Pone Venablai...

Kaltinimo atstovas pakėlė rankas, parodydamas, jog kapituliuoja. Jis vėl atsigręžė į kaltinamąją.

— Vadinasi, jūs su Džonu Kroninu tiesiog draugingai kalbėdavotės. Jis dalinosi su jumis savo asmeninėmis problemomis, jūs jam patikote, jis jus gerbė. Ar tai teisinga išvada, gydytoja?

— Taip.

— Ir už ką jis jums paliko milijoną dolerių?

Peidžė apžvelgė teismo salę. Ji nieko neatsakė. Ji neturėjo ką atsakyti.

Venablas jau ėjo prie savo stalo, tačiau staiga atsigręžė ir vėl įsmeigė akis į kaltinamąją.

— Gydytoja Teilor, anksčiau jūs pareiškėte, kad neturėjote supratimo apie tai, kad Džonas Kroninas ketina jums palikti milijoną dolerių arba kad jis ketina išbraukti iš testamento savo šeimą.

— Visiškai teisingai.

— O kiek uždirba gydytojas ordinatorius apygardos ligoninėje „Embarkadero"?

— Protestuoju! — sušuko Alanas Penas.— Aš nematau...

— Klausimas teisėtas. Liudytoja gali atsakyti.

— Trisdešimt aštuonis tūkstančius dolerių per metus.

— Mūsų laikais tai nedidelė suma, tiesa? — pasakė Venablas.— Atmetus visokius išskaičiavimus, mokesčius, pragyvenimo išlaidas, likusiųjų pinigų aiškiai neužteks prašmatniai kelionei, sakykime, į Londoną, Paryžių arba Veneciją. Juk taip?

— Manau, kad neužteks.

— Tikrai neužteks. Vadinasi, jūs panašios kelionės neplanavote, nes supratote, kad negalėsite sau šito leisti.

— Visiškai teisingai.

— Alanas Penas vėl pašoko nuo kėdės.

— Jūsų kilnybe...

Teisėja Jang pasisuko į kaltinimo atstovą.

— Kur jūs kreipiate, pone Venablai?

— Aš paprasčiausiai noriu patvirtinti tą faktą, kad kaltinamoji negalėjo planuoti prašmatnios kelionės, nesitikėdama iš ko nors pinigų.

— Ji jau atsakė į šitą klausimą.

Alanas Penas suprato, jog turi ką nors daryti. Jo nuotaika buvo bjauri, tačiau jis pakilo iš savo vietos džiugiu veidu, tarsi loterijoje išlošęs žmogus.

— Gydytoja Teilor, ar jūs prisimenate, kaip paėmėte šituos prospektus turizmo agentūroje?

— Taip.

— Jūs ketinote vykti į Europą ar išsinuomoti jachtą?

— Suprantama, ne. Tai buvo tiesiog toks pajuokavimas, neįgyvendinama svajonė. Mes su draugėmis pagalvojome, jog tai pakels mums nuotaiką. Mes labai pavargome... ir tada mums pasirodė, jog tai gera mintis.— Peidžės balsas virptelėjo.

Alanas Penas slapčia metė žvilgsnį į prisiekusiuosius. Sprendžiant iš jų veidų, jie visiškai nepatikėjo šituo paaiškinimu.

Gasas Venablas pakartotinai klausinėjo kaltinamąją.

— Gydytoja Teilor, ar jūs pažįstama su gydytoju Lorensu Barkeriu?

Peidžės galvoje netikėtai šmėstelėjo prisiminimas. „Aš nužudysiu Lorensą Barkerį. Ir padarysiu tai lėtai. Iš pradžių aš priversiu jį kentėti... o paskui nužudysiu".

— Taip, aš pažįstama su gydytoju Barkeriu.

— Iš kur jūs jį pažįstate?

— Paskutinius dvejus metus mes dažnai drauge dirbdavome.

— Ar jūs jį laikote kompetentingu gydytoju?

Vėl įsikišo Alanas Penas.

— Prieštarauju, jūsų kilnybe. Liudytoja...

Bet, jam dar nebaigus sakinio, Peidžė atsakė:

— Jis ne tiktai kompetentingas, jis puikus gydytojas.

Penas klestelėjo ant kėdės, neįstengęs ištarti daugiau nė žodžio.

— Gal jūs galėtumėte smulkiau paaiškinti?

— Gydytojas Barkeris vienas pačių garsiausių širdies ir kraujagyslių chirurgijos specialistų pasaulyje. Jis turi didžiulę privačią praktiką, tačiau tris dienas per savaitę jis skiria apygardos ligoninei „Embarkadero".

— Vadinasi, jūs labai gerbiate jo nuomonę medicinos klausimais?

— Taip.

— Vadinasi, jūs manote, kad jis gali įvertinti kito gydytojo kompetenciją?

Penas taip norėjo, kad Peidžė atsakytų: „Aš nežinau". Ji šiek tiek sutriko.

— Taip.

Gasas Venablas atsisuko į prisiekusiuosius.

— Jūs girdėjote, kaltinamoji pripažino, kad gerbia gydytojo Barkerio nuomonę. Tikiuosi, jog ji girdėjo, kaip, anot liudytojo, gydytojas Barkeris įvertino jos kompetenciją... tiksliau, kad jos nėra.

— Protestuoju,— pašoko įsiutęs Alanas Penas.

— Protestas priimtas.

Bet buvo jau pernelyg vėlu. Gynybai buvo suduotas rimtas smūgis.

Kitos pertraukos metu Alanas Penas įsitempė Džeisoną Kurtį į tualetą.

— Velniai rautų, į ką jūs mane įtraukėte? — suriaumojo įniršęs advokatas.— Džonas Kroninas jos nekentė, Barkeris taip pat jos nekentė. Aš reikalauju, kad mano klientai man papasakotų tiesą, absoliučią tiesą. Tiktai tokiu atveju aš galiu jiems padėti. Bet jai aš negaliu padėti. Jūsų draugužė įmurkdė mane į tokį gilų sniegą, kad aš neišsiversiu be slidžių. Kiekvieną kartą, kai ji praveria burną, ji įkala vinį į savo karsto dangtį.

Po pietų Džeisonas užėjo aplankyti Peidžės.

— Pas jus lankytojas, gydytoja Teilor.

Džeisonas įžengė į kamerą.

— Peidže...

Ji atsisuko į jį, stengdamasi sulaikyti ašaras.

— Panašu, kad mano reikalai ganėtinai blogi, taip?

Džeisonas prisivertė nusišypsoti.

— Tu juk žinai, kaip sakoma,— dar ne vakaras.

— Džeisonai, tu juk tiki, kad aš nužudžiau Džoną Kroniną ne dėl pinigų, tiesa? Aš tai padariau tiktai todėl, kad norėjau jam padėti.

— Aš tikiu tavimi,— pratarė Džeisonas.— Aš tave myliu.— „Aš nenoriu jos prarasti, — pagalvojo jis, apkabindamas Peidžę.— Negaliu. Ji geriausia, ką aš turiu savo gyvenime".— Viskas bus gerai. Pažadu tau, kad mudu amžinai būsime drauge.

Peidžė dar stipriau prisiglaudė prie jo. „Nieko nėra amžino,— tvinksėjo jai galvoje.— Nieko. Kaip galėjo viskas taip blogai susiklostyti... taip blogai... taip blogai..."

PIRMOJI DALIS

1 skyrius

San Franciskas
1990 m., liepa

— Keitė Hanter.
— Esu.
— Betė Lu Taft.
— Aš čia.
— Peidžė Teilor.
— Čia.

Jos buvo vienintelės moterys tarp didelės grupės naujai atvykusių gydytojų ordinatorių, surinktų erdvioje blankiai rusvoje apygardos ligoninės „Embarkadero" auditorijoje.

Šita ligoninė buvo seniausia San Franciske ir viena seniausių šalyje. 1989 metais įvykusio žemės drebėjimo metu Viešpats pasišaipė iš San Francisko gydytojų ordinatorių ir nesugriovė ligoninės, o paliko ją stovėti vietoje. Tai buvo milžiniškas kompleksas, užimantis daugiau negu tris kvartalus. Iš plytų ir akmenų sumūryti pastatai papilkėjo nuo laiko ir purvo.

Iš karto už įėjimo į pagrindinį korpusą buvo priimamasis su kietais mediniais suolais pacientams ir lankytojams. Priimamojo sienos buvo apsilupinėjusios, nes per daugelį metų susidaręs storas dažų sluoksnis trūkinėjo, o koridorių grindys buvo nubrūžintos, vietomis įdubusios,

kadangi per tą laiką jomis perėjo, praklibinkščiavo su ramentais ir pervažiavo invalidų vežimėliais daug tūkstančių pacientų.

Apygardos ligoninė „Embarkadero" faktiškai buvo miestas mieste. Joje dirbo daugiau nei devyni tūkstančiai žmonių, įskaitant keturis šimtus etatinių gydytojų, šimtą penkiasdešimt gydytojų visuomenininkų, dirbančių ne visą darbo dieną, aštuonis šimtus ordinatorių, tris tūkstančius medicinos seserų, be to, laborantus, sanitarus ir kitą techninį personalą. Viršutiniuose aukštuose buvo dvylika operacinių, pagrindinis sandėlis, kaulų smegenų bankas, centrinė registratūra, trys neatidedamos medicinos pagalbos palatos, ŽIV skyrius. Iš viso čia buvo daugiau nei du tūkstančiai lovų.

Pirmąją naujųjų ordinatorių atvykimo dieną juos sveikino ligoninės direktorius gydytojas Bendžaminas Volisas, kuris iš esmės buvo tipiškas politikierius — aukštas, impozantiškas vyriškis, turįs menką gydytojo patirtį, tačiau ganėtinai žavesio, kad palypėtų tarnybiniais laiptais ligi dabartinių pareigų.

— Šį rytą aš noriu pasveikinti jus visus, naujuosius mūsų ordinatorius. Pirmuosius dvejus metus koledže jūs dirbote su lavonais. Kitus dvejus metus jūs dirbote ligoninėse su pacientais, tačiau prižiūrimi vyresniųjų gydytojų. O dabar jūs patys būsite atsakingi už savo pacientus. Tai didžiulė atsakomybė, reikalaujanti atsidavimo ir profesionalumo.— Volisas apvedė žvilgsniu susirinkusiuosius.— Kai kurie iš jūsų specializuosis chirurgijoje, kiti — terapijoje. Kiekviena grupė bus priskirta vyresniajam ordinatoriui, kuris paaiškins jums kasdieninę darbotvarkę. Nuo šiandien visi jūsų veiksmai — tai gyvybės arba mirties reikalas.

Jaunieji gydytojai klausėsi jo užgniaužę kvapą.

— „Embarkadero",— tęsė direktorius,— yra apygardos ligoninė. O tai reiškia, kad mes priimame bet kurį ligonį, kuris pas mus ateina. Dauguma mūsų pacientų neturtingi žmonės, ir jie kreipiasi į mus todėl, kad jų kišenė neleidžia jiems kreiptis į privačias klinikas. Mūsų neatidedamos medicinos pagalbos palatose dirbama dvidešimt keturias valandas per parą. Jums teks dirbti viršvalan-

džius, o atlyginimas bus gana kuklus. Privačioje klinikoje jums pirmaisiais darbo metais patikėtų tiktai patį juodžiausią darbą, antraisiais metais leistų paduoti chirurgui skalpelį ir tiktai trečiaisiais metais leistų daryti paprasčiausias operacijas stebint vyresniajam gydytojui. Ką gi, čia jūs tai galite pamiršti. Mūsų devizas: „Stebėk, daryk, mokyk kitus". Mūsų ligoninėje prastai sukomplektuotas medicinos personalas, ir kuo greičiau mes galėsime leisti jus į operacines, tuo geriau. Ar turite man klausimų?

Naujai iškeptiems ordinatoriams norėjosi užduoti jam milijoną klausimų.

— Ne? Labai gerai. Jūsų pirmoji oficiali darbo diena prasideda rytoj. Centrinėje registratūroje jūs turėsite pasižymėti pusę šešių ryto. Linkiu sėkmės!

Susirinkimas pasibaigė. Visi pasuko prie išėjimo iš auditorijos, garsiai ir susijaudinę kalbėdami tarpusavyje. Trys moterys stovėjo šalia.

— O kur gi kitos moterys?

— Ko gero, mes vienintelės.

— Primena medicinos koledžą, ar ne? Tipiškas vyrų klubas. Man atrodo, kad šita ligoninė gyvena viduramžių gyvenimą.— Taip pasakė labai graži tamsiaodė moteris, maždaug šešių pėdų ūgio, stambaus kūno sudėjimo, bet labai grakšti. Viskas — eisena, laikymosi maniera, šaltas, pašaipus žvilgsnis — pabrėžė kažin kokį atitolimą.— Aš Keitė Hanter. Tačiau visi mane vadina Kete.

— Peidžė Teilor,— pasisakė pavardę antroji moteris, jauna, drauginga, inteligentiškos išvaizdos, pasitikinti savimi.

Jos grįžtelėjo į trečiąją moterį.

— Betė Lu Taft. Tačiau visi mane vadina Hone.— Ji kalbėjo su švelniu pietietišku akcentu. Atviras, naivus veidas, švelnios pilkos akys ir šilta šypsena.

— Iš kur tu? — paklausė Ketė.

— Iš Memfio. Tenesio valstija.

Dabar jau Honė ir Ketė pažvelgė į Peidžę.

— Bostono,— paprastai atsakė ji.

— Mineapolio,— tarė Ketė ir pagalvojo: „Tai beveik tiesa".

— Atrodo, kad mes visos esame toli nuo namų,— pasakė Peidžė.— Kur jūs apsistojote?

— Aš kažkokiame nususiame viešbutyje,— atsakė Ketė.— Aš neturėjau laiko pasiieškoti būsto.

— Ir aš taip pat,— pranešė Honė.

Peidžės veide nušvito džiaugsminga šypsena.

— O aš šiandien rytą apžiūrėjau keletą butų. Vienas jų tiesiog stulbinantis, bet aš viena neišsimokėsiu. Ten trys miegamieji...

Moterys susižvalgė.

— Bet jeigu mes visos trys...— pasiūlė Ketė.

Butas buvo uosto rajone, Filbestrite. Joms jis patiko. Trys miegamieji, du vonios kambariai, skalbykla, šiukšliavamzdis, mašinų stovėjimo aikštelė. Butas buvo apstatytas senais baldais, tačiau visur buvo švaru ir tvarkinga.

Kai moterys nuėjo apžiūrėti buto, Honė tarė:

— Mano galva, puiku.

— Ir aš taip manau! — sutiko Ketė.

Jos žvilgtelėjo į Peidžę.

— Išsinuomokime jį.

Po pietų jos jau kėlėsi į savo naująjį būstą. Durininkas padėjo joms susinešti mantą.

— Vadinasi, dirbsite ligoninėje,— tarė jis.— Medicinos seserimis, taip?

— Gydytojomis,— pataisė jį Ketė.

Durininkas nepatikliai pažiūrėjo į ją.

— Gydytojomis? Jūs turite galvoje tikromis gydytojomis?

— Taip, tikromis gydytojomis.

Durininkas nusišypsojo.

— Pasakysiu jums tiesą, jeigu man prireiks medicinos pagalbos, aš būčiau linkęs, kad mane apžiūrėtų vyriškis.

— Mes tai prisiminsime.

— O kur televizorius?— pasidomėjo Ketė.— Kažin kodėl aš nematau.

— Jeigu jums reikalingas televizorius, tai nusipirkite. Likite sveikos, ledi... tai yra gydytojos.— Durininkas prunkštelėjo.

Moterys palydėjo jį žvilgsniais.

— Medicinos seserimis, taip? — mėgdžiodama durininko balsą, pasakė Ketė. Ji suprunkštė.— Antifeministas. Tiek to, rinkimės miegamuosius.

— Mane patenkins bet kuris,— pareiškė Honė.

Jos apžiūrėjo visus tris miegamuosius. Vienas iš jų didesnis už kitus du.

— Peidže, gal tu imk didžiausiąjį,— pasiūlė Ketė.— Juk tu suradai šitą butą.

Peidžė linktelėjo.

— Gerai.

Jos išsivaikščiojo po savo kambarius ir ėmė dėliotis daiktus. Iš savo lagamino Peidžė atsargiai išėmė įrėmintą fotografiją, kurioje buvo nufotografuotas maždaug trisdešimties metų vyriškis. Simpatingas, su akiniais, kurie suteikė jam panašumo į mokslininką. Peidžė pastatė nuotrauką ant naktinio stalelio šalia laiškų krūvelės.

Į jos miegamąjį įėjo Ketė ir Honė.

— Gal einame kur nors pavakarieniauti?

— Aš pasirengusi,— atsakė Peidžė.

Ketė pastebėjo fotografiją.

— Kas čia?

Peidžė šyptelėjo.

— Tai vyriškis, už kurio aš ketinu ištekėti. Jis taip pat gydytojas, dirba Pasaulinėje sveikatos apsaugos organizacijoje. Jo pavardė — Alfredas Terneris. Dabar jis Afrikoje, tačiau veikiai atvažiuos į San Franciską, ir mudu galėsime būti drauge.

— Tu laiminga,— svajingai ištarė Honė.— Jis simpatingas.

Peidžė pažiūrėjo į ją.

— O tu ar turi vaikiną?

— Ne. Bijau, kad man ne per labiausiai sekasi su vyrais.

— Galbūt tau pasiseks „Embarkadero" ligoninėje,— spėjo Ketė.

Jos trise pavakarieniavo restorane „Tarantinas", kuris buvo visai netoli jų buto. Prie stalo jos plepėjo apie buvusįjį savo gyvenimą, tačiau jų pokalbyje buvo kažin kokio santūrumo. Juk jos ką tiktai susipažino, todėl atsargiai tyrinėjo viena kitą.

Honė kalbėjo labai mažai. „Ji kažin kokia drovi,— pagalvojo Peidžė.— Lengvai pažeidžiama. Turbūt koks nors Memfio vyriškis sužeidė jai širdį".

Peidžė pažvelgė į Ketę. „Pasitikinti savimi. Labai jaučia savo vertę. Man patinka jos kalbėjimo maniera. Man atrodo, jog ji iš geros šeimos".

O tuo momentu Ketė tyrinėjo Peidžę. „Turtinga mergina, kuriai dėl duonos kąsnio niekada gyvenime neteko dirbti. Ji viską pasiekia lengvai".

Honė savo ruožtu stebėjo jas abi. „Jos tokios pasitikinčios savimi. Joms gyvenime bus lengva".

Tačiau visos jos klydo.

* * *

Kai jos visos grįžo namo, Peidžė buvo pernelyg susijaudinusi, kad galėtų užmigti. Ji gulėjo lovoje ir galvojo apie ateitį. Gatvėje kilo triukšmas: mašina į kažką įsirėžė. Paskui pasigirdo šauksmai, ir tai priminė Peidžei kitokį vaizdą — liūdnai stūgauja afrikiečiai, aplinkui pokši šūviai. Ji mintimis persikėlė į mažytį Rytų Afrikos džiunglių kaimelį, kuris atsidūrė žiauraus, tarp genčių kilusio karo centre.

Peidžę pagavo baimė.

— Jie nori mus nužudyti!

Tėvas apkabino ją.

— Jie nieko blogo mums nepadarys, brangioji. Mes čia todėl, kad jiems padėtume. Jie žino, kad mes jų draugai.

Ir staiga į jų lūšną įsiveržė vienos iš genčių vadas...

Honė taip pat gulėjo lovoje ir galvojo. „Memfis, be abejo, liko toli praeityje. Manau, kad aš jau niekada ten negrįšiu. Niekada". Ji prisiminė šerifo žodžius: „Iš pagarbos jo šeimai mes ketiname kvalifikuoti dvasiškojo tėvo Duglo Liptono mirtį kaip savižudybę dėl nežinomos priežasties, tačiau siūlau jums kuo greičiau išsinešdinti po velnių iš šito miesto..."

Ketė žiūrėjo pro savo miegamojo langą, įsiklausydama į naktinio miesto garsus. Ji girdėjo, kaip lietaus lašai jai kuždėjo: „Tu tai padarei... padarei... Tu jiems visiems

įrodei, kad jie klydo. Tu nori būti gydytoja? Juodaodė moteris gydytoja? Prisimink, kiek kartų gavai neigiamus atsakymus iš medicinos koledžų". „Dėkojame jums, kad atsiuntėte mums savo pareiškimą. Tačiau, labai gaila, pareiškimai jau nepriimami".

„Atsižvelgdami į jūsų išsilavinimą, galime pasiūlyti jums pamėginti laimę ir stoti į mažesnį universitetą".

Jos pažymiai buvo labai geri, tačiau iš dvidešimt penkių koledžų, į kuriuos ji kreipėsi, tiktai vienas priėmė jos pareiškimą. Tada dekanas jai pasakė: „Malonu mūsų laikais sutikti ką nors, kas augo normalioje, padorioje šeimoje".

Jeigu tik jis būtų žinojęs siaubingą tiesą.

2 skyrius

Kitą rytą pusę šešių, kai naujai iškepti ordinatoriai pasižymėjo registratūroje, administracija ėmė skirstyti jiems darbo vietas. Nors metas buvo ankstyvas, tačiau ligoninėje gyvenimas jau vyko pilnu tempu.

Pacientai atvykdavo kiaurą naktį — vienus atgabendavo „Greitosios medicinos pagalbos" mašinos ir policijos mašinos, kiti patys ateidavo. Ligoninės personalas tokius pacientus vadino „sudužusio laivo nuolaužomis", į neatidėliotinos pagalbos palatas juos atveždavo su lūžiais, paplūdusias krauju atgabendavo susišaudymų ir muštynių aukas, taip pat nukentėjusius automobilių avarijose, niekam nereikalingus benamius valkatas ir kitokias visuomenės atmatas.

Ligoninėje vyravo organizuoto chaoso atmosfera. Netvarkingas sujudimas, veriantys riksmai, netikėtos kritinės situacijos — visa tai vyko tuo pačiu metu.

Jaunieji ordinatoriai susimetė į krūvą, įsigyvendami į neįprastą jiems aplinką ir įsiklausydami į nesuprantamus garsus.

Peidžė, Ketė ir Honė laukė koridoriuje. Prie jų priėjo vyresnysis ordinatorius.

— Kuri iš jūsų gydytoja Taft?

Honė pakėlė akis ir suvapėjo:

— Aš.

Vyresnysis ordinatorius nusišypsojo ir ištiesė ranką.

— Malonu susipažinti. Mane paprašė jus pašefuoti. Viršininkai sakė, kad jūsų diplome labai geri pažymiai, šitoje ligoninėje tokių dar niekas neturėjo. Mes laimingi, kad jūs pas mus dirbsite.

Honė sumišusi šyptelėjo.

— Dėkoju.

Suglumusios Peidžė ir Ketė įbedė akis į Honę. „O aš net nepagalvojau, kad ji tokia protinga",— pagalvojo Peidžė.

— Jūs, gydytoja Taft, ketinate specializuotis terapijoje?

— Taip.

Vyresnysis ordinatorius atsisuko į Ketę.

— Gydytoja Hanter?

— Taip.

— Jus domina neurochirurgija?

— Domina.

Jis pažiūrėjo į sąrašą.

— Jūs dirbsite su gydytoju Liuisu.

Paskui vyresnysis ordinatorius nukreipė žvilgsnį į Peidžę.

— Gydytoja Teilor?

— Taip.

— O jūs norite dirbti kardiochirurge?

— Visiškai teisingai.

— Puiku. Mes jus paskirsime vizituoti chirurginį skyrių. Galite susipažinti su vyresniąja medicinos seserimi. Jos pavardė — Margarita Spenser. Jos kabinetas šiek tiek toliau.

— Dėkoju.

Peidžė pažiūrėjo į likusiąsias ir giliai atsiduso.

— Na, aš einu! Linkiu visoms sėkmės!

Vyresnioji medicinos sesuo Margarita Spenser veikiau panėšėjo į karinį laivą, negu į moterį. Nerangi, rūsčios išvaizdos, šiurkščių manierų. Ji kažin ką darė prie savo stalo, kai prie jos priėjo Peidžė.

— Atleiskite...

Sesuo Spenser pakėlė galvą.

— Taip?

— Man sakė jums prisistatyti. Aš gydytoja Teilor.

Sesuo žvilgtelėjo į sąrašą.

— Minutėlę.— Ji nuėjo, o po kelių minučių grįžo su chirurgų kostiumais ir baltais chalatais.— Kostiumą reikia vilkėti operacinėje ir vizitavimo metu, be to, vizituodama ant kostiumo dar turite apsivilkti chalatą.

— Ačiū.

— Ak, štai dar.— Ji padavė Peidžei metalinę lentelę, ant kurios buvo parašyta: „Peidžė Teilor, medicinos daktarė". Ji jautėsi taip, tarsi rankose laikytų Garbės ordiną. Visi ilgi ir sunkūs mokymosi metai įsikūnijo šiuose žodžiuose: „Peidžė Teilor, medicinos daktarė".

— Ar jums viskas gerai? — nutraukė jos mintis sesuo Spe'nser.

— Viskas puiku,— nusišypsojo Peidžė,— tiesiog labai puiku, ačiū. O kur aš galiu?..

— Gydytojų persirengimo kambarys koridoriaus gale. Jūs dalyvausite vizitacijoje, todėl reikia persirengti.

— Dėkoju.

Peidžė ėjo koridoriumi, stebėdamasi čia vyraujančiu aktyvumu. Koridoriuje buvo daug gydytojų, medicinos seserų, laborantų ir pacientų, skubančių kiekvienas savo reikalais. Sambrūzdį papildė nuolatiniai kvietimai, skambėję iš garsiakalbių.

— Gydytojau Kinanai... trečioji operacinė... Gydytojau Kinanai... trečioji operacinė.

— Gydytojau Tolbotai... pirmoji neatidedama *. Skubiai... Gydytojau Tolbotai... pirmoji neatidedama. Skubiai.

— Gydytojau Ingelai... 212 palata... Gydytojau Ingelai... 212 palata.

Peidžė priėjo prie durų su lentele „Gydytojų persirengimo kambarys" ir atidarė jas. Viduje buvo bent šeši gydytojai, jie persirenginėjo, du buvo visai nuogi. Visi įbedė akis į Peidžę.

— Ak! Aš... atleiskite,— suniurnėjo Peidžė ir greitai užtrenkė duris. Ji stovėjo palei rūbinės duris ir nežinojo,

* Neatidedamos medicinos pagalbos palata.

ką daryti. Už kelių žingsnių Peidžė pamatė duris su lentele „Medicinos seserų persirengimo kambarys". Ji priėjo ir žvilgtelėjo vidun. Ten persirenginėjo kelios medicinos seserys.

— Sveika. Tu nauja medicinos sesuo?— kreipėsi viena jų.

— Ne,— ryžtingai paprieštaravo Peidžė.— Aš ne medicinos sesuo.— Ji uždarė duris ir grįžo prie gydytojų rūbinės. Pastovėjusi kelias sekundes, Peidžė giliai įkvėpė ir įėjo. Vyrai tuojau pat liovėsi kalbėję.

— Atleisk, mieloji, tačiau čia gydytojų rūbinė,— pasakė vienas vyrų.

— O aš ir esu gydytoja,— atsakė Peidžė.

Vyrai susižvalgė.

— O, žinoma... sveika atvykusi.

— Dėkoju,— Peidžė akimirkai sutriko, paskui priėjo prie laisvos spintelės. Vyrai stebėjo, kaip ji kabino į spintelę kostiumus ir chalatus. Peidžė permetė juos greitu žvilgsniu, paskui ėmė lėtai sagstyti palaidinę.

Gydytojai stovėjo, nežinodami, ką daryti. Paskui vienas jų tarė:

— Ko gero, mums geriau... palikti jaunąją ledi vieną, džentelmenai.

Jaunoji ledi!

— Ačiū,— padėkojo Peidžė ir ėmė laukti, kol gydytojai baigs persirengti ir išeis iš kambario. „Nejaugi man kasdien teks visa tai iškentėti?" — pagalvojo ji.

Vizitacijų metu egzistavo tradicinė tvarka, kuri niekada nebuvo pažeidžiama: pirmasis ėjo gydantysis gydytojas, paskui jį vyresnysis ordinatorius, po jo visi likusieji ordinatoriai, o paskiausiai — vienas arba du studentai medikai. Gydantysis gydytojas, prie kurio priskyrė Peidžę, buvo daktaras Viljamas Rednoras. Peidžė ir penki kiti ordinatoriai susirinko hole ir laukė, kol jis ateis.

Tarp ordinatorių buvo jaunas kinas. Jis ištiesė Peidžei ranką.

— Tomas Čangas. Manau, jūs taip pat nervinatės, kaip ir aš.

Peidžei jis patiko iš karto.

Priėjo gydytojas Rednoras.

— Labas rytas. Aš gydytojas Rednoras.— Kalbėjo jis minkštai, melsvos akys blykčiojo. Ordinatoriai savo ruožtu prisistatė jam.

— Šiandien jūs vizituosite pirmąjį kartą. Aš noriu, kad jūs rimtai žiūrėtumėte į viską, ką matysite ir girdėsite, tačiau tuo pačiu metu, o tai labai svarbu, jūs turite atrodyti ramūs.

„Rimtai sukaupti dėmesį, bet atrodyti ramiai",— pasakė sau Peidžė.

— Jeigu pacientai mato, kad jūs įsitempę, jie taip pat ima jaudintis, net gali pagalvoti, kad miršta nuo kokios nors ligos, kurią jūs nuo jų slepiate.

„Žiūrėti, kad pacientai nesijaudintų".

— Prisiminkite, kad nuo šios dienos jūs būsite atsakingi už kitų žmonių gyvybes.

„Nuo šios dienos atsakau už kitų žmonių gyvybes. Ak, Dieve mano!"

Kuo ilgiau kalbėjo gydytojas Rednoras, tuo labiau Peidžė nervinosi, ir, kol jis užbaigė savo įžanginę kalbą, Peidžės pasitikėjimas savimi išgaravo. „Aš tam nepasirengusi! — pagalvojo ji.— Aš nežinau, ką darau. Kas apskritai pasakė, kad aš galiu būti gydytoja? O kas, jeigu aš ką nors numarinsiu?"

Gydytojas Rednoras pridūrė:

— Aš laukiu detalių jūsų užrašų apie kiekvieną pacientą — laboratorinių tyrimų, kraujo analizės, na ir viso kito. Ar jums aišku?

Atsakydami ordinatoriai nedarniai suniurnėjo:

— Taip, gydytojau.

— Mūsų skyriuje paprastai būna nuo trisdešimties ligi keturiasdešimties ligonių. Jūsų darbas — įsitikinti, kad jie turi visas būtinas sąlygas. O dabar pradedame mūsų rytinę vizitaciją.

Kaip viskas atrodė paprasta medicinos koledže. Peidžė prisiminė tuos ketverius metus, kuriuos ji praleido mokymo įstaigoje. Šimtas penkiasdešimt studentų, o tarp jų tiktai penkiolika merginų. Ji niekada nepamirš pirmojo apsilankymo anatomikume. Jie įėjo į didelį, baltomis plytelėmis išklotą kambarį, kuriame eilėmis stovėjo dvidešimt

stalų. Kiekvienas stalas buvo uždengtas geltona paklode. Studentus suskirstė grupelėmis po penkis prie kiekvieno stalo.

— Nuklokite paklodes,— paliepė profesorius, ir Peidžė pamatė pirmąjį lavoną savo gyvenime. Ji bijojo, kad neteks sąmonės arba jai pasidarys bloga, tačiau, kad ir keista, viskas baigėsi ramiai. Lavonas buvo užkonservuotas, todėl jis vis dėlto skyrėsi nuo žmogiškosios būtybės.

Iš pradžių, būdami anatomikume, studentai jautėsi sukaustyti, tylėjo, jausdami pagarbią baimę. Tačiau, Peidžės nuostabai, po savaitės jie jau valgė sumuštinius skrodžiant lavonus, šiurkščiai juokavo. Tai buvo tam tikra savigynos forma, tam tikras savo mirtingumo paneigimas. Jie sugalvojo lavonams vardus ir pavardes, elgėsi su jais, kaip su senais draugais. Peidžė stengėsi prisiversti ir žiūrėti į lavonus taip pat abejingai, kaip ir kiti studentai, tačiau jai tai buvo ne taip jau paprasta. Ji žiūrėjo į lavoną, kurį skrodė, ir galvojo: „Šitas vyriškis turėjo namus ir šeimą. Kiekvieną dieną jis ėjo į darbą, o kartą per metus važiuodavo su žmona ir vaikais atostogauti. Galbūt jis mėgo sportą, su malonumu žiūrėdavo kinofilmus ir sportinius žaidimus, juokėsi ir verkė, matė, kaip auga jo vaikai, dalinosi su jais jų džiaugsmais ir nemalonumais. Galbūt jis turėjo didžių, puikių svajonių ir tikėjosi, kad jos visos išsipildys..." Džiaugsmas ir liūdesys apėmė ją, nes jis buvo miręs, o ji gyva.

Laikui bėgant, net Peidžei lavonus skrosti tapo įprastas dalykas. „Atveriame krūtinės ląstą, apžiūrime šonkaulius, plaučius, širdį, venas, arterijas, nervus".

Pirmuosius dvejus studijų koledže metus daug dėmesio buvo skiriama žmogaus vidaus organų pavadinimams įsiminti. Iš pradžių kaukolės ir smegenų nervai: uoslės, regos, akių judinamasis, blokinis, trišakis, šalinamasis, veido, klausos, rijimo, klaidžiojantysis, nugaros smegenų, poliežuvinis.

Kad geriau įsimintų, studentai naudojosi mnemonika *.

* Mnemonika — įsiminimo sistema iš esmės pagrįsta asociacijos dėsniais. Jos tikslas — palengvinti įsiminti kuo didžiausią skaičių žinių, faktų.

Klasikinė frazė buvo: „Ant stūksančių senojo Olimpo viršūnių prancūzas ir vokietis pardavinėjo kankorėžius".

Paskutiniai dveji studijų metai koledže buvo daug įdomesni, studentai išėjo terapijos, chirurgijos, pediatrijos, akušerijos kursus, dirbo vietos ligoninėje. „Aš prisimenu tuos metus..." — pagalvojo Peidžė.

— Gydytoja Teilor... — pašaukė ją vyresnysis ordinatorius.

Peidžė sugrįžo į tikrovę. Jos kolegos nuėjo jau ligi pusės koridoriaus.

— Einu,— atsiliepė ji ir nuskubėjo paskui juos.

Vizitaciją pradėjo nuo erdvios, stačiakampės palatos, kur palei šonines sienas stovėjo lovų eilės. Prie kiekvienos lovos buvo nedidelės spintutės. Peidžė tikėjosi pamatyti užuolaidas, skiriančias lovas, tačiau čia jų nebuvo.

Pirmasis pacientas buvo storas pagyvenęs vyriškis. Sunkiai alsuodamas jis snūduriavo. Gydytojas Rednoras priėjo prie lovos kojūgalio, išstudijavo ten kabojusią medicinos kortelę, paskui priėjo prie paciento ir atsargiai palietė jo petį.

— Ponas Poteris?

Pacientas atsimerkė.

— A?

— Labas rytas. Aš gydytojas Rednoras. Noriu sužinoti, kaip jūs jaučiatės. Ar naktį ramiai miegojote?

— Taip, visai normaliai.

— Kas nors skauda?

— Taip. Krūtinė.

— Leiskite man jus apžiūrėti.

Apžiūrėjęs gydytojas Rednoras tarė:

— Viskas gerai. Aš pasakysiu seseriai, kad jums duotų nuskausminamųjų.

— Ačiū, gydytojau.

— Gerai, pasimatysime po pietų.

Jie nuėjo prie kitos lovos. Gydytojas Rednoras atsisuko į ordinatorius.

— Visada stenkitės užduoti klausimus taip, kad atsakymai į juos būtų trumpi — „taip" arba „ne", jog ligonis nepavargtų. Ir padrąsinkite ligonį. Nepamirškite pasižiū-

rėti į jo kortelę ir užsirašyti. Užsirašykite visus pagrindinius paciento nusiskundimus, kas jam skauda dabar, kas skaudėjo anksčiau, šeimyninę ir socialinę padėtį, ar vartoja alkoholį, rūko ir panašiai. Kitų vizitacijų metu aš norėsiu išgirsti smulkias jūsų ataskaitas apie kiekvieno jūsų paciento būklę.

Kitas pacientas buvo keturiasdešimtmetis vyriškis.

— Labą rytą, pone Rolingsai.

— Labą rytą, gydytojau.

— Ar šiandien jaučiatės geriau?

— Labai gaila, gydytojau, ne. Naktį dažnai nubusdavau. Ir pilvas skauda.

Gydytojas atsigręžė į vyresnįjį ordinatorių.

— Ką parodė rektoskopija?

— Jokių susirgimo požymių nėra.

— Padarykite jam skrandžio ir žarnyno trakto viršutinės dalies nuotrauką, *stat.*

Šalia Peidžės stovintis ordinatorius sukuždėjo jai į ausį:

— Turbūt tu žinai, kaip iššifruojamas *stat.* „Pakratyk savo sėdynę, brangute!" *

Ordinatoriaus pajuokavimas pasiekė gydytojo Rednoro ausis.

— *Stat* kilęs iš lotyniškojo *statim*, tai reiškia — nedelsiant.

Vėliau Peidžei teko labai dažnai girdėti šitą žodį.

Paskui jie priėjo prie pagyvenusios moters, kuri neseniai buvo operuota.

— Labą rytą, ponia Tarkel.

— Ar jūs dar ilgai ketinate mane čia laikyti?

— Nelabai. Operacija pavyko. Veikiai grįšite namo.

Ir jie nuėjo prie eilinio paciento.

Prie kiekvienos kitos lovos viskas kartojosi, ir rytas prabėgo gana greitai. Jie apžiūrėjo trisdešimt ligonių. Vizitacijos metu ordinatoriai karštligiškai užsirašinėjo, tikėdamiesi, kad paskui įskaitys, ką parašė.

Peidžę nustebino viena pacientė. Ji atrodė absoliučiai sveika.

---

* Angliškai: „Shake that ass, tootsie!"

Kai jie nuėjo toliau nuo jos lovos, Peidžė pasidomėjo:

— O kas jai yra, gydytojau?

Gydytojas Rednoras atsiduso.

— Nieko. Ji *gomer*, o tiems, kas pamiršo, ko jūs mokė medicinos koledže, paaiškinu, kad *gomer* paraidžiui iššifruojamas kaip: „Nešdinkis iš mano neatidedamos pagalbos palatos" *. Tai tokie žmonės, kuriems patinka dėtis ligoniais. Toks jau jų hobis. Per šiuos metus ji pas mus guli jau šeštąjį kartą.

Vizitaciją užbaigė prie pagyvenusios moters lovos. Ji gulėjo su deguonies kauke ir buvo komos būklėje.

— Ją ištiko sunkus širdies priepuolis,— paaiškino gydytojas Rednoras ordinatoriams.— Ji jau šešias savaites komos būklėje. Gyvybės požymiai darosi vis silpnesni. Čia mes daugiau nieko negalime padaryti. Po pietų išjungsime gyvybės palaikymo sistemą.

Jo žodžiai sukrėtė Peidžę.

— Išjungsite sistemą?

Gydytojas Rednoras ramiai paaiškino:

— Šiandien rytą mūsų ligoninės etikos komisija taip nusprendė. Ji jau ne žmogus. Jai aštuoniasdešimt septyneri metai, smegenys atrofavosi. Žiauru iš mūsų pusės palaikyti jos gyvybę ir nuskurdinti jos artimuosius. Susitiksime per popietinę vizitaciją. Lauksiu jūsų visų.

Ordinatoriai žiūrėjo jam iš paskos. Peidžė grįžtelėjo dar kartą pasižiūrėti į pacientę. Ji buvo gyva. Po kelių valandų ji numirs. „Po pietų mes išjungsime gyvybės palaikymo sistemą".

„Bet juk tai žmogžudystė!" — pagalvojo Peidžė.

3 skyrius

Po pietų, kai pasibaigė vizitacijos, naujieji ordinatoriai susirinko į nedidelį poilsio kambarį. Ten stovėjo aštuoni staliukai, senas juodai baltas televizorius ir du prekybos automatai, kurie parduodavo sužiedėjusius sumuštinius ir karčią kavą.

Prie visų staliukų buvo kalbama maždaug apie tą patį.

* „Get out of my emergency room".

— Pažiūrėk į mano gerklę, a? Ar ji kartais neparaudusi?

— Man atrodo, aš susigriebiau slogą. Jaučiuosi nekaip.

— Man kažin ko pilvą skaudena. Ko gero, apendicitas.

— O man siaubingai skauda krūtinę. Viešpatie, tikiuosi, jog tai ne širdies priepuolis!

Ketė atsisėdo prie stalelio, kur sėdėjo Peidžė ir Honė.

— Na, kaip viskas praėjo? — paklausė ji.

— Man regis, viskas gerai,— atsakė Honė.

Jos abi pažiūrėjo į Peidžę.

— Aš buvau siaubingai įsitempusi, bet stengiausi neišsiduoti.— Peidžė atsiduso.— Sunki buvo diena. Aš su džiaugsmu išeičiau iš čia, o vakare kur nors pasilinksminčiau.

— Aš taip pat,— sutiko Ketė.— Gal pavakarieniaukime drauge? O paskui nueisime į kiną.

— Puiki mintis.

Prie staliuko priėjo sanitaras.

— Gydytoja Teilor?

Peidžė pakėlė į jį akis.

— Aš gydytoja Teilor.

— Gydytojas Volisas nori jus matyti savo kabinete.

Ligoninės viršininkas! „Ką gi aš padariau?" — pagalvojo Peidžė.

Sanitaras stovėjo ir laukė.

— Gydytoja Teilor...

— Einu.— Peidžė giliai atsiduso ir pakilo nuo kėdės.— Pasimatysime vėliau.

— Prašau eiti paskui mane, gydytoja.

Peidžė įlipo paskui sanitarą į liftą, ir jiedu pakilo į penktąjį aukštą, kur buvo gydytojo Voliso kabinetas.

Bendžaminas Volisas sėdėjo už stalo. Kai Peidžė įėjo, jis atsitraukė nuo popierių ir pažvelgė į ją.

— Laba diena, gydytoja Teilor.

— Laba diena.

Volisas atsikosėjo, kad pravalytų gerklę.

— Taigi pirmoji darbo diena, bet jūs jau spėjote padaryti įspūdį!

Peidžė suglumusi pažiūrėjo į jį.

— Aš... nesuprantu.

— Aš girdėjau, kad rytą jūs turėjote šiokių tokių problemų gydytojų rūbinėje.

— Ak, taip.— „Tai štai, pasirodo, koks reikalas".

Volisas pažiūrėjo į ją ir nusišypsojo.

— Ko gero, aš galėsiu ką nors suorganizuoti jums ir kitoms merginoms.

— Mes... — „Mes ne merginos",— buvo bepriešta-raujanti Peidžė. Paskui garsiai pasakė: — Mes būsime jums labai dėkingos.

— Beje, jeigu jūs nepriešta-raujate, tai galite persirengti medicinos seserų rūbinėje...

— Aš ne medicinos sesuo,— ryžtingai pasipriešino Peidžė.— Aš gydytoja.

— Suprantama, suprantama. Gerai, gydytoja, mes sutvarkysime šitą reikalą.

— Dėkoju.

Volisas padavė Peidžei popieriaus lapą.

— Beje, tai jūsų darbo grafikas. Šiandien jūs budite nuo šeštos valandos vakaro. Visą parą.— Jis pažiūrėjo į laikrodį. Liko trisdešimt dvi minutės.

Apstulbusi Peidžė įrėmė į jį akis. Jos darbo diena prasidėjo pusę šešių ryto. „Ir dar parą budėti?"

— Na, o faktiškai išeis trisdešimt šešios valandos. Rytą jums vėl teks vizituoti.

„Trisdešimt šešios valandos! Įdomu, kaip aš tiek ištversiu".

Veikiai jai teks tai išbandyti.

Peidžė susiieškojo Ketę ir Honę.

— Man teks pamiršti ir vakarienę, ir kiną. Aš trisdešimt šešias valandas budėsiu.

Ketė linktelėjo.

— Mums taip pat pranešė panašius dalykus. Aš pradedu budėti rytoj, o Honė — trečiadienį.

— Nemanau, kad tai būtų labai baisu,— optimistiškai pareiškė Peidžė.— Aš manau, kad budėtojų kambaryje galima miegoti. Aš taip ir padarysiu.

Tačiau ji klydo.

Sanitaras nuvedė Peidžę ilgu koridoriumi.

— Gydytojas Volisas pranešė, kad man reikės budėti trisdešimt šešias valandas,— kreipėsi ji į sanitarą.— Ar visi ordinatoriai taip dirba?

— Tiktai pirmuosius trejus metus,— atsakė sanitaras. „Puiku!"

— Bet jūs, gydytoja, turėsite ganėtinai laiko pailsėti.

— Štai kaip?

— Prašom čia. Tai budinčiųjų gydytojų kambarys.— Jis atidarė duris, ir Peidžė įžengė vidun. Kambarys priminė kokio nors atkampaus vienuolyno vienuolio celę. Kušetė su susitrynusiu čiužiniu, įskilusi kriauklė ir spintelė, ant kurios stovėjo telefonas.

— Štai čia jūs ir galėsite pamiegoti, kol iškvies.

— Ačiū.

Vos spėjo Peidžė nueiti į valgyklą, kad pavakarieniautų, o ją jau kvietė pas ligonį.

— Gydytoja Teilor... trečioji neatidedamos pagalbos palata... Gydytoja Teilor... trečioji neatidedamos pagalbos palata.

— Pacientui sulaužytas šonkaulis...

— Ponas Heneganas skundžiasi skausmais krūtinėje...

— Antrosios palatos pacientui stipriai skauda galva. Ar galima jam duoti acitamenofeną?..

Vidurnaktį Peidžė prigulė, tačiau ją tuojau pat pažadino telefonas.

— Tai pirmoji neatidedamos pagalbos palata...

Pacientas buvo sužeistas peiliu, ir, kai Peidžė atsilaisvino, buvo jau pusė dviejų. O penkiolika minučių po dviejų ją vėl pažadino telefonas.

— Gydytoja Teilor... antroji neatidedamos pagalbos... *Stat.*

— Gerai,— atsakė dar neišsibudinusi Peidžė. „Kaip ten jis sakė? Pakratyk savo sėdynę, meilute". Ji prisivertė atsikelti ir nuėjo koridoriumi į neatidedamos pagalbos palatą. Ten atgabeno pacientą su lūžusia koja. Jis aimanavo iš skausmo.

— Padarykite nuotrauką,— paliepė Peidžė.— Ir duoki-

te jam penkiasdešimt miligramų demerolo.— Ji paėmė paciento ranką.— Viskas bus gerai. Pasistenkite nusiraminti.

Bespalvis, metalinis balsas iš garsiakalbių pasakė:

— Gydytoja Teilor... trečioji palata. *Stat.*

Peidžė pažiūrėjo į aimanuojantį pacientą, jai nesinorėjo jį palikti.

— Gydytoja Teilor... trečioji palata. *Stat*,— vėl pasigirdo balsas iš garsiakalbio.

— Einu,— suniurnėjo Peidžė. Ji išbėgo pro duris ir nuskubėjo koridoriumi į trečiąją palatą. Pacientas užspringo vėmalais, jis duso ir kosėjo.

— Jis negali kvėpuoti,— pranešė medicinos sesuo.

— Išsiurbkite vėmalus,— įsakė Peidžė. Stebėdama dūstančio paciento veidą, ji vėl išgirdo iš garsiakalbių savo pavardę.

— Gydytoja Teilor... ketvirtoji palata. Ketvirtoji palata.

Ji krestelėjo galva ir nubėgo į ketvirtąją palatą, kur pacientas klykte klykė dėl skrandžio skausmo. Peidžė greitai jį apžiūrėjo.

— Panašu, kad sutriko žarnyno veikla. Patikrinkite ultragarsu. Kai ji vėl sugrįžo prie paciento su sulaužyta koja, nuskausminamieji jau suveikė. Peidžė nusiuntė jį į operacinę sugipsuoti koją. Ir tuojau pat vėl išgirdo savo pavardę.

— Gydytoja Teilor... antroji neatidedamos pagalbos palata. *Stat.*

— Ketvirtosios palatos pacientui skauda skrandį...

Pusę keturių:

— Gydytoja Teilor, trys šimtai dešimtojoje palatoje ligoniui prasidėjo kraujoplūdis...

Kitoje palatoje ligonį ištiko širdies priepuolis. Nervindamasi Peidžė klausėsi jo širdies, kai iš garsiakalbių suskambėjo:

— Gydytoja Teilor... antroji neatidedama. *Stat.* Gydytoja Teilor... antroji neatidedama. *Stat.*

„Aš negaliu panikuoti,— pasakė sau Peidžė,— reikia būti ramiai ir šaltakraujiškai". Ir vis dėlto ją pagavo panika. Kuris pacientas svarbesnis, tas, kurį ji apžiūrėjo, ar naujasis?

— Palaukite,— suniurnėjo ji,— aš tuojau grįšiu.

Ir Peidžė nuskubėjo į antrąją neatidedamos pagalbos palatą, o iš garsiakalbių vėl pasigirdo jos pavardė:

— Gydytoja Teilor... pirmoji neatidedama. *Stat.* Gydytoja Teilor... pirmoji neatidedama. *Stat.*

„O Dieve mano!" — pagalvojo ji. Jai pasirodė, kad ji pakliuvo į patį nesibaigiančio košmaro centrą.

Per likusias nakties valandas Peidžę žadino dar keletą kartų: apsinuodijimas maistu, sulaužyta ranka, pilvo išvarža, sutrupintas šonkaulis. Kai ji grįžo į budėtojų kambarį, jau vos vilko kojas. Peidžė atsigulė ant kušetės ir ėmė snausti, tačiau vėl suskambėjo telefonas.

Neatmerkdama akių, ji pakėlė ragelį.

— Alio...

— Gydytoja Teilor, mes jūsų laukiame.

— Ką? — Gulėdama ant kušetės Peidžė mėgino prisiminti, kur ji esanti.

— Gydytoja, prasideda jūsų vizitacija.

— Mano vizitacija? — „Matyt, čia kažkas piktai juokauja,— pagalvojo ji.— Tai nežmoniška. Niekas neįstengs taip dirbti!" Tačiau vis dėlto jos laukė.

Po dešimties minučių Peidžė jau dalyvavo vizitacijoje. Susnūdusi ji susidūrė su gydytoju Rednoru.

— Atleiskite,— suniurnėjo Peidžė,— bet aš visai be miego...

Gydytojas Rednoras užjaučiamai paplekšnojo jai per petį.

— Priprasite.

Kai Peidžė pagaliau baigė budėti, ji išmiegojo keturiolika valandų nenubusdama.

Įtemptas darbas ir budėjimai pasirodė kai kuriems ordinatoriams ne pagal jėgas, ir jie tiesiog dingo iš ligoninės. „Aš taip nepadarysiu",— davė sau žodį Peidžė.

Darbas išsekindavo negailestingai. Po trisdešimt šešių valandų eilinio budėjimo Peidžė taip pavargo, kad sunkiai suvokė, kur esanti. Ji atidūlino prie lifto ir sustojo. Prie jos priėjo Tomas Čangas.

— Ar tau viskas gerai?

— Viskas,— suniurnėjo Peidžė.

Jis nusišypsojo.

— Tu atrodai kaip ragana.

— Ačiū. Kodėl jie taip su mumis elgiasi?

Čangas gūžtelėjo pečiais.

— Mintis ta, kad mes nuolat bendrautume su savo pacientais. Jeigu mes išeisime namo ir juos paliksime, tai nežinosime, kas jiems darosi, kol sėdime namie.

Peidžė linktelėjo.

— Čia yra prasmės.— Tačiau jokios prasmės čia nebuvo.— Bet kaip mes galime gydyti, jeigu vaikščiodami miegame?

Čangas vėl gūžtelėjo pečiais.

— Taisykles sugalvojau ne aš. Taip daro visose ligoninėse.— Jis atidžiai pažiūrėjo į ją.— Ar tu įstengsi nusigauti namo?

Peidžė pakėlė galvą.

— Suprantama,— tvirtai pareiškė ji.

— Būk atsargi,— pasakė Čangas ir dingo koridoriaus gilumoje.

Peidžė laukė, kol nusileis liftas, ji miegojo stovėdama.

Po dviejų dienų ji pusryčiavo su Kete.

— Ar nori išgirsti baisingą paslaptį? — paklausė Peidžė.— Kai mane pažadina ketvirtą valandą ryto, kad kažkam duočiau aspirino, ir aš pusiau be sąmonės einu koridoriumi pro palatas, kur visi pacientai rūpestingai užkloti pledais ir ramiai miega, man norisi atidaryti duris ir suriaumoti: „Kelkitės!"

Kete ištiesė jai ranką.

— Ne tau vienai kyla toks noras.

Pacientus atgabendavo įvairiausius: liesus ir storus, aukštus ir nedidelius, įvairaus amžiaus ir tautybių. Išsigandę, drąsūs, ramūs, irzlūs, skandalingi, sukalbami. Visi jie buvo skausmą kenčiančios žmogiškosios būtybės.

Dauguma gydytojų buvo savo darbui be galo atsidavę žmonės. Tačiau, kaip ir tarp kitų profesijų specialistų, pasitaikydavo gerų ir prastų gydytojų. Jie buvo seni ir jauni, nerangūs ir miklūs, malonūs ir atstumiantys. Kai kurie jų retkarčiais pasimeilindavo Peidžei. Vieni droviai, kiti įžūliai.

— Nejaugi tu niekada nesijauti vieniša naktimis? Aš štai jaučiuosi. Įdomu...

— Budėjimai nualina, tiesa? Ar žinai, kas man suteikia energijos? Geras seksas. Kodėl mums?..

— Mano žmona išvažiavo kelioms dienoms. Aš turiu namelį šalia Karmelo. Šį savaitgalį mes galėtume...

Ir vėl pacientai.

— Vadinasi, jūs mano gydytoja? O ar jūs žinote, kaip mane gydyti?..

— Prieik, vaikuti, arčiau. Aš noriu pažiūrėti, ar iš tikrųjų...

Peidžė sukąsdavo dantis ir nekreipė į juos dėmesio. „Kai mudu su Alfredu susituoksime, visa tai baigsis". Tiktai mintys apie Alfredą teikė jai malonumą. Greitai jis grįš iš Afrikos. Greitai.

Kartą pusryčiaudamos prieš vizitaciją Ketė ir Peidžė kalbėjo apie seksualinius bendradarbių kėslus.

— Dauguma gydytojų elgiasi kaip tikri džentelmenai, tačiau kai kurie, matyt, laiko mus laisvo elgesio mergužėlėmis, kurios čia tam, kad juos aptarnautų,— pasiskundė Ketė.— Bemaž kiekvieną savaitę kuris nors gydytojas būtinai užkabina. „Kodėl tau neužėjus pas mane išgerti? Aš turiu stulbinančių kompaktinių diskų". Arba operacinėje, kai aš asistuoju, chirurgas taip ir taikosi perbraukti ranka man per krūtinę. O vienas kvailys pareiškė: „Tu žinai, kai aš noriu pasismaginti, aš linkęs pasirinkti juodaodę".

Peidžė atsiduso.

— Jie mano, kad sako komplimentus, žiūrėdami į mus, kaip į lytinių potroškių objektus. Tačiau aš noriu, kad jie elgtųsi su mumis kaip su gydytojomis.

— Daug kam iš jų apskritai nepatinka, kad mes dirbame ligoninėje. Jie nori su mumis dulkintis arba mūsų atsikratyti. Supranti, tai neteisinga. Moteris laiko žemesnėmis būtybėmis, kol jos parodys save darbe, o vyrus laiko aukščiausiomis būtybėmis, kol jie pasirodo esą tikri asilai.

— Kaip ir koledže, visiškas vyrų įsigalėjimas,— pasiskundė Peidžė.— Jeigu mūsų būtų daugiau, mes galėtume sukurti savo draugiją, moterišką.

Peidžė girdėjo apie Artūrą Keiną. Šitas žmogus buvo nuolatiniu gandų objektu, kurie sklandė po ligoninę. Jį pravardžiavo „Gydytoju 007 su licencija žudyti". Visas problemas jis spręsdavo operatyviu įsikišimu. Jo atliktų operacijų skaičius gerokai pralenkė kitų ligoninės gydytojų atliktas operacijas. Tačiau ir mirtinų atvejų procentas taip pat buvo didžiausias jo.

Plikas, neaukštas, lenkta nosimi ir nuo rūkymo parudavusiais dantimis, apkūnus, jis, kad ir keista, laikė save patraukliu vyriškiu. Naująsias medicinos seseris ir gydytojas ordinatores jis vadino „šviežia mėsa".

Peidžė Teilor kaip tik ir buvo tokia „šviežia mėsa". Keinas pamatė ją poilsio kambaryje ir be kvietimo atsisėdo prie jos staliuko.

— Jūs kritote man į akis.

Peidžė pakėlė galvą ir įdėmiai pažiūrėjo į jį.

— Atleiskite?

— Aš gydytojas Keinas. Draugai vadina mane Artūru.— Jo balse skambėjo gašlios gaidelės.— Na, kaip jums čia?

Šitas klausimas užklupo ją netikėtai.

— Aš... viskas gerai.

Keinas palinko į priekį.

— Tai didžiulė ligoninė. Čia lengva pasimesti. Jūs mane suprantate?

— Ne visai,— atsargiai atsakė Peidžė.

— Jūs per daug dailutė, kad būtumėte eiliniu veidu minioje. Jeigu norite ko nors pasiekti, tai jums reikalingas žmogus, kuris jums padėtų. Toks, kuris žino visus įėjimus ir išėjimus.

Pokalbis Peidžei darėsi vis nemalonesnis.

— Ir jūs norite man padėti.

— Teisingai.— Keinas iššiepė parudavusius dantis.— Kodėl mums to neapsvarsčius vakarieniaujant?

— Čia nėra ko svarstyti,— atkirto Peidžė.— Manęs tai nedomina.

Artūras Keinas pažiūrėjo į ją, atsistojo ir nuėjo šalin. Jo veide sustingo pikta išraiška.

Pirmamečiai chirurgai ordinatoriai du mėnesius dirbo pagal slenkantį grafiką, keisdami skyrius: gimdymo, ortopedinį, urologinį, chirurginį.

Peidžė suprato, kad pavojinga pakliūti į ligoninę vasarą, jeigu liga rimta, nes dauguma etatinių gydytojų atostogauja ir pacientai paliekami nepatyrusių jaunųjų specialistų malonei.

Bemaž visiems chirurgams patiko, kai operacinėje skamba muzika. Už aistrą muzikai vieną jų pravardžiavo „Mocartu", o kitą „Akseliu Rouzu".

Dėl kažin kokių priežasčių chirurgai operacijų metu pajusdavo alkį. Jie nuolat kalbėjo apie valgį. Šalindamas pacientui supūliavusią tulžies pūslę, chirurgas galėjo pasakyti:

„Vakar vakare aš puikiai pavakarieniavau restorane „Bardeli". Pati geriausia italų virtuvė visame San Franciske".

„Ar jūs ragavote krabų lazdelių „Kipariso" klube?.."

„Jeigu jums patinka geras bifšteksas, apsilankykite „Hanz of Praim Rib" Van Nese".

O medicinos seserys tuo metu šluostė kraują ir valė paciento žarnas.

Jeigu chirurgai nekalbėjo apie valgį, jie aptarinėjo beisbolo ir futbolo rungtynes.

„Ar tu matei, kaip žaidė „49x" praeitą sekmadienį? Jiems aiškiausiai trūko Džo Montanos. Jis visada juos išgelbėdavo paskutinėmis varžybų minutėmis",— kalbėjo kas nors, tuo metu šalindamas trūkusį apendicitą.

„Kafka,— galvojo Peidžė.— Kafkai šitai patiktų".

Trečią valandą ryto, kai Peidžė miegojo budėtojų kambaryje, ją pažadino telefono skambutis.

Gergždžiantis balsas tarė:

— Gydytoja Teilor... 419 palatoje... pacientą ištiko širdies priepuolis. Paskubėkite! — Ir padėjo ragelį.

Grumdamasi su miegu, Peidžė atsisėdo ant kušetės krašto, paskui sunkiai atsistojo. „Paskubėkite!" Ji išėjo į koridorių. Laukti lifto nebuvo laiko, todėl Peidžė užlipo

laiptais ir nubėgo ketvirtojo aukšto koridoriumi į 419 palatą. Jos širdis atrodė iššoks iš krūtinės. Peidžė atidarė duris ir apstulbusi apmirė.

419 palata buvo sandėliukas.

Ketė Hanter vizitavo vadovaujama gydytojo Ričardo Hatono. Jam buvo per keturiasdešimt, šiurkštokas, veržlus. Prie kiekvieno paciento gydytojas Hatonas užtrukdavo ne ilgiau kaip dvi tris minutes, peržiūrėdavo kortelę ir duodavo nurodymus chirurgams ordinatoriams, išpoškindamas juos kulkosvaidžio serijos greičiu.

— Patikrinkite jos hemoglobiną ir rytdienos operacijų grafiką...

— Atidžiai sekite jo temperatūrą...

— Paimkite kraujo mėginį...

— Ištraukite siūlus...

— Padarykite krūtinės ląstos nuotrauką...

Ketė ir kiti ordinatoriai kruopščiai viską užrašinėjo, stengdamiesi nesukelti gydytojo Hatono nepasitenkinimo.

Jie priėjo prie paciento, kuris jau savaitę gulėjo ligoninėje. Jam buvo įtariama stipri karštinė, tačiau analizė nedavė jokių rezultatų.

Kai jie išėjo į koridorių, Ketė paklausė:

— Tai kas vis dėlto jam?

— VVŽ,— atsakė vienas ordinatorių.— Tai iššifruojama taip: „Vienas Viešpats žino". Mes mėginome rentgeną, kompiuterinį nuskaitymą, kompleksinius tyrimus, nugaros smegenų punkciją, kepenų biopsiją. Viską, ką tik galima. Ir nežinome, kas jam yra.

Paskui jie užėjo į palatą, kur miegojo jaunas pacientas, kurio galva buvo sutvarstyta po operacijos. Kai tiktai gydytojas Hatonas ėmė vynioti tvarstį, pacientas nubudo ir suglumęs įsmeigė akis į gydytoją.

— Kas... kas čia darosi?

— Sėskis! — riktelėjo gydytojas Hatonas. Jaunuolis krūptelėjo.

„Aš niekada taip nesielgsiu su savo ligoniais",— davė sau žodį Ketė.

Kitas pacientas buvo sveikos išvaizdos septyniasdešimtmetis vyriškis. Kai tiktai gydytojas Hatonas priėjo prie jo lovos, senukas suklykė:

— Niekšas! Aš paduosiu tave į teismą, purvinas kalės vaike!

— Paklausykite, pone Sparolini...

— Aš dabar ne ponas Sparolinis! Tu pavertei mane sumautu eunuchu.

„Įdomus derinys — „sumautas eunuchas", — pagalvojo Ketė.

— Pone Sparolini, jūs pats sutikote, kad pašalintume sėklos ištekėjimo lataką, ir...

— Tai buvo mano žmonos idėja. Prakeikta kalė! Na, aš jai užtaisysiu, kai grįšiu namo!

Gydytojai išėjo, palikę burnojantį pacientą.

— O jo kokia problema? — pasidomėjo vienas iš ordinatorių.

— Jo problema ta, kad jis nepasotinamas senas ožys. Jo jauna žmona pagimdė jau šešis vaikus, ir daugiau ji nenori.

Kita pacientė buvo dešimties metų mergaitė. Gydytojas Hatonas žvilgtelėjo į jos medicininę kortelę.

— Mes įšvirkšime tau vaistų, kad užmuštume visus blogus mikrobus.

Sesuo su švirkštu rankoje priėjo prie mergaitės.

— Ne! — sušuko mažylė. — Man skaudės!

— Visai neskaudės, vaikuti, — patikino ją sesuo.

Šitie žodžiai pikta lemiančiu plykstelėjimu atsiliepė Ketės atmintyje.

„Visai neskaudės, vaikuti..." Tai buvo jos patėvio balsas šnibždantis jai tamsoje.

— Tau bus gerai. Praskėsk kojytes. Greičiau, maža kalaite! — Jis staiga praskėtė jai kojas ir įbedė tarp jų kietą varpą, ranka užspaudęs burną, kad ji nerėktų iš skausmo. Ketei tada buvo trylika metų. Po šitos nakties patėvio naktiniai vizitai tapo siaubingu nakties ritualu.

— Tau pasisekė, kad tave moko dulkintis toks vyras kaip aš, — kalbėjo jis. — Ar tu žinai, kas yra Ket *? Tai tavo mažoji skylutė. Ji man patinka. — Ir jis užguldavo ją, grabaliojo, ir jokie šauksmai nei maldavimai negalėjo jo sustabdyti.

* Pussy cat (vulg.) — moters lytiniai organai.

Ketė nepažinojo savo tėvo. Jos motina naktimis dirbdavo valytoja kontoroje, kuri buvo netoli jų ankšto butuko Geryje, Indianos valstijoje. Jos patėvis buvo stambus vyriškis, tačiau gamykloje jis susižeidė, ir dabar jis dažniausiai drybsojo namie ir girtuokliavo. Kartą, kai Ketės motina išėjo į darbą, patėvis užėjo į jos kambarį ir pasakė:

— Jeigu tu bent žodį pasakysi motinai, aš primušiu tavo brolį.

„Aš negaliu leisti, kad jis muštų Maiką",— pagalvojo Ketė. Brolis buvo penkeriais metais jaunesnis už ją, ir Ketė jį dievino. Ji jį prižiūrėjo, gynė nuo bendraamžių mušeikų. Maikas buvo vienintelė šviesi dėmė jos gyvenime.

Kartą rytą, išsigandusi patėvio gąsdinimų, Ketė nusprendė viską papasakoti motinai. Mama padarys tam galą ir ją apgins.

— Mama, naktimis, kai tu išeini į darbą, tavo vyras ateina pas mane į miegamąjį ir prievartauja.

Motina įsistebeilijo į Ketę, paskui skėlė jai antausį.

— Kaip tu drįsti man meluoti, mažoji kekše!

Ketė daugiau niekada negrįžo prie šito pokalbio. Namuose ją sulaikydavo tik Maikas. „Be manęs jis pražus",— galvojo ji. Tačiau, kai Ketė suprato, jog ji nėščia, ji pabėgo pas tetą į Mineapolį.

Tą dieną, kai Ketė pabėgo iš namų, jos gyvenimas visai pasikeitė.

— Gali man nepasakoti, kas atsitiko,— pasakė teta Sofi.— Tačiau nuo šios dienos tau nereikės niekur bėgti. Ar tu žinai dainą, kurią dainuoja Sezamstrite? „Nelengva būti Žaliaisiais"? Tai štai, brangioji, juodaisiais būti taip pat nelengva. Tu turi dvi galimybes. Tu gali toliau bėgioti, slėptis ir keikti visą pasaulį arba gali pakovoti už save ir tapti visapusiška asmenybe.

— Kokiu būdu?

— Tu turi įsisąmoninti, jog esi pilnavertė asmenybė. Bet iš pradžių reikia aiškiai sau įsivaizduoti, kokia asmenybe ir kuo tu nori tapti. O paskui dirbti ir siekti užsibrėžto tikslo.

„Jo vaiko aš nepaliksiu,— nusprendė Ketė.— Aš padarysiu abortą".

Viskas buvo suorganizuota slapta, laisvomis dienomis. Abortą padarė akušerė, tetos draugė. Kai viskas buvo baigta, Ketė, vos tramdydama pyktį, pagalvojo: „Aš niekada neleisiu vyriškiui paliesti manęs. Niekada!"

Mineapolis jai pasirodė rojumi. Už kelių kvartalų nuo kiekvieno namo buvo ežeras, arba upė, arba upeliukas. Ir parkai, kurių plotas siekė daugiau nei aštuonis tūkstančius akrų. Ketė buriavo miesto ežeruose, irstėsi valtimi Misisipėje.

Drauge su teta Sofi ji lankė zoologijos sodą, sekmadienius jos leisdavo parke „Stebuklų slėnis", važiavo grėbti šieno į aplinkines fermas, matė Atgimimo epochos riterius su šarvais Riterių ginkluotės festivalyje.

Tetulė Sofi stebėjo ją ir galvojo: „Mergaitė neturėjo vaikystės".

Ketė palengva mokėsi džiaugtis gyvenimu, tačiau teta Sofi jautė, kad seserėčios sieloje yra niekam neprieinamas kampelis; ji tarsi pastatė barjerą, apsaugantį ją nuo galimų naujų nelaimių.

Mokykloje Ketė turėjo draugių, tačiau su berniukais ji niekada nebendravo. Visos draugės bėgiojo į pasimatymus, o Ketė sėdėjo viena namie, tačiau ji buvo per daug išdidi, kad paaiškintų priežastį. Ji sekė tetulės, kurią ji labai mylėjo, pavyzdžiu.

Anksčiau Ketę mažai domino pamokos mokykloje ar knygos, bet tetulė Sofi pakeitė jos požiūrį. Tetulė namie turėjo daugybę knygų, kurias ji tiesiog dievino.

Knygose aprašomi nuostabūs pasauliai,— aiškino ji Ketei.— Skaityk, ir tu sužinosi, iš kur tu atsiradai ir ko tau reikia siekti. Aš nujaučiu, vaikuti, kad vieną gražią dieną tu tapsi įžymybe. Bet visų pirma reikia baigti mokslus. Tai Amerika. Tu gali tapti kuo nori. Tu gali būti juodaodė ir neturtinga, tačiau kadaise buvo neturtingos ir mūsų juodaodės moterys — kongresmenės, kino žvaigždės, mokslininkės, sportininkės. Kada nors mes turėsime ir juodaodį prezidentą. Tu gali tapti kuo nori. Tai priklauso tiktai nuo tavęs.

Štai taip ir prasidėjo jos naujasis gyvenimas.

Ketė tapo geriausia mokine. Labai daug skaitė. Kartą

mokyklos bibliotekoje Ketė aptiko Sinklerio Liuiso „Erousmitą", ją apstulbino jauno gydytojo, beatodairiškai atsidavusio savo darbui, istorija. Tada ji perskaitė Agnesės Kuper „Ištesėti pažadą", gydytojos Elzos Rou „Moterį chirurgę", ir jai atsiskleidė visiškai naujas pasaulis. Ketė sužinojo, kad žemėje gyvena žmonės, paskyrę savo gyvenimą padėti kitiems žmonėms, išgelbėti jų gyvybėms. Sykį, grįžusi iš mokyklos namo, ji pareiškė tetulei Sofi:

— Aš būsiu gydytoja. Garsi gydytoja.

4 skyrius

Pirmadienio rytą dingo trijų Peidžės pacientų medicinos kortelės, ir kaltę dėl to suvertė jai.

Trečiadienį, ketvirtą valandą ryto, budėtojų kambaryje suskambėjo telefonas. Užsimiegojusi Peidžė pakėlė ragelį.

— Gydytoja Teilor.

Tyla.

— Alio... alio.

Ji girdėjo ragelyje alsavimą, paskui pasigirdo spragtelėjimas.

Likusią naktį Peidžė negalėjo užmigti.

Rytą Peidžė pasakė Ketei:

— Arba aš darausi paranoikė, arba kažin kas manęs nekenčia.— Ji papasakojo paskutiniųjų dienų įvykius.

— Kartais pacientai pyksta ant gydytojų,— tarė Ketė.— Nieko neįtari?..

Peidžė atsiduso.

— Tuziną.

— Aš tikra, kad čia nėra ko pergyventi.

Peidžė norėjo tuo tikėti.

Vasarai einant į pabaigą, atėjo ilgai laukta telegrama. Ji jau laukė Peidžės, kai toji vėlai vakare grįžo namo. „Atskrendu į San Franciską sekmadienį popiet. Nekantrauju susitikti. Myliu, Alfredas".

Pagaliau jis grįžta pas ją! Peidžė keletą kartų perskaitė telegramą, ir kiekvieną kartą jai darėsi vis džiugiau širdyje. Alfredas! Jo vardas buvo susijęs su ištisa virtine malonių prisiminimų...

Peidžė ir Alfredas drauge augo. Jų tėvai dirbo Pasaulinėje sveikatos apsaugos organizacijoje, važinėjo po trečiojo pasaulio šalis, grumdamiesi su egzotiškomis ir užkrečiamomis ligomis. Peidžė su motina lydėjo gydytoją Teilorą, kuris vadovavo medikų brigadai.

Peidžės ir Alfredo vaikystė buvo tiesiog stulbinanti. Indijoje Peidžė išmoko kalbėti hindi kalba. Būdama dvejų metų ji jau žinojo, kad bambukinė lūšna, kurioje jie gyveno, vadinasi *basha*. Tėvas — *gorasahib*, baltasis vyryškis, o ji — *nani*, sesutė. Vietos gyventojai dažnai Peidžės tėvą vadindavo *abadhan* — vadas.

Kai tėvų arti nebūdavo, Peidžė gerdavo svaiginantį gėrimą *bhanga* — hašišų lapų ištrauką, ir valgė prėskos teišlos papločius su sviestu, padarytu iš buivolų pieno.

O paskui jie išvyko į Afriką, kur jų laukė nauji nuotykiai!

Peidžė ir Alfredas maudėsi ir prausėsi upėse, kuriose veisėsi krokodilai ir begemotai. Jų numylėtiniais buvo mažyčiai zebriukai, gepardai ir gyvatės. Jie gyveno apskritose lūšnose be langų, nupintose iš žabų ir apteptų moliu, su plūktinėmis aslomis ir konuso pavidalo šiaudiniais stogais. Ir tada Peidžė pažadėjo sau: „Kada nors aš gyvensiu tikrame name, puikioje viloje su žalia pievele ir balta statinių tvora".

Gydytojų ir medicinos seserų gyvenimas buvo sunkus ir varginantis. O vaikams — vieni nuotykiai, juk jie gyveno liūtų, žirafų ir dramblių žemėje. Jeigu netoliese buvo mokyklos, jie lankė šituos paprastučius šlakbetonio namelius, o jeigu ne, tai mokydavosi namie su tėvais.

Peidžė buvo labai sumanus vaikas, jos smegenys sugerdavo viską paeiliui tarsi kempinė. Alfredas ją dievino.

— Vieną gražią dieną aš tave vesiu, Peidže,— pažadėjo jis, kai jai buvo dvylika metų, o jam keturiolika.

— Aš ištekėsiu už tavęs, Alfredai.

Jie buvo rimti vaikai, nusprendę visą likusį gyvenimą nugyventi drauge.

Pasaulinės sveikatos apsaugos organizacijos gydytojai buvo pasiaukojantys vyrai ir moterys, paskyrę savo gyvenimą darbui. Dažnai jiems tekdavo dirbti bemaž nepakeliamomis sąlygomis. Afrikoje jie turėjo kovoti su wo-

desha — vietos žiniuoniais, kurių primityvios žinios buvo perduodamos tėvo sūnui ir dažnai būdavo tiesiog pražūtingos. Mosi genties tradicinė žaizdų gydymo priemonė buvo *olkiorite* — jaučio kraujo, žalios mėsos ir kažin kokios „stebuklingos" šaknies mišinys.

Kikujų gentis raupus iš ligonio varydavo lazdomis.

— Liaukitės,— įkalbinėjo juos gydytojas Teiloras.— Tai nepadės.

— Geriau taip negu atkišti savo nugarą tavo lazdai su aštria adata,— atsakydavo jam.

Chirurginėms operacijoms stalus eilėmis statydavo tiesiog po medžiais. Gydytojai per dieną priimdavo šimtus pacientų, ir vis viena nusidriekdavo ilga eilė — raupsuotieji, tuberkuliozininkai, sergantys kokliušu, raupais, dizenterija.

Peidžė ir Alfredas buvo neperskiriami. Paūgėję jie drauge eidavo į turgų kaime, kuris buvo už kelių mylių. Ir visą laiką kalbėjo apie savo ateities planus.

Medicina nuo vaikystės buvo įprastas dalykas. Ji išmoko slaugyti pacientus, įšvirkšti vaistus ir juos pagaminti. Ji jau matė save ateityje tėvo pagalbininke.

Peidžė dievino tėvą. Kurtas Teiloras buvo pats dėmesingiausias ir labiausiai pasiaukojantis žmogus iš visų, kuriuos ji pažinojo. Jis be galo mylėjo žmones, savo gyvenimą jis paskyrė tiems, kam buvo reikalinga jo pagalba, ir šitą savo begalinę meilę žmonėms jis įskiepijo ir dukrai. Nors jis buvo labai užimtas, tačiau rasdavo laiko ir Peidžei. Gydytojas Teiloras taip pat mokėjo sušvelninti primityvias jų gyvenimo sąlygas.

Kitaip susiklostė jos santykiai su motina. Motina buvo daili moteris iš pasiturinčios šeimos. Jos šaltas abejingumas laikė Peidžę atokiau nuo jos. Kadaise jai atrodė labai romantiška ištekėti už gydytojo, kuris turėjo dirbti egzotiškose šalyse, tačiau žiauri tikrovė ją nuvylė. Ji nebuvo švelni, mylinti moteris, ir Peidžei atrodė, kad motina nuolat skundžiasi gyvenimu.

„Kodėl mes apskritai atvažiavome į šitą Dievo užmirštą vietą, Kurtai?"

„Žmonės čia gyvena kaip gyvuliai. Mes nuo jų užsikrėsime kokiomis nors baisiomis ligomis".

„Kodėl tu negali dirbti Jungtinėse Valstijose ir uždirbti pinigų, kaip tai daro kiti gydytojai?"

Ir šitaip kasdien.

Tačiau kuo labiau motina graužė tėvą, tuo Peidžė labiau jį dievino.

Kai Peidžei suejo penkiolika metų, motina pabėgo su stambios kakavos plantacijos savininku iš Brazilijos.

— Ji negrįš, taip? — paklausė Peidžė.

— Ne, brangioji. Man labai gaila.

— O aš džiaugiuosi! — Šitie žodžiai nevalingai išsprūdo Peidžei iš lūpų. Iš tikrųjų ją skaudino motinos abejingumas jai ir tėvui, skaudino ir tai, kad ji juos metė.

Kai pabėgo motina, Peidžė dar labiau susidraugavo su Alfredu Terneriu. Jie drauge vaikštinėjo ir žaidė, drauge svajojo.

— Kai aš užaugsiu, tai taip pat būsiu gydytoju,— nusprendė Alfredas.— Mes susituoksime ir dirbsime drauge.

— Ir mes turėsime daug vaikų!

— Žinoma. Jeigu tau tai patinka.

Tą dieną, kai Peidžei suejo šešiolika, jų ilga platoniška meilė perėjo į naują stadiją. Visus gydytojus skubiai iškvietė į nedidelį Rytų Afrikos kaimelį, kur kilo epidemija, ir stovykloje liko tiktai Peidžė, Alfredas ir virėjas.

Jie pavakarieniavo ir nuėjo miegoti. Tačiau vidurnaktį Peidžę pažadino į griaustinį panašus bėgančių gyvulių trepsėjimas. Kelias minutes ji gulėjo, klausydamasi artėjančio dundėjimo, paskui ją apėmė siaubas.

Peidžė pašoko. Alfredo palapinė buvo vos už kelių pėdų. Persigandusi ji puolė pas jį.

Jis miegojo.

— Alfredai!

Jis momentaliai nubudo ir atsisėdo.

— Peidžė? Kas atsitiko?

— Aš bijau. Ar galima aš truputį pagulėsiu su tavimi?

— Žinoma. — Jie gulėjo šalimais, klausydamiesi, kaip per tankmę braunasi gyvuliai.

Paskui triukšmas ėmė palengva tilti.

Alfredas ėmė jausti nuo šalia gulinčios mergaitės kūno sklindančią šilumą.

— Peidže, aš manau, tau geriau grįžti į savo palapinę.

Ji pajuto jo sukilusią lytį.

Subrendę fiziniai jų poreikiai prasiveržė išorėn.

— Alfredai.

— Taip? — jo balsas skambėjo kimiai.

— Juk mudu susituoksime, taip?

— Taip.

— Tada viskas gerai.

Ir juos supę džiunglių garsai nutilo, jie pasinėrė į jiems naują pasaulį. Jie buvo pirmieji meilužiai šitame pasaulyje ir mėgavosi jo stebuklingumu.

Auštant Peidžė grįžo į savo palapinę ir džiugiai pagalvojo: „Dabar aš moteris".

Retkarčiais Kurtas Teiloras siūlė Peidžei grįžti į Jungtines Valstijas ir gyventi pas jo brolį, puikiame name Dirfilde, į šiaurę nuo Čikagos.

— Kodėl?

— Kad tu galėtum užaugti tikrąja jauna ledi.

— Aš ir taip tikroji jauna ledi.

— Tikrosios jaunos ledi neerzina beždžionių ir nejodinėja ant zebrų.

Tačiau į tai Peidžė visada atsakydavo vienodai:

— Aš nevažiuosiu.

Kai Peidžei suėjo septyniolika Pasaulinės sveikatos apsaugos organizacijos gydytojų brigada išvyko į Pietų Afrikos džiunglėse pasimetusį kaimelį kovoti su vidurių šiltinės epidemija. Padėtis buvo dar pavojingesnė dėl to, kad iš karto po gydytojų atvykimo kilo karas tarp dviejų vietos genčių. Kurtą Teilorą įspėjo, kad jis išvažiuotų.

— Aš negaliu. Jeigu aš paliksiu savo pacientus, jie mirs.

Po keturių dienų kaimą užpuolė. Peidžė su tėvu tūnojo mažoje savo lūšnelėje, įsiklausydami į riksmus ir šūvius.

Peidžę apėmė baimė.

— Jie nori mus nužudyti!

Tėvas ją apkabino.

— Brangioji, jie nepadarys mums nieko blogo. Mes čia atvažiavome tam, kad jiems padėtume. Jie žino, kad mes jų draugai.

Ir jis pasirodė teisus.

Į lūšnelę įsiveržė genties vadas, lydimas keleto karių.

— Nesijaudinkite. Mes jus apginsime.

Ir jie apgynė.

Mūšis veikiai pasibaigė, tačiau rytą Kurtas Teiloras apsisprendė.

Jis pasiuntė broliui telegramą: „Išsiunčiu Peidžę artimiausiu lėktuvu. Smulkmenos vėliau. Prašau ją pasitikti oro uoste".

Išgirdusi šitą naujieną, Peidžė siaubingai supyko. Raudančią ją nuvežė į mažytį, dulkėtą oro uostą, kur laukė lengvutis lėktuvas „Paiper keb", kad nuskraidintų mergaitę į miestą, kur ji galėtų persėsti į lėktuvą, skrendantį į Johanesburgą.

— Tu tai darai todėl, kad nori manęs atsikratyti! — suriko Peidžė pro ašaras.

Tėvas ją apkabino ir prispaudė prie krūtinės.

— Dukrele, aš myliu tave labiau už viską pasaulyje. Aš kiekvieną minutę tavęs ilgėsiuosi. Tačiau veikiai ir aš grįšiu į Valstijas, ir mes vėl būsime drauge.

— Pažadi?

— Pažadu.

Alfredas taip pat lydėjo Peidžę.

— Nesijaudink. Aš atvažiuosiu pas tave, kai tiktai galėsiu. Ar lauksi manęs?

Koks kvailas klausimas, po visų šitų metų...

— Žinoma, lauksiu.

Po trijų dienų, kai Peidžės lėktuvas nusileido Čikagos oro uoste, ją pasitiko dėdė Ričardas. Peidžė niekada nebuvo jo mačiusi ir žinojo apie jį tiek, kad jis turtingas verslininkas, prieš keletą metų likęs našliu.

— Jis pats dalingiausias mūsų šeimoje,— visada sakė dukrai Kurtas Teiloras.

Pirmieji dėdės žodžiai apstulbino Peidžę.

— Man labai gaila ir sunku tau tai pasakyti, mergaite, bet aš ką tik gavau pranešimą, kad tavo tėvas nužudytas.

Pasaulis aplink Peidžę akimirka subyrėjo į gabalus.

Skausmas buvo toks stiprus, jog, atrodė, ji nepakels jo. „Bet dėdė nepamatys manęs verkiančios,— davė sau žodį Peidžė.— Nepamatys. Man nereikėjo išvažiuoti. Reikėjo pasilikti".

Iš oro uosto jie važiavo automobiliu. Peidžė ilgesingai žiūrėjo pro langą į bekraštį mašinų srautą.

— Man nepatinka Čikaga.

— Kodėl, Peidže?

— Tai džiunglės.

Ričardas neleido jai skristi į Afriką į tėvo laidotuves, ir tai ją įsiutino.

Jis mėgino paprotinti brolėčią.

— Peidže, jie jau palaidojo tavo tėvą. Tau nėra prasmės ten skristi.

Tačiau prasmė buvo: juk ten Alfredas.

Praėjus kelioms dienoms po Peidžės atvykimo, dėdė nusprendė aptarti su ja ateities planus.

— Čia nėra ko svarstyti,— pareiškė ji.— Aš būsiu gydytoja.

Dvidešimt vienerių metų Peidžė pasiuntė pareiškimus į dešimtį skirtingų medicinos koledžų, ir visi dešimt atsiuntė teigiamus atsakymus. Ji pasirinko Bostono medicinos koledžą.

Dvi dienas Peidžė mėgino prisiskambinti Alfredui į Zairą, kur jis dirbo Pasaulinės sveikatos apsaugos organizacijos pavedimu.

Kai ji pranešė jam naujieną, Alfredas apsidžiaugė.

— Tai tiesiog nuostabu, brangioji. Aš jau bemaž baigiau medicinos kursus. Kol kas pasiliksiu PSAO, o po kelerių metų mes dirbsime drauge.

Drauge! Koks magiškas žodis!

— Peidže, beprotiškai trokštu tave pamatyti. Jeigu man pavyks kelioms dienoms ištrūkti, ar tu galėsi susitikti su manimi Havajuose?

Peidžė nedvejojo nė sekundės.

— Taip.

Ir jiems tikrai pavyko susitikti Havajuose. Peidžė paklausė:

— Alfredai, kur jie tave pasiųs?

— Į Gambiją, o galbūt į Bangladešą.

„Gelbėti gyvybes, padėti tiems, kam reikalinga jo pagalba". Peidžė stipriai apkabino Alfredą ir užsimerkė. Jai taip nesinorėjo jo paleisti.

Tarsi perskaitęs jos mintis, jis tarė:

— Kai mes būsime drauge, aš tavęs niekur neišleisiu.

Prasidėjo mokslas medicinos koledže. Peidžė ir Alfredas reguliariai susirašinėjo. Kad ir kuriame pasaulio krašte būtų Alfredas, jis visada rasdavo galimybę paskambinti, kad pasveikintų Peidžę su gimtadieniu ir su Kalėdomis. Kai ji mokėsi antrame kurse, jis paskambino Kūčių išvakarėse.

— Peidže?

— Brangusis! Kur tu?

— Senegale. Aš suskaičiavau, kad nuo čia ligi viešbučio „Saulėta įlanka" viso labo aštuoni tūkstančiai aštuoni šimtai mylių.

Peidžei užteko kelių sekundžių, kad susivoktų.

— Tu nori pasakyti?..

— Ar tu galėsi Kučių vakarą sutikti pas mane Havajuose?

— O taip! Taip!

Alfredas perskrido bemaž pusę žemės rutulio, kad pasimatytų su ja, ir šitas susitikimas buvo dar puikesnis. Jiems sustojo laikas.

— Nuo kitų metų aš pats rinksiu kadrus savo brigadai,— pranešė jis.— Aš noriu, kad mes susituoktume, kai tik tu baigsi mokslą...

Jiems pavyko susitikti dar kartą. Tačiau, būdami skirtinguose planetos galuose, jie siuntė ir siuntė vienas kitam laiškus.

Visus tuos metus Alfredas dirbo gydytoju trečiojo pasaulio šalyse, kur, kaip jo tėvas ir Peidžės tėvas, tęsė jų garbingą darbą. Ir štai dabar pagaliau jis grįžta namo, grįžta pas ją.

Ketė ir Honė miegojo. Perskaičiusi Alfredo telegramą penktąjį kartą, Peidžė pažadino jas.

— Alfredas atvažiuoja! Jis atvažiuoja! Jis bus čia sekmadienį!

— Puiku,— suniurnėjo Ketė.— Kodėl tau nepažadinus manęs sekmadienį? Aš ką tik užsnūdau.

Honė į šitą įvykį reagavo draugingiau. Ji atsisėdo ant lovos ir šūktelėjo:

— Nuostabu! Degu iš nekantrumo, taip noriu su juo susipažinti. Jūs seniai nesimatėte?

— Dveji metai,— atsakė Peidžė,— tačiau nuolat susirašinėjome.

— Tu laiminga.— Ketė atsiduso.— Gerai, jei jau vis tiek nemiegame, einu išvirsiu kavos.

Visos trys susėdo virtuvėje už stalo.

— Kodėl mums nesurengus Alfredui tikro sutikimo? — pasiūlė Honė.-- Devizas bus „Sveikas atvykęs, jauniki".

— Gera mintis,— sutiko Ketė.

— Surengsime didingą šventę... tortas, balionai...

— Pagaminsime namie pietus,— pasufleravo Honė.

Ketė papurtė galvą.

— Aš jau ragavau tavo pagaminto maisto. Geriau užsakysime pietus iš restorano.

Ligi sekmadienio liko keturios dienos, ir laisvu laiku draugės nuolat aptarinėjo Alfredo atvykimą. Joms pasisekė, nes visos trys sekmadienį turėjo laisvą.

Šeštadienį Peidžei pavyko užšokti į grožio saloną. Paskui ji nuėjo apsipirkti, o grįžusi namo, pasimatavo naują suknelę.

— Na, kaip aš atrodau? Kaip manote, ar Alfredui patiks šita suknelė?

— Atrodai tiesiog stulbinančiai! — patikino Peidžę Honė.— Tikiuosi, jis tavęs vertas.

Peidžė nusišypsojo.

— Tikiuosi, kad aš būsiu jo verta. Jis jums patiks. Jis toks puikus!

Sekmadienį svetainės stalas buvo padengtas pietums. Ant jo puikavosi iš restorano atgabenti patiekalai ir butelis atšaldyto šampano. Moterys bruzdėjo ir nervinosi, laukdamos atvykstančio Alfredo.

Antrą valandą dienos suskambėjo durų skambutis, ir Peidžė strimgalviais nulėkė atidaryti. Tai buvo jis. Šiek tiek pavargęs ir subloges. Bet vis dėlto tai buvo Alfredas.

Šalia jo stovėjo brunetė, iš išvaizdos jai buvo galima duoti trisdešimt metų.

— Peidže! — sušuko Alfredas.

Peidžė puolė jam ant kaklo, paskui pasisuko į Honę ir Ketę ir išdidžiai tarė:

— Tai Alfredas Terneris. Alfredai, tai mano kolegės, mes gyvename drauge, Honė Taft ir Ketė Hanter.

— Malonu su jumis susipažinti,— pasakė Alfredas ir pasisuko į šalia jo stovėjusią moterį.— O čia Karena Terner. Mano žmona.

Peidžė, Honė ir Ketė nustėro.

— Tavo žmona? — lėtai ištarė Peidžė.

— Taip.— Jis susiraukė.— O argi... argi tu negavai mano laiško?

— Laiško?

— Taip. Aš jį išsiunčiau prieš kelias savaites.

— Ne.

— Ak. Aš... man labai gaila. Aš viską laiške paaiškinau... bet, žinoma, jeigu tu jo negavai...— Alfredo balsas virptelėjo.— Man labai gaila, Peidže. Mes taip ilgai su tavimi nesimatėme... o paskui aš sutikau Kareną... tu žinai, kaip tai būna...

— Aš žinau, kaip tai būna,— lėtai ištarė Peidžė, paskui atsisuko į Kareną ir šiaip taip išspaudė šypseną.— Aš... aš tikiuosi, kad judu su Alfredu būsite laimingi.

— Ačiū.

Pakibo slegianti tyla.

— Aš manau, brangusis, mums geriau išeiti,— pasiūlė Karena.

— Taip. Aš taip pat manau,— palaikė Ketė.

Alfredas susikišo pirštus į plaukus.

— Man tikrai, Peidže, labai gaila. Aš... gerai.. iki pasimatymo.

— Iki pasimatymo, Alfredai.

Moterys stovėjo tarpduryje, stebėdamos tolstančius jaunavedžius.

— Na ir niekšas! — sušuko Ketė.— Ir padaryk tu man šitokią niekšybę.

Peidžės akyse sužvilgo ašaros.

— Aš... jis nenorėjo... aš manau... jis turbūt viską paaiškino laiške.

Honė apkabino Peidžę.

— Turėtų būti įstatymas, numatantis visų vyrų kastravimą.

— Aš, ko gero, už tai išgersiu,— pasakė Ketė.

— Atleiskite man.— Peidžė nuskubėjo į miegamąjį ir užsidarė duris.

Ir ligi dienos galo jau neišėjo iš ten.

5 skyrius

Kelis mėnesius Peidžė labai retai matėsi su Kete ir Hone. Jos greitai papusryčiaudavo drauge kavinukėje arba atsitiktinai susitikdavo ligoninės koridoriuose. Bendravo dažniausiai palikdamos namie raštelius.

„Vakarienė — orkaitėje".

„Sugedo mikrobangų krosnelė".

„Atleiskite, nespėjau nurinkti nuo stalo indų".

„Gal šeštadienį drauge pavakarieniausime?"

Ilgi, sekinantys budėjimai buvo tikra bausmė ir tikras išmėginimas jauniesiems ordinatoriams.

Tačiau Peidžei patiko sekinantis darbas. Jis nepalikdavo laiko galvoti apie Alfredą ir nuostabią ateitį, apie kurią jie svajojo. Ir vis dėlto Peidžė negalėjo išbraukti jo iš atminties. Ką jis padarė, taip nepakeliamai ją įskaudinęs? Peidžė kankino save beprasmiškai žaisdama „o kas, jeigu?".

O kas, jeigu ji būtų likusi su Alfredu Afrikoje?

O kas, jeigu jis būtų parvažiavęs su manim į Čikagą?

O kas, jeigu jis būtų nesutikęs Karenos?

O kas, jeigu?..

Penktadienį, kai Peidžė užėjo į rūbinę, kad apsivilktų chirurginės kostiumą, ji pamatė, kad kažin kas juodu flomasteriu ant jo užrašė: „kalė".

Kitą dieną, kai ji panoro žvilgtelėti į savo bloknotą su užrašais, paaiškėjo, kad jis dingo. „Turbūt aš jį padėjau kitoje vietoje",— pagalvojo Peidžė.

Tačiau ji pati tuo netikėjo.

Jai liovėsi egzistavęs pasaulis už ligoninės sienų. Ausies krašteliu ji girdėjo, kad Irakas plėšia Kuveitą, bet tai buvo nesvarbu, kai kentėjo penkiolikametis pacientas, mirštantis nuo leukemijos. Tą dieną, kai susijungė Rytų ir Vakarų Vokietija, Peidžė mėgino išgelbėti diabetu sergančio paciento gyvybę. Margareta Tečer paliko Didžiosios Britanijos ministrės pirmininkės postą, tačiau Peidžei buvo svarbesnis tas faktas, kad ligonis iš du šimtai keturioliktosios palatos vėl galėjo vaikščioti.

Pakelti visus sunkumus jai padėjo gydytojai, su kuriais ji dirbo. Išskyrus atskirus atvejus, tai buvo pasiaukojantys žmonės, jie gydė kitus, numalšindavo jų skausmus, gelbėjo jų gyvybes. Peidžė stebėjo tuos stebuklus, kuriuos jie darė kiekvieną dieną, ir tai pripildydavo jos sielą pasididžiavimo.

Sunkiausia buvo dirbti neatidedamos medicinos pagalbos palatoje, kur būdavo suvežamos įvairiausių avarijų ir katastrofų aukos.

Ilgi budėjimai ir sekinantis darbas sunkia našta gulė ant ligoninės personalo pečių. Ištuokų procentas tarp gydytojų buvo labai didelis, o nesantuokiniai ryšiai buvo laikomi įprastu dalyku. Tomas Čangas kaip tik ir buvo vienas iš tų, kurio šeimoje kilo problemų. Apie tai jis papasakojo Peidžei, kai jie gėrė kavą.

— Aš normaliai pakeliu budėjimus, o štai mano žmona jų nepakelia. Skundžiasi, kad dabar visai manęs nemato, kad aš svetimas žmogus mūsų mažajai dukrelei. Ji teisi. Aš nežinau, ką daryti.

— O tavo žmona lankėsi mūsų ligoninėje?

— Ne.

— Tomai, kodėl tau nepakvietus ją čia papietauti? Tegul pažiūri, ką tu čia veiki ir kaip tai svarbu.

Čango veidas nušvito.

— Puiki mintis, Peidže. Dėkui. Aš taip ir padarysiu. Aš noriu, kad tu su ja susipažintum. Tu papietausi drauge su mumis?

— Su malonumu.

Čango žmona Saja buvo graži jauna moteris — toks klasikinis grožis nenuvysta ir metams bėgant. Čangas pa-

vedžiojo ją po ligoninę, o paskui jie drauge su Peidže pietavo kavinėje.

Čangas papasakojo Peidžei, kad Saja gimė ir užaugo Honkonge.

— Ar jums patiko San Franciskas? — pasidomėjo Peidžė.

Saja kurį laiką patylėjo.

— Įdomus miestas,— mandagiai atsakė ji,— bet aš čia jaučiuosi svetima. Jis labai didelis ir labai triukšmingas.

— Tačiau, kaip aš suprantu, Honkongas taip pat didelis ir triukšmingas miestas.

— Aš kilusi iš mažo kaimelio, kuris yra visai netoli Honkongo. Ten nėra triukšmo ir automobilių, visi vienas kitą pažįsta.— Saja pažiūrėjo į vyrą.— Tomai, aš ir mūsų dukrelė buvome ten labai laimingos. Lamos saloje tiesiog nuostabu. Ten paplūdimiai su baltu smėliu, mažytės fermos, o kaimynystėje nedidelis žvejų kaimelis Sak Ku Vanas. Ten taip tylu.— Jos balsas buvo kupinas svajingos nostalgijos.— Mes su vyru daug laiko praleisdavome drauge, kaip ir turi būti šeimoje. O čia aš jo beveik nematau.

— Ponia Čang, aš suprantu, kaip dabar jums sunku, bet po kelerių metų Tomas galės pradėti privačią praktiką, ir tada jis turės daugiau laisvo laiko.

Tomas Čangas paėmė žmonos ranką.

— Girdi? Viskas, Saja, bus gerai. Nesijaudink.

— Aš suprantu,— atsakė Saja, bet jos balse nebuvo tikrumo.

Kol jie kalbėjosi, į kavinę užėjo vyriškis ir sustojo palei duris. Peidžė matė tiktai jo pakaušį, tačiau jos širdis suplastėjo tankiau. Tuo momentu vyriškis atsigręžė. Tai buvo visai nepažįstamas žmogus.

Čangas stebėjo Peidžę.

— Ar tau viskas gerai?

— Taip,— pamelavo Peidžė. „Aš privalau jį pamiršti. Viskas baigta". Ir vis dėlto ji negalėjo pamiršti tų nuostabių metų, džiaugsmo, malonumų, meilės... „Kaip aš galiu visa tai pamiršti? Gal man įkalbėti ką nors iš čionykščių gydytojų padaryti man lobektomiją *?"

* Dalies galvos smegenų pašalinimas.

Peidžė susidūrė koridoriuje su Hone. Toji vos kvėpavo ir atrodė susirūpinusi.

— Kas nors atsitiko? — paklausė Peidžė.

— Ne, nieko. Viskas gerai,— įsitempusi šyptelėjo Honė ir nuskubėjo toliau.

Honę priskyrė gydančiajam gydytojui Čarlzui Aileriui; apie jį ligoninėje sklido gandai kaip apie priekabų gydytoją.

Po pirmosios vizitacijos jis Honei pasakė:

— Aš laukiau, gydytoja Taft, kada mes pradėsime drauge dirbti. Gydytojas Volisas man pasakė, kad jūsų pažymiai medicinos koledže buvo labai geri. Kaip aš suprantu, jūs ketinate specializuotis terapijoje.

— Taip.

— Labai gerai. Vadinasi, mes su jumis dirbsime dar trejus metus.

Jie pradėjo vizitaciją.

Pirmasis pacientas buvo berniukas meksikietis. Gydytojas Aileris, ignoruodamas kitus ordinatorius, atsisuko į Honę.

— Manau, gydytoja Taft, šitas atvejis jums bus įdomus. Ligoniui būdingi visi klasikiniai simptomai: neturi apetito, krinta svoris, metalo skonis burnoje, nuovargis, mažakraujystė, padidėjęs dirglumas, prarasta koordinacija. Kokia bus jūsų diagnozė? — Gydytojas Aileris šypsojosi, laukdamas atsakymo.

Honė ramiai pažvelgė į jį.

— Diagnozės gali būti kelios, argi ne?

Gydytojas Aileris apstulbęs įsmeigė į ją akis.

— Bet juk tai tipiškas atvejis...

Į jų pokalbį įsiterpė vienas iš ordinatorių:

— Apsinuodijimas švinu?

— Visiškai teisingai,— patvirtino gydytojas Aileris.

Honė nusišypsojo.

— Suprantama. Apsinuodijimas švinu.

— Kaip jūs jį gydysite? — vėl į ją kreipėsi gydytojas.

Honė vėl išsisuko nuo tiesaus atsakymo.

— Yra keletas gydymo būdų...

Įsiterpė dar vienas ordinatorius:

— Jeigu pacientas buvo ilgai veikiamas švino, tai gy-

dymas turi būti toks, kaip potencialaus galvos smegenų sutrikimo.

Gydytojas Aileris linktelėjo.

— Teisingai. Tai mes ir darome.

Jis pažiūrėjo į Honę. Ji pritariamai linktelėjo.

Kitas pacientas buvo aštuoniasdešimties metų vyriškis. Jo akys buvo paraudusios, vokai sulipę.

— Tuojau mes sutvarkysime jūsų akis,— tarė gydytojas Aileris.— Kaip jūs jaučiatės?

— Ne taip jau ir prastai, kai esi toks senis.

Gydytojas Aileris nuklojo apklotą, apnuogindamas sutinusius paciento kelius ir kulkšnis. Jo pėdos buvo žaizdotos.

Gydytojas atsisuko į ordinatorius.

— Tinimą sukėlė artritas.— Jis pažiūrėjo į Honę.— Be to, dar yra žaizdos ir konjunktyvitas. Esu tikras, kad jūs žinote diagnozę.

Honė tempė laiką.

— Na, tai gali būti... suprantate...

— Tai Reiterio sindromas,— pasufleravo kažin kas iš ordinatorių.— Atvejis žinomas. Paprastai palydimas lengvos karštinės.

Gydytojas Aileris linktelėjo.

— Teisingai.— Jis pažiūrėjo į Honę.— Kokia prognozė?

Tačiau vietoj Honės atsakė tas pats ordinatorius:

— Prognozė neaiški. Gydymas — vaistai nuo uždegimo.

— Labai gerai,— pagyrė gydytojas Aileris.

Jie apžiūrėjo apie penkiolika pacientų, o kai vizitacija baigėsi, Honė kreipėsi į gydytoją Ailerį.

— Ar galiu pasikalbėti su jumis, gydytojau Aileri, akis į akį?

— Taip. Eime į mano kabinetą.

Kai jie įėjo į kabinetą ir atsisėdo, Honė tarė:

— Aš suprantu, kad jus nuvyliau.

— Turiu prisipažinti, jog aš buvau nustebintas, kad jūs...

— Aš suprantu, gydytojau Aileri,— nutraukė jį Honė.— Praeitą naktį aš nesumerkiau akių. Tiesą sakant, aš

buvau taip susijaudinusi dėl to, kad man teks su jumis dirbti, jog... negalėjau užmigti.

Gydytojas Aileris nustebęs pažiūrėjo į ją.

— O, aš suprantu. Ne veltui jūsų pažymiai tokie fantastiški. Kodėl jūs nusprendėte tapti gydytoja?

Honė nuleido galvą, truputį patylėjo, paskui tyliai atsakė:

— Aš turėjau jaunesnįjį brolį, jis pakliuvo po mašina. Gydytojai padarė viską, kad išgelbėtų jo gyvybę... ir aš mačiau, kaip jis mirė. Tai tęsėsi gana ilgai, aš jaučiausi tokia bejėgė. Ir tada aš nusprendžiau paskirti savo gyvenimą sergantiems.— Jos akyse sužvilgo ašaros.

„Ji tokia pažeidžiama",— pagalvojo Aileris.

— Aš džiaugiuosi, kad mes su jumis pasikalbėjome.

Honė pakėlė į jį akis ir tarė sau: „Jis manimi patikėjo".

6 skyrius

Kitame miesto gale žurnalistai ir televizijos darbuotojai laukė gatvėje iš teismo salės išeinančio Lu Dineto. Ir štai jis pasirodė, besišypsantis, rankos mostu sveikindamas minią, tarsi vasalas savo pavaldinius. Iš abiejų pusių jį saugojo asmens sargybiniai: aukštas, liesas vyriškis, pravarde Šešėlis ir įmitęs stipruolis — Begemotas. Lu Dinetas kaip visada buvo elegantiškai apsirengęs: pilkas šilkinis kostiumas, balti marškiniai, mėlynas kaklaraištis ir krokodilo odos batai. Drabužius jis siūdinosi pagal užsakymą, stengdamasis atrodyti kuo grakščiau, nes buvo žemo ūgio, apkūnus ir kreivakojis. Spaudai jis visada turėdavo atsargoje šypseną ir kandžių juokelių, ir žurnalistai su malonumu jį cituodavo. Triskart Dinetą bandė pasodinti už įvairius nusikaltimus, pradedant padegimu ir baigiant prievartavimu bei žmogžudyste, tačiau kiekvieną kartą jis išeidavo į laisvę.

Ir štai dabar, kai jis ėjo iš teismo salės, vienas iš reporterių šūktelėjo:

— Pone Dinetai, ar jūs žinojote, kad jus išlaisvins?

Dinetas nusijuokė.

— Suprantama, žinojau. Aš padorus verslininkas. Vyriausybė galėtų imtis ko nors svarbesnio negu kibti prie manęs. Štai todėl pas mus tokie dideli mokesčiai.

Jis stabtelėjo ir nusišypsojo į nukreiptą į jį televizijos kamerą.

— Pone Dinetai, ar galite paaiškinti, kodėl du liudytojai, turėję duoti prieš jus parodymus žmogžudystės byloje, taip ir nepasirodė teisme?

— Suprantama, aš galiu tai paaiškinti. Jie sąžiningi piliečiai ir nusprendė nedaryti sau gėdos ir melagingai neliudyti.

— Vyriausybė kaltina jus tuo, kad jūs vadovaujate nusikaltėlių organizacijoms Vakarų pakrantėje ir kad būtent jūs įsakydavote...

— Vieninteliai mano įsakymai tai — kur pasodinti mano restorane apsilankančius klientus, nes noriu, kad kiekvienas jaustųsi jaukiai.— Dinetas nusišypsojo reporteriams.— Beje, šiandien vakare jūs visi kviečiami į mano restoraną nemokamai pavakarieniauti ir išgerti.

Ir jis nuėjo prie jo laukiančio ilgo juodo limuzino.

— Pone Dinetai...

— Pone Dinetai...

— Pone Dinetai...

— Berniukai ir mergaitės, pasimatysime vakare mano restorane. Jūs visi žinote, kur jis yra.

Ir Lu Dinetas, šypsodamasis ir atsisveikinimui pamojavęs ranka, įsėdo į limuziną. Begemotas užtrenkė dureles ir atsisėdo ant priekinės sėdynės. Šešėlis atsisėdo prie vairo.

— Viskas puikiai praėjo, bose! — sušuko Begemotas.— Jūs tikrai žinote, kaip reikia elgtis su šitais plepiais.

— Kur važiuojam? — paklausė Šešėlis.

— Namo. Man reikia išsimaudyti karštoje vonioje ir suvalgyti gerą bifšteksą.

Limuzinas pajudėjo iš vietos.

— Man nepatiko tas klausimas apie liudytojus,— pasakė Dinetas.— Jūs tikri, kad jie niekada?..

— Juk negali jie prabilti po vandeniu, bose.

Dinetas linktelėjo.

— Puiku. Ar jūs matėte apygardos prokuroro veidą,

kai teisėjas paskelbė, kad byla nutraukta? — prisiminė jis, o tuo metu limuzinas jau lėkė Filmorstritu.

Iš kažin kur prieš automobilį pasirodė mažytis šunelis. Šešėlis staigiai pasuko vairą, kad neužvažiuotų, ir paspaudė stabdį. Limuzinas užlėkė ant šaligatvio ir trenkėsi į stulpą. Begemoto galva atsitrenkė į priekinį stiklą.

— Ką tu darai, velniai rautų? — suriko Dinetas.— Tu nori mane užmušti?

Šešėlis virpėte virpėjo.

— Atleiskite, bose. Po ratais puolė mažas šunelis...

— Ir tu nusprendei, kad jo gyvybė brangesnė negu mano? Kvailas asilas!

Begemotas sudejavo. Jis atsisuko, ir Dinetas pamatė kraują, kuris sunkėsi iš giliai perpjautos kaktos.

— Dieve mano! Pažiūrėk, ką tu padarei!

— Viskas gerai,— suniurnėjo Begemotas.

— Nė velnio! — Dinetas pasisuko į Šešėlį.— Vežk jį į ligoninę.

Šešėlis atbulas nuvažiavo nuo šaligatvio.

— „Embarkadero" ligoninė tik už dviejų kvartalų nuo čia. Mes nuvešime jį į neatidedamos pagalbos skyrių.

— Teisingai, bose.

Dinetas atsilošė į sėdynės atkaltę.

— Šuo,— su pasišlykštėjimu ištarė jis.— Tik pagalvokite!

Ketė buvo neatidedamos pagalbos palatoje, kai ten įėjo Dinetas, Šešėlis ir Begemotas. Begemoto kakta buvo kruvina.

— Ei, tu! — riktelėjo Dinetas, kreipdamasis į Ketę.

Toji pakėlė galvą ir pažiūrėjo į jį.

— Ar jūs kreipiatės į mane?

— O su kuo, velniai rautų, tu manai, aš kalbu? Šitas žmogus kraujuoja. Greitai imkis jo!

— Prieš jį dar šeši pacientai,— ramiai atsakė Ketė.— Jam teks palaukti savo eilės.

— Jis nelauks! Tu apžiūrėsi jį tiesiog dabar.

Ketė priėjo prie Begemoto ir apžiūrėjo jį. Paėmusi gabalėlį tvarsčio, ji prispaudė jį prie žaizdos.

— Šitaip ir laikykite. Aš greitai grįšiu.

— Aš juk pasakiau, sutvarkyk jį tuojau pat! — suriaumojo Dinetas.

Ketė atsisuko į jį.

— Čia neatidedamos medicinos pagalbos palata. Aš gydytoja ir čia vyresnioji. Taigi arba ramiai laukite, arba nešdinkitės lauk.

Į pokalbį įsimaišė Šešėlis:

— Ledi, jūs nesuprantate, su kuo kalbate. Geriau darykite taip, kaip sako šitas ponas. Tai ponas Dinetas.

— O dabar, kai supažindinimas baigtas,— nekantriai pasakė Dinetas,— pasirūpinkite mano žmogumi.

— Jūs turite problemų su klausa? — ramiai paklausė Ketė.— Kartoju dar kartą. Ramiai palaukite arba nešdinkitės lauk. Man reikia dirbti.

— Jūs nedrįskite taip...— buvo bepradedąs Šešėlis.

— Užsičiaupk! — suriko ant jo Dinetas. Jis vėl pažiūrėjo į Ketę ir prakalbo jau visai kitu tonu.— Aš būsiu jums labai dėkingas, jeigu jūs pasirūpinsite juo kiek galima greičiau.

— Pasistengsiu.— Ketė pasodino Begemotą ant kušetės.— Gulkitės. Aš grįšiu po kelių minučių.— Ji atsigręžė į Dinetą.— Ten kampe yra kėdės.

Paskui ji nuėjo į kitą palatos galą, kur jos laukė pacientai.

— Viešpatie,— pasakė Šešėlis,— ji juk supratimo neturi, kas jūs toks.

— Nemanau, kad tai ką nors pakeistų. Ji drąsi moteris.

Po penkiolikos minučių Ketė grįžo prie Begemoto ir apžiūrėjo jo galvą.

— Smegenų sutrenkimo nėra,— pareiškė ji.— Jums pasisekė. Tiesiog giliai perpjauta.

Dinetas stovėjo ir žiūrėjo, kaip Ketė mikliai susiuva Begemotui kaktą. Pabaigusi ji pasakė:

— Užgis gerai. Ateikite po penkių dienų, ir aš ištrauksiu siūlus.

Dinetas priėjo arčiau ir apžiūrėjo Begemoto kaktą.

— Velniškai dailus darbas.

— Ačiū, o dabar, atsiprašau, man reikia...

— Minutėlę,— sustabdė ją Dinetas ir atsisuko į Šešėlį.— Duok šimtą.

Šešėlis išėmė iš kišenės šimto dolerių banknotą.

— Imkite.

— Kasa koridoriuje.

— Tai ne ligoninei. Tai jums.

— Ačiū, nereikia.

Dinetas nustebęs pažiūrėjo Ketei iš paskos, nes ji jau nuėjo prie kito paciento.

— Galbūt per mažai, bose? — paklausė Šešėlis.

Dinetas papurtė galvą.

— Nepriklausoma boba. Man tai patinka.— Jis kelias sekundes patylėjo.— Gydytojas Evansas išeina į užtarnautą poilsį, juk taip?

— Taip.

— Gerai. Aš noriu, kad tu išsiaiškintum viską, ką tik galėsi, apie šitą gydytoją.

— Kam?

— Pravers. Tai bus kaip tik laiku.

7 skyrius

Ligoninėse viską rikiuoja medicinos seserys. Vyresnioji sesuo Margarita Spenser apygardos ligoninėje „Embarkadero" dirbo jau dvidešimt metų ir žinojo visas jos paslaptis. Ji faktiškai buvo ligoninės viršininkė, ir tie gydytojai, kurie to nepripažino, turėjo nemalonumų. Sesuo Spenser žinojo, kurie jų vartoja narkotikus arba smarkiai geria, kas nekompetentingas kaip gydytojas, o ką reikia palaikyti. Jos žinioje buvo visi studentai, medicinos seserys ir operacinės seserys. Būtent Margarita Spenser sprendė, kurią iš medicinos seserų pasiųsti į tą ar kitą operacinę, o kadangi seserų kvalifikacija buvo įvairi — nuo aukščiausios ligi žemiausios,— gydytojams teko su ja sugyventi. Juk ji galėjo paskirti nemokšą seserį padavinėti instrumentus, kai atliekama sudėtinga inksto šalinimo operacija, tačiau jeigu gydytojas jai patiko, tai Margarita Spenser siųsdavo jam padėti pačią kvalifikuočiausią seserį netgi jei operacija ir pati paprasčiausia, pavyzdžiui, tonsilių šalinimas. Be kitų nusistatymų, ji jautė antipatiją moterims gydytojoms ir juodaodžiams.

Ketė Hanter buvo juodaodė moteris ir gydytoja.

Ketei atėjo sunkūs laikai. Aiškiai niekas nebuvo daroma ir sakoma, atrodė, jog nėra prie ko prisikabinti. Tačiau seserų, kurių ji prašė, nedavė, o kiekvieną kartą atsiųsdavo nemokšas. Ketė pastebėjo, kad ją jau per daug dažnai siunčia apžiūrėti pacientus vyrus, sergančius venerinėmis ligomis. Iš pradžių ji nusprendė, kad tai įprastas dalykas, bet kai jų skaičius padidėjo vos ne ligi dešimties per dieną, Ketei kilo įtarimas.

Kartą per pietų pertrauką ji paklausė Peidžę:

— Ar tau dažnai tenka apžiūrėti venerinėmis ligomis sergančius vyrus?

Peidžė akimirką pagalvojo.

— Praeitą savaitę vieną apžiūrėjau. Mūsų sanitarą.

„Kažin ką reikia daryti",— pagalvojo Ketė.

Medicinos sesuo Spenser nusprendė atsikratyti gydytojos Hanter, padariusi jos gyvenimą tokį nepakenčiamą, kad toji pati bus priversta išeiti. Tačiau ji neatsižvelgė į Ketės pasiaukojimą ir jos gabumus. Palengva Ketė pelnė simpatijas žmonių, su kuriais dirbo. Ji turėjo įgimtą medikės talentą, o tai darė įspūdį tiek kolegoms, tiek ir pacientams. Bet iš tikrųjų visus sukrėtė atsitikimas, kuris tapo žinomas visai ligoninei kaip „fokusas su kiaulės krauju".

Vienos rytinės vizitacijos metu Ketė dirbo su vyresniuoju ordinatoriumi, pavarde Dandas. Jie priėjo prie paciento lovos, kuris buvo be sąmonės.

— Ponas Levis pakliuvo į automobilio avariją,— painformavo Dandas jaunesniuosius ordinatorius.— Neteko daug kraujo, todėl skubiai reikia perpilti. Šiuo metu ligoninėje trūksta kraujo. Jis turi giminaičių, bet jie atsisako duoti jam kraujo. Tiesiog kažin koks siaubas.

— O kur jo giminaičiai? — paklausė Ketė.

— Priėmimo kambaryje,— atsakė gydytojas Dandas.

— Ar jūs neprieštarausite, jeigu aš pasikalbėsiu su jais?

— Nieko iš to neišeis. Aš su jais jau kalbėjau, bet jie užsispyrė.

Kai vizitacija baigėsi, Ketė nuėjo į priėmimo kambarį. Ten sėdėjo paciento žmona ir suaugę sūnus bei dukra. Sūnus vilkėjo tradiciniais rabino drabužiais.

— Ponia Levi? — kreipėsi Ketė į moterį.

Toji pakilo nuo kėdės.

— Kaip mano vyras? Ar gydytojas ketina operuoti?

— Taip.

— Gerai, tik neprašykite mus duoti savo kraujo. Mūsų laikais yra didelis pavojus užsikrėsti ŽIV.

— Ponia Levi, jūs neužsikrėsite ŽIV perpilant kraują,— pamėgino ją įkalbėti Ketė,— tai neįm...

— Tiktai jau man nepasakokite! Aš skaitau laikraščius ir žinau, kas ir kaip.

Ketė įdėmiai pažiūrėjo į ją.

— Aš tai matau. Gerai, ponia Levi. Ligoninėje dabar trūksta kraujo, bet mes sutvarkėme šitą reikalą.

— Labai gerai.

— Mes jūsų vyrui perpilsime kiaulės kraują.

Suakmenėję motina ir sūnus stebeilijo į Ketę.

— Ką?!

— Kiaulės kraują,— žvaliu balsu pranešė Ketė.— Galbūt nuo to jam blogiau nebus.— Ji apsisuko ir dėjosi nueinanti.

— Palaukite!— sušuko ponia Levi.

Ketė sustojo.

— Taip?

— Aš, hm... leiskite man minutėlę pagalvoti, gerai?

— Suprantama.

Po penkiolikos minučių Ketė priėjo prie gydytojo Dando.

— Galite daugiau nesijaudinti dėl pono Levio. Jo artimieji su džiaugsmu sutiko duoti kraujo.

Šitas atsitikimas momentaliai tapo legenda ir aplėkė visą ligoninę. Gydytojai ir medicinos seserys, anksčiau ignoravę Ketę, pradėjo su ja kalbėti.

Po kelių dienų Ketė užėjo į atskirą palatą, kur gulėjo Tomas Leonardas — pacientas, turintis skrandžio opą. Ji užtiko jį dorojantį gausius pietus, atgabentus jam iš gretimo restorano.

Ketė priėjo prie lovos.

— Ką jūs darote?

Jis pakėlė akis ir nusišypsojo.

— Nutariau paįvairinti gyvenimą ir sočiai pavalgyti. Gal norite palaikyti man kompaniją? Čia užteks ir dviems.

Ketė paspaudė mygtuką ir iškvietė medicinos seserį.

— Taip, gydytoja?

— Paimkite iš čia šitą maistą. Ponui Leonardui nustatyta griežta dieta. Argi jūs nepažiūrėjote į jo medicinos kortelę?

— Skaičiau, bet jis reikalavo...

— Prašau viską išnešti.

— Ei! Minutėlę! — pasipriešino Leonardas.— Aš negaliu valgyti šitos ligoninės jovalo, kurį man kiša!

— Jūs valgysite ligoninės maistą, jeigu norite, kad opa užgytų.— Ketė pažiūrėjo į medicinos seserį.— Išneškite.

Po pusvalandžio Ketę pakvietė į ligoninės viršininko kabinetą.

— Gydytojau Volisai, jūs norėjote mane matyti?

— Taip. Sėskitės. Tomas Leonardas — vienas jūsų pacientų, argi ne?

— Visiškai teisingai. Aš jį užtikau per pietus valgantį sumuštinį su rūkyta jautiena, marinuotais agurkais ir bulvių salotomis, visa tai buvo kaip reikiant apibarstyta prieskoniais...

— Ir jūs visa tai liepėte išnešti.

— Suprantama.

Volisas palinko į priekį.

— Gydytoja, galbūt jūs nežinote, kad Tomas Leonardas yra vienas ligoninės globos tarybos narių. Mums norisi, kad jis pas mus jaustųsi kaip namie. Jūs mane supratote?

Ketė pažiūrėjo į gydytoją Volisą ir ryžtingai atsakė:

— Ne, sere.

Volisas sumirksėjo akimis.

— Ką?

— Mano nuomone, kad Tomas Leonardas jaustųsi kaip namie, jį visų pirma reikia išgydyti. O jis nepasveiks, jeigu draskys į gabalus savo skrandį.

Bendžaminas Volisas išspaudė šypseną.

— Kodėl neleidus jam pačiam spręsti?

Ketė pakilo nuo kėdės.

— Todėl, kad aš gydytoja. Ar jūs turite dar ką nors man pasakyti?

— Aš... hm... ne. Tai viskas.

Ketė išėjo iš jo kabineto.

Bendžaminas Volisas liko sėdėti, apstulbintas tik ką įvykusio pokalbio. Ak, jau tos moterys gydytojos!

Naktį, kai Ketė budėjo, pasigirdo telefono skambutis.

— Gydytoja Hanter, aš manau, jums reikia užeiti į 320 palatą.

— Einu.

320 palatos pacientė buvo ponia Moloj, aštuoniasdešimtmetė moteris, serganti vėžiu. Pasveikti ji turėjo labai mažai šansų. Priėjusi prie durų, Ketė išgirdo gana garsiai besiginčijant. Ji įėjo į palatą.

Ponia Moloj gulėjo lovoje, ji snūduriavo, bet sąmonę turėjo. Palatoje buvo jos sūnus ir dvi dukros.

— Aš siūlau turtą padalinti į tris dalis,— pasakė sūnus.

— Ne! — pasipriešino viena iš dukterų.— Tiktai mes su Lori rūpinamės mama. Kas jai gamina valgį ir prižiūri? Mes! Todėl jos pinigai turi priklausyti mums, ir...

— Bet aš toks pats jos kūnas ir kraujas, kaip ir jūs! — sušuko sūnus.

Bejėgė ponia Moloj gulėjo ir klausėsi jų rietenų.

Ketę pagavo įniršis.

— Atleiskite,— įsiterpė ji į ginčą.

Viena dukterų probėgšmais žvilgtelėjo į ją.

— Sesele, užeikite vėliau. Mes užsiėmę.

— Tai mano pacientė. Ir aš duodu jums dešimt sekundžių, kad išsinešdintumėte iš palatos. Galite palaukti priimamajame. O dabar išeikite, kol aš nepakviečiau apsauginių, kitaip jus išmes.

Sūnus pamėgino kažin ką pasakyti, bet, pamatęs Ketės veido išraišką, nutilo. Jis atsisuko į savo seseris ir gūžtelėjo pečiais.

— Mes galime pasikalbėti ir priimamajame.

Ketė palaukė, kol jie išėjo iš palatos, paskui atsigręžė į ponią Moloj ir paglostė jai galvą.

— Jų kalbos nieko nereiškia,— švelniai pasakė Ketė.

Ji atsisėdo ant lovos kraštelio, paėmė senosios moters ranką ir ėmė laukti, kol toji užsnūs.

„Mes visi mirštame,— mąstė Ketė.— Pamiršk, ką kalbėjo Dilanas Tomas *. Tiesiog reikia sugebėti tyliai išeiti į šitą švelnią naktį".

Kai į palatą įėjo sanitaras, Ketė apžiūrinėjo pacientą.

— Gydytoja, jus skubiai kviečia prie telefono.

Ketė paniuro.

— Ačiū.— Ji atsisuko į ligonį, kurio visas kūnas buvo sugipsuotas, o kojos buvo pakeltos ir ištemptos.— Aš greitai grįšiu.

Telefonas buvo koridoriuje, poste. Ketė pakėlė ragelį.

— Alio?

— Sveika, sesute.

— Maikai! — Ji labai apsidžiaugė išgirdusi jo balsą, tačiau džiaugsmą tuojau pat pakeitė nepasitenkinimas.— Maikai, aš juk prašiau tave niekada man čia neskambinti. Tu turi mano namų telefono numerį...

— Ak, atleisk. Bet reikalas skubus. Aš turiu nedidelę problemą.

Ketė suprato, kas seks po to.

— Aš pasiskolinau pas bičiulį truputį pinigų, kad įdėčiau į verslą...

Ji netgi nepaklausė, koks tai verslas.

— O reikalas sužlugo.

— Taip. Ir jis reikalauja atiduoti jo pinigus.

— Kiek, Maikai?

— Na, jeigu tu galėtum atsiųsti penkis tūkstančius...

— Kiek?

Poste sėdinti medicinos sesuo smalsiai ją stebėjo.

Penkis tūkstančius dolerių. Ketė patildė balsą:

— Tiek daug aš neturiu. Aš... dabar galėsiu išsiųsti tau pusę, o likusius — po kelių savaičių. Ar tave patenkina?

— Ko gero, taip. Man labai nesmagu tave trukdyti, sesute, bet supranti, kaip tai būna.

Ketė viską puikiai suprato. Jos broliui buvo dvidešimt dveji, ir jis nuolat įsiveldavo į kažin kokius mįslingus

* Anglų poetas (1914—1953).

sandėrius, draugavo su banditais, ir tiktai vienas Dievas žinojo, ką jie ten veikė, bet Ketė jautė didelę atsakomybę už jį. „Tai aš dėl visko kalta,— barė ji save.— Jeigu aš nebūčiau pabėgusi iš namų, o būčiau jį prižiūrėjusi..."

— Maikai, laikykis kuo toliau nuo visokių nemalonumų. Aš tave myliu.

— Kete, aš tave taip pat myliu.

„Man kažin kaip reikia gauti jam pinigų. Maikas — tai viskas, ką aš turiu šiame pasaulyje".

Gydytojas Aileris laukė progos vėl padirbėti su Hone Taft. Jis atleido jai už nesėkmę praėjusios vizitacijos metu, jam patiko, jos pagarbus žavėjimasis juo. Tačiau šį sykį Honė laikėsi atokiau, už kitų ordinatorių nugarų ir nė karto nepabandė atsakyti į jo klausimus.

Praėjus pusvalandžiui po vizitacijos, gydytojas Aileris jau sėdėjo Bendžamino Voliso kabinete.

— Koks reikalas? — pasidomėjo Volisas.

— Dėl gydytojos Taft.

Volisas nuoširdžiai nustebęs žiūrėjo į jį.

— Gydytoja Taft? Bet juk jos rekomendacijos geriausios, man niekada neteko tokių matyti.

— Štai šitas dalykas mane ir stebina. Ir ordinatoriai pastebėjo, kad ji neteisingai nustato diagnozes ir daro rimtas klaidas. Aš norėčiau sužinoti, koks reikalas, velniai rautų.

— Nieko nesuprantu. Ji juk baigė puikų medicinos koledžą.

— Galbūt jums reikėtų paskambinti dekanui,— pasiūlė gydytojas Aileris.

— Ten dekanas — Džimas Pirsonas. Geras vaikinas. Matyt, reikia jam paskambinti.

Po kelių minučių Volisas jau kalbėjo telefonu su Džimu Pirsonu. Jie pasikeitė maloniais žodžiais, o paskui Volisas perėjo prie reikalo.

— Aš skambinu dėl Betės Lu Taft.

Pašnekovas keletą sekundžių patylėjo.

— Taip?

— Džimai, panašu, kad mes turime su ja kurių ne ku-

rių problemų. Ji atvyko pas mus su puikiomis tavo rekomendacijomis.

— Viskas teisingai.

— Beje, tavo charakteristika kaip tik ir guli ant mano stalo. Joje rašoma, kad ji viena geriausių studentų, kuriuos tu kada nors turėjai.

— Teisingai.

— Ir kad jos laukia puiki ateitis medicinoje.

— Taip.

— O tau nekilo jokių abejonių?..

— Jokių,— ryžtingai pareiškė daktaras Pirsonas.— Absoliučiai jokių. Galbūt ji paprasčiausiai šiek tiek nervinasi. Ji lengvai susijaudinanti, jeigu tu duosi jai šansą, aš tikras, kad ji pasirodys iš pačios geriausios pusės.

— Gerai, atsižvelgsiu į tavo žodžius. Mes tikrai suteiksime jai galimybę parodyti save. Ačiū.

— Nėra už ką.— Tuo pokalbis ir baigėsi.

Džimas Pirsonas sėdėjo už savo stalo, niekindamas save už tai, ką prieš kelias minutes padarė.

„Bet man užvis svarbiau žmona ir vaikai".

8 skyrius

Honė Taft turėjo nelaimę gimti šeimoje, kurios visi nariai savo tikslų siekė atkakliai dirbdami, pranokdami visus lūkesčius. Jos tėvas buvo labai simpatingas stambios Memfio kompiuterių kompanijos įkūrėjas ir prezidentas, graži motina, mokslininkė genetikė, ir ganėtinai patrauklios vyresniosios seserys-dvynukės, tokios pat protingos ir garbėtroškos, kaip ir jų tėvai. Taftų šeima Memfyje buvo viena žinomiausių.

Honė atėjo į pasaulį neplanuotai, kai jos seserims jau buvo po šešerius metus.

— Honė — mūsų nedidelis nelaimingas atsitikimas,— kalbėjo jos motina savo draugėms.— Aš norėjau daryti abortą, tačiau Fredas pasipriešino. Dabar jis to gailisi.

Ir jeigu Honės seserys buvo simpatingos, tai ji — šiaip sau. Seserys mokėsi labai gerai, o Honė — vidutiniškai, jos pradėjo kalbėti devynių mėnesių, o Honė ligi dvejų metų neištarė nė žodžio.

— Mes ją vadiname „baidykle",— juokavo tėvas.— Honė — tai bjaurusis ančiukas mūsų šeimoje. Bet aš nemanau, kad ji pavirs puikiąja gulbe.

Negalima sakyti, kad Honė buvo bjauri, tačiau ir gražute jos negalima pavadinti. Paprastas, liesas veidas su aštriais bruožais, balkšvi plaukai, nepatraukli figūra. Bet užtat jos charakteris buvo švelnus ir minkštas, tačiau garbėtroškiškoje Taftų šeimoje tai ne itin buvo vertinama.

Kiek ji save prisiminė, pats didžiausias jos noras buvo suteikti tėvams ir seserims džiaugsmo, stengtis, kad jie ją mylėtų. Tačiau jos pastangos nuolat pasirodydavo veltui. Tėvai buvo pernelyg užsiėmę savo karjera, o seserys siekė prizų grožio konkursuose ir už puikų mokymąsi. Be visų Honės bėdų, ji dar buvo ir labai drovi. Valingai ar nevalingai, tačiau artimieji sukėlė jai nepilnavertiškumo jausmą.

Vidurinėje mokykloje ji turėjo „damos be kavalieriaus" reputaciją. Ji viena eidavo į mokykloje rengiamus šokių vakarus, šypsojosi, stengėsi neparodyti, kokia ji nelaiminga, nes nenorėjo sugadinti kam nors nuotaiką. Honė matė, kaip jos seseris lydi namo patys populiariausi mokykloje berniukai, o paskui nueidavo į savo kambarį ir ruošė pamokas.

Tačiau stengėsi neverkti.

Laisvomis dienomis ir per moksleivių atostogas Honė sėdėjo su svetimais vaikais, užsidirbdama smulkioms išlaidoms pinigų. Jai labai patiko terliotis su mažyliais, ir vaikučiai ją dievino.

Jeigu Honė nedirbo, ji vaikščiojo po miestą, atrasdama sau savąjį Memfį. Ji apsilankė Greislende, kur gyveno Elvis Preslis, vaikštinėjo po Bidstritą, kur rinkosi „žydrieji". Apsilankė Gvazdikų muziejuje ir Planetariume, su jo riaumojančiais ir trepsinčiais dinozaurais.

Ir visada viena.

Honė net neįtarė, kokios stulbinančios permainos jos laukia gyvenime.

Ji žinojo, kad daugelis jos moksladraugių turi lytinius santykius su berniukais. Mokykloje apie tai buvo kalbama nuolat.

— Tu dar nesidulkinai su Rikiu? Jis pats geriausias...

— Su Džo patiri ištisinius orgazmus...

— Aš vakar vakare buvau susitikusi su Toniu. Jis mane užkamavo. Tikras žvėris! Šiandien mes vėl susitinkame...

Honė stovėjo, klausėsi šitų pokalbių, ir pavydėjo. Jai atrodė, kad ji niekada nesužinos, kas yra seksas. „Kas manęs geis?" — galvojo ji.

Vieną penktadienį mokykloje surengė vakarėlį. Honė nesirengė į jį eiti, bet tėvas tarė:

— Supranti, tu man keli nerimą. Seserys sako, kad tavęs niekas nekviečia šokti ir į vakarėlį tu nenori eiti todėl, kad niekas tau neskiria pasimatymų.

Honė paraudo.

— Tai netiesa,— paprieštaravo ji.— Dabar aš kaip tik ir einu į pasimatymą.— „Kad tik jis nepaklaustų su kuo",— pagalvojo Honė.

Tėvas nepaklausė.

Taip Honė ir atėjo į tą vakarėlį. Ji sėdėjo įprastiniame savo kampe, stebėdama tuos, kas šoko ir linksminosi.

Ir čia įvyko stebuklas.

Rodžeris Mertonas, futbolo komandos kapitonas ir pats populiariausias vaikinas mokykloje, stovėjo tarp šokančiųjų ir barėsi su savo drauge. Jis buvo įtraukęs.

— Tu mėšlinas, savimi patenkintas išsigimėlis!

— O tu bukagalvė kalaitė!

— Na ir dulkink pats save.

— Man nebūtina dulkinti pačiam save, Sale. Aš galiu išdulkinti bet kurią, kokios tik panorėsiu.

— Tai ir dulkink! — Ir mergina pabėgo iš šokių aikštelės.

Honė netyčia išgirdo šitą vaidą.

Mertonas pastebėjo, kad ji žiūri į jį.

— Ko tu, velniai rautų, įsistebeilijai? — jo liežuvis pynėsi.

— Nieko,— atsakė Honė.

— Aš tai kalaitei dar parodysiu! Manai, neparodysiu?

— Aš... taip.

— Teisingai, velniai rautų. Išgerkime truputį.

Honė sutriko. Mertonas aiškiai buvo įgėręs.

— Supranti, aš...

— Labai gerai. Aš mašinoje turiu butelį.

— Aš tikrai ne...

Jis paėmė Honę už rankos ir ėmė tempti paskui save iš salės. Ji paklusniai ėjo paskui Mertoną, nes nenorėjo kelti scenos ir daryti jam gėdos.

Gatvėje Honė pamėgino ištrūkti.

— Rodžeri, man tai nepatinka. Aš...

— Tu ką — lesbietė?

— Ne. Aš...

— Puiku, tada einam.

Mertonas privedė ją prie mašinos ir atidarė dureles. Honė neryžtingai sustojo.

— Lipk.

— Tiktai minutėlei,— įspėjo Honė.

Ji įlipo į mašiną todėl, kad nenorėjo sugadinti Rodžeriui nuotaikos. Jis atsisėdo šalia.

— Mes parodysime tai bukai kalaitei, taip? — Rodžeris padavė jai butelį burbono.— Laikyk.

Ligi šiol Honė tik vieną kartą buvo ragavusi alkoholio ir jis jai siaubingai nepatiko. Bet ji nenorėjo užgauti Rodžerio. Ji pažiūrėjo į jį ir nenoriai nugėrė gurkšnelį.

— Šaunuolė,— pagyrė Rodžeris.— Tu naujokė, tiesa?

Honė mokėsi gretimoje klasėje.

— Ne, aš...

Jis pasilenkė ir ėmė glostyti jai krūtinę.

Honė išsigandusi atšlijo.

— Ei, klausyk. Argi tu nenori padaryti man malonumo?

Tai buvo magiška frazė. Honė norėjo visiems būti maloni, ir jeigu tai buvo galima padaryti šitokiu būdu...

Ant ankštos užpakalinės Mertono mašinos sėdynės Honė pirmą kartą patyrė, kas yra seksas, ir jai atsivėrė visiškai naujas pasaulis. Pati ji nepajuto didelio malonumo, bet jai tai ir nebuvo svarbu. Svarbiausia, kad Mertonui buvo malonu. Ją apstulbino, kad jam tai taip malonu, jį tiesiog apėmė ekstazė. Ji niekada anksčiau nematė, kad

kas nors jaustų tokį stiprų pasitenkinimą. „Tai štai, vadinasi, kaip reikia įsiteikti vyrams",— toptelėjo jai.

Honė neturėjo jėgų pamiršti įvykusį stebuklą. Ji gulėjo lovoje ir prisiminė, kaip kieta Rodžerio varpa įsiskverbė į ją, paskui ėmė judėti vis greičiau, dar greičiau, o paskui jis suaimanavo: „O, taip, taip... Dieve mano, tu nuostabi, Sale".

Honė netgi neskyrė jokio dėmesio tam, kad jis pavadino ją svetimu vardu. Juk ji suteikė malonumą futbolo komandos kapitonui! Pačiam populiariausiam vaikinui mokykloje! „O iš tikrųjų aš net nesupratau, ką darau,— pagalvojo ji.— Štai jeigu aš iš tiesų išmokčiau įsiteikti vyrams..."

Štai tada Honė ir praregėjo.

Kitą rytą ji nuėjo į pornografijos parduotuvę Poplarstrite ir įsigijo šešias erotikos knygas. Ji slapčia parsinešė jas namo ir skaitė viena savo kambaryje. Tai, kas ten buvo parašyta, ją apstulbino.

Honė tiesiog ryte prarijo „Kvepiantį sodą", „Kama Sutrą", „Tibetiečių meilės meną", „Ekstazės alchemiją", o paskui jas perskaitė daug atidžiau.

Ji detaliausiai išstudijavo jaudulį sukeliančias trisdešimt septynių lytinio akto pozicijų fotografijas, sužinojo, ką reiškia „Pusmėnulis", „Skritulys", „Lotoso žiedlapis", „Debesys".

Honė tapo aštuonių oralinio sekso būdų ir šešiolikos „pasitenkinimo takelių" specialiste. Ji suprato, kaip išmokinti vyriškį, kad suteiktų didesnį malonumą. Bent jau teoriškai.

Ji pasijuto galinti pritaikyti savo žinias praktiškai.

Keletas „Kama Sutros" skyrių buvo paskirta vyrų sujaudinimo būdams, bet, kadangi Honė supratimo neturėjo, kur gauti ten nurodytų kvapų ir tepalų, ji sugalvojo savus pakaitalus.

Kitą dieną pamačiusi mokykloje Rodžerį Mertoną, ji priėjo prie jo ir tarė:

— Man iš tikrųjų patiko tas vakaras. Galbūt pakartosime?

Rodžeriui reikėjo tam tikro laiko, kad prisimintų, kas tokia Honė.

— O, žinoma. Kodėl ne? Mano tėvų nebus šiandien vakare. Gal užeisi apie aštuntą valandą?

Kai ji atėjo pas Mertoną į namus, tai atsinešė su savimi mažą stiklainiuką klevų sirupo.

— O šitas kam? — pasidomėjo Rodžeris.

— Aš tau parodysiu,— pažadėjo Honė.

Ir parodė.

Kitą dieną Rodžeris pasakojo apie ją bendraklasiams:

— Ji tiesiog iškritimas. Jūs nepatikėsite, ką ji išdarinėjo su šiltu sirupu!

O po pietų jau beveik dešimt berniukų pamėgino paskirti jai pasimatymą. Nuo šitos dienos Honė kiekvieną vakarą išeidavo iš namų. Vaikinai buvo laimingi, todėl ir ji jautėsi laiminga.

Honės tėvai apsidžiaugė netikėtu dukters populiarumu.

— Mūsų mergaitė galbūt ilgokai brendo,— didžiuodamasis kalbėjo tėvas,— tačiau dabar ji pavirto tikrąja Taft!

* * *

Honės matematikos pažymiai visada buvo prasti, ir ji suprato, kad su triukšmu susikirs per baigiamąjį egzaminą. Matematikos mokytojas ponas Jansonas buvo viengungis ir gyveno netoli mokyklos. Kartą vakare ji apsilankė pas jį. Atidaręs duris, mokytojas nustebęs įsmeigė į ją akis.

— Honė! Ko tau reikia?

— Man reikalinga jūsų pagalba,— atsakė Honė.— Tėvas mane užmuš, jeigu aš susikirsiu per egzaminą. Aš atsinešiau matematikos uždavinių ir, jeigu jūs nepriešta-raujate, norėčiau su jumis juos paspręsti.

Jansonas akimirką sutriko.

— Taip nedaroma, bet... tiek to.

Ponui Jansonui Honė patiko. Ji buvo nepanaši į kitas savo klasės mergaites. Visos jos atrodė abejingos ir nesivaržančios, o tuo tarpu Honė atrodė gera ir rūpestinga, ji visada stengėsi padaryti kitiems malonumą. Tiktai gaila, kad ji neturėjo gabumų matematikai.

Ponas Jansonas atsisėdo ant sofos šalia Honės ir pradėjo aiškinti jai logaritmų paslaptis.

Tačiau Honei rūpėjo ne logaritmai. Kol ponas Jansonas kalbėjo, ji pamažėle slinkosi vis arčiau ir arčiau. Ir štai jau Honė ėmė kvėpuoti mokytojui į kaklą ir ausį, ir, dar nespėjus ponui Jansonui susivokti kas vyksta, jis pamatė, kad atsegtos jo kelnės.

Jis apstulbęs įsistebeilijo į savo mokinę.

— Ką tu darai?

— Aš geidžiu jūsų nuo pat to momento, kai pamačiau pirmąjį kartą,— atsakė Honė, atidarydama savo rankinuką ir išsiimdama iš jo mažą stiklainį su plakta grietinėle.

— O čia kas?

— Leiskite, aš jums parodysiu...

Matematikos egzaminą Honė išlaikė labai gerai.

Tačiau nepaprastą Honės populiarumą nulėmė ne tik sirupai, plakta grietinėlė ir kitos priemonės. Tam populiarumui padėjo ir žinios, kurių ji pasisėmė iš senovės erotinių traktatų. Ji savo partnerius glumino sekso technika, apie kurią jie supratimo neturėjo, nes tai buvo seniai užmiršta technika, kuri buvo populiari prieš daugelį amžių. Žodžiui „ekstazė" Honė suteikė naują prasmę.

Jos pažymiai mokykloje momentaliai pagerėjo taip, kad pralenkė seserų pažymius, kai tos mokėsi mokykloje. Honę kvietė pietų į restoraną „Praivit Ai", į klubą „Bombėj baisikl", vedėsi į čiuožyklą „Ais Keipedes", slidinėti į Side Klifą, šokinėti su parašiutu į oro uostą „Lendis".

Taigi reikalai mokykloje klostėsi kuo puikiausiai. Kartą vakarieniaujant tėvas pradėjo pokalbį.

— Tu veikiai baigsi mokyklą. Laikas pagalvoti apie ateitį. Ar tu nusprendei, ką darysi?

Ji momentaliai atsakė:

— Aš noriu būti medicinos seserimi.

Tėvo veidas paraudo.

— Tu turi galvoje gydytoja.

— Ne, tėti. Aš...

— Bet juk tu Taft. Ir jeigu nori mokytis medicinos, tai būsi gydytoja. Aišku?

— Taip, tėti.

Honė pasakė tėvui tiesą, kai sakė, jog nori tapti medicinos seserimi. Jai patiko prižiūrėti žmones, padėti jiems, terliotis su jais. Tačiau ją labai gąsdino perspektyva tapti gydytoja ir atsakyti už žmonių gyvybes. Ir vis dėlto ji suprato, kad nereikia nervinti tėvo. „Tu juk Taft".

Bendrojo atestato balo neužteko, kad galėtų stoti į medicinos koledžą, tačiau jį kompensavo įtakingos tėvo pažintys. Taftas buvo vienas pagrindinių Tenesio valstijos Noksvilo medicinos koledžo rėmėjų. Jis susitiko su dekanu, daktaru Džimu Pirsonu.

— Jūs prašote didelės paslaugos,— tarė Pisonas,— bet mes padarysime štai ką: aš priimsiu Honę bandomajam laikotarpiui. Jeigu po šešių mokslo mėnesių mes prieisime išvadą, kad jai nėra prasmės tęsti mokslą, tai mes ją išbrauksime.

— Labai gerai. Pamatysite, ji jus nustebins,— patikino Taftas.

Ir jis pasirodė teisus.

Honės tėvas apgyvendino ją Noksvile pas savo pusbrolį, dvasiškąjį tėvą Duglą Liptoną.

Duglas Liptonas buvo vietos baptistų bendruomenės galvą. Jam buvo arti šešiasdešimties, o jo žmonai dar dešimčia metų daugiau.

Dvasininkas labai apsidžiaugė, kai Honė apsigyveno jų namuose.

— Ji tarsi gurkšnis gaivaus oro,— pasakė jis žmonai.

Duglas Liptonas dar nebuvo matęs tokio žmogaus, kuris taip trokštų padaryti kitiems malonumą.

Paskaitos koledže Honei sekėsi neblogai, tačiau noro mokytis ji nejautė. Mokėsi tiktai todėl, kad norėjo įtikti tėvui.

Dėstytojams ji patiko. Turėjo Honė to įgimto gerumo, kuris papirko profesorius, ir jie linkėjo jai sėkmės.

Kad ir kaip komiška, tačiau blogiausiai Honei sekėsi anatomija. Po dviejų mokymosi mėnesių dėstytojas pasikvietė ją į kabinetą.

— Bijau, kad jums nepavyks išlaikyti anatomijos egzamino,— liūdna mina pranešė jis.

„To negali būti,— pagalvojo Honė.— Aš negaliu taip nuvilti tėvo. Ką tokiais atvejais patarė Bokačas?"

Honė priėjo prie profesoriaus arčiau.

— Aš į šitą koledžą stojau tiktai dėl jūsų. Aš tiek daug apie jus girdėjau.— Ji prisislinko dar arčiau.— Aš noriu būti panaši į jus.— Dar arčiau.— Gydytojos profesija — tai viskas mano gyvenime.— Ir dar arčiau.— Prašau jus man padėti...

Kai po valandos Honė išėjo iš profesoriaus kabineto, ji nešėsi atsakymus į egzaminų bilietus.

Besimokydama medicinos koledže Honė paėmė nagan dar kelis profesorius. Jos išvaizda buvo tokia bejėgiška, kad jie tiesiog negalėdavo jai atsakyti. Kiekvienas profesorius didžiavosi tuo, kad Honė būtent dėl jo kraustosi iš proto, ir kiekvienas jautėsi nesmagiai, kad pasinaudojo jos nepatyrimu.

Paskutine Honės auka tapo daktaras Džimas Pirsonas. Jis buvo suintriguotas pasiekusių jį gandų apie nepaprastą jos seksualinį meną. Kartą Pirsonas pakvietė Honę į savo kabinetą, kad aptartų jos pažangumą. Honė atsinešė nedidelę dėžutę su cukraus pudra, ir veikiai viskas buvo baigta. Daktaras Pirsonas pakliuvo ant kabliuko, kaip ir visi kiti. Honė padėjo jam pasijusti jaunu ir nepavargstančiu, karaliumi, kuris ją pavergė ir pavertė verge.

Apie žmoną ir vaikus daktaras Pirsonas stengėsi negalvoti.

Honei labai patiko šventasis tėvas Duglas Liptonas, ir ją trikdė, kad jo žmona tokia sudžiūvusi, šalta moteris, kuri, be to, nuolat jį barė. Jai buvo gaila dvasininko. „Jis nenusipelnė tokio elgesio,— galvojo ji,— jam reikalingas švelnumas ir dėmesys".

Sykį vėlai vakare, kai ponia Lipton išvažiavo iš miesto aplankyti savo sesers, Honė užėjo pas dvasininką į miegamąjį. Ji buvo visiškai nuoga.

— Duglai...

Jis tuojau pat atsimerkė.

— Honė? Ar tau viskas gerai?

— Ne,— atsakė ji.— Ar galiu aš su tavimi pasikalbėti?

— Žinoma.— Dvasininko ranka siektelėjo lempos.

— Nedek šviesos.— Ji šmurkštelėjo į lovą ir atsigulė šalia jo.

— Kas atsitiko? Ar tu blogai jautiesi?

— Aš nerimauju.

— Dėl ko?

— Dėl tavęs. Tu vertas meilės. Ir aš noriu tave mylėti.

Liptonas visiškai išsibudino.

— Dieve mano! Bet tu juk visiškai vaikas. Turbūt tu juokauji.

— Aš kalbu rimtai. Tavo žmona tavęs visai nemyli...

— Hone, bet tai neįmanoma! Tau geriau grįžti į savo kambarį...— Dvasininkas pajuto, kaip jos nuogas kūnas glaudžiasi prie jo.— Hone, mes neturime to daryti. Aš...

Mergaitės kūnas užgulė jį, jos lūpos prisispaudė prie jo lūpų. Tą naktį ji praleido jo lovoje.

Šeštą valandą ryto miegamojo durys atsidarė, ir įėjo ponia Lipton. Ji pastovėjo, žiūrėdama į meilužius, paskui, netarusi nė žodžio, išėjo.

Po dviejų valandų šventasis tėvas Duglas Liptonas savo garaže nusižudė.

Išgirdusi šitą naujieną, Honė neteko žado, ji tiesiog negalėjo patikėti tuo, kas atsitiko.

Atvažiavęs į namus šerifas pasikalbėjo su ponia Lipton.

Baigęs pokalbį, jis susirado Honę.

— Gerbdami jo šeimą mes ketiname šventojo tėvo mirtį kvalifikuoti kaip savižudybę dėl nežinomos priežasties, tačiau siūlau jums nešdintis kuo greičiau po velnių iš šito miesto.

Ir Honė nuvyko į San Francisko apygardos ligoninę „Embarkadero".

Su puikiomis daktaro Džimo Pirsono charakteristikomis.

9 skyrius

Peidžei laikas liovėsi egzistavęs. Dienos ir naktys susiliejo į begalinę virtinę. Ligoninė tapo viso jos gyvenimo prasme, o pasaulis už ligoninės sienų atrodė tolima, nepažįstama planeta.

Atėjo ir praėjo Kalėdos, prasidėjo naujieji metai. Tame, kitame pasaulyje JAV kariuomenė išlaisvino Kuveitą nuo Irako grobikų.

Iš Alfredo nebuvo jokių žinių. „Jis supras, kad padarė klaidą,— galvojo Peidžė.— Jis sugrįš pas mane".

Anksti rytą suskambėjo telefonas, bet staiga liovėsi skambėjęs. Peidžė šitą skambutį priskyrė visiems tiems mįslingiems ir bauginantiems atvejams, kurie paskutiniu metu jai nutikdavo. Tartum baisūs sapnai... tačiau, deja, visa tai vyko tikrovėje.

Įprastinis darbas vyko pašėlusiu tempu. Nebuvo laiko kaip reikiant pasižiūrėti pacientą. Visi jie buvo tiesiog tulžies pūslėmis, trūkusiomis kepenimis, sutrupintomis šlaunimis, sužalotais stuburais.

Ligoninė buvo tarsi džiunglės, pilnos mechaninių demonų — deguonies kaukių, širdies darbo stebėjimo aparatų, rentgeno aparatų. Ir kiekvienas šitų demonų turėjo specifinį savo garsą. Švilpčiojimą, dūzgimą, nuolatiniai kvietimai per garsiakalbį susiliejo į vieną garsą, nepakeliamą kakofoniją.

Antrieji ordinatoriavimo metai jau leido žengti ant kito laiptelio. Jauniesiems gydytojams patikėjo atsakingesnį darbą, o jie stebėjo naujai atvykusius medicinos koledžų absolventus ir žiūrėjo į juos atsainiai ir iš aukšto.

— Vargšučiai,— tarė Ketė Peidžei.— Jie supratimo neturi, kur pakliuvo.

— Tačiau labai greitai supras.

Peidžei ir Honei kėlė nerimą Ketės elgesys. Ji liesėjo ir atrodė prislėgta. Draugės pastebėjo, kad, kai jos kreipdavosi į ją, Ketės žvilgsnis įsmigdavo į tolį, tarsi jos mintys buvo kažkur kitur. Retkarčiais ji atsiliepdavo į kažin kokius mįslingus telefono skambučius, ir po kiekvieno jų jos depresija tik stiprėjo.

Peidžė ir Honė nutarė su ja pasikalbėti.

— Ar tu turi nemalonumų? — paklausė Peidžė.— Tu juk žinai, kad mes tave mylime ir norėtume padėti.

— Ačiū, aš jums labai dėkinga, bet jūs man padėti negalite. Tai piniginės problemos.

Honė nustebusi pažiūrėjo į Ketę.

— Kam tau reikalingi pinigai? Mes juk niekur nevaikštome, o ir vaikščioti po parduotuves nėra laiko. Mes...

— Tai ne man. Mano broliui.— Anksčiau Ketė niekada neužsimindavo apie savo brolį.

— O aš ir nežinojau, kad tu turi brolį,— nustebo Peidžė.

— Ar jis gyvena San Franciske? — pasidomėjo Honė.

Ketė sutriko.

— Ne. Jis gyvena Detroite. Kada nors jūs su juo susipažinsite.

— Su malonumu. O ką jis veikia?

— Jis... verslininkas.— Ketė šiek tiek sumišo.— Dabar jo reikalai prasti, tačiau viskas susitvarkys. Maikas visada išsikrapšto iš tokios padėties.

„Viešpatie, padaryk taip, kad aš būčiau teisi".

Haris Baumanas taip pat buvo ordinatorius, bet persikėlė į San Franciską iš Ajovos. Linksmas, dalingas vaikinas, besistengiantis su visais sutarti.

Kartą jis pašnekino Peidžę.

— Aš rytoj vakare rengiu nedidelį vakarėlį. Jeigu tu, gydytoja Hanter ir gydytoja Taft laisvos, kodėl jums neatėjus pas mane? Manau, jums patiks.

— Puiku,— sutiko Peidžė.— Ką mes turime atsinešti?

Baumanas nusijuokė.

— Atsinešti nieko nereikia.

— Tu tikras? Butelį vyno ar...

— Pamiršk tai! Vakarėlis vyks kukliame mano butuke.

„Kuklus butukas" pasirodė esąs dešimties kambarių ir apstatytas antikvariniais baldais.

Įėjusios vidun, visos trys draugės nustebusios sustingo.

— Dieve mano! — sušuko Ketė.— Iš kur visa tai?

— Man užteko proto gimti sumaniam tėvui,— atsakė Baumanas.— Jis visus savo pinigus paliko man.

— Ir tu dar dirbi? — nusistebėjo Ketė.

Baumanas nusišypsojo.

— Man patinka gydytojo profesija.

Vaišino Baumanas didžiojo erškėto ikrais, žąsies kepe-

nėlių paštetu, rūkyta škotiška lašiša, austrėmis, krabais ir šampanu „Kristalas".

Baumanas buvo teisus. Joms labai pas jį patiko.

— Tiesiog neįsivaizduoji, kaip aš tau dėkinga,— tarė Peidžė Hariui, kai jos jau ruošėsi išeiti.

— O šeštadienį jūs laisvos? — pasidomėjo jis.

— Taip.

— Aš turiu nedidelę motorinę valtį. Galiu jus pavežioti.

— Labai viliojamai skamba.

Ketvirtą valandą ryto, kai Ketė buvo giliai įmigusi budėtojų kambaryje, pasigirdo kvietimas iš selektoriaus:

— Gydytoja Hanter, trečioji neatidedamos pagalbos palata... Gydytoja Hanter, trečioji neatidedamos pagalbos palata.

Grumdamasi su nuovargiu, Ketė nusiropštė nuo kušetės. Kumščiais trindama akis, ji liftu nusileido į trečiąją palatą.

Palei palatos duris ją pasitiko sanitaras.

— Antai jis, kampe, ant kušetės. Jam labai skauda.

Ketė priėjo prie paciento.

— Aš gydytoja Hanter,— mieguistu balsu prisistatė ji.

Pacientas sudejavo.

— Viešpatie, gydytoja, padarykite ką nors. Skausmas tiesiog žudo mane.

Ketė užgniaužė žiovulį.

— Ar seniai jums skauda nugarą?

— Maždaug dvi savaites.

Ketė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Dvi savaites? Kodėl jūs anksčiau nesikreipėte į mus?

Pacientas pamėgino pajudėti ir mirktelėjo.

— Tiesą sakant, aš nekenčiu ligoninės.

— Tada kodėl dabar atvažiavote?

Paciento veidas pagyvėjo.

— Greitai prasidės stambus golfo turnyras, ir, jeigu jūs išgydysite mano nugarą, aš galėsiu pasimėgauti šituo reginiu.

Ketė sunkiai atsiduso.

— Golfo turnyras.

— Taip.

Ji sunkiai tvardėsi.

— O žinote ką, eikite jūs namo. Išgerkite dvi tabletes aspirino ir, jeigu rytą nesijausite geriau, paskambinkite man.— Ketė išėjo iš palatos, palikusi pacientą iš nuostabos pražiota burna.

„Maža motorinė valtelė", apie kurią anąsyk užsiminė Haris Baumanas, pasirodė esanti beveik penkiasdešimties pėdų ilgio motorinė jachta.

— Sveikos atvykusios į mano valtį! — sušuko jis, sveikindamas Peidžę, Ketę ir Honę.

Honė susižavėjusi apžiūrinėjo jachtą.

— Ji tiesiog puiki,— nesusilaikė ir pagyrė Peidžė.

Tris valandas jie plaukiojo po įlanką, mėgaudamiesi šilta vasaros diena. Pirmą kartą po daugelio savaičių visi jie tikrai ilsėjosi.

Kai jachta išmetė inkarą prie Eindželo salos ir visi kibo į prabangius pietus, Ketė tarė:

— Štai čia tai bent gyvenimas! Negrįžkime į krantą.

— Nuostabi mintis,— palaikė ją Honė.

Taip, tai buvo palaiminga diena.

Paskui visi grįžo į jachtą, ir Peidžė kreipėsi į Baumaną.

— Negaliu tau apsakyti, kaip man čia patinka.

— Man malonu tai girdėti.— Jis lengvai paplekšnojo jai per petį.— Galime pakartoti. Bet kuriuo metu. Jūs visos trys visada pageidaujamos viešnios mano jachtoje.

„Koks malonus vyriškis",— pagalvojo Peidžė.

* * *

Honei patiko dirbti gimdymo skyriuje. Jo palatose gimdavo naujos gyvybės, naujos viltys. Tai buvo begalinis, džiaugsmingas procesas.

Pirmąjį kartą gimdančios moterys nervinosi, bijojo, o tos, kurios tai jau kadaise patyrė, galvojo tiktai apie tai, kad viskas greičiau baigtųsi.

Viena iš gimdyvių, kuriai prasidėjo sąrėmiai, Honei pasakė:

— Ačiū Dievui! Niekaip negaliu sulaukti, kada vėl galėsiu pamatyti savo batelių galus.

Jeigu Peidžė būtų rašiusi dienoraštį, tai rugpjūčio penkioliktąją būtų apvedusi raudonu pieštuku. Būtent tą dieną jos gyvenime pasirodė Džimis Fordas.

Džimis dirbo sanitaru. Peidžė dar niekada nebuvo sutikusi tokio linksmo charakterio, tokio nuolat besišypsančio žmogaus. Jis buvo neaukštas, liesas, atrodė maždaug septyniolikos metų. Iš tikrųjų jam buvo dvidešimt penkeri, ir jis lakstė po ligoninės koridorius kaip nenurimstantis viesulas. Niekas jo negalėjo nuliūdinti.

Džimis nuolat vykdė kieno nors pavedimus, jis visiškai neturėjo subordinacijos jausmo; todėl su gydytojais medicinos seserimis ir sanitarais jis elgėsi visiškai vienodai.

Džimis Fordas labai mėgo pasakoti anekdotus.

— Ar jūs girdėjote apie sugipsuotą pacientą? Vaikinas, gulėjęs ant gretimos lovos, paklausė jį, kokiu būdu jis užsidirbdavo pragyvenimui. Tas atsakė: „Aš buvau langų plovėju „Empairsteit bilding". Tada paklausė jau kitas vaikinas: „O kada išėjai iš darbo?" „Kai kritau, maždaug pusiaukelėje".

Džimis visada juokėsi ir su malonumu padėdavo kiekvienam, kam jis buvo reikalingas.

Peidžę jis dievino.

— Kada nors aš taip pat tapsiu gydytoju. Noriu būti panašus į jus.

Jis visą laiką atnešdavo jai kuklių dovanėlių: ledinukų, suvenyrų, mažyčių žaisliukų. Ir kiekvieną dovanėlę palydėdavo anekdotu.

Hjustone vyriškis sustabdo praeivį ir klausia: „Kaip man kuo greičiau pakliūti į ligoninę?" „O tu pasakyk ką nors blogo apie Teksasą".

Jo anekdotai buvo siaubingi, bet Džimis juos pasakojo labai žaismingai.

Į ligoninę jie su Peidže ateidavo tuo pačiu metu, ir jis visada privažiuodavo prie jos savo motociklu.

— Pacientas klausia: „Ar mano operacija pavojinga?" O chirurgas atsako: „Ne. Operacija, kuri kainuoja du šimtus dolerių, negali būti pavojinga".

Ir nubėgdavo tvarkyti savų reikalų.

Jeigu Peidžė, Ketė ir Honė vienu metu turėdavo laisvą dieną, jos eidavo pasivaikščioti po San Franciską. Apsilankė „Danų malūne", „Japonų arbatos sode", vaikštinėjo Žvejų krantine, žiūrėjo „Karen" teatre pjeses, vakarieniavo restorane „Macharani" Poststrite. Visi padavėjai čia buvo indai, ir Peidžė apstulbino Ketę ir Honę, kai kreipėsi į juos hindi kalba: *„Hum Hindustani baht bahut ocho bolta hi"*,— ir nuo šito momento jos ten tapo pačiomis garbingiausiomis lankytojomis.

— Kur tu išmokai indų kalbos? — paklausė Honė.

— Hindi,— pataisė Peidžė ir sutriko.— Mes... Aš tam tikrą laiką gyvenau Indijoje...

Atmintyje prisiminimai buvo dar labai gyvi. Jie su Alfredu Agroje, apžiūrinėja Tadž Machalį.

„Šachas Džachanas pastatė jį savo žmonai. Statė jį dvidešimt metų, Alfredai".

„Aš taip pat pastatysiu tau Tadž Machalį. Ir man neįdomu, kiek laiko tam reikės!"

„Tai Karena Terner. Mano žmona".

Peidžė išgirdo savo vardą ir grįžo į tikrovę.

— Peidže...— Ketė sunerimusi sužiūro į ją.— Ar tau bloga?

— Ne. Viskas gerai.

Sekinantys budėjimai tęsėsi. Vėl atėjo ir praėjo Kalėdos, antrieji ordinatoriavimo metai peržengė į trečiuosius, tačiau niekas nepasikeitė. Ligoninė gyveno savo gyvenimą, nesusijusį su išoriniu pasauliu. Karai, badas ir katastrofos tolimose šalyse blanko, palyginus su kiaurą parą vykstančia kova už pacientų gyvybę.

Ketė ir Peidžė susitiko ligoninės koridoriuje, Ketė nusišypsojo ir paklausė:

— Na, kaip linksminiesi?

— Kada tu miegojai paskutinį kartą? — savo ruožtu pasidomėjo Peidžė.

Ketė atsiduso.

— Kas gali tai atsiminti?

Jos vilko šitą jungą ilgas dienas ir naktis, stengdamosios nepalūžti, suvalgydavo sumuštinius, kai būdavo laiko, ir užgerdavo juos šalta kava iš popierinių stiklinaičių.

Vyrų užkabinėjimai tapo Ketės gyvenimo dalimi. Šlykštūs pasiūlymai buvo labai dažni, ir ne tik iš gydytojų, bet ir pacientų pusės. Visi jie mėgino pasiguldyti ją į lovą. Tačiau ir gydytojai, ir pacientai sulaukdavo vienodo atsakymo: „Pasaulyje nėra vyriškio, kuriam aš leisiu save paliesti".

Ir ji tikrai tuo tikėjo.

Vieną rytą, kai Ketė buvo labai užimta, pasigirdo eilinis Maiko skambutis.

— Sveika, sesute.

Ketė žinojo, kas bus toliau. Ji išsiuntė jam visus pinigus, kuriuos jai pavyko sutaupyti, tačiau sielos gilumoje Ketė suprato, kad ir kiek ji jam pasiųstų, Maikui vis vien bus mažai.

— Man velniškai nepatogu tau įgristi, Kete. Tikrai. Tačiau aš turiu nedidelių nemalonumų.— Maiko balsas skambėjo įtemptai.

— Maikai... ar tau nieko blogo neatsitiko?

— Ne. Viskas gerai. Nieko rimto. Tiesiog aš prasiskolinau vienam vaikinui, o jam prireikė pinigų, ir aš pagalvojau...

— Aš pažiūrėsiu, ką galėsiu padaryti,— bejėgiškai ištarė Ketė.

— Ačiū. Aš juk visada galiu tikėtis tavo pagalbos, sesute, tiesa? Aš tave myliu.

— Aš taip pat tave myliu, Maikai.

Sykį Ketė pasakė Peidžei ir Honei:

— Ar žinote, ko mums visoms reikia?

— Mėnesį pamiegoti?

— Atostogų. Štai ko mums reikia. Paslampinėti po Eliziejaus laukus, pažiopsoti į prabangių parduotuvių vitrinas.

— Tikrai. Visas pirmosios klasės turas! — Peidžė sukikeno.— Ištisas dienas miegosime, o naktimis linksminsimės.

Honė nusijuokė.

— Skamba labai viliojamai.

— Po kelių mėnesių mes gausime atostogų. Kodėl

mums visoms trims kur nors nenuvažiavus? — pasiūlė Peidžė.

— Puiki mintis,— entuziastiškai palaikė Ketė.— Šeštadienį užeikime į turizmo agentūrą.

Tris dienas, likusias ligi šeštadienio, jos su įkvėpimu kūrė atostogų planus.

— Aš siaubingai trokštu pamatyti Londoną. Galbūt pavyks pamatyti karalienę.

— O aš noriu į Paryžių. Turbūt tai pats romantiškiausias miestas pasaulyje.

— O aš svajoju pasiirstyti gondola po Veneciją, mėnuliui šviečiant!

„Galbūt medaus mėnesį mes praleisime Venecijoje,— prisiminė Peidžė Alfredo žodžius.— Ar tau patinka tokia idėja?"

„O taip!"

Įdomu, ar nuvežė Alfredas Kareną povestuvinės kelionės metu į Veneciją?

Šeštadienio rytą draugės nuėjo į turizmo agentūrą „Korniš" Panelstrite.

Agentūros tarnautoja sutiko jas maloniai.

— Kokie turai jus domina?

— Mes norėtume važiuoti į Europą... Londoną, Paryžių, Veneciją...

— Puiku. Mes turime keletą turų...

— Ne, ne,— Peidžė žvilgtelėjo į Honę ir šyptelėjo.— Tiktai pirmos klasės.

— Teisingai. Lėktuvas, pirmos klasės salonas,— palaikė ją Ketė.

— Ir viešbučiai pirmos klasės,— pridėjo Honė.

— Ką gi, galiu parekomenduoti jums viešbutį „Ric" Londone, „Kriljon" Paryžiuje, „Kipriani" Venecijoje ir...

— Galbūt jūs galite duoti mums prospektų?— paprašė Peidžė.— Mes juos peržiūrėsime, o paskui nuspręsime.

— Žinoma.— Agentūros atstovė įteikė joms reklaminius prospektus.

Peidžė labai mikliai vieną jų pervertė.

— Jūs ir jachtas nuomojate?

— Taip.

— Puiku. Galbūt mes išsinuomosime jachtą.

— Labai gerai. Kai galutinai apsispręsite, praneškite man, ir aš su malonumu viską jums suorganizuosiu.

— Mes pranešime,— pažadėjo Honė.

— Bet juk tai tiesiog svajonė, argi ne?

— Nepergyvenk,— patikino ją Peidžė,— vieną gražią dieną mes aplankysime šituos miestus.

10 skyrius

Vyriausiasis apygardos ligoninės „Embarkadero" gydytojas Seimuras Vilsonas buvo nualintas nepakeliamo darbo. Tiek daug pacientų, bet tiek mažai gydytojų, medicinos seserų ir valandų per parą. Jis jautėsi kaip skęstančio laivo kapitonas, kuris blaškosi po laivą, beviltiškai mėgindamas užkimšti visas skyles.

Šiuo momentu gydytojo Vilsono nerimas buvo susijęs su Hone Taft. Jeigu kai kuriems gydytojams ji, atrodo, labai patiko, tai patikimi ordinatoriai ir medicinos seserys pranešdavo, kad gydytoja Taft visiškai nesusidoroja su savo darbu.

Galų gale gydytojas Vilsonas nutarė pasikalbėti su Benu Volisu.

— Aš noriu atsikratyti vienos iš gydytojų,— pareiškė jis Volisui.— Ordinatoriai, su kuriais ji drauge vizituoja, praneša, kad ji visiškai nekompetentinga.

Volisas Honę prisiminė. Juk būtent jos pažymiai buvo geriausi ir puikiausios rekomendacijos.

— Nieko nesuprantu,— atsakė jis Vilsonui.— Matyt, čia kažin kokia klaida.— Jis sekundę pagalvojo.— Žinai, ką mes padarysime, Seimurai? Kas iš tavo gydytojų pats priekabiausias?

— Tedas Alisonas.

— Labai gerai. Rytoj rytą pasiųsk Honę Taft vizituoti su gydytoju Alisonu. Ir jeigu jis tau praneš, kad ji nekompetentinga, aš jos atsikratysiu.

— Visiškai teisingai. Ačiū, Benai.

Per pietus Honė pranešė Peidžei, kad kitą rytą ji turės vizituoti su gydytoju Alisonu.

— Aš jį žinau. Jo bjauri reputacija,— pasidalino savo samprotavimais Peidžė.

— Aš irgi girdėjau,— mąsliai ištarė Honė.

O tuo pačiu momentu kitame ligoninės sparne Seimuras Vilsonas kalbėjosi su Tedu Alisonu. Alisonas buvo veteranas, išdirbęs medicinoje dvidešimt penkerius metus. Kadaise jis tarnavo karo gydytoju laivyne ir ligi šiol išsaugojo kariškus įpročius.

Seimuras Vilsonas jam nurodė:

— Aš noriu, kad jūs įdėmiai stebėtumėte gydytoją Taft. Jeigu paaiškės, kad ji nekompetentinga, ji bus atleista. Aišku?

— Aišku.

Tokia užduotis Alisonui buvo prie širdies. Kaip ir Seimuras Vilsonas, jis niekino nekompetentingus gydytojus. O be to, gydytojas Alisonas buvo tvirtai įsitikinęs, kad, jeigu moterys pasirenka mediciną, jos turi dirbti tik medicinos seserimis. Jeigu tai visiškai patenkino Florensę Naitingeil, tai turi patenkinti ir kitas moteris.

Kitą dieną šeštą valandą ryto ordinatoriai susirinko koridoriuje laukdami, kol prasidės vizitacija. Grupę sudarė gydytojas Alisonas, jo pagrindinis padėjėjas Tomas Bensonas ir penki ordinatoriai, įskaitant Honę Taft.

Stebėdamas Honę, gydytojas Alisonas pagalvojo: „Puiku, seserėle, dabar mes išsiaiškinsime, ką tu sugebi". Jis atsisuko į ordinatorius.

— Pradėsime.

Pirmoji pacientė pirmoje palatoje buvo jaunutė mergaitė. Ji gulėjo ant lovos šiltai apklota ir miegojo.

— Labai gerai,— pradėjo gydytojas Alisonas,— o dabar visi pasižiūrėkite jos medicinos kortelę.

Ordinatoriai ėmė studijuoti ligonės kortelę, o gydytojas Alisonas kreipėsi į Honę:

— Pacientę kankina karštinė, drebulys, bendras negalavimas ir neturi apetito. Temperatūra, kosulys ir plaučių uždegimas. Kokia bus jūsų diagnozė, gydytoja Taft?

Honė susiraukusi tylėjo.

— *Taigi?*

— Na-a,— mąsliai pradėjo Honė,— aš sakyčiau, kad ji galbūt serga psitakoze... papūgų liga.

Gydytojas Alisonas nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Kodėl... kodėl jūs taip nusprendėte?

— Simptomai yra tipiški psitakozei, o dar aš pastebėjau kortelėje, kad ji dirba ne visą darbo dieną zooparduotuvėje pardavėja. Psitakoze užsikrečiama nuo sergančių papūgų.

Alisonas lėtai linktelėjo.

— Taip... labai gerai. Ar jūs žinote, kaip reikia gydyti?

— Taip. Dešimtį dienų vartoti tetracikliną, griežtas lovos režimas, gerti daug skysčių.

Gydytojas Alisonas pasisuko į likusius ordinatorius.

— Jūs girdėjote? Gydytoja Taft absoliučiai teisi.

Ir jie nuėjo prie kito paciento.

Gydytojas Alisonas kreipėsi į ordinatorius:

— Jeigu pažiūrėsite į jo kortelę, tai pamatysite tokius simptomus: mezotelio uždegimas, kraujoplūdis ir nuovargis. Kokia jūsų diagnozė?

Kažin kuris iš ordinatorių spėjo:

— Panašu į vieną plaučių uždegimų formą.

— Gali būti ir vėžys,— pasakė savo nuomonę jo kolega.

Gydytojas Alisonas kreipėsi į Honę.

— O jūs kaip manote, gydytoja?

Honė vėl nutaisė mąslią miną.

— Iš pirmo žvilgsnio, aš įtarčiau fibrozinę pneumokoniozę, apsinuodijimo asbestu formą. Jo kortelėje nurodyta, kad jis dirba kilimų fabrike.

Gydytojas Alisonas negalėjo nuslėpti savo susižavėjimo.

— Puiku! Puiku! Galbūt žinote ir kaip gydyti?

— Labai gaila, tačiau specialaus gydymo kol kas nėra.

Toliau buvo dar įdomiau. Per kitas dvi valandas Honė nustatė labai reto Reiterio sindromo, policitemijos * ir maliarijos diagnozes.

Kai vizitacija pasibaigė, gydytojas Alisonas paspaudė Honei ranką.

— Mane sunku nustebinti, daktare, bet aš noriu pasakyti, kad jūsų laukia puiki ateitis!

---

* Eritrocitų kiekio padidėjimas kraujo tūrio vienete.

Honė paraudo.

— Dėkoju jums, gydytojau Alisonai.

— Ir būtent tai aš ketinu pranešti Benui Volisui,— metė atsisveikindamas Alisonas.

Pirmasis Alisono padėjėjas Tomas Bensonas pažiūrėjo į Honę ir nusišypsojo:

— Susitiksime po pusvalandžio, vaikuti.

Peidžė stengėsi laikytis kuo toliau nuo Artūro Keino, „gydytojo-007". Tačiau kiekviena patogia proga Keinas prašė, kad operacijos metu jam asistuotų būtent Peidžė. Ir kiekvieną kartą jis būdavo vis agresyvesnis.

— Jūs nusprendėte, kad susidorosite be mano palaikymo? Tada jums reikia pasiieškoti ko nors kito.

Arba:

— Aš galbūt ir mažiukas, brangioji, bet ne visur. Suprantate, ką aš turiu galvoje?

Peidžė ėmė net bijoti jo operacijų. Kas kartą ji matė, kaip Keinas pjaustė be jokio reikalo, pašalindamas sveikus organus.

Kartą, kai Peidžė ir Keinas ėjo į operacinę, Peidžė paklausė:

— Ką mes turėsime operuoti, gydytojau?

— Paciento piniginę! — atsakė Keinas, bet, pastebėjęs, kaip pasikeitė Peidžės veido išraiška, pridūrė: — Juokauju, brangioji.

— Jam reikia dirbti mėsininku,— pareiškė vėliau perpykusi Peidžė Ketei.— Jis neturi teisės operuoti žmones.

Po vienos ypač nesėkmingos kepenų operacijos, gydytojas Keinas atsisuko į Peidžę ir palingavo galva:

— Blogi reikalai. Nežinau, ar jis išgyvens.

Viskas, ką galėjo padaryti Peidžė, tai užgniaužti savo pyktį. Ji nusprendė pasitarti su Tomu Čangu.

— Kas nors turi pranešti apie gydytoją Keiną,— pareiškė Peidžė.— Jis juk žudo savo pacientus.

— Nusiramink.

— Negaliu! Negalima leisti, kad toks žmogus operuotų. Tai nusikaltimas. Jis turi būti atestuojamas atestacinės komisijos.

— Ir ką tai duos? Juk būtini įrodymai ir kitų gydytojų paliudijimai. O kas norės prasidėti? Tai ankštas pasaulėlis, Peidže, ir mums teks jame gyventi. Neįmanoma įtikinti vieną gydytoją, kad jis liudytų prieš kitą. Mes visi pažeidžiami ir pernelyg priklausomi vienas nuo kito. Nusiramink. Einam, aš tave pavaišinsiu pietumis.

Peidžė atsiduso.

— Tiek to, bet vis dėlto kokia tai ydinga sistema!

Pietaudama ji pasidomėjo:

— Kaip tavo reikalai su Saja?

Tomas kurį laiką patylėjo, paskui atsakė:

— Aš... mes turime problemų. Mano darbas griauna mūsų santuoką. Aš nežinau, ką daryti.

— Esu tikra, kad viskas susitvarkys,— pamėgino jį nuraminti Peidžė.

— Kad iš tavo lūpų Dievui į ausį...— susierzinęs atsakė jis.

Peidžė nustebusi pažvelgė į jį.

— Aš nusižudysiu, jeigu ji paliks mane,— užbaigė Tomas.

Kitą rytą Artūras Keinas turėjo užplanuotą inksto pašalinimo operaciją. Vyriausiasis chirurgas kreipėsi į Peidžę:

— Gydytojas Keinas prašė, kad jūs jam asistuotumėte.

Netikėtai Peidžei išdžiūvo burna. Jai buvo nemalonu net pagalvoti, kad vėl reikės būti šalia to žmogaus.

— Ar jūs negalėtumėte pasiųsti kurį nors kitą?...

— Bet jis laukia būtent jūsų, gydytoja.

Peidžė atsiduso.

— Gerai.

Kol Peidžė išsimaudė, operacija jau prasidėjo.

— Man, brangioji, reikalinga jūsų pagalba,— kreipėsi Keinas į Peidžę.

Paciento pilvas buvo išteptas jodo skiediniu, pjūvis ėjo per dešinįjį viršutinį pilvo ketvirtadalį, kaip tik po šonkauliais. „Kol kas viskas normalu",— pagalvojo Peidžė.

— Skalpelį!

Operacinės sesuo padavė gydytojui Keinui skalpelį.

Jis kilstelėjo galvą.

— Įjunkite muziką.

Po kelių sekundžių suskambėjo muzika.

Gydytojas Keinas pjaustė toliau.

— Paleiskite ką nors linksmesnio.— Jis metė žvilgsnį į Peidžę.— Prideginkite, brangioji.

Brangioji. Peidžė sukando dantis, paėmė elektrinį prideginimo instrumentą ir pradėjo prideginti arterijas, kad sumažintų kraujo kiekį pilvo ertmėje. Operacija vyko normaliai.

„Ačiū Dievui",— su palengvėjimu atsiduso Peidžė.

— Tamponą.

Operacinės sesuo padavė tamponą.

— Puiku. Išpumpuokite kraują.— Keinas padarė įpjovas, atskirdamas inkstą.— Štai tas mažas šėtonas. Dar išpumpuokite kraują.— Jis suėmė chirurginėmis žnyplėmis inkstą ir pakėlė aukštyn.— Labai gerai. Galima užsiūti.

Šį kartą viskas baigėsi gerai, nors kažkodėl Peidžei buvo vis vien neramu. Ji atidžiai pažiūrėjo į inkstą. Tas atrodė visiškai sveikas. Peidžė paniuro, pagalvojusi, o kas, jeigu...

Gydytojas Keinas ėmėsi užsiūti pjūvį, o Peidžė greitai priėjo prie rentgeno nuotraukos apšviestame rėmelyje. Įdėmiai pažiūrėjusi į nuotrauką, ji tyliai ištarė:

— O Dieve!

Rentgeno nuotrauka buvo apversta. Gydytojas Keinas pašalino ne tą inkstą.

Po pusės valandos Peidžė jau buvo Beno Voliso kabinete.

— Jis pašalino sveikąjį inkstą, o paliko nesveiką! — Peidžės balsas drebėjo.— Šitą žmogų reikia pasodinti į kalėjimą!

Bendžaminas Volisas švelniai jai paprieštaravo:

— Peidže, aš sutinku su jumis, tai liūdnas atvejis. Bet, suprantama, tai padaryta netyčia. Gydytojas apsiriko, ir...

— Apsiriko? Dabar visą likusį gyvenimą pacientas gyvens su dirbtiniu inkstu. Kas nors privalo už tai atsakyti!

— Patikėkite manimi, mes kruopščiai išsiaiškinsime.

Peidžė suprato, ką tai reiškia: gydytojų grupė apsvars-

tys tai, kas įvyko, tačiau viskas bus laikoma paslaptyje. Pacientas ir visuomenė šito nesužinos.

— Gydytojau Volisai...

— Peidže, jūs mūsų komandos narė. Ir privalote žaisti už šitą komandą.

— Jis neturi dirbti „Embarkadero" ligoninėje. O ir jokioje kitoje ligoninėje.

— Jums į tai reikia pažiūrėti daug plačiau. Jeigu jis bus atleistas, spauda mus sumaišys su purvais, ir ligoninės reputacija rimtai nukentės. Mus, galimas daiktas, po šito pradės nuolat kaltinti nusikalstamu abejingumu.

— O kaip pacientai?

— Mes įdėmiai stebėsime gydytoją Keiną.— Volisas palinko į priekį sėdėdamas savo krėsle.— Noriu duoti jums patarimą. Kai jūs pradėsite savo praktiką, jums prireiks kitų gydytojų palankumo, kad jie atsiųstų jums pacientų. Be šito jums nieko neišeis, o jeigu jūs pagarsėsite kaip skandalistė, apkalbanti kolegas, tai jūs apskritai neturėsite jokių pacientų. Tai aš galiu jums pažadėti.

Peidžė pakilo nuo kėdės.

— Vadinasi, jūs neketinate nieko daryti?

— Aš juk sakiau jums, kad kruopščiai viską išsiaškinsime.

— Ir viskas?

— Viskas.

— Tai nesąžininga! — sušuko Peidžė. Ji pietavo kavinėje drauge su Kete ir Hone.

Ketė palingavo galva.

— O niekas ir nekalba, kad gyvenimas turi būti sąžiningas.

Peidžė apmetė akimis baltomis plytelėmis išklotas kavinės patalpas.

— Šita vieta mane slegia. Čia vien ligoniai.

— Kitaip jie čia nebūtų,— pasakė Ketė.

— O kodėl mums nesurengus vakarėlio? — pasiūlė Honė.

— Vakarėlį? Ką tu kalbi?

Staiga Honės balse suskambėjo entuziazmas.

— Restorane mes galime užsisakyti puikių valgių ir

gėrimų, surengsime šventę! Manau, mums visoms reikia truputį prasiblaškyti.

Peidžė sekundei susimąstė.

— O žinai, tai nebloga mintis!

— Susitarėme. Aš imuosi organizuoti,— patikino Honė.— Vakarėlį surengsime rytoj po vakarinės vizitacijos.

Koridoriuje prie Peidžės priėjo Artūras Keinas ir lediniu tonu pasakė:

— O jūs užsispyrusi. Kas nors turi jus išmokyti, kad liežuvį laikytumėte už dantų! — Ir nuėjo.

Peidžė nustebusi žiūrėjo jam iš paskos. „Volisas pasakė Keinui apie mūsų pokalbį. O to daryti jam nederėjo". *„Jeigu jūs pagarsėsite kaip skandalistė, apkalbanti savo kolegas..."* „Ar kitą kartą aš taip pat pasielgsiu? — paklausė save Peidžė.— Būtinai!"

Naujiena apie būsimąjį vakarėlį greitai apskriejo ligoninę. Jame dalyvavo visi ordinatoriai. Užkandžius užsisakė restorane „Erni", o gėrimus atvežė iš kaimyninės parduotuvės. Vakarėlis prasidėjo penktą valandą vakare, o vyko jis gydytojų poilsio kambaryje. Valgius ir gėrimus atgabeno pusę penkių: lėkštes su omarais, krevetėmis, įvairiais paštetais, švediškai pagamintą mėsą, spagečius, vaisius, desertą. Kai Peidžė, Ketė ir Honė pasirodė poilsio kambaryje, penkiolika minučių po šešių, jis jau buvo pilnutėlis alkanų ordinatorių, praktikantų ir medicinos seserų, kurie valgė ir linksminosi.

Peidžė atsigręžė į Honę.

— Iš tikrųjų tai buvo puiki idėja!

Honė nusišypsojo.

— Ačiū.

Ir tuo momentu iš garsiakalbio pasigirdo:

— Gydytojau Finli ir gydytojau Ketleri... pirmoji neatidedamos pagalbos palata. *Stat.*

Abu gydytojai, įnikę į krevetes, susižvalgė, atsiduso ir išskubėjo.

Prie Peidžės priėjo Tomas Čangas.

— Tokius vakarėlius reikia rengti kas savaitę,— pasiūlė jis.

— Tikrai. Tai...

Vėl pasigirdo kvietimas iš garsiakalbio:

— Gydytojau Čangai... septintoji palata... Gydytojau Čangai... septintoji palata.

O po minutės vėl:

— Gydytojau Smitai... antroji neatidedamos pagalbos palata... Gydytojau Smitai... antroji neatidedamos pagalbos palata...

Garsiakalbis nenutilo. Per trisdešimt minučių iškvietė beveik visus gydytojus ir medicinos seseris. Pagaliau Honė išgirdo ir savo pavardę, o paskui atėjo Peidžės ir Ketės eilė.

— Na, kas čia yra! — susinervino Ketė.— Žinai, kai kurie žmonės sako, kad jie turi angelus sargus. O mes trys turbūt turime šėtonus sargus.

Jos žodžiai pasirodė pranašiški.

Pirmadienio rytą, kai Peidžė baigusi budėti priėjo prie savo mašinos, kad važiuotų namo, dvi padangos buvo pradurtos. Ji nustebusi stebeilijo į jas. *„Kas nors turi išmokyti jus laikyti liežuvį už dantų!"*

Parvažiavusi namo, Peidžė įspėjo Ketę ir Honę:

— Saugokitės Artūro Keino. Jis beprotis.

11 skyrius

Ketę pažadino telefono skambutis. Neatmerkdama akių, ji pakėlė ragelį ir prinešė prie ausies.

— Alio?

— Kete! Tai Maikas.

Ji atsisėdo lovoje, jausdama, kaip jos širdis ima tankiau plakti.

— Maikai, ar tau viskas gerai?

Ji išgirdo jo juoką.

— Geriau nė nebūna, sesute. Ačiū tau ir tavo draugui.

— Mano draugui?

— Ponui Dinetui.

— Kam? — Dar kaip reikiant neišsibudinusi Ketė pamėgino susikaupti.

— Ponui Dinetui. Jis tikrai išgelbėjo man gyvybę.

Ketė negalėjo suprasti, apie ką jis kalba.

— Maikai...

— Tu juk žinai, kad aš buvau kai kuriems vaikinams skolingas pinigų, taip? Tai štai ponas Dinetas juos pagąsdino. Tikras džentelmenas. Ir jis labai gerbia tave, Kete.

Ji visai pamiršo tą atvejį su Dinetu, tačiau dabar prisiminimas atgijo atmintyje. *„Ledi, jūs nesuprantate, su kuo kalbate. Geriau darykite taip, kaip sako šitas žmogus. Tai ponas Dinetas".*

— Kete,— tęsė Maikas,— aš siunčiu tau truputį pinigų. Tavo draugas įtaisė mane į darbą. Gaunu tikrai padorius pinigus.

„Tavo draugas". Ketė susinervino.

— Maikai, paklausyk manęs. Aš noriu, kad tu būtum atsargus.

Ji vėl išgirdo jo juoką.

— Dėl manęs nesijaudink. Argi aš tau nesakiau, kad veikiai mano reikalai pasitaisys? Kaip matai, aš buvau teisus.

— Saugok save, Maikai. Ne...

Ryšys nutrūko.

Užmigti vėl Ketė jau negalėjo. „Dinetas! Iš kur jis sužinojo apie Maiką ir kodėl jam padeda?"

Kitos dienos vakarą, kai Ketė išėjo iš ligoninės, prie šaligatvio jos laukė juodas limuzinas. Šalia jo stovėjo Šešėlis ir Begemotas.

Ketė norėjo praeiti pro šalį, tačiau Šešėlis tarė:

— Sėskitės į mašiną, gydytoja. Ponas Dinetas nori jus matyti.

Ji įdėmiai pažiūrėjo į abu vyrus. Begemotas atrodė grėsmingai, bet tikrai ją išgąsdino Šešėlis. Buvo kažin kas siaubinga jo ramybėje. Kitomis aplinkybėmis ji nė už ką nebūtų sėdusi į mašiną, tačiau Maiko telefono skambutis ją nustebino. Ir sukėlė nerimą.

Ją nuvežė į nedidelį butą miesto pakraštyje, kur jau laukė Dinetas.

— Ačiū, kad atvažiavote, gydytoja Hanter,— pasakė jis.— Aš vertinu jūsų malonumą. Mano draugą ištiko nelaimė. Aš noriu, kad jūs jį apžiūrėtumėte.

— Kokie jūsų reikalai su Maiku? — ryžtingu tonu paklausė ji.

— Jokių,— abejingai metė Dinetas.— Tiesiog aš išgirdau, kad jis turi nedidelių nemalonumų, ir sutvarkiau tą reikalą.

— Kaip... kaip jūs apie jį sužinojote? Aš turiu galvoje, kad mano brolis ir...

Dinetas nusijuokė.

— Mano versle mes visi draugai. Ir padedame vienas kitam. Maikas susidėjo su blogais vyrukais, todėl aš jam ir padėjau. Jūs turite būti man už tai dėkinga.

— Aš dėkinga. Tikrai dėkinga.

— Labai gerai! Jūs žinote patarlę: „Ranka ranką mazgoja"?

Ketė linktelėjo, bet pridūrė:

— Aš nedarysiu nieko neteisėto.

— Neteisėto? — Dineto veide pasirodė įžeisto žmogaus išraiška.— Aš ir neketinu jūsų prašyti, kad darytumėte ką nors neteisėto. Tiesiog mano draugą ištiko nelaimingas atsitikimas, o ligoninių jis negali pakęsti. Jūs jį apžiūrėsite?

„Na ir įkliuvau!"— pagalvojo Ketė.

— Gerai, aš jį apžiūrėsiu.

— Jis miegamajame.

Dineto draugą žiauriai sumušė, jis gulėjo ant lovos be sąmonės.

— Kas jam atsitiko? — paklausė Ketė.

— Jis nukrito nuo laiptų,— žiūrėdamas jai į akis, atsakė Dinetas.

— Jį reikia nuvežti į ligoninę.

— Aš juk jums sakiau, kad jis nekenčia ligoninių. Aš galiu parūpinti jums bet kokią medicinos įrangą. Aš turiu gydytoją, kuris rūpinasi mano draugais, bet ir jį užklupo nelaimė.

Nuo šitų žodžių Ketę nukrėtė šiurpulys. Ji norėjo tiktai vieno — pabėgti iš šito buto ir niekad daugiau negirdėti Dineto pavardės. Bet gyvenime mes ne visada galime laisvai rinktis. *Quid pro quo* *. Ketė nusivilko paltą ir ėmėsi darbo.

---

* Vienas vietoj kito (lot.).

12 skyrius

Prasidėjus ketvirtiesiems ordinatoriavimo metams, Peidžė jau buvo dalyvavusi šimtuose operacijų, kurių metu ji asistavo chirurgams. Operacijos tapo neatskiriama jos darbo dalimi. Ji labai gerai žinojo tulžies pūslės, bložnies, kepenų ir — tai ypač ją domino — širdies operacijų metodikas. Tačiau Peidžei buvo apmaudu, kad ji pati neoperavo. „O kaip gi principas „Stebėk, daryk, mokyk kitus"?" — galvojo ji.

Atsakymą į šitą klausimą ji gavo, kai ją pasikvietė į savo kabinetą vyriausiasis chirurgas Džordžas Inglandas.

— Peidže, rytoj pusę aštuonių trečiojoje operacinėje paskirta išvaržos šalinimo operacija.

Ji pasižymėjo savo bloknote.

— Gerai. Kas operuos?

— Jūs.

— Gerai. Aš...— Staiga žodžiai įstrigo jai gerklėje.— Aš?

— Taip. Ar turite kokių nors problemų?

Peidžės šypsena apšvietė vyriausiojo chirurgo kabinetą.

— Jokių, sere! Aš... ačiū!

— Jūs tam pasirengusi. Aš manau, jog pacientui pasisekė, kad jį operuosite jūs. Jo pavardė Valteris Hercogas. 314 palata.

— Hercogas. 314 palata. Gerai.

Ir Peidžė išėjo iš kabineto.

Dar niekada ji nejautė tokio susijaudinimo. „Aš operuosiu pirmąjį kartą! Aš savo rankose laikysiu žmogaus gyvybę! O kas, jeigu aš nepasirengusi? Kas, jeigu suklysiu? Staiga, pagal niekšybės dėsnį, viskas eis ne taip, kaip reikia?" Kai Peidžė baigė save kankinti panašiais klausimais, ją jau buvo beapimanti panika.

Ji nuėjo į kavinę, paėmė puodelį juodos kavos ir atsisėdo prie staliuko. „Viskas bus gerai,— ramino ji save.— Aš dešimtis kartų asistavau, kai buvo šalinamos išvaržos.

Nieko sudėtingo ten nėra. Pacientui pasisekė, kad aš jį operuosiu". Kai Peidžė baigė gerti kavą, ji jau visiškai nusiramino, kad galėtų eiti ir susipažinti su savo pirmuoju pacientu.

Valteriui Hercogui buvo apie šešiasdešimt. Liesas, plikas, labai nervingas, jis gulėjo lovoje, rankomis susiėmęs kirkšnį, kai su gėlių puokšte į palatą įėjo Peidžė. Hercogas pakėlė į ją akis.

— Sesele... aš noriu pamatyti gydytoją.

Peidžė priėjo prie lovos ir ištiesė ranką su puokšte.

— Aš ir esu gydytoja. Aš jus operuosiu.

Hercogas pažiūrėjo į gėles, paskui vėl į Peidžę.

— *Kas* jūs?

— Nesijaudinkite,— tvirtu balsu pareiškė Peidžė.— Jūs patikimose rankose.— Ji paėmė ligonio kortelę ir ėmė studijuoti.

— O ką tai reiškia? — su nerimu balse paklausė jis. „Kodėl ji atnešė man gėlių?"

— Tai reiškia, kad jums viskas bus gerai.

Jis gurktelėjo seiles.

— Tikrai jūs ketinate mane operuoti?

— Taip.

— Jūs atrodote siaubingai... siaubingai jaunai.

Peidžė paglostė jam petį.

— Nė vienas mano pacientas dar nemirė.— Ji apžvelgė palatą.— Ar jums čia patogu? Gal atnešti ką nors paskaityti? Knygą arba žurnalą? O gal norite ko nors saldaus?

Hercogas klausėsi jos ir aiškiai nervinosi.

— Ne, viskas gerai.— *Kodėl ji tokia švelni man? Gal ką nors slepia?*

— Gerai, tada pasimatysime rytoj rytą.— Peidžė kažin ką parašė popieriaus lapelyje ir padavė jį Hercogui.— Tai mano namų telefono numeris. Jeigu reikės, galite vakare man paskambinti į namus.

Kai Peidžė išėjo iš palatos, Valterio Hercogo nervai buvo įtempti ligi kraštutinumo.

Po kelių minučių Džimis susirado Peidžę poilsio kambaryje. Jis priėjo prie jos, šypsodamasis visa burna.

— Sveikinu! Aš girdėjau, jog jūs rytoj operuojate.

„Kaip greitai pasklinda gandai",— pagalvojo Peidžė.

— Taip.

— Kad ir kas būtų tas pacientas, jam pasisekė,— pasakė Džimis.— Jeigu kada nors kas nors man atsitiks, aš leisiu operuoti save tiktai jums.

— Ačiū, Džimi.

Ir, žinoma, Džimis kaip visada papasakojo anekdotą.

— Ar jūs girdėjote apie vaikiną, kuriam keistai skaudėjo kulkšnis? Tačiau jis buvo labai šykštus ir nenorėjo leisti pinigų gydytojams. Ir štai sykį jis sužinojo, kad vieną jo bičiulių kankina tokie patys skausmai. Na, šitas vaikinas ir sako jam: „Nueik tiesiog dabar pas gydytoją. O paskui man viską papasakosi". Kitą dieną šykštuoliui praneša, kad jo draugas mirė. Jis nubėga į ligoninę ir pasidaro ten įvairiausių tyrimų ir analizių, kurie jam kainavo penkis tūkstančius dolerių. Analizės ir tyrimai parodė, kad jis sveikas. Tada jis skambina draugo našlei ir klausia: „Ar Česterį labai kankino skausmai prieš mirtį?" „Ne,— atsako našlė,— jis net nepastebėjo to sunkvežimio, kuris jį partrenkė".

Peidžė buvo pernelyg susijaudinusi, kad vakarieniautų. Visą vakarą ji mokėsi ant stalo kojos užrišti chirurginius mazgus. „Man reikia gerai išsimiegoti, kad rytą būčiau guvi ir geros formos",— įtikinėjo ji save, bet taip ir neužmigo visą naktį, vėl ir vėl vaizduotėje kartodama operacijos momentus.

Išvaržos būna trijų tipų: atitaisomoji išvarža, kai ją galima grąžinti į pilvo ertmę; neatitaisomoji išvarža, kai sąaugos trukdo sugrąžinti išvaržos iškilimą į pilvo ertmę; ir pavojingiausia — įstrigusi išvarža, kai kraujas nepratęka per išvaržą, sukeldamas žarnyno sutrikimą. Valterio Hercogo išvarža buvo atitaisomoji.

Šeštą valandą ryto Peidžė atvažiavo į ligoninės mašinų stovėjimo aikštelę. Šalia jos vietos stovėjo naujutėlis raudonas „Feraris". Peidžė mašinaliai pagalvojo, kas galėtų būti jo savininkas. Tikriausiai turtingas žmogus.

Septintą valandą ryto Peidžė padėjo Valteriui Hercogui pakeisti ligonio pižamą į mėlyną chalatą. Medicinos sesuo jau davė jam raminamųjų, dabar visi laukė vežimėlio, kuriuo pacientą turėjo nugabenti į operacinę.

— Tai mano pirmoji operacija,— ištarė Valteris Hercogas.

„Ir mano taip pat",— pagalvojo Peidžė.

Atvažiavo vežimėlis, ir Valterį Hercogą nuvežė į trečiąją operacinę. Peidžė ėjo šalia jo, jos širdis tvaksėjo taip smarkiai, jog ji bijojo, kad neišgirstų pacientas.

Trečioji operacinė buvo viena didžiausiųjų, čia buvo aparatūra širdies darbui sekti, „dirbtinės širdies ir plaučio" aparatas ir kitokie įrengimai. Kai Peidžė įėjo į operacinę, visa brigada jau buvo vietoje: gydantysis gydytojas, anesteziologas, du ordinatoriai, operacinės sesuo ir dvi medicinos seserys.

Visi nekantriai norėjo pamatyti, kaip Peidžė atliks pirmąją savo operaciją.

Ji priėjo prie operacinio stalo. Valteriui Hercogui nuskuto kirkšnį ir numazgojo antiseptiniu skiediniu, paskui apdėjo aplinkui steriliomis servetėlėmis.

Hercogas pakėlė akis į Peidžę ir miegūstu balsu paklausė:

— Jūs juk neleisite man numirti, tiesa?

Peidžė nusišypsojo.

— Aš negaliu sugadinti savo puikių darbo rodyklių.

Ji pažiūrėjo į anesteziologą, teikusį pacientui elekroanesteziją, giliai atsiduso ir linktelėjo.

Operacija prasidėjo.

— Skalpelį.

Peidžė jau rengėsi padaryti pirmąjį pjūvį, kai išgirdo, jog medicinos sesuo kažin ką pasakė.

— Ką?

— Gal norite, gydytoja, kad paleisčiau muziką?

Pirmą kartą jos to paklausė. Peidžė nusišypsojo.

— Gerai. Paklausykime Džimio Bafeto.

Kai tik Peidžė padarė pirmąjį pjūvį, visas jos nervingumas išgaravo. Atrodė, jog ji tai darė visą gyvenimą. Labai meistriškai Peidžė perėjo per skaidulų ir raumenų

sluoksnius prie išvaržos; operacinėje pasigirdo ausiai pažįstamos komandos:

— Tamponą...

— Duokite man kauterį *...

— Štai jis...

— Pažiūrėkite, mes įsikišome kaip tik laiku...

— Gnybtą...

— Išpumpuokite kraują...

Peidžė buvo sutelkusi visą dėmesį į tai, ką ji darė. Nustatyti išvaržos maišelio ribas... jį išlaisvinti... perrišti maišelio pagrindą... nupjauti galus... kirkšnio žiedą... sujungti...

Po valandos ir dvidešimties minučių, kai buvo padarytas pirmasis pjūvis, operacija baigėsi.

Peidžė turėjo jaustis išspausta kaip citrina, o ji, priešingai, jautė didžiulį jėgų antplūdį.

Kai Valteriui Hercogui užsiuvo pjūvį, operacinės sesuo atsisuko į Peidžę.

— Gydytoja Teilor...

Peidžė pakėlė galvą.

— Taip?

Sesuo nusišypsojo.

— Gydytoja, jūs dirbote nuostabiai.

Sekmadienį visos trys draugės nedirbo.

— Ką mes šiandien darysime? — pasidomėjo Ketė.

Peidžei šovė į galvą mintis.

— Kodėl tokią gražią dieną mums nenuvažiavus į „Tri Parką"? Surengsime iškylą.

— Puiki mintis,— palaikė ją Honė.

— Važiuojam! — sutiko Ketė.

Tuo momentu suskambėjo telefonas. Visos trys įsmeigė į jį akis.

— Viešpatie! — sušuko Ketė.— O aš maniau, kad Linkolnas suteikė mums laisvę. Neatsiliepkite. Šiandien mums laisva diena.

— Mes *neturime* laisvų dienų,— priminė jai Peidžė.

Ketė priėjo prie telefono ir pakėlė ragelį.

---

* Prietaisas audiniams prideginti.

— Gydytoja Hanter.— Ji kelias sekundes klausėsi, paskui ištiesė ragelį Peidžei.— Tai jums, gydytoja Teilor.

Peidžė paklusniai paėmė ragelį.

— Gydytoja Teilor... sveikas, Tomai... Ką?.. Ne, aš tuojau pat atvažiuoju... supratau... gerai. Būsiu po penkiolikos minučių.— Ji padėjo ragelį ir pagalvojo: „Reikalas rimtas".

— Kas nors atsitiko? — paklausė Honė.

— Taip, pacientas gali numirti. Ligi vakarienės pasistengsiu grįžti.

Atvažiavusi prie ligoninės, Peidžė pastatė savo mašiną aikštelėje šalia naujutėlio „Ferario". „Įdomu, kiek reikia padaryti operacijų, kad nusipirktum tokią mašiną?"

Po dvidešimties minučių ji įėjo į priimamąjį. Ten ant kėdės sėdėjo vyriškis tamsiu kostiumu ir žiūrėjo pro langą.

— Ponas Niutonas?

Jis pakilo nuo kėdės.

— Taip.

— Aš gydytoja Teilor. Aš ką tik apžiūrėjau jūsų berniuką. Jį pas mus atvežė su pilvo skausmais.

— Taip. Bet aš noriu jį paimti namo.

— Bijau, kad neįmanoma. Jam būtina skubiai perpilti kraują ir reikia jį operuoti. Kitaip, jis mirs.

Ponas Niutonas papurtė galvą.

— Mes Jehovos liudytojai. Viešpats neleis jam numirti, o aš neleisiu jam perpilti svetimą kraują. Tai mano žmona atvežė jį pas jus. Ji už tai bus nubausta.

— Pone Niutonai, panašu, kad jūs nesuprantate, kokia rimta padėtis. Jeigu mes nedelsdami jo neoperuosime, jūsų sūnus numirs.

Vyriškis pažiūrėjo į Peidžę ir nusišypsojo.

— Jums juk nežinomi Viešpaties keliai, argi ne?

Peidžė įniršo.

— Aš galiu Viešpaties kelių ir nežinoti, bet aš puikiai žinau, kas yra trūkusi blužnis.— Ji išsitraukė iš kišenės popieriaus lapą.— Jūsų sūnus nepilnametis, todėl jūs privalote pasirašyti jog sutinkate, kad jis būtų operuojamas.— Peidžė padavė lapą.

— O jeigu aš jos nepasirašysiu?

— Kodėl? Tada mes negalėsime jo operuoti.

Ponas Niutonas linktelėjo.

— Jūs manote, kad jūsų galybė stipresnė už Viešpaties galybę?

Peidžė įsisiurbė į jį akimis.

— Vadinasi, nepasirašysite?

— Nepasirašysiu. Jėgos, kurios už jus nepalyginamai galingesnės, padės mano sūnui. Pamatysite.

Kai Peidžė grįžo į palatą, šešerių metų Piteris Niutonas gulėjo be sąmonės.

— Jis neišlaikys,— pasakė Čangas.— Labai nukraujavo. Ką darysime?

Peidžė apsisprendė.

— Gabenkite jį į pirmąją operacinę. *Stat.*

Čangas apstulbęs pažvelgė į ją.

— Jo tėvas persigalvojo?

Peidžė linktelėjo.

— Taip. Jis persigalvojo. Paskubėkime.

— Čia tai bent! Aš kalbėjau su juo visą valandą, bet niekaip neįtikinau. Jis pasakė, kad jo sūnumi pasirūpins Viešpats.

— Štai jis ir rūpinasi,— patikino Tomą Peidžė.

Pacientui perpylė keturias pintas * kraujo. Po dviejų valandų operacija buvo sėkmingai baigta. Berniuko gyvybei pavojus negrėsė.

Peidžė švelniai paglostė berniukui kaktą.

— Viskas bus gerai.

Į operacinę įbėgo sanitaras.

— Gydytoja Teilor, jus skubiai kviečia gydytojas Volisas.

Bendžaminas Volisas buvo taip įniršęs, kad net balsas trūkinėjo.

— Kaip jūs išdrįsote šitaip pasielgti? Jūs perpylėte kraują ir operavote vaiką be jo tėvų sutikimo?! Jūs pažeidėte įstatymą!

— Aš išgelbėjau berniukui gyvybę.

Volisas sunkiai atsiduso.

---

* Amerikietiškoji pinta=0,47312 l.

— Jums reikėjo gauti teismo leidimą.

— Aš neturėjau tam laiko. Jeigu mes būtume pavėlavę bent dešimčia minučių, berniukas būtų miręs. Dievas tuo metu buvo užsiėmęs kitais dalykais.

Volisas ėmė žingsniuoti pirmyn ir atgal po kabinetą.

— Ką dabar jūs ketinate daryti?

— Gausiu teismo leidimą.

— Kam? Juk jūs *jau padarėte operaciją.*

— Leidimą įrašysiu atgaline data. Niekas nieko nepastebės.

Volisas žvilgtelėjo į Peidžę ir nusprendė profilaktiškai apsidrausti, kad toks dalykas nepasikartotų ateityje.

— Viešpatie! — Jis kilstelėjo antakius.— Aš galiu dėl tokių dalykų netekti darbo.

Peidžė jam atsakė ilgu žvilgsniu, paskui apsisuko ir nuėjo prie durų.

— Peidže?..

Ji sustojo.

— Taip?

— Tikiuosi, jūs daugiau taip nedarysite?

— Tiktai tada, jei būsiu priversta,— atsakė Peidžė.

13 skyrius

Visos ligoninės susiduria su narkotikų vagystėmis. Pagal įstatymą, bet kurie narkotikai turi būti išduodami vaistinėje griežtai pagal receptus, tačiau kad ir labai griežtos atsargumo priemonės, narkomanai visada randa būdų jas apeiti.

Apygardos ligoninėje „Embarkadero" šita problema iškilo labai rimtai. Vyriausioji medicinos sesuo Margarita Spenser nutarė pasikalbėti su Benu Volisu.

— Gydytojau, aš nežinau, ką daryti. Nuolat dingsta fentanilas.

Fentanilas — stipriai veikiantis narkotikas, vartojamas anestezuojant.

— Ar daug jo dingsta?

— Labai daug. Jeigu tai būtų tik keli buteliukai, tai dar galima būtų rasti protingą paaiškinimą, tačiau fentanilas dingsta nuolat. Per savaitę — maždaug po dešimt buteliukų.

— Ar jūs ką nors įtariate?

— Ne, sere. Aš jau kalbėjau su apsauginiankais. Jie taip pat pasimetę.

— Kas gali įeiti į vaistinę?

— Štai čia ir yra visa bėda. Dauguma anesteziologų gana laisvai gali įeiti į vaistinę, o taip pat daugelis medicinos seserų ir chirurgų.

Volisas susimąstė.

— Dėkoju, kad pranešėte. Aš tuo užsiimsiu.

— Ačiū, gydytojau.— Sesuo Spenser išėjo.

„Tiktai šito man ir betrūko",— pagalvojo įširdęs Volisas. Turėjo įvykti ligoninės rėmėjų tarybos posėdis, o svarstytinių dalykų jau ir taip buvo daug. Bendžaminas Volisas buvo gerai susipažinęs su statistiniais duomenimis. Daugiau kaip dešimt procentų JAV gydytojų nuolat tapdavo arba narkomanais, arba alkoholikais, nes lengvai prieinami narkotikai buvo didžiulė pagunda. Gydytojas galėjo paprasčiausiai atsidaryti spintelę, pasiimti bet kurį narkotiką ir įsišvirkšti, juo labiau, kad švirkštai ir timpa visada būna po ranka. O narkomanui reikia įsišvirkšti kas dvi valandos.

Ir štai dabar tai pasiekė ir jo ligoninę. Reikėjo ką nors padaryti ligi rėmėjų tarybos posėdžio. „Tai gali rimtai pakenkti mano reputacijai".

Benas Volisas nežinojo, kuo jis galėtų pasitikėti ir paprašyti, kad padėtų sugauti vagį. Reikėjo veikti labai atsargiai. Iš įtariamųjų skaičiaus jis išbraukė gydytoją Teilor ir gydytoją Hanter, todėl ir nusprendė kreiptis į jas pagalbos.

Volisas pasiuntė jų pakviesti.

— Aš noriu jus paprašyti vienos paslaugos,— pradėjo jis, kai Peidžė ir Ketė pasirodė jo kabinete. Jis papasakojo joms apie dingstantį fentanilą.— Man reikia, kad jūs stebėtumėte gydytojus, su kuriais dirbate. Ar kas nors iš jų neišeina operacijos metu kelioms minutėms iš operacinės, ar neturi kokių nors kitokių narkomanijos požymių. Apie viską prašau pranešti man. Stebėkite nuotaikos pasikeitimus... Gal kas serga depresija... Gal kas nors nuolat vėluoja arba neatvyksta į paskirtus susitikimus. Būsiu dėkingas, jeigu šitas pokalbis liks tiktai tarp mūsų.

Kai jos išėjo iš Voliso kabineto, Ketė tarė:

— Mūsų ligoninė labai didelė. Čia reikės Šerloko Holmso.

— Ne, nereikės,— liūdnai prieštaravo jai Peidžė.— Aš žinau, kas vagia.

Mičas Kempbelas buvo vienas iš pačių mėgstamiausių Peidžės gydytojų. Malonus žilaplaukis penkiasdešimtmetis vyriškis, visada linksmas, vienas geriausių ligoninės chirurgų. Paskutiniu metu Peidžė pastebėjo, kad jis nuolat kelias minutes pavėluoja į operaciją, jo rankos pastebimai virpėjo. Jeigu tik buvo galima, gydytojas Kempbelas prašė Peidžę jam asistuoti, ir svarbiausias darbas operuojant kliūdavo jai. Operacijai įpusėjus jo rankos taip imdavo drebėti, kad jis perduodavo Peidžei skalpelį.

— Kažin kodėl aš prastai jaučiuosi,— niurnėjo gydytojas Kempbelas.— Gal jūs pabaigsite?

Ir išeidavo iš operacinės.

Peidžė ir anksčiau įtarė tikrąją jo negalavimo priežastį. O dabar ji tai tiksliai žinojo ir klausė save, ką daryti. Visiškai aišku, kad, jeigu ji papasakos apie tai gydytojui Volisui, gydytoją Kempbelą atleis ir, dar blogiau, jo karjerai bus galas. Tačiau, kita vertus, jeigu ji nieko nedarys, tai pacientų gyvybėms grės pavojus. „Galbūt man reikia su juo pasikalbėti,— pagalvojo Peidžė.— Pasakysiu jam, kad aš viską žinau, ir reikalausiu, kad jis imtų gydytis". Ji tai aptarė su Kete.

— Taip, problema,— sutiko toji.— Jis geras vyriškis ir puikus gydytojas. Jeigu tu jį išduosi — jam galas, o jeigu neišduosi, tai nuolat pergyvensi, kad jis ko nors neiškrėstų. Kaip tu manai, ką jis pasakys, jeigu tu prispausi jį prie sienos?

— Greičiausiai viską neigs. Visi jie paprastai taip elgiasi.

— Taip, atvejis — sunkus.

Kitą dieną Peidžė pagal tvarkaraštį operavo drauge su gydytoju Kempbelu. „Tikiuosi, kad aš klystu,— meldėsi mintyse Peidžė.— Kad tik jis nevėluotų, kad tik neišeitų operacijos metu".

Kempbelas pavėlavo penkiolika minučių, o operacijai įpusėjus tarė:

— Peidže, tęskite be manęs, gerai. Aš greitai grįšiu.

„Aš privalau su juo pasikalbėti,— nusprendė ji.— Aš negaliu sužlugdyti jo karjerą".

Kitą rytą, kai Peidžė ir Honė atvažiavo į gydytojų mašinų stovėjimo aikštelę, šalia jų pastatė savo raudonąjį „Ferarį" Haris Baumanas.

— Tavo puiki mašina,— pasakė Honė.— Kiek tokia kainuoja?

Baumanas nusijuokė:

— Jeigu tu klausi, vadinasi, negali tokios nusipirkti.

Peidžė nesiklausė jų pokalbio. Ji atidžiai žiūrėjo į mašiną, galvodama apie prašmatnų Baumano butą, prabangius vakarėlius, apie jachtą. *„Mano tėvas visus pinigus paliko man"*. Ir vis dėlto jis dirbo apygardos ligoninėje. Kodėl?

Po dešimties minučių Peidžė užėjo į kadrų skyrių ir kreipėsi į Kareną, sekretorę, kuri tvarkė gydytojų asmens bylas.

— Gal padarysi man paslaugą, Karena? Tačiau telieka tai tarp mūsų. Haris Baumanas pakvietė mane į pasimatymą, o aš įtariu, kad jis vedęs. Gal tu leisi man žvilgtelėti į jo asmens bylą?

— Žinoma. Ak jau šitie eržilai. Amžinai jiems trūksta sijonų! Teisingai, kad tu nusprendei patikrinti. Tuojau aš tau paduosiu jo asmens bylą.— Karena priėjo prie spintos, suieškojo reikalingą aplankalą ir padavė jį Peidžei.

Toji mikliai pervertė aplankalą. Gydytojas Haris Baumanas baigė universitetą nedideliame Vidurio Vakarų miestelyje, paskui dirbo ir mokėsi medicinos koledže. Jis buvo anesteziologas.

O jo tėvas — kirpėjas.

Honė Taft buvo mįslė daugumai apygardos ligoninės „Embarkadero" gydytojų. Rytinių vizitacijų metu ji atrodė visai nepasitikinti savimi, tačiau vakarinių vizitacijų metu ji buvo visai kitas žmogus. Honė tapdavo stebėtinai kompetentinga, labai teisingai diagnozuodavo ir paskirdavo teisingą gydymą.

Vienas vyresniųjų ordinatorių nusprendė aptarti šitą fenomeną su savo kolega.

— Velniai rautų, aš visiškai nieko nesuprantu. Iš ryto ant gydytojos Taft galvos birte byra nusiskundimai. Ji nuolat klysta, kaip tame anekdote, žinai, apie medicinos seserį, kuri nuolat viską darė ne taip? Gydytojas skundžiasi, kad jis liepė jai duoti tris tabletes ketvirtosios palatos pacientui, o ji davė keturias tabletes trečiosios palatos pacientui. Ir kol jis pasakoja apie tai, staiga pamato, kad toji medicinos sesuo vejasi su verdančio vandens puodu nuogą pacientą. Gydytojas sako: „Štai pasigrožėkite; o juk aš liepiau jai pradurti jam šunvotę *".

Kolega nusikvatojo.

— Ką gi, jau tokia ta gydytoja Taft. Tačiau vakarinių vizitacijų metu ji tiesiog puiki. Diagnozės absoliučiai tikslios, viskas teisinga, jokių klaidų. Ji, matyt, vartoja kokias nors stebuklingas piliules, kurios veikia tik po pietų.— Jis pasikasė pakaušį.— Nė velnio nesuprantu.

Gydytojas Natanas Riteris buvo pedantas, žmogus, kuris gyveno ir dirbo griežtai pagal instrukciją. Galbūt jis ir neišsiskyrė dideliu protu, tačiau buvo labai atsidavęs savo darbui ir gabus gydytojas ir panašių savybių tikėjosi iš tų, kurie su juo dirbo.

Honės nelaimei, ji pakliuvo į jo brigadą.

Vizitacija prasidėjo nuo palatos, kurioje gulėjo daugiau nei dešimt pacientų. Vienas jų kaip tik baigė pusryčiauti. Riteris peržiūrėjo jo medicinę kortelę, kabojusią lovos kojūgalyje.

— Gydytoja Taft, iš kortelės matau, kad tai jūsų pacientas.

Honė linktelėjo.

— Taip.

— Jam šį rytą paskirta bronchoskopija.

Honė vėl linktelėjo.

— Visiškai teisingai.

— Ir jūs leidžiate jam *valgyti*? — suriaumojo Riteris.— *Prieš* bronchoskopiją?

* Čia turimas galvoje žodžių žaismas: *to prick boil* angliškai reiškia ir „pradurti šunvotę", ir „nuplikyti verdančiu vandeniu".

— Bet šitas vargšelis nieko nevalgė nuo...— pamėgino pasiteisinti Honė.

Natanas Riteris atsisuko į savo padėjėją.

— Atidėkite bronchoskopiją.— Jis norėjo kažką pasakyti Honei, tačiau susilaikė.— Einame toliau.

Kitas pacientas buvo stipraus kosulio kankinamas puertorikietis.

Gydytojas Riteris jį apžiūrėjo.

— Kieno šis pacientas?

— Mano,— atsakė Honė.

Jis susiraukė.

— Infekcija turėjo jau praeiti.— Gydytojas Riteris pažiūrėjo į kortelę.— Jūs duodate jam penkiasdešimt miligramų ampicilino keturis kartus per dieną?

— Visiškai teisingai.

— Ne, neteisingai. *Neteisingai*! Jam būtina paskirti penkis šimtus miligramų keturis kartus per dieną. Jūs pamiršote pridėti *nulį*.

— Atleiskite, aš...

— Nieko nuostabaus, kad paciento sveikata nė kiek nepagerėjo! Nedelsdama pataisykite.

— Taip, gydytojau.

Kai jie priėjo prie sekančio Honės paciento, gydytojas Riteris susierzinęs tarė:

— Šitam ligoniui buvo paskirtas storosios žarnos rentgenas. Kur nuotraukų aprašymas?

Riteris pažiūrėjo į Honę ilgu, įtartinu žvilgsniu.

O toliau buvo dar blogiau.

Kitas jų apžiūrimas pacientas be perstojo dejavo.

— Siaubingai skauda. Kas man yra, gydytojau?

— Mes nežinome,— atsakė Honė.

Riteris metė į ją nuožmų žvilgsnį.

— Gydytoja Taft, prašau jus minutėlei išeiti su manimi.

Koridoriuje jis pareiškė:

— Niekada, niekada nesakykite pacientui, kad nežinote, kas jam yra. Juk jis pagalbos tikisi tiktai iš jūsų! Ir jeigu iš tikrųjų nežinote atsakymo, tai sugalvokite. Ar jūs mane supratote?

— Bet man tai atrodo nesąžininga...

— O aš jūsų neklausiu ar tai sąžininga, ar ne. Tiesiog darykite tai, kas jums sakoma.

Paskui jie apžiūrėjo pacientus, sergančius hepatitu, senatvine smegenų skleroze ir kitomis ligomis. Baigęs vizituoti gydytojas Riteris nuėjo tiesiai į Bendžamino Voliso kabinetą.

— Mes turime problemą,— pareiškė jis.

— Koks reikalas, Natanai?

— Reikalas susijęs su viena iš ordinatorių, Hone Taft. *Vėl*!

— O kas yra?

— Ji visiška nemokša.

— Bet jos rekomendacijos tokios puikios.

— Benai, geriau atsikratyk jos, kol per ją ligoninė nepakliuvo į bėdą, kol ji nespėjo numarinti poros pacientų.

Volisas minutėlę pagalvojo, paskui apsisprendęs pasakė:

— Gerai. Aš pašalinsiu ją iš ligoninės.

Bemaž visą rytą Peidžė buvo užsiėmusi chirurgijos skyriuje. Atsilaisvinusi, ji iš karto nuėjo pas gydytoją Volisą papasakoti jam apie savo įtarimus dėl Hario Baumano.

— Baumanas? Jūs tikra? Aš turiu galvoje... kad nepastebėjau jokių narkomanijos požymių.

— O jis ir nevartoja narkotikų,— paaiškino Peidžė.— Jis juos parduoda. Iš ordinatoriaus atlyginimo jis gyvena kaip milijonierius.

Benas Volisas linktelėjo.

— Labai gerai. Aš tai patikrinsiu. Ačiū, Peidže.

Volisas išsikvietė apsaugos viršininką Briusą Anderseną.

— Panašu, kad mes išsiaiškinome, kas vagia narkotikus.— Aš noriu, kad jūs atidžiai sektumėte gydytoją Harį Baumaną.

— Baumaną? — Andersonas pamėgino nuslėpti savo nustebimą. Gydytojas Baumanas nuolat vaišino apsauginikus kubietiškais cigarais ir duodavo įvairias nedideles dovanėles, ir jie visi jį labai mylėjo.

— Jeigu jis ateis į vaistinę, apieškokite, kai išeis.

— Klausau, sere.

Haris Baumanas nuėjo į vaistinę. Jis turėjo užsakymų. Daug užsakymų. Viskas prasidėjo nuo laimingo atsitiktinumo. Baumanas dirbo nedidelėje Eimso miesto ligoninėje, Ajovos valstijoje, vos sudurdamas galą su galu iš ordinatoriaus algos. Ir tada jam nusišypsojo likimas.

Sykį rytą jam paskambino pacientas, jau išsirašęs iš ligoninės.

— Gydytojau, mane kankina siaubingi skausmai. Prašau man padėti.

— Jūs norite vėl atsigulti į ligoninę?

— Ne, aš apskritai nenorėčiau judėti iš namų. Gal jūs galėtumėte atnešti man kokių nors skausmą malšinančių vaistų?

Baumanas susimąstė.

— Gerai, aš užsuksiu pas jus, kai važiuosiu namo.

Jis nuvežė pacientui buteliuką fentanilo.

Pacientas iš karto jį stvėrė.

— Puiku.— Jis ištraukė iš kišenės visą saują banknotų.— Paimkite.

Nustebęs Baumanas pažiūrėjo į jį.

— Jūs man neturite už tai mokėti.

— Juokaujate? Juk šitas narkotikas vertas aukso. Daugelis mano draugų sumokėtų jums krūvą pinigų, jeigu jūs parūpintumėte jiems fentanilo.

Štai taip viskas ir prasidėjo. Per du mėnesius Haris Baumanas uždirbo tiek pinigų, kiek negalėjo įsivaizduoti net fantastiškiausiose savo svajonėse, tačiau, jo nelaimei, ligoninės direktorius suprato, kas darosi. Bijodamas viešo skandalo, jis pasiūlė Baumanui tyliai išsinešdinti, pažadėjęs nieko neįrašyti į asmens bylą.

„Gerai, kad aš išvažiavau iš Eimso,— pagalvojo Baumanas.— San Franciske rinka daug platesnė".

Jis priėjo prie vaistinės durų, palei kurias stovėjo Briusas Andersenas. Baumanas jam linktelėjo.

— Sveikas, Briusai.

— Laba diena, gydytojau Baumanai.

Kai po penkių minučių Baumanas išėjo iš vaistinės, Andersonas jį sustabdė.

— Atleiskite. Aš priverstas jus apieškoti.

Apstulbęs Haris Baumanas įbedė į jį akis.

— Mane? Apieškoti? Ką tu kalbi, Briusai?

— Atleiskite, gydytojau, mums įsakyta apieškoti kiekvieną, kuris išeina iš vaistinės,— pamelavo Andersonas.

Baumanas dėjosi pasipiktinęs.

— Aš niekada nieko panašaus negirdėjau. Kategoriškai atsisakau leisti save apieškoti.

— Tada prašau eiti su manimi į gydytojo Voliso kabinetą.

— Puiku! Bet jis įsius, kai išgirs tokį dalyką.

Baumanas tiesiog veržte įsiveržė į Voliso kabinetą.

— Kas čia dedasi, Benai? Viešpatie, šitas žmogus nori mane apieškoti!

— O jūs atsisakote, taip?

— Kategoriškai.

— Labai gerai.— Voliso ranka siektelėjo telefono ragelio.— Tada, jeigu jums taip patogiau, tai padarys San Francisko policija.

Baumanas puolė į paniką.

— Palaukite! Nėra reikalo ten skambinti.— Staiga jo veidas nušvito.— O, aš supratau, koks reikalas! — Baumanas įkišo ranką į kišenę ir ištraukė iš jos buteliuką fentanilo.— Aš jį paėmiau operacijai, ir...

— Išimkite viską iš kišenių,— ramiu balsu pasiūlė Volisas.

Džiugią išraišką Baumano veide pakeitė nevilties išraiška.

— Bet kokią teisę jūs turite...

— Išimkite viską iš kišenių!

Po dviejų valandų į San Francisko kovos su narkotikais valdybą buvo atgabentas raštiškas prisipažinimas ir sąrašas žmonių, kuriems Baumanas pardavinėjo narkotikus.

Kai Peidžė išgirdo šitą naujieną apie Baumaną, ji nutarė pasikalbėti su Miču Kempbelu. Jis buvo savo kabinete, ilsėjosi. Jo rankos gulėjo ant stalo, ir kai į kabinetą įžengė Peidžė, ji spėjo pastebėti, kad jos dreba.

Kempbelas greitai pasidėjo rankas ant kelių.

— Sveika, Peidže. Kaip reikalai?

— Puikūs, Mičai. Aš noriu su jumis pasikalbėti.

— Sėskitės.

Peidžė atsisėdo priešais jį.

— Ar seniai jūs sergate Parkinsono liga?

Kempbelo veidas tapo baltesnis už kreidą.

— Ką?

— Aš teisi, argi ne? O jūs mėginate tai slėpti.

Abu patylėjo.

— Aš... aš... taip, bet aš... negaliu mesti medicinos. Aš... tiesiog negaliu. Medicina — tai mano gyvenimas.

Peidžė palinko į priekį ir tiesmukai pasakė:

— Medicinos jums mesti nereikia, tačiau operuoti jūs negalite.

Gydytojas Kempbelas paseno tiesiog akyse.

— Aš žinau. Aš ketinau mesti operuoti praeitais metais.— Jis droviai nusišypsojo.— Ko gero, dabar tas metas atėjo, argi ne? Jūs juk apie tai papasakosite gydytojui Volisui.

— Ne,— tyliai atsakė Peidžė.— Jūs pats jam viską pasakysite.

Peidžė pietavo kavinėje, kai prie jos staliuko prisėdo Tomas Čangas.

— Aš girdėjau, kas atsitiko. Baumanas! Neįtikėtina. Puikus darbas.

Peidžė papurtė galvą.

— Aš vos neapsirikau.

Tomas sėdėjo ir tylėjo.

— Ar tau viskas gerai, Tomai?

— Ką tu nori išgirsti? — „viskas gerai" ar tiesą?

— Juk mes draugai. Aš noriu išgirsti tiesą.

— Mano santuoka nuėjo šuniui ant uodegos.— Nelauktai Tomo akyse sužvilgo ašaros.— Ji išeina. Grįžta namo.

— Man labai gaila.

— Tai ne jos kaltė. Bet kuriuo atveju mūsų santuoka įskilo jau seniai. Ji sakė, kad aš vedžiau ligoninę, ir buvo teisi. Aš juk praleidžiu čia visą savo laiką, rūpinuosi nepažįstamais žmonėmis, užuot buvęs šalia mylimų žmonių.

— Ji sugrįš. Viskas susitvarkys,— švelniu balsu pamėgino ji nuraminti Tomą.

— Ne. Dabar jau negrįš.

— Galbūt tu dar kartą pasikalbėk su ja.

— Ji nenori.

— Man labai gaila, Tomai. Jeigu aš galiu kuo nors...— Ji išgirdo iš garsiakalbio savo pavardę.

— Gydytoja Teilor, 410 palata...

Peidžė pajuto nelauktą nerimą.

— Man reikia eiti,— metė ji ir nuskubėjo į 410 palatą, kurioje gulėjo Semas Bernšteinas, vienas mylimiausių jos pacientų — tylus septyniasdešimties metų vyriškis, paguldytas į ligoninę dėl skrandžio vėžio. Dauguma ligoninės pacientų nuolat kuo nors skundėsi, o Semas Bernšteinas buvo nepaprastai kantrus žmogus. Peidžė žavėjosi jo vyriškumu ir savigarba. Jį dažnai lankė žmona ir du suaugę sūnūs, ir Peidžė juos taip pat pamilo.

Semui Bernšteinui buvo prijungta gyvybės palaikymo sistema su žyma „Nereanimuoti", jeigu sustos širdis.

Kai Peidžė įėjo į palatą, šalia Semo stovėjo medicinos sesuo.

— Jis mirė, gydytoja. Aš nekviečiau reanimatorių, kadangi... Medicinos sesers balsas virptelėjo.

— Jūs pasielgėte teisingai,— lėtai ištarė Peidžė.— Ačiū.

— Jeigu ką reikia pada...

— Ne. Aš pati viską suorganizuosiu.— Peidžė stovėjo palei lovą ir žiūrėjo į kūną to, kuris visai neseniai buvo gyvas, linksmas vyriškis, turintis šeimą ir draugų, vyriškis, kuris visą savo gyvenimą sunkiai dirbo, rūpindamasis savo artimaisiais. O štai dabar...

Peidžė priėjo prie spintelės, kur Semas laikė savo asmeninius daiktus. Ten ji rado pigų laikrodį, raktų ryšulėlį, penkiolika dolerių, dantų protezus ir laišką, adresuotą žmonai. Štai ir viskas, kas liko iš žmogaus gyvybės.

Peidžė negalėjo įveikti ją apėmusio liūdesio.

— Jis buvo toks geras žmogus. Kodėl?..

Ketė pabandė ją nuraminti.

— Peidže, tu neturi taip pergyventi dėl pacientų mirties. Taip tu ilgai neištversi.

— Aš žinau. Tu teisi, Kete. Bet paprasčiausiai... viskas taip greitai baigėsi... Juk rytą mes su juo dar kalbėjomės. O rytoj jau laidotuvės.

— Tikiuosi, tu neketini eiti į laidotuves?
— Ne.

Semą Bernšteiną laidojo kapinėse „Hilz of iteniti". Pagal judaizmo papročius velionį reikia laidoti kiek galima greičiau, todėl laidotuvių ceremonija paprastai atliekama kitą dieną po mirties.

Semo Bernšteino kūnas buvo apvilktas baltais marškiniais ir suvyniotas į *talit*. Giminaičiai apsupo kapą. Rabinas progiesmiais skaitė: *Hamakom y'nathaim etkhem b'tokh sh'ar availai tziyon veeyerushalaym"*.

Šalia Peidžės stovintis vyriškis jai išvertė:

— „Tegul Viešpats nuramins tave visų gedinčiųjų Siono ir Jeruzalės verksmu".

Peidžės nuostabai, giminaičiai, tarsi išprotėję, ėmė plėšyti savo drabužius. *„Baruih ata abonai elohainu melech haolam dayan ha-emet"*.

— Ką? . .

— Šitaip išreiškiama pagarba mirusiajam,— sukuždėjo vyriškis.— „Iš dulkių tu išėjai ir į dulkes sugrįžai, bet tavo siela sugrįžta pas ją tau davusį Dievą".

Laidotuvių ceremonija pasibaigė.

Kitą rytą Ketė susitiko koridoriuje Honę. Ta aiškiausiai buvo susinervinusi.

— Kas atsitiko? — paklausė Ketė.

— Mane kviečia gydytojas Volisas. Prašė ateiti pas jį į kabinetą antrą valandą.

— Ar tu žinai kvietimo priežastį?

— Manau, dėl mano klaidų užvakarykštės vizitacijos metu. Gydytojas Riteris tikras pabaisa.

— Taip, kartais jis būna baisus,— sutiko Ketė.— Bet aš tikra, kad viskas baigsis gerai.

— Tikiuosi. Tiesiog mane slegia kažin kokia bloga nuojauta.

Lygiai antrą valandą Honė įėjo į gydytojo Bendžamino Voliso priimamąjį. Rankinuke ji turėjo mažytį stiklainėlį su medumi. Sekretorė pietavo, durys į gydytojo Voliso kabinetą buvo atviros.

— Įeikite, gydytoja Taft,— pakvietė jis.

Honė įėjo į kabinetą.

— Prašau uždaryti duris.

Honė uždarė duris.

— Sėskitės.

Šiek tiek virpėdama, ji atsisėdo priešais Volisą.

Gydytojas Volisas pažiūrėjo per stalą į Honę ir pagalvojo: „Lyg kvailą mokinę išvaryčiau. Tačiau kas turi būti, tas ir bus".

— Bijau, kad mano naujienos jums yra blogos,— pradėjo jis.

Po valandos Honė ir Ketė susitiko soliariume. Honė šypsodamasi atsisėdo į gretimą kėdę.

— Ar buvai pas gydytoją Volisą? — pasidomėjo Ketė.

— O, taip. Mes ilgai kalbėjomės. Ar tu žinai, kad praeitų metų rugsėjį mirė jo žmona? Kartu jie išgyveno penkiolika metų. Jis turi du suaugusius vaikus iš pirmosios santuokos, tačiau su jais bemaž nesusitinka. Vargšelis, jis toks vienišas.

ANTROJI DALIS

14 skyrius

Ir vėl atėjo Kūčios. Peidžė, Ketė ir Honė palydėjo 1994-uosius. Jos toliau dirbo apygardos ligoninėje „Embarkadero", ir joms atrodė, kad naujaisiais metais jų gyvenime niekas nepasikeis, išskyrus pacientų pavardes.

Eidama per mašinų stovėjimo aikštelę, Peidžė prisiminė Harį Baumaną ir jo raudonąjį „Ferarį". „Įdomu, kiek žmonių gyvybių spėjo pražudyti Haris?" — klausė ji save. Iš pradžių tokie malonūs narkotikai tampa mirtinai pavojingi.

Džimis Fordas atėjo su nedidele gėlių puokštele ir įteikė Peidžei.

— Džimi, už ką?

Džimis paraudo.

— Tiesiog norėjau jums padovanoti. Ar jūs žinote, kad aš vedu?

— Ne! Puiki naujiena! Kas toji laiminga mergina?

— Jos vardas Betsė. Ji dirba gatavų drabužių parduotuvėje. Mes ketiname turėti pusę tuzino vaikelių. Pirmąją mergaitę pavadinsime Peidže. Tikiuosi, jūs nepriešta-raujate.

— Prieštarauju? Aš juk tiesiog laiminga!

Džimis sutriko.

— Girdėjote anekdotą? Gydytojas praneša pacientui,

kad tam liko gyventi dvi savaitės. Pacientas sako: „Bet aš negaliu sumokėti jums dabar". „Gerai,— pareiškia gydytojas,— tada aš duosiu jums dar dvi savaites".

Ir Džimis išėjo.

Peidžei kėlė nerimą Tomas Čangas. Jo nuotaika kaitaliojosi nuo pakilimo priepuolių ligi gilios depresijos priepuolių.

Kartą rytą kalbėdamas su ja Tomas pareiškė:

— Ar tu suvoki, Peidže, kad dauguma šitos ligoninės pacientų be mūsų būtų numirę? Mes turime galios gydyti jų kūnus ir sugrąžinti juos gyvenimui.

O kitą rytą:

— Mes visi apgaudinėjame save, Peidžė. Mūsų pacientai pasveiktų daug greičiau, jei mes neįsikištume. Mes paprasčiausiai esame veidmainiai, apsimetinėją, kad žinome visus atsakymus. O iš tiesų mes nieko nežinome.

Kokią minutę Peidžė tylėdama žiūrėjo į jį, paskui paklausė:

— Ar turi žinių iš Sajos?

— Aš vakar kalbėjau su ja. Ji čia negrįš. Rengiasi išsituokti.

Peidžė paėmė jį už rankos.

— Tomai, man labai gaila.

Jis gūžtelėjo pečiais ir nusijuokė.

— Kodėl? Manęs tai nejaudina. Daugiau nejaudina. Aš susirasiu kitą moterį. Ir aš turėsiu kitą vaiką. Štai pamatysi.

Šitas pokalbis buvo kažin koks nenatūralus.

Vakare Peidžė papasakojo Ketei:

— Man kelia nerimą Tomas Čangas. Ar tu kalbėjai su juo paskutiniu metu?

— Taip.

— Ar jis tau atrodė normalus?

— Man nė vienas vyras neatrodo normalus,— atsakė Ketė.

Tačiau Peidžei vis vien buvo neramu.

— Pasikvieskime jį rytoj vakarienės?

— Aš nieko prieš.

Kitą rytą, kai Peidžė atvažiavo į ligoninę, jai pranešė

baisią naujieną — sanitaras aptiko Tomo Čango kūną rūsyje, kur buvo laikoma įranga. Jis nusinuodijo migdomaisiais.

Peidžei bemaž prasidėjo isterija.

— Aš galėjau jį išgelbėti,— pro ašaras priekaištavo ji sau.— Visą tą laiką jis šaukėsi pagalbos, o aš to neišgirdau.

— Tu jam niekaip negalėjai padėti,— ryžtingai pareiškė Ketė.— Tu šitos problemos negalėjai sutvarkyti. Jis nepanoro gyventi be vaiko ir žmonos. Štai ir viskas.

Peidžė nusibraukė ašaras.

— Prakeiktoji ligoninė! Jeigu ne šitas alinantis darbas ir begaliniai budėjimai, jo žmona būtų niekada jo nepametusi.

— Bet ji pametė,— tyliai pasakė Ketė.— Viskas baigta.

Peidžė niekada anksčiau nedalyvavo kinų laidotuvėse. Tai buvo nepamirštamas reginys. Prasidėjo jis anksti rytą Grinstrito lavoninėje Čainataune, kur susirinko didžiulė žmonių minia.

Garsiai grojant dūdų orkestrui, procesija pajudėjo San Francisko gatvėmis. Priekyje nešė didžiulę Tomo Čango fotografiją. Katafalkas važiavo pačiame gale. Dauguma laidotuvių dalyvių ėjo pėsti, o seniausieji važiavo mašinomis. Peidžei pasirodė, kad procesija juda netvarkingai, be jokio plano. Tai ją labai nustebino.

— Kur jie eina? — paklausė ji vieno iš laidotuvių dalyvių.

— Pagal mūsų tradicijas jo paskutinis kelias turi eiti pro tas vietas, kurios, gyvam esant, jam buvo svarbios,— restoranus, kur jis valgė, parduotuves ir kitas vietas, kuriose jis lankėsi...— truputį linktelėjęs atsakė tas. Savo kelią procesija užbaigė prieš apygardos ligoninę „Embarkadero".

Vyriškis, į kurį Peidžė anksčiau kreipėsi su klausimu, atsisuko į ją ir paaiškino:

— O čia Tomas Čangas dirbo. Čia jis rado savo laimę.

„Netiesa,— pagalvojo ji.— Čia jis prarado savo laimę".

Sykį rytą eidama Marketstritu, Peidžė pamatė Alfredą Ternerį. Jos širdis suplastėjo. Ji neįstengė išbraukti jo iš atminties. Užsidegė žalioji šviesoforo šviesa, ir Alfredas ėmė eiti per perėją, o kai Peidžė priėjo sankryžą, šviesoforo švieselė jau buvo raudona. Nekreipdama dėmesio į veriamus klaksonų garsus ir šiurkščius vairuotojų šūksnius, Peidžė puolė per perėją.

Perbėgusi į kitą pusę, ji pavijo Alfredą ir sugriebė jį už rankovės.

— Alfredai...

Jis grįžtelėjo.

— Atleiskite?

Tai buvo visai nepažįstamas vyriškis.

Dabar, ketvirtaisiais darbo ligoninėje metais, Peidžė ir Ketė jau reguliariai operavo.

Ketė dirbo neurochirurgijos skyriuje. Ji be paliovos žavėjosi tuo šimtu milijardų stebuklingų kompiuterių, vadinamų nervų ląstelėmis, kurie buvo žmogaus kaukolėje. Darbas ją labai traukė.

Ketė su didele pagarba žiūrėjo į daugelį savo kolegų. Tai buvo protingi, kvalifikuoti chirurgai. Su kai kuriais iš jų, tiesa, jai buvo nelengva, jie bandė paskirti jai pasimatymus, o kuo ryžtingiau Ketė atsisakydavo, tuo atkakliau jie to siekė.

Ji išgirdo, kaip vienas gydytojų paleido repliką jos adresu:

— Antai eina „mėlynoji kojinė".

Ketė asistavo gydytojui Kibleriui. Galvos smegenų žievėje jau buvo padarytas mažutėlis pjūvis. Gydytojas Kibleris įstatė guminį vamzdelį į kairįjį šoninį skilvelį — ertmę kairiojo smegenų pusrutulio centre,— o Ketė laikė tam tikru kabliuku pjūvį atvirą. Visas mintis ji buvo sutelkusi į tai, kas vyksta prieš jos akis.

Gydytojas Kibleris metė žvilgsnį į Ketę ir, neatsitraukdamas nuo darbo, tarė:

— Ar girdėjote anekdotą, kaip vienas alkoholikas užeina į barą ir reikalauja: „Greitai duokite man išgerti". Barmenas atsako: „Negaliu, tu ir taip jau girtas". Alko-

holikas pareiškia: „Jeigu neduosi man išgerti, aš nusižudysiu".

Iš skilvelio guminiu vamzdeliu ėmė tekėti smegenų skystis.

— Tada barmenas sako: „Jeigu įvykdysi tris mano sąlygas — duosiu butelį".

Į skilvelį įleido penkiolika mililitrų oro ir padarė tiesioginę ir šoninę rentgeno nuotraukas.

— „Ar matai antai tą futbolininką, kuris sėdi kampe? Aš negaliu jo išvaryti iš baro. Išmesk jį iš čia. Toliau, aš turiu naminį krokodilą, kuriam skauda dantis, bet jis toks sunuožmėjęs, kad nė vienas veterinaras negali prie jo prisiartinti. Išgydyk jį. Ir paskutinė, yra viena boba gydytoja Sveikatos apsaugos departamente, kuri mėgina uždaryti mano barą. Ją reikia išdulkinti. Jei visa tai padarysi, gausi butelį".

Operacinės sesuo ėmė pumpuoti kraują.

— Alkoholikas išmetė iš baro futbolininką, paskui nuėjo prie krokodilo. Išeina po penkiolikos minučių visas kruvinas, drabužiai suplėšyti, ir klausia: „Na, kur ta gydytoja, kuriai skauda dantis?"

— Gydytojas prapliupo juoku.

— Supratote? Užuot išdulkinęs gydytoją, jis išdulkino krokodilą. Turbūt jam tai net labiau patiko!

Ketė stovėjo, tramdydama pyktį ir degdama noru skelti jam antausį.

Po operacijos ji nuėjo į budėtojų kambarį, kad nusiramintų. „Aš neleisiu šitiems išsigimėliams mane palaužti. Neleisiu!"

Retkarčiais Peidžė nueidavo į pasimatymus su gydytojais iš ligoninės, tačiau į artimus santykius su niekuo nesileido. Pernelyg skaudžiai ją užgavo Alfredas Terneris. Ir ji nusprendė, kad daugiau to patirti nenori.

Daugumą dienų ir naktų ji praleisdavo ligoninėje. Darbo grafikas buvo intensyvus, bet Peidžė dabar dirbo bendrojoje chirurgijoje, ir jai tai labai patiko.

Sykį iš pat ryto ją pasikvietė į savo kabinetą vyriausiasis chirurgas Džordžas Inglandas.

— Šiemet jums prasideda specializacija. Širdies ir kraujagyslių chirurgijoje.

Peidžė linktelėjo.

— Taip.

— Aš turiu jums pasiūlymą. Ar teko girdėti apie daktarą Barkerį?

Peidžė nustebusi pažiūrėjo į vyriausiąjį chirurgą.

— Taip.

— Suprantama.

Kaip galima negirdėti apie Lorensą Barkerį?! Jis buvo vienas žinomiausių kardiochirurgų pasaulyje.

— Praeitą savaitę jis sugrįžo iš Saudo Arabijos, kur operavo šeichą. Gydytojas Barkeris — senas mano draugas, ir jis sutiko tris dienas per savaitę operuoti mūsų ligoninėje. Visuomeniniais pagrindais.

— Tai tiesiog fantastiška! — sušuko Peidžė.

— Aš įtrauksiu jus į jo brigadą.

Kelias sekundes Peidžė negalėjo atgauti žado.

— Aš... net nežinau, ką pasakyti. Aš jums labai dėkinga.

— Jums tai — puikios galimybės. Jūs galėsite daug ko iš jo pasimokyti.

— Be abejo. Dėkoju jums, Džordžai. Aš iš tikrųjų labai džiaugiuosi.

— Vizitacijas pradėsite su juo rytoj šeštą valandą ryto.

— Negaliu sulaukti.

„Negaliu sulaukti"— tai buvo labai kukliai pasakyta. Juk Peidžė visada svajojo dirbti su kokiu nors specialistu, panašiu į gydytoją Lorensą Barkerį. „Tačiau ką reiškia su kokiu nors specialistu, panašiu į medicinos daktarą Lorensą Barkerį"? Yra tiktai vienas gydytojas Lorensas Barkeris.

Ji niekada nematė jo fotografijų, bet galėjo sau įsivaizduoti, kaip jis tikriausiai atrodo. Turbūt aukštas, simpatingas, sidabriškai žilais plaukais. Ploni pirštai, nepaprastai jautrios rankos. Ramus ir geras vyriškis. „Mes dirbsime kartu,— mąstė Peidžė,— ir aš tapsiu nepakeičiama jo pagalbininke. Įdomu, ar jis vedęs?"

Naktį Peidžė susapnavo erotinį sapną, kur dalyvavo ir gydytojas Barkeris. Jie kartu operavo, tačiau buvo vi-

sai nuogi. Operacijai įpusėjus, gydytojas Barkeris tarė: „Aš tavęs geidžiu". Medicinos sesuo nukėlė pacientą nuo operacinio stalo, gydytojas Barkeris pakėlė Peidžę ir paguldęs ant operacinio stalo ėmė su ja mylėtis.

Nubudo ji todėl, kad buvo bekrintanti iš lovos.

Kitą rytą Peidžė nervindamasi stovėjo antrojo aukšto koridoriuje kartu su Džoelu Filipsu — vyresniuoju ordinatoriumi — ir penkiais kitais ordinatoriais, kai prie jų veržliai prilėkė nedidelis surūgęs vyriškis. Eidamas jis buvo palinkęs į priekį, tarsi įveikdamas stipraus vėjo pasipriešinimą.

— Kurių velnių jūs čia stypsote? Einam!

Prireikė beveik minutės, kad Peidžė susivaldytų. Ji nuskubėjo paskui kitus. Kol jie ėjo koridoriumi, daktaras Barkeris su pertrūkiais nurodinėjo:

— Kiekvieną dieną jums teks apžiūrėti trisdešimt arba trisdešimt penkis ligonius. Aš laukiu smulkių jūsų pastabų apie kiekvieną iš jų. Aišku?

— Taip, sere,— suniurnėjo ordinatoriai.

Jie užėjo į pirmąją palatą. Daktaras Barkeris priėjo prie paciento, keturiasdešimtmečio vyriškio, ir momentaliai visos jo šiurkščios manieros dingo be pėdsako. Jis atsargiai palietė ligonio petį ir nusišypsojo.

— Labą rytą. Aš gydytojas Barkeris.

— Labą rytą, gydytojau.

— Kaip jaučiatės?

— Skauda krūtinę.

Daktaras Barkeris pažiūrėjo į jo medicininę kortelę ir atsisuko į gydytoją Filipsą.

— Ką rodo rentgenas?

— Be pakitimų. Taisosi.

— Padarykite dar vieną klinikinę kraujo analizę.

Filipsas užsirašė savo bloknote.

Daktaras Barkeris švelniai paplekšnojo vyriškiui per petį ir nusišypsojo.

— Jūsų reikalai eina geryn. Po savaičiukės mes jus išrašysime.— Jis atsisuko į ordinatorius ir suriaumojo:— Pirmyn! Mums dar reikia apžiūrėti labai daug ligonių.

Kitas pacientas pasirodė esanti apkūni moteris, ku-

riai buvo operuota širdis. Daktaras Barkeris žvilgtelėjo į jos medicininę kortelę.

— Labą rytą, ponia Šelbi.— Jo balsas buvo labai švelnus.— Aš gydytojas Barkeris.

— Ar jūs ilgai ketinate mane čia laikyti?

Jūs tokia žavinga, kad aš apskritai neišleisčiau jūsų iš čia, tačiau aš turiu žmoną.

Ponia Šelbi sukrizeno.

Daktaras Barkeris dar kartą žvilgtelėjo į kortelę.

— Mano supratimu, jūs jau greitai galėsite važiuoti namo.

— Puiku.

— Aš popiet dar pas jus užeisiu.

Lorensas Barkeris grįžtelėjo į ordinatorius.

— Pirmyn.

Visi nuolankiai nuėjo paskui jį į atskirą palatą, kur ant lovos gulėjo gvatemalietis berniukas, apsuptas sunerimusių artimųjų.

— Labą rytą,— šiltai pasisveikino daktaras Barkeris ir peržiūrėjo ligonio kortelę.— Kaip tu jautiesi?

— Gerai, gydytojau.

Daktaras Barkeris atsisuko į Filipsą.

— Ar yra kokių nors pakitimų elektrolituose?

— Ne, gydytojau.

— Tai gera naujiena.— Jis švelniai paplekšnojo berniukui per petį.— Taip ir laikykis, Chuanai.

Sunerimusi motina paklausė:

— Ar mano sūnus pagis?

Daktaras Barkeris nusišypsojo.

— Mes padarysime viską, ką galime.

— Ačiū, gydytojau.

Daktaras Barkeris išėjo į koridorių, sustojo ir kreipėsi į paskui jį einančius ordinatorius:

— Pacientui — miokardiopatija, nereguliarus karštligiškas drebulys, galvos skausmai ir lokalus pabrinkimas. Kuris iš jūsų, genijų, man pasakys, kokiai ligai labiausiai būdingi šie simptomai?

Stojo tyla, paskui pasigirdo nedrąsus Peidžės balsas:

— Man atrodo, tai įgimta... paveldima liga.

Daktaras Barkeris pažiūrėjo į ją ir pritariamai linktelėjo.

Nudžiugusi ji tęsė:

— Šita liga perduodama... palaukite...— ji iš visų jėgų stengėsi prisiminti,— perduodama su motinos genais.— Peidžė nutilo ir išraudo iš pasididžiavimo.

Daktaras Barkeris kelias sekundes žiūrėjo į ją.

— Niekai! Tai Čagaso liga. Ja serga žmonės Lotynų Amerikos šalyse.— Jis metė į Peidžę niekinamą žvilgsnį.— Viešpatie! Kas jums pasakė, kad jūs gydytoja?

Peidžės veidą užliejo raudonis.

Toliau jai vizitacija tęsėsi lyg rūke. Jie apžiūrėjo dvidešimt keturis pacientus, ir Peidžei atrodė, kad daktaras Barkeris paskyrė šį rytą tam, kad ją pažemintų. Būtent jai jis adresavo visus savo klausimus. Jeigu ji atsakydavo teisingai, daktaras Barkeris jos negyrė, o jeigu suklysdavo — rėkė. Kai vienu atveju Peidžė atsakė neteisingai, jis suriko:

— Aš nepatikėčiau jums operuoti net savo šuns!

Kai vizitacija pagaliau baigėsi, vyresnysis ordinatorius gydytojas Filipsas įspėjo:

— Popietinė vizitacija prasidės antrą valandą. Užsirašykite savo bloknotuose savo pastabas apie kiekvieną pacientą, nieko nepraleiskite.

Jis su užuojauta pažiūrėjo į Peidžę, ketino kažin ką sakyti, bet nusisuko ir nuėjo paskui daktarą Barkerį.

„Aš nenoriu vėl matyti šitą išsigimėlį",— pasakė sau Peidžė.

Kitą naktį Peidžė budėjo. Ji bėgiojo nuo vieno paciento prie kito, narsiai stengdamasi apžiūrėti ir suteikti pagalbą ligonių srautui, kuris užplūdo neatidedamos pagalbos palatas.

Pirmą valandą nakties jai pagaliau pavyko užmigti. Ji net neišgirdo „greitosios medicinos pagalbos" mašinos sirenos, kai toji sustojo prie įvažiavimo į ligoninę, pro kurį pacientus atgabendavo į neatidedamos pagalbos palatas. Du sanitarai atidarė „greitosios" dureles, perkėlė sąmonę praradusį pacientą nuo neštuvų į vežimėlį ir skubiai nugabeno jį į pirmąją neatidedamos pagalbos palatą.

Medicinos seserys buvo įspėtos iš anksto per radijo telefoną. Viena jų bėgo šalia vežimėlio, kita laukė prie durų. Po minutės pacientas jau gulėjo ant stalo.

Tai buvo jaunas vyriškis, tačiau taip pasruvęs krauju, kad sunku buvo net nustatyti, kaip jis atrodo.

Medicinos sesuo didelėmis žirklėmis perkirpo jo drabužius.

— Panašu, kad jam visi kaulai sulūžę.

— O kraujo, kaip pas paskerstą paršelį.

— Aš nejaučiu pulso.

— Kas budi?

— Gydytoja Teilor.

— Pakviesk ją. Jeigu ji paskubės, tai galbūt dar ras jį gyvą.

Peidžę pažadino telefono skambutis.

— Alio...

— Pirmoji neatidedama, gydytoja. Manau, kad jis neišgyvens.

Peidžė atsisėdo ant kušetės.

— Gerai. Einu.

Ji metė žvilgsnį į rankinį laikrodį: pusė dviejų. Pašokusi Peidžė nubėgo prie lifto.

Po minutės ji jau įėjo į neatidedamos pagalbos palatą, kur jos viduryje ant stalo gulėjo kruvinas žmogus.

— Kas jam? — paklausė Peidžė.

— Važiavo motociklu. Jį partrenkė autobusas, o jis buvo be šalmo.

Ji priėjo prie nejudančio kūno ir, dar net nežvilgtelėjusi į veidą, kažkokiu nepaaiškinamu jausmu suprato, kas guli priešais ją.

Miegą kaip ranka nuėmė.

— Tris lašelines! — įsakė Peidžė.— Deguonį! Tuojau pat atnešti čia kraujo! Paskambinkite į kadrų skyrių ir sužinokite jo kraujo grupę.

Medicinos sesuo nustebusi pažiūrėjo į ją.

— Jūs jį pažįstate?

— Taip. Jo pavardė Džimis Fordas,— sunkiai ištarė Peidžė.

Peidžės pirštai apčiupinėjo kaukolę.

— Platus pabrinkimas. Man reikalingas skanavimas ir

kaukolės rentgeno nuotrauka. Aš noriu, kad jis išliktų gyvas!

— Taip, gydytoja.

Kitas dvi valandas Peidžė praleido šalia Džimio Fordo, stengdamasi padaryti viską, kas įmanoma. Rentgenas parodė, kad įlūžusi kaukolė, smegenų sukrėtimas, petikaulių lūžiai ir daugybė plėštinių žaizdų.

Pusę keturių ji nusprendė, kad šiuo momentu padarė viską, ką galėjo. Džimio kvėpavimas pagerėjo, pulsas sustiprėjo. Ji pažvelgė į nejudantį kūną. *„Mes ketiname turėti pusę tuzino vaikelių. Pirmąją mergaitę pavadinsime Peidže. Tikiuosi, jūs neprieštarausite".*

— Jeigu kas pasikeistų, skambinkite man,— įspėjo medicinos seseris Peidžė.

— Nesijaudinkite, gydytoja. Mes nepasitrauksime nuo jo.

Peidžė vos nusigavo ligi budėtojų kambario. Ji labai pavargo, bet nerimas dėl Džimio gyvybės nedavė jai užmigti.

Vėl suskambėjo telefonas. Peidžė vargais negalais rado jėgų pakelti rageliui.

— Alio.

— Gydytoja, jums reikia pakilti į trečiąjį aukštą. Skubiai. Man atrodo, kad vienam iš gydytojo Barkerio pacientų širdies priepuolis.

— Einu.— *Vienas iš gydytojo Barkerio pacientų.* Peidžė sunkiai atsiduso, nulipo nuo kušetės, šliūkštelėjo ant veido šalto vandens ir nuskubėjo į trečiąjį aukštą.

Medicinos sesuo laukė prie atskiros palatos durų.

— Tai ponia Hirns. Panašu, kad ją ištiko eilinis širdies priepuolis.

Peidžė įėjo į palatą.

Poniai Hirns buvo apie penkiasdešimt, jos veidas dar išlaikė buvusio grožio pėdsakus, tačiau kūnas aptuko ir išpurto. Ji laikėsi už krūtinės ir dejavo.

— Aš mirštu, mirštu. Aš negaliu kvėpuoti.

— Viskas bus gerai,— ramino ją Peidžė ir atsisuko į medicinos seserį.— EKG padarėte?

— Ji man neleidžia prie jos prisiliesti. Sako, kad ją tai erzina.

— Mes privalome padaryti EKG,— kreipėsi į ją Peidžė.

— Ne! Aš nenoriu mirti. Prašau jus, neleiskite man numirti...

— Paskambinkite gydytojui Barkeriui,— pasakė Peidžė medicinos seseriai.— Paprašykite, kad jis skubiai atvažiuotų.

Medicinos sesuo vikriai išėjo iš palatos.

Peidžė pridėjo stetoskopą prie ponios Hirns krūtinės. Atrodė, jog širdis plaka normaliai, bet Peidžė neturėjo teisės rizikuoti.

— Gydytojas Barkeris atvažiuos po kelių minučių,— nuramino ji ponią Hirns.— Pasistenkite atsipalaiduoti.

— Aš niekada taip blogai nesijaučiau. Toks sunkumas krūtinėje. Prašau jus, neišeikite.

— Aš ir neketinu išeiti.

Laukdama, kol atvyks daktaras Barkeris, Peidžė paskambino į neatidedamos pagalbos palatą. Džimio Fordo būklė nepakito. Jis vis dar buvo komos būklėje.

Po pusvalandžio palatoje pasirodė daktaras Barkeris. Matėsi, kad jis apsirengė skubėdamas.

— Kas atsitiko? — reikliu tonu paklausė jis.

— Manau, kad poniai Hirns pakartotinis širdies priepuolis,— atsakė Peidžė.

Daktaras Barkeris priėjo prie pacientės lovos.

— EKG padarėte?

— Ji neleido.

— Pulsas?

— Normalus. Temperatūros neturi.

Gydytojas Barkeris pridėjo stetoskopą prie ponios Hirns nugaros.

— Įkvėpkite.

Ji įkvėpė.

— Dar kartą.

Ponia Hirns garsiai atsirūgo.

— O, atleiskite.— Ji nusišypsojo.— Dabar man pagerėjo.

Daktaras Barkeris įdėmiai pažiūrėjo į ją.

— Ką jūs valgėte vakarienės, ponia Hirns?

— Dešrainį.

— Tiktai dešrainį? Ir viskas? Vieną?

— Du.

— O ką dar?

— Na, žinote... svogūną ir keptas bulves.

— O ką gėrėte?

— Šokoladą su pienu.

Daktaras Barkeris pažiūrėjo į pacientę.

— Jūsų širdis tvarkoje. O štai jūsų apetitas man kelia nerimą.— Jis atsisuko į Peidžę.— Čia paprasčiausias rėmuo. Aš norėčiau pasikalbėti su jumis koridoriuje, gydytoja.

Kai jie išėjo į koridorių daktaras Barkeris suriko:

— Ko jus, velniai rautų, mokė jūsų medicinos koledže? Ką jūs — nemokate atskirti rėmens nuo širdies priepuolio?

— Aš pagalvojau...

— Reikalas tas, kad jūs nepagalvojote. Jeigu jūs dar kartą pakelsite mane vidurnaktį dėl rėmens, aš iškaršiu jums kailį. Ar jums aišku?

Peidžė sustingo, jos veidas paniuro.

— Paskirkite pacientei neutralizuojančią rūgštį, gydytoja,— sarkastiškai patarė Lorensas Barkeris,— ir jūs pamatysite, kad ji pasveiks. Susitiksime šeštą valandą, kai eisime vizituoti.

Peidžė žiūrėjo, kaip energingai jis tolsta koridoriumi.

Nusigavusi ligi savo kušetės budėtojų kambaryje, ji pagalvojo: „Aš nužudysiu Lorensą Barkerį. Ir padarysiu tai lėtai. Jis sunkiai susirgs. Iš jo kūno styros dešimtys lašiklių vamzdelių. Jis mane maldaus, kad aš išvaduočiau jį nuo kančių, tačiau aš to nepadarysiu. Aš leisiu jam kentėti, o paskui, kai jis geriau pasijus... štai tada aš jį ir nužudysiu!"

15 skyrius

Peidžė ir toliau vizitavo vadovaujama „Žvėries" — taip ji sau vadino daktarą Barkerį. Ji jau triskart jam asistavo operuojant širdį ir, nors ji jautė jam neprielankumą, negalėjo nesižavėti jo nepralenkiamu meistriškumu.

Peidžė pagarbiai stebėjo, kaip daktaras Barkeris atvėrė paciento krūtinės ląstą ir meistriškai pakeitė nesveiką širdį donoro širdimi. Visa operacija truko mažiau nei penkias valandas.

Tada ji pagalvojo: „Po kelių savaičių šitas pacientas galės normaliai gyventi. Nieko nuostabaus, kad chirurgai save laiko dievais. Jie nugali mirtį ir sugrąžina žmones į gyvenimą".

Kartais jai teko būti liudytoja tų atvejų, kai širdis sustodavo, pavirsdama į nenaudingą gabalą kūno. O paskui įvykdavo stebuklas, ir negyvas organas vėl imdavo pulsuoti, pasiųsdamas mirštančiam kūnui kraujo.

Vieną rytą pagal grafiką buvo užplanuota zondo įstatymo į vidinę arteriją operacija. Peidžė turėjo asistuoti daktarui Barkeriui. Kai viskas buvo parengta, daktaras Barkeris trūkčiojamai suriaumojo:

— Pradėkite!

Peidžė pakėlė į jį akis.

— Atleiskite, ką?

— Tai paprasčiausia operacija. Kaip manote, susidorosite? — jo balse suskambėjo panieka.

— Taip,— ryžtingai pareiškė Peidžė.

— Gerai, tada pradėkite!

Daktaras Barkeris atrodė įniršęs.

Jis stebėjo, kaip Peidžė mikliai įstatė vamzdelį į arteriją ir nustūmė arterija į širdį. Padarė ji tai tiesiog nepriekaištingai. Barkeris stovėjo, tačiau nepasakė nė žodžio.

„Na ir velniai jo nematė,— pasakė sau Peidžė.— Kad ir ką aš bedaryčiau, jis niekada nebus patenkintas".

Ji įšvirkštė į vamzdelį rentgeno spindulių nepraleidžiantį dažantį skystį. Monitoriuje visi stebėjo, kaip šitas skystis pasklido po vainikines arterijas. Šviečiančiame ekrane buvo registruojamas arterijų užsikimšimo laipsnis ir užsikimšimų vieta, ir visa tai automatiškai užrašinėjo videomagnetofonas.

Vyresnysis ordinatorius pažiūrėjo į Peidžę ir nusišypsojo.

— Puikus darbas.

— Ačiū.— Peidžė atsigręžė į daktarą Barkerį.

— Velniškai lėtai,— burbtelėjo jis.
Ir išėjo iš operacinės.

Peidžei labai patiko tos dienos, kai daktaras Barkeris nebūdavo ligoninėje, o dirbo savo privačioje klinikoje. Ji pasiguodė Ketei:

— Pailsėti be jo vieną dieną — tas pats, kaip praleisti savaitę užmiestyje.

— Tu iš tikrųjų jo nekenti?

— Kaip gydytojas — jis puikus, bet kaip žmogus — menkysta. Ar tu kada nors pastebėjai, kaip kartais žmonėms tinka jų pavardės? Gydytojas Barkeris būtinai kada nors gaus į snukį, jeigu jis nesiliaus ant visų lojęs *.

— Kad tu pamatytum kai kuriuos gražuolius, nuo kurių man tenka atsimušinėti.— Ketė nusijuokė.— Ir visi jie laiko save dangaus dovana moterims. Kaip būtų gerai, jeigu pasaulyje apskritai neegzistuotų vyrai!

Peidžė nustebusi pažiūrėjo į Ketę, tačiau nieko nepasakė.

Peidžė ir Ketė atėjo aplankyti Džimio Fordo. Jis vis dar buvo komos būklėje. Nieko nebuvo galima padaryti.

Ketė atsiduso.

— Prakeikimas. Kodėl tokie dalykai atsitinka geriems vaikinams?

— Ir aš norėčiau žinoti.

— Manai, kad jis išsikrapštys?

Peidžė sutriko.

— Mes padarėme, ką galėjome. Dabar viskas Dievo rankose.

— Keista. O aš maniau, kad mes ir esame Dievas.

Kitą dieną, kai Peidžė turėjo vadovauti vakarinei vizitacijai, koridoriuje ją sustabdė vyresnysis ordinatorius Kaplanas.

— Šiandien jums sėkminga diena.— Jis nusišypsojo.— Gausite naują medicinos koledžo studentą.

— Tiesa?

— Taip. SS.

— SS?

---

* Bark (angl.) — loti.

— Silpnaprotis sūnėnas. Gydytojo Voliso žmonos sūnėnas nori tapti gydytoju. Iš dviejų koledžų jį jau išmetė, dabar mes visi turime su juo terliotis. Šiandien jūsų eilė.

Peidžė sudejavo.

— Aš tam visai neturiu laiko. Aš...

— Bet ir pasirinkimo jūs neturite. Būkite gera mergaitė, ir gydytojas Volisas įskaitys jums tašką, kaip skautei už gerą darbą.— Kaplanas apsisuko ir nuėjo.

Peidžė atsiduso ir nuėjo ten, kur pasirengę vizitacijai jos laukė jaunieji ordinatoriai. „Kurgi tas SS?" Ji žvilgtelėjo į laikrodį, jis vėlavo jau tris minutes. „Palauksiu dar minutę,— nusprendė Peidžė,— o jei neateis, tai velniai jo nematė". Ir tuo metu ji pamatė jį: koridoriumi prie jos skubėjo aukštas, grakštus vyriškis.

Jis priėjo, sunkiai alsuodamas, ir tarė:

— Atleiskite. Gydytojas Volisas paprašė mane...

— Jūs pavėlavote,— aštriu balsu nutraukė jį Peidžė.

— Aš žinau. Atleiskite. Mane užlaikė...

— Tiek to, palikime tai. Kuo jūs vardu?

— Džeisonas. Džeisonas Kurtis.— Jis vilkėjo sportišką švarką.

— Kur jūsų baltas chalatas?

— Mano baltas chalatas?

— Argi jums nesakė, kad vizituojant reikia vilkėti baltą chalatą?

Džeisonas atrodė išmuštas iš vėžių.

— Ne. Bijau, aš...

Sudirgusi Peidžė pareiškė:

— Grįžkite ir nueikite į vyresniosios sesers kabinetą ir paprašykite balto chalato. Bloknoto užrašams jūs taip pat neturite?

— Ne.

„*Silpnaprotis sūnėnas*, ko iš jo gali norėti?"

— Pasivysite mus pirmojoje palatoje.

— Jūs tikra? Aš...

— Vykdykite! — Peidžė ir kiti ordinatoriai nuėjo, o Džeisonas Kurtis liko stovėti, žiūrėdamas jiems iš paskos.

Jie apžiūrinėjo jau trečiąjį pacientą, kai į palatą pa-

skubomis įėjo Džeisonas. Jis buvo apsivilkęs baltą chalatą. Peidžė kaip tik kalbėjo:

— ...širdies navikai gali būti piktybiniai, tai pasitaiko labai retai, ir gerybiniai.

Ji atsisuko į Kurtį.

— Ar jūs galite išvardinti tris navikų tipus?

Jis įsmeigė į ją akis.

— Bijau... kad ne.

„Žinoma, negali".

— Epikardialinis. Miokardialinis. Endokardialinis.

Kurtis pažiūrėjo į Peidžę ir nusišypsojo.

— Tai iš tiesų įdomu.

„Dieve mano! — pagalvojo Peidžė.— Tegul jis ir gydytojo Voliso giminaitis, bet aš jo kaip mat atsikratysiu".

Jie nuėjo prie kito paciento. Apžiūrėjusi jį, Peidžė išsivedė savo grupę į koridorių, toliau nuo pašalinių ausų.

— Šiuo atveju yra skydliaukės uždegimas, karštinė ir stipri tachikardija. Tai operacijos pasekmės.— Ji pasisuko į Džeisoną Kurtį.— Kaip jūs gydytumėte pacientą?

Truputį pagalvojęs, Kurtis atsakė:

— Švelniai?

Peidžė vos susitvardė.

— Jūs ne mamulė, jūs gydytojas! Jam reikia nuolat įšvirkšti į veną skysčio, o taip pat jodo ir raminamųjų preparatų nuo traukulių.

Džeisonas linktelėjo.

— Panašu, kad taip.

Vizitacija vyko ta pačia dvasia, o kai ji baigėsi, Peidžė pasikvietė Džeisoną Kurtį į šalį.

— Ar jūs neprieštarausite, jei aš su jumis būsiu atvira?

— Ne. Visai ne,— noriai sutiko jis.— Tiktai džiaugsiuosi.

— Pasirinkite sau kitą profesiją.

Kurtis susiraukė.

— Manote, kad aš jai netinku?

— Tiesą sakant, ne. Jums tai nepatinka, taip?

— Sąžiningai kalbant, nepatinka.

— Tada kodėl jūs ją pasirinkote?

— Prisipažįstu, mane privertė.

— Gerai, perduokite gydytojui Volisui, kad jis daro klaidą. Manau, kad jums reikia susirasti kokį nors kitą užsiėmimą.

— Aš labai vertinu jūsų nuomonę. Ar mes negalėtume to smulkiau aptarti? Jeigu jūs laisva, gal rytoj vakare kartu pavakarieniautume?..

— Čia nėra ko daugiau aptarinėti,— atkirto Peidžė.— Galite perduoti savo dė...

Kaip tik tuo momentu koridoriuje pasirodė gydytojas Volisas.

— Džeisonai! — šūktelėjo jis.— Aš tavęs visur ieškau,— Benas Volisas kreipėsi į Peidžę: — Aš matau, jūs jau susipažinote.

— Taip, mes jau susipažinome,— niūriai atsakė ji.

— Labai gerai. Džeisonas — naujai statomo korpuso vyriausiasis architektas.

Peidžė iš nuostabos net prasižiojo.

— Jis... kas?

— Architektas. Argi jis jums nepasakė?

Peidžė pajuto, kaip jos veidą užliejo raudonis. *Argi jums nepasakė, kad vizituojant reikia apsivilkti baltą chalatą? Kodėl jūs pasirinkote tokią specialybę? Prisipažįstu, mane privertė.*

Peidžė nežinojo, kur dingti iš gėdos. Jis ją visiškai apkvailino. Ji pasisuko į Džeisoną.

— Kodėl jūs man nepasakėte, kas jūs toks?

Jis nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Bet juk jūs paprasčiausiai man neleidote.

— Ko ji tau neleido? — pasidomėjo gydytojas Volisas

.— Jeigu jūs atleisite...— Peidžė ryžtingai nusiteikė nueiti.

— Tai kaip dėl rytdienos vakarienės?

— Aš nevakarieniauju. Aš labai užimta.— Peidžė nuėjo.

Susižavėjęs Džeisonas pažiūrėjo jai iš paskos.

— Čia tai bent moteris!

— Taip, tu teisus. Gal užeisime į mano kabinetą ir pakalbėsime apie projektą?

— Gerai,— sutiko Džeisonas, tačiau jo mintys vis dar sukosi apie Peidžę.

Atėjo liepa, mėnuo kasmetinio ritualo, vykstančio visose Jungtinių Valstijų ligoninėse, kai į jas ateina naujai iškepti ordinatoriai ir pradeda savo kelią, kad vėliau taptų tikrais gydytojais.

Medicinos seserys su įdomumu laukė atvykstančių naujokėlių, ginčydamosios, kuris iš jų galės tapti geru meilužiu ar vyru. Tą dieną, kai ligoninėje „Embarkadero" pasirodė naujieji ordinatoriai, beveik visų moterų žvilgsniai buvo įsmeigti į gydytoją Keną Melorį.

Niekas nežinojo, kodėl Kenas Meloris perėjo iš brangios privačios klinikos Vašingtone į apygardos ligoninę „Embarkadero" San Franciske. Jis jau penkerius metus buvo ordinatoriumi, specializavosi bendrojoje chirurgijoje. Sklido gandai, kad Meloriui teko skubiai palikti Vašingtoną dėl meilės ryšių su kongresmeno žmona. Anot kitų gandų, viena medicinos seserų dėl jo nusižudė. Tačiau dėl vieno dalyko visos „Embarkadero" ligoninės medicinos seserys sutarė — Kenas Meloris buvo pats gražiausias vyriškis, kurį joms kada nors teko matyti gyvenime. Aukštas, atletiško kūno sudėjimo, banguotais šviesiais plaukais ir veidu, kuris puikiai tiktų kino ekranui.

Meloris taip greitai įsitraukė į ligoninės gyvenimą, tarsi čia būtų seniai dirbęs. Jis buvo labai žavus, ir medicinos seserys iš pat pradžių ėmė siekti jo palankumo. Kiekvieną naktį likusieji gydytojai matydavo, kaip Meloris pasilieka budėtojų kambaryje vis su kita medicinos seserimi. Jo, kaip „eržilo", reputacija ligoninėje įgavo legendinį pobūdį.

Peidžė, Ketė ir Honė taip pat apie jį pakalbėdavo.

— Tiesiog neįtikėtina, visos medicinos seserys tiesiog puola jam ant kaklo! — Ketė nusijuokė.— Jos tiesiog pešasi dėl teisės bent savaitėlę pabūti jo išrinktąja!

— Reikia pripažinti, kad jis tikrai patrauklus,— pasakė Honė.

Ketė papurtė galvą.

— Ne, aš taip nemanau.

Vieną rytą, kai rūbinėje persirenginėjo bent tuzinas ordinatorių, ten įėjo Meloris.

— O mes kaip tik apie tave kalbėjome,— pasakė vienas jų.— Turbūt tu smarkiai nusikamavai.

Meloris šyptelėjo.

— Nebloga buvo naktelė.— Šią naktį jis praleido su dviem medicinos seserimis.

Vienas ordinatorių — vardu Grandis — pajuokavo:

— Tavo fone mes visi atrodome tiesiog eunuchais. Ar yra apskritai ligoninėje tokia moteris, kurios tu negalėtum išdulkinti?

Meloris nusijuokė.

— Abejoju.

Grandis sekundę pagalvojo.

— Galiu susiginčyti, kad tokia yra.

— Štai kaip? O kas ji?

— Viena iš vyresniųjų ordinatorių. Tai Ketė Hanter.

Meloris linktelėjo.

— Juodoji lėlytė. Aš ją mačiau. Labai apetitiška. O kodėl tu galvoji, kad aš negalėsiu pasiguldyti jos į lovą?

— Todėl, kad mes visi mėginome. Panašu, kad ji vyrų nemyli.

— Arba todėl, kad jai tiesiog nepakliuvo tikras vyras,— spėjo Meloris.

Grandis papurtė galvą.

— Ne. Nieko neišeis.

O tai jau buvo iššūkis.

— Galiu lažintis, kad tu klysti.

Į pokalbį įsikišo dar vienas ordinatorius.

— Tu nori pasakyti, kad trokšti su mumis kirsti lažybų?

Meloris nusišypsojo.

— Žinoma. O kodėl ne?

— Labai gerai.

Ordinatoriai apspito Melorį.

— Statau penkis šimtus dolerių, kad tu jos neišdulkinsi.

— Priimta.

— Ir aš tris šimtus.

— Leiskite ir man dalyvauti. Statau šešis šimtus.

Galutinė suma sudarė penkis tūkstančius dolerių.

— Koks terminas? — pasidomėjo Meloris.

Grandis sekundę pamąstė.

— Na, sakykime, trisdešimt dienų. Tinka?

— Net labai. Man nereikės tiek daug laiko.

— Bet tau reikės pateikti įrodymus. Ji turės patvirtinti, kad permiegojo su tavim.

— Nėra nieko lengviau.— Meloris apmetė žvilgsniu kolegas ir nusišypsojo.— Pienburniai!

Po penkiolikos minučių Grandis užėjo į kavinę, kur pusryčiavo Peidžė, Ketė ir Honė. Jis priėjo tiesiai prie jų staliuko.

— Leiskite papildyti jūsų kompaniją, ledi... gydytojos?

Peidžė kilstelėjo akis.

— Žinoma.

Grandis atsisėdo prie staliuko, pažiūrėjo į Ketę ir atsiprašomu tonu pasakė:

— Man baisiai nesinori apie tai kalbėti, bet aš tiesiog pasipiktinęs, ir, manau, bus teisinga, jeigu jūs sužinosite...

Ketė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Sužinosiu ką?

— Šitas vyresnysis ordinatorius... naujasis... Kenas Meloris...

— Taip. Kas jam?

— Suprantate. Aš... Viešpatie, man taip nesmagu. Jis susilažino su kai kuriais gydytojais iš penkių tūkstančių dolerių, kad per mėnesį nusitemps jus į lovą.

Ketės veidas apsiniaukė.

— Susilažino? Iš tikrųjų susilažino?

Grandis užjaučiamu balsu tęsė:

— Suprantu jūsų pasipiktinimą. Man pačiam buvo nemalonu tai išgirsti. Matote, aš norėjau jus įspėti. Juk jis kvies jus į pasimatymą, ir bus teisingiausia, jeigu jūs žinosite, koks reikalas.

— Ačiū, kad man apie tai papasakojote.

— Tai viskas, kuo aš galėjau padėti.

Ir Grandis pasišalino lydimas draugių žvilgsnių.

Koridoriuje jo laukė likusieji ordinatoriai.

— Ar pavyko? — pasidomėjo jie.

Grandis nusijuokė.

— Puikiai. Ji pikta kaip ragana. Šitam kalės vaikui nenuskils!

O tuo tarpu kavinėje prie staliuko Honė kalbėjo:

— Mano supratimu, tai tiesiog siaubinga.

Ketė linktelėjo.

— Jį reikia tiesiog iškastruoti. Greičiau pragaras užšals, negu aš prasidėsiu su šituo išsigimėliu.

Peidžė sėdėjo susimąsčiusi, paskui pasakė:

— O žinai ką, Kete? Tai gali būti įdomu, jeigu tu su juo susidėsi.

Ketė suglumusi pažiūrėjo į ją.

— Ką?

Peidžės akyse įsižiebė šelmiški žiburėliai.

— O kodėl ne? Jeigu jis nori pažaisti, padėkime jam... bet žaisti jis turės mūsų žaidimą.

Ketė pasidavė į priekį.

— Tęsk.

— Jis turi trisdešimt dienų, taip? Kai jis ims prie tavęs kibti, tu suvaidink meilę ir aistrą. Aš turiu galvoje, kad tu dėtumeisi, jog eini iš proto dėl jo. Ir gerai jį užjudink. Bet su juo negulėsi. Mes jį pamokysime už penkis tūkstančius dolerių.

Ketė prisiminė patėvį. Ji turėjo šansą atkeršyti.

— Man tavo idėja patinka.

— Nori pasakyti, kad taip padarysi? — paklausė Honė.

— Padarysiu.

Bet Ketė nežinojo, kad šitais žodžiais ji pasirašė sau mirties nuosprendį.

16 skyrius

Džeisonas Kurtis negalėjo išmesti iš atminties Peidžės Teilor. Jis paskambino Voliso sekretorei.

— Sveika. Tai Džeisonas Kurtis. Man reikalingas gydytojos Peidžės Teilor namų telefonas.

— Minutėlę palaukite, pone Kurti.— Sekretorė tuojau pat padiktavo telefono numerį.

Kai Kurtis paskambino, ragelį pakėlė Honė.

— Gydytoja Taft.

— Tai Džeisonas Kurtis. Ar gydytoja Teilor namie?

— Ne. Ji budi ligoninėje.

— Ak, labai gaila.

Honė jo balse išgirdo nusivylimo gaideles.

— Jeigu kas nors skubaus, aš galiu...

— Ne, ne.

— Aš galiu palikti jai raštelį su prašymu paskambinti jums.

— Puiku.— Džeisonas padiktavo savo telefono numerį.

— Aš jai perduosiu.

— Ačiū.

— Skambino Džeisonas Kurtis,— pranešė Honė, kai Peidžė grįžo namo.— Toks malonus balsas. Štai telefono numeris.

— Sudegink.

— Tu neketini jam skambinti?

— Ne. Niekada.

— Vis dar negali pamiršti Alfredo, taip?

— Žinoma, negaliu.

Honei daugiau nieko taip ir nepavyko iš jos išpešti. Džeisonas porą dienų palaukė, paskui paskambino vėl. Šį sykį ragelį pakėlė pati Peidžė.

— Gydytoja Teilor.

— Labas vakaras. Tai gydytojas Kurtis.

— Gydytojas?..

— Jūs turbūt manęs neprisimenate,— linksmu tonu tęsė Džeisonas.— Prieš kelias dienas aš vizitavau drauge su jumis ir prašiau jus pavakarieniauti su manimi. Jūs atsakėte...

— Aš atsakiau, jog užimta. Aš ir dabar užimta. Iki pasimatymo, pone Kurti.

Peidžė padėjo ragelį.

— Kas yra? — pasidomėjo Honė.

— Nieko.

Kitą rytą, lygiai šeštą valandą, kai ordinatoriai drauge su Peidže susirengė vizituoti, pasirodė Džeisonas Kurtis. Jis vilkėjo baltu chalatu.

— Tikiuosi, aš nepavėlavau,— džiugiai sušuko jis.— Buvau priverstas įsigyti baltą chalatą. Aš prisimenu, kaip jūs susinervinote, kai praeitą kartą aš neturėjau chalato.

Tramdydama įniršį, Peidžė atsiduso.

— Eikite su manimi.— Ji nusivedė Kurtį į tuščią gydytojų rūbinę.— Ką jūs čia veikiate?

— Pasakysiu jums sąžiningai, man kelia nerimą kai kurių pacientų, kuriuos mes apžiūrėjome praeitą kartą, sveikata. Atėjau pažiūrėti, ar jiems viskas gerai.

Šitas žmogus buvo tiesiog nepakenčiamas.

— Kodėl jūs nedirbate savo darbo?

Džeisonas pažiūrėjo į ją ir tyliai tarė:

— Tam tikra prasme aš tai ir darau.— Jis ištraukė iš kišenės krūvą bilietų.— Pažiūrėkite, aš nežinau jūsų skonio, todėl nupirkau bilietus į šiandienines „Gigantų" futbolo varžybas, į teatrą, į operą ir į koncertą. Galite pasirinkti. Į kasą jų grąžinti negalima.

Peidžę tai ėmė erzinti.

— Ar jūs visada taip švaistote pinigus?

— Tiktai kai įsimylėjęs.

— Palaukite...— Peidžė paėmė iš jo visus bilietus.— Ačiū,— švelniu balsu padėkojo ji.— Aš perduosiu juos savo buvusiams pacientams. Dauguma jų neturi jokios galimybės nueiti į teatrą ar operą.

Džeisonas nusišypsojo.

— Puiku! Tikiuosi, jiems patiks. O jūs pavakarieniausite su manim?

— Ne.

— Bet juk vis dėlto valgyti jums reikia. Gal persigalvosite?

Peidžė pasijuto šiek tiek nesmagiai pasiglemžusi bilietus.

— Bijau sugadinti jums vakarienę. Aš praeitą naktį budėjau, ir...

— O vakarieniauti mes baigsime anksti. Skauto žodis.

Ji atsiduso.

— Gerai, bet...

— Štai ir nuostabu! Kur atvažiuoti jūsų paimti?

— Aš būsiu laisva septintą ir lauksiu jūsų čia.

— Vadinasi, atvažiuosiu čia.— Džeisonas nusižiovavo.— O dabar eisiu namo ir gulsiu miegoti. Siaubingas dalykas — taip anksti keltis. Kaip jums tai pavyksta?

Žiūrėdama jam iš paskos, Peidžė nevalingai nusišypsojo.

Kai septintą valandą vakaro Džeisonas užvažiavo į ligoninę paimti Peidžės, medicinos sesuo jam pranešė:

— Manau, kad gydytoją Teilor jūs rasite budėtojų kambaryje.

Durys buvo uždarytos. Džeisonas pasibeldė, bet, nesulaukęs atsakymo, pabeldė dar kartą, paskui pravėrė duris ir žvilgtelėjo vidun. Peidžė miegojo ant kušetės. Džeisonas priėjo arčiau, sustojo ir įdėmiai pažiūrėjo į ją. „Aš vesiu jus, ledi".— pagalvojo jis, paskui ant pirštų galų išėjo iš budėtojų kambario, tyliai uždaręs paskui save duris.

Kitą rytą, kai Džeisonas vedė posėdį, sekretorė jam atnešė nedidelę puokštelę gėlių. Prie puokštės pritvirtintoje kortelėje buvo parašyta: „Atleiskite. RIP". Džeisonas nusijuokė. Po posėdžio jis paskambino Peidžei į ligoninę.

— Tai skambina žmogus, su kurio jūs vakar turėjote susitikti.

— Man labai gaila, kad taip išėjo,— pasakė Peidžė.— Aš jaučiuosi labai nesmagiai.

— Neimkite į galvą. Bet aš turiu klausimą?

— Kokį?

— „RIP" reiškia „Tegul ilsisi ramybėje" ar „Paleistuvis"? *

Peidžė nusijuokė.

— Pasirinkite pats.

— Aš renkuosi vakarienę šiandien vakare. Pamėginsime dar kartą?

Peidžė sutriko. „Aš nenoriu niekuo susižavėti". *Vis dar negali pamiršti Alfredo, taip?*

— Alio, ar jūs klausote?

— Taip.— Pavakarieniausiu su juo vieną kartą, nieko baisaus neatsitiks",— nusprendė ji.— Taip. Aš sutinku.

— Puiku.

Kai vakare Peidžė rengėsi vakarienei, Ketė pasmalsavo:

— Atrodo, tu turi rimtą pasimatymą. Kas jis?

— Jis gydytojas architektas,— atsakė Peidžė.

— *Kaip tai?*

Peidžė papasakojo jai jų pažinties istoriją.

— Panašu, kad vaikinas žaismingas. Jis tau patinka?

— Nelabai.

Vakaras praėjo puikiai. Peidžė pastebėjo, kad su Džeisonu labai lengva bendrauti. Jie kalbėjo apie viską ir apie nieką, laikas tiesiog lėkė.

— Papasakokite man apie save,— paprašė Džeisonas.— Kur jūs augote?

— Jūs nepatikėsite.

— Pažadu patikėti.

— Na gerai. Konge, Indijoje, Birmoje, Nigerijoje, Kenijoje...

— Netikiu.

— Bet tai tiesa. Mano tėvas dirbo PSAO.

— Kur? Kas čia per aistros?

— Pasaulinė sveikatos apsaugos organizacija. Jis buvo gydytojas. Aš praleidau savo vaikystę su juo, mes apvažiavome bemaž visas trečiojo pasaulio šalis.

---

* *Requiescat in pace* (lot.) — Tegul ilsisi ramybėje (užrašas ant paminklinio akmens). *Rip* (angl.) — paleistuvis.

— Tikriausiai jums buvo sunku.

— Priešingai, puiku. Visas sunkumas buvo tas, kad mes niekur ilgai neužtrukdavome ir aš negalėjau įsigyti draugų.— *„Mums daugiau niekas nereikalingas, Peidže. Mes visada būsime drauge... Tai mano žmona Karena"*. Peidžė krestelėjo galvą, nuvydama prisiminimus.— Aš susipažinau su negirdėtomis kalbomis ir egzotiškais papročiais.

— Pavyzdžiui?

— Na, pavyzdžiui, aš...— ji susimąstė.— Indai tiki pomirtiniu gyvenimu ir tuo, kad kitas gyvenimas priklauso nuo to, kaip tu elgeisi ankstesniajame. Jeigu blogai, tai kitame gyvenime būsi gyvuliu. Prisimenu, viename kaime mes turėjome šunį, ir aš visą laiką klausdavau save, kuo jis buvo ankstesniame gyvenime ir ką tokio blogo padarė.

— Matyt, ne tą, ką reikia aplojo,— spėjo Džeisonas.

Peidžė nusišypsojo.

— O dar aš sužinojau, kas yra *gherao*.

— *Gherao?*

— Tai labai sunki bausmė. Prasikaltusį apsupa minia...

Peidžė nutilo.

— Ir kas?

— Ir viskas.

— Kaip viskas?

— Jie nieko nesako ir nieko nedaro. Bet prasikaltėlis negali pajudėti iš vietos. Ir taip būna tol, kol jis sutinka su minios reikalavimais. Šita bausmė gali tęstis labai ilgai, daugelį valandų. Prasikaltėlis stovi centre, o žmonės minioje nuolat keičiasi. Aš mačiau, kaip vienas vyriškis mėgino išvengti šitos procedūros, tai jį paprasčiausiai užmušė.

Peidžė krūptelėjo nuo užplūdusių prisiminimų. Paprastai draugiški žmonės pavirto klykiančiais, paklaikusiais barbarais. „Bėgam iš čia",— suriko tada Alfredas ir, pastvėręs ją už rankos, nutempė į saugią šoninę gatvelę.

— Tiesiog siaubinga,— pasakė Džeisonas.

— Kitą dieną tėvas mus iš ten išvežė.

— Gaila, kad aš nepažinojau jūsų tėvo.

— Jis buvo puikus gydytojas. Būtų turėjęs didelį pasisekimą Parko aveniu, tačiau pinigai jo nedomino. Jį domino tiktai pagalba žmonėms.— „Kaip ir Alfredą",— pagalvojo Peidžė.

— O kas jam atsitiko?

— Jį nužudė genčių tarpusavio karo metu.

— Atleiskite.

— Jis mylėjo savo darbą. Iš pradžių vietos gyventojai žiūrėjo į jį priešiškai, jie buvo labai prietaringi. Atkampiuose Indijos kaimeliuose kiekvienas gyventojas turėjo savo *jatak* — horoskopą, sudarytą kaimo astrologo, ir jie gyveno pagal tą horoskopą. — Peidžė nusišypsojo.— Man taip pat patiko turėti savo horoskopą.

— Ar jame buvo parašyta, kad jūs ištekėsite už jauno, simpatingo architekto?

Peidžė pažiūrėjo į jį ir ryžtingai atsakė:

— Ne.— Pokalbis įgavo labai asmenišką pobūdį.— Jūs architektas, vadinasi, suprasite. Aš augau šiaudinėse lūšnose su plūktinėmis aslomis ir meldų stogais, kur mėgo gyventi lauko pelės ir šikšnosparniai. Aš gyvenau belangėse lūšnose su žolių stogais. Ir visą laiką svajojau, kad kada nors gyvensiu jaukiame dviejų aukštų name su veranda, žalia veja, baltų statinių tvorele, ir...— Peidžė netikėtai nutilo.— Atleiskite, aš neketinau apie tai kalbėti, bet jūs pats pradėjote.

— Ir džiaugiuosi, kad pradėjau,— pasakė Džeisonas.

Peidžė pažiūrėjo į laikrodį.

— O aš net nepagalvojau, kad taip vėlu.

— Ar mes galėsime dar kada nors drauge štai taip pavakarieniauti?

„Aš neturiu suteikti jam vilties,— pagalvojo ji,— vis vien iš to nieko nebus". Bet tuojau pat prisiminė, kaip vieną kartą jai pasakė Ketė. „Tu kabiniesi už vaiduoklio. Paleisk jį". Peidžė pažiūrėjo į Džeisoną ir atsakė:

— Taip.

Kitą dieną ankstų rytą prie durų paskambino pasiuntinys, laikantis rankoje dėžutę.

— Aš turiu siuntinį gydytojai Teilor.

— Tai aš.

Pasiuntinys nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Jūs gydytoja?

— Taip, aš gydytoja. O jūs prieštaraujate?

Pasiuntinys gūžtelėjo pečiais.

— Ne, ledi. Visai ne. Prašau štai čia pasirašyti.

Dėžė buvo stebėtinai sunki. Degdama iš smalsumo, Peidžė padėjo ją ant stalo svetainėje ir atrišo. Viduje buvo miniatiūrinis balto dviaukščio namo su veranda maketas. Priešais namą buvo maža pievelė ir sodas, aptverti baltų statinių tvora. „Jis turbūt visą naktį darė šitą maketą", — pagalvojo Peidžė. Prie maketo buvo pritvirtinta kortelė su užrašu:

Mano

Mūsų

(Nereikalinga užbraukti.)

Ji atsisėdo ir įsmeigė akis į namą. Tai buvo tas pats namas, tačiau ne tas vyriškis.

„Bet kas man yra? — klausė save Peidžė. — Jis protingas, simpatingas, žavus". Tačiau ji suprato, koks reikalas. Tai buvo ne Alfredas.

Pasigirdo telefono skambutis, skambino Džeisonas.

— Ar jūs gavote savo namą?

— Jis puikus. Labai ačiū.

— Aš norėčiau pastatyti jums tikrąjį. O kortelę jūs užpildėte?

— Ne.

— Aš kantrus žmogus. Jeigu jūs šį vakarą laisva, tai gal drauge pavakarieniausime?

— Gerai, bet turiu jus įspėti, kad visą dieną operuosiu ir vakarop būsiu labai pavargusi.

— O mes anksčiau pavakarieniausime. Beje, vakarienė bus mano tėvų namuose.

Peidžė sutriko.

— Štai kaip?

— Aš jiems viską apie jus papasakojau.

— Puiku. — Įvykiai vystėsi pernelyg veržliai. Peidžei tai nepatiko.

Padėjusi ragelį, ji pagalvojo: „Man nedera važiuoti pas juos vakarieniauti. Vakarop aš taip pavargsiu, kad gal-

vosiu tik apie tai, kaip greičiau nuvirsti į lovą". Jai šmėstelėjo mintis paskambinti Džeisonui ir atšaukti susitikimą. „Dabar jau vėlu ką nors keisti. Tiek to, grįšiu anksčiau namo".

* * *

Kai Peidžė ėmė persirenginėti, Ketė pasakė:

— Tu atrodai pavargusi.

— Aš tikrai pavargau.

— Kodėl eini iš namų? Geriau atsigultum. Ar manai, kad to nereikia?

— Ne, šiandien man nepakenktų išsimiegoti.

— Vėl Džeisonas?

— Taip. Manęs laukia pažintis su jo tėvais.

— Ak,— Ketė palingavo galva.

— Čia nėra nieko ypatinga,— atsakė Peidžė. *Iš tikrųjų nieko ypatinga.*

Džeisono tėvai gyveno gražiame sename name Pasifik Heitso rajone. Džeisono tėvas buvo aristokratiškos išvaizdos, apie septyniasdešimties metų vyriškis, motina — maloni nedidukė moteris. Peidžė iš karto pasijuto lengvai jų draugijoje.

— Džeisonas mums apie jus daug papasakojo,— pranešė ponia Kurtis,— bet jis nesakė, kad jūs tokia graži.

— Dėkoju.

Jie nuėjo į biblioteką, pristatytą miniatiūrinių maketų namų, kuriuos suprojektavo Džeisonas ir jo tėvas.

— Džeisono senelis ir aš pastatėme daug namų San Franciske, manau, Džeisonas atsigimė į mus,— tarė tėvas.— Mano sūnus genialus.

— Tai aš kartoju jam nuolat,— palaikė tėvą Džeisonas.

Peidžė nusijuokė.

— Aš tuo tikiu.— Jai lipo akys, ir ji sunkiai grūmėsi su miegu.

Džeisonas sunerimęs pažiūrėjo į ją.

— Einame vakarieniauti,— pasiūlė jis.

Jie nuėjo į didžiulę pietų salę su gražiais antikvariniais baldais, kurios sienas puošė ąžuoliniai paneliai ir portretai. Tarnaitė patiekė vakarienę.

Džeisono tėvas kreipėsi į Peidžę:

— Paveikslus ant sienų piešė Džeisono senelis. Visi jo pastatyti pastatai sugriuvo per 1906 metų žemės drebėjimą. Labai gaila. Jie buvo didingi. Po vakarienės aš parodysiu jums kurias ne kurias fotografijas...

Peidžės galva nukrito ant stalo. Ji miegojo.

— Gerai, kad nespėjo patiekti sriubos,— pasakė Džeisono motina.

Kenui Meloriui iškilo problema. Gandas apie jo lažybas dėl Ketės pasklido po visą ligoninę, statomos sumos momentaliai išaugo ligi dešimties tūkstančių dolerių. Meloris buvo toks tikras savo sėkme, kad susilažino iš sumos, smarkiai pranokstančios jo finansines galimybes.

„Jeigu aš pralošiu, tai manęs laukia aibė nemalonumų". Bet aš nepralošiu. Laikas meistrui griebtis reikalo".

Ketė pietavo kavinėje drauge su Peidže ir Hone, kai prie jų staliuko priėjo Meloris.

— Ar gydytojos neprieštaraus, jeigu aš prisėsiu prie jų?

„Ne ledi, ne merginos. Gydytojos. Šitas tipas puikiai pažįsta moteriškąją prigimtį",— ciniškai pagalvojo Ketė.

— Visai ne. Sėskitės,— pakvietė ji.

Peidžė ir Honė susižvalgė.

— Gerai, man laikas,— pranešė Peidžė.

— Man taip pat. Iki,— palaikė ją Honė.

Meloris palydėjo jas žvilgsniu.

— Sunkus buvo rytas? — paklausė jis Ketę, suteikęs savo balsui tikros užuojautos.

— O argi jie ne visi sunkūs? — Ketė apdovanojo jį švelnia, daug žadančia šypsena.

Meloris kruopščiai suplanavo savo strategiją. *Reikia ją įtikinti, kad ji mane tikrai domina kaip asmenybė, o ne kaip moteris. Jai nepatinka būti seksualinių potroškių objektu. Aptarinėsiu su ja medicinos problemas, bet veikti reikia atsargiai ir neskubėti. Aš turiu visą mėnesį jos apdorojimui.*

— Ar jūs girdėjote apie ponios Ternbol skrodimo rezultatus? — pradėjo Meloris.— Šitos moters pilve buvo butelis kokakolos! Ar galite sau įsivaizduoti?

Ketė palinko į priekį.

— Ar tu užimtas šeštadienį vakare, Kenai?

Šitas klausimas visiškai išmušė jį iš vėžių.

— Ką?

— Aš pagalvojau, kad tu galėtum pakviesti mane vakarienės.

Meloris pajuto, kad rausta. „Dieve mano! — pagalvojo jis.— O aš čia neriuosi iš kailio! Jokia ji ne lesbietė. Taip kalba vaikinai, kurie kelnėse nieko neturi. Gerai, laikas pradėti. Juo labiau, kad ji pati peršasi!" Jis pamėgino prisiminti, su kuo jis turi pasimatymą šeštadienį. „Sali, mažutė seselė iš operacinės. Ji gali palaukti".

— Jokių svarbių reikalų aš neturiu. Su malonumu pavakarieniausiu su tavimi.

Ketė paėmė jį už rankos.

— Nuostabu,— švelniai ištarė ji.— Nekantriai lauksiu.

Meloris šyptelėjo.

— Aš taip pat.— „Tu, vaikuti, net neįsivaizduoji, kaip aš lauksiu. Šita vakarienė verta dešimties tūkstančių dolerių!"

Po pietų Ketė viską papasakojo Peidžei ir Honei.

— Jam net žandikaulis atvipo,— Ketė nusijuokė.— Kad jūs būtumėte mačiusios jo veido išraišką. Jis atrodė kaip katinas, prarijęs kanarėlę.

— Prisimink, kad katinas — tu, o jis — kanarėlė,— įspėjo Peidžė.

— Ką tu ketini daryti šeštadienį vakare? — pasidomėjo Honė.

— Yra pasiūlymų?

— Aš turiu,— atsakė Peidžė.— Planas toks...

Šeštadienio vakarą Ketė ir Kenas Meloris vakarieniavo restorane „Emilijas". Ketė specialiai pasipuošė ta proga, apsivilkusi baltą suknelę su apnuogintais pečiais.

— Tu atrodai stulbinančiai,— pagyrė Meloris. Jis stengėsi labai kruopščiai parinkti žodžius ir komplimentus. *Reikia ja žavėtis, bet nebūti įkyriam.* Jis nusprendė paleisti į darbą visą savo žavesį, bet to net ir nereikėjo. La-

bai greitai Kenui tapo aišku, kad Ketė pati stengiasi jį sužavėti.

Gerdama vyną ji tarė:

— Visi tik ir kalba apie tai, koks tu puikus gydytojas, Kenai.

— Supranti, aš esu gerai pasirengęs ir labai rūpinuosi savo pacientais,— kukliai atsakė Kenas.— Pacientai man labai svarbūs.— Jo balsas skambėjo nuoširdžiai.

Ketė uždėjo delną ant Keno rankos.

— Neabejoju. O tu iš kur? Aš noriu apie tave viską žinoti. Apie tave tikrąjį, o ne apie tą, apie kurį sklinda paskalos.

„Viešpatie! — pagalvojo Meloris.— Aš ir pats visada šitaip elgiuosi". Jis nesiliovė stebėjęsis, kad jam viskas taip lengvai sekasi. Taip, be abejo, jis moterų specialistas. Jo radaras atpažindavo visus signalus, kuriuos siuntė moterys. Juk jos galėjo pasakyti „taip" žvilgsniu, šypsena, tiesiog balso intonacija. Nuo Ketės šitie signalai sklido tiesiog srautu.

Ketė pasilenkė arčiau, jos balsas buvo šiek tiek pakimęs:

— Aš noriu žinoti viską.

Per vakarienę Meloris papasakojo apie save, ir kiekvieną kartą, kai jis mėgino pakeisti pokalbio temą, Ketė ryžtingai priešinosi.

— Ne, ne. Papasakok dar. Tavo gyvenimas buvo toks įdomus.

„Ji tiesiog iš proto kraustosi dėl manęs,— nusprendė Meloris ir pasigailėjo, kad nesukirto lažybų iš dar didesnės sumos.— O juk aš galiu laimėti lažybas jau šiandien". Jis dar tvirčiau patikėjo šita mintimi, kai, gerdama kavą, Ketė pasiūlė:

— Gal nori užvažiuoti pas mane į namus ir išgerti prieš miegą?

Pasirengusi! Meloris paglostė Ketei ranką ir tyliai ištarė:

— Su malonumu.— „Vaikinai tiesiog kuoktelės. Bet juk ji tikrų tikriausia prostitutė, aš tokių dar nebuvau sutikęs". Kenas net pagalvojo, kad Ketė gali jį išprievartauti.

Po pusvalandžio jiedu jau įėjo į Ketės butą.

— Puikus butas,— pasakė Meloris,— labai geras. Tu čia viena gyveni?

— Ne. Kartu su gydytoja Teilor ir gydytoja Taft.

— O!

Ketė šitam šūksnyje išgirdo apgailestavimo gaideles ir skatinamai nusišypsojo.

— Bet jos grįš labai vėlai.

Meloris nusišypsojo.

— Labai gerai.

— Nori išgerti?

— Su malonumu.— Kenas stebėjo, kaip Ketė priėjo prie mažyčio barelio ir pripylė dvi taures. „Prašmatnus jos užpakalis,— pagalvojo sau.— O ir apskritai ji velniškai apetitiška, be to, už malonumą su ja pagulėti aš dar gausiu ir dešimt tūkstančių dolerių". Jis garsiai nusijuokė.

Ketė atsigręžė.

— Kas tave taip pralinksmino.

— Nieko. Tiesiog aš pagalvojau, kaip šaunu, kad mudu čia tik dviese.

— Man tai taip pat patinka,— švelniu balsu atsakė Ketė ir padavė jam taurę.

Meloris pakėlė savo taurę ir pamėgino pasakyti tostą:

— Už...

Tačiau Ketė jį nutraukė:

— Už mus!

Jis linktelėjo.

— Su malonumu už tai išgersiu.

Meloris ketino pasiūlyti Ketei, kad įjungtų muziką, bet ji vėl jį aplenkė:

— Gal nori muzikos?

— Betgi tu tiesiog skaitai mano mintis!

Ji uždėjo plokštelę, paslapčia metusi žvilgsnį į laikrodį ir atsisuko į Keną.

— Ar tu mėgsti šokti?

Kenas priėjo prie jos visiškai arti.

— Tai priklauso nuo to, su kuo aš šoku. Štai su tavimi man labai norisi pašokti.

Jis apkabino Ketę, ir jie ėmė šokti, skambant lėtai, jaudinančiai muzikai. Kenas pajuto, kaip Ketės kūnas stip-

riai prigludo prie jo, ir pajuto erekciją. Jis apkabino Ketę dar stipriau, ji pakėlė akis ir nusišypsojo.

„Laikas pereiti prie reikalo",— pagalvojo Meloris.

— Žinai, tu labai graži,— kimiu balsu pasakė jis,— aš iš pirmo žvilgsnio užsidegiau aistra tau.

Ketė pažiūrėjo jam į akis.

— Aš taip pat, Kenai.

Jų lūpos susiliejo aistringame, švelniame bučinyje.

— Einam į miegamąjį,— pasiūlė Meloris, jis jau negalėjo ilgiau laukti.

— O, taip!

Kenas paėmė ją už rankos, ir Ketė nusivedė jį paskui save į miegamąjį. Bet tuo momentu atsidarė laukujos durys ir į butą įžengė Peidžė ir Honė.

— Sveika! — sušuko Peidžė ir nustebusi pažiūrėjo į Melorį.— O, gydytojas Meloris! Nesitikėjau pamatyti jus čia.

— Suprantate, aš... aš...

— Mes ėjome vakarieniauti,— paaiškino Ketė.

Meloris virte virė iš pasiutimo, vos tramdydamas save.

Jis grįžtelėjo į Ketę.

— Man laikas. Jau vėlu, o rytoj laukia sunki diena.

— Ak, kaip gaila, kad tu išeini.— Ji apdovanojo jį daug žadančiu žvilgsniu.

— Kaip dėl rytdienos vakaro? — pasidomėjo jis.

— Su malonumu...

— Puiku!

— ...bet negaliu.

— Ak. Tiek to, o penktadienį?

Ketė paniuro.

— Matai, brangusis, bijau, kad ir penktadienį nieko neišeis.

Meloris ėmė niršti iš nevilties.

— O šeštadienį?

Ketė nusišypsojo.

— Šeštadienis tinka.

Kenas su palengvėjimu linktelėjo.

— Puiku. Vadinasi, šeštadienį.

Jis atsisuko į Peidžę ir Honę.

— Labos nakties.

— Labos nakties.

Ketė palydėjo Melorį ligi durų.

— Malonių sapnų,— švelniai suburkavo ji.— Aš galvosiu apie tave.

Kenas suspaudė jos ranką.

— Aš tikiu, kad svajonės taps tikrove. Jos bus įgyvendintos kitą šeštadienį.

— Negaliu sulaukti.

Šitą naktį, gulėdama lovoje, Ketė galvojo apie Keną Melorį. Ji nekentė jo. Bet, savo nustebimui, pagavo save galvojančią, kad šitas vakaras jai patiko. Ji buvo tikra, kad ir Kenui buvo malonu, nors jis tik žaidė su ja. „Jeigu tai būtų tikrovė,— pagalvojo Ketė,— o ne žaidimas!". Ji neturėjo nė menkiausio supratimo, koks pavojingas buvo šitas žaidimas.

17 skyrius

„Galbūt viskas dėl to, kad tokie bjaurūs orai",— pagalvojo pavargusi Peidžė. Lauke buvo šalta ir apsiniaukę, monotoniškas lietus veikė ją slegiamai. Jos darbo diena prasidėjo šeštą valandą ryto ir buvo kupina pažįstamų problemų. Atrodė, ligoninę užplūdo žmonės, kuriems patinka sirgti, ir visi jie vienu metu skundėsi savo skausmais. Medicinos seserys buvo šiurkščios, savo pareigas atliko atmestinai, ėmė kraują analizei ne iš tų pacientų, kuriems reikėjo, pametė rentgeno nuotraukas, šaukė ant pacientų. O ir apskritai dėl gripo epidemijos ligoninėje stigo personalo. Be to, dar buvo toji dienelė.

Vienintelė prošvaistė buvo Džeisono Kurčio telefono skambutis.

— Sveika,— džiugiai pasakė jis.— Nusprendžiau patikrinti, kaip laikosi mūsų pacientai.

— Visi gyvi.

— Ar yra vilties kartu papietauti?

Peidžė nusijuokė.

— Kokie jau čia pietūs. Gerai, jeigu pavyks bent sumuštinį nutverti ketvirtą valandą. Čia pas mus tikra maišatis.

— Gerai. Netrukdysiu. Ar galima vėliau paskambinti?

— Skambinkite.— „Nieko čia ypatingo".

— Kol kas.

Ligi pusiaunakčio Peidžei nepavyko atsikvėpti nė minutės, ir kai ji galų gale buvo laisva, tai jautėsi taip pavargusi, kad vos galėjo paeiti. Peidžė sekundę pagalvojo, gal reikia pasilikti ligoninėje ir pamiegoti budėtojų kambaryje, tačiau, prisiminusi šiltą, jaukų guolį namie, ji persirengė ir nusliūkino prie lifto.

Jai priešais pasirodė gydytojas Petersonas.

— Dieve mano! Betgi jūs kaip išspausta citrina.

Peidžė vargais negalais šyptelėjo.

— Taip blogai atrodau?

— Taip, prastai.— Petersonas nusijuokė.— Einate namo?

Peidžė linktelėjo.

— Laiminga. O aš tiktai pradedu.

Nusileido liftas, bet pusiau susnūdusi Peidžė jo nepastebėjo.

— Peidže? — tyliai pašaukė Petersonas.

Ji papurtė galvą, nuvydama miegą.

— Taip?

— Ar jūs galėsite vairuoti mašiną?

— Žinoma,— suniurnėjo ji.— O kai aš grįšiu namo, tai miegosiu ištisą parą.

Peidžė nuėjo į aikštelę ir įlipo į mašiną. Kurį laiką ji sėdėjo nejudėdama, nes buvo siaubingai pavargusi ir neįstengė net variklio užvesti. „Aš negaliu čia užsnūsti. Namie išsimiegosiu".

Išvažiavusi iš aikštelės, ji net neįtarė, kad nelygiai vairuoja mašiną, kol vienas vairuotojų jai sušuko:

— Ei, traukis iš kelio, girta kekše!

Peidžė pamėgino susikoncentruoti. „Man negalima užmigti... Man negalima užmigti". Ji įjungė visu garsu radiją, o privažiavusi savo namus, dar ilgai sėdėjo mašinoje, kol sukaupė jėgas, kad galėtų nusigauti į savo butą.

Ketė ir Honė jau miegojo. Peidžė pažiūrėjo į žadintuvą, stovintį ant spintelės šalia lovos: *pirma valanda nakties.* Ji ėmė nusirenginėti, tačiau neužteko jėgų. Peidžė griuvo su drabužiais į lovą ir momentaliai užmigo.

Ją pažadino telefono skambutis, kuris, atrodė, atsklido

iš kitos planetos. Ji vėl pabandė užmigti, tačiau telefonas nesiliovė skambėjęs, jo garsas tarsi adatėlės smigo į smegenis. Pusiau miegodama Peidžė atsisėdo ant lovos ir pakėlė ragelį.

— Alio?

— Gydytoja Teilor?

— Taip,— kimiai ištarė ji.

Daktaras Barkeris nori, kad jūs jam asistuotumėte. Ketvirtoji palata. *Stat.*

Peidžė atsikrenkštė.

— Tai turbūt kokia nors klaida. Aš ką tik baigiau budėti.

— Ketvirtoji operacinė. Jis laukia.— Kitame gale padėjo ragelį.

Dar blogai suvokdama ir sėdėdama ant lovos krašto, Peidžė pažiūrėjo į laikrodį: penkiolika minučių po keturių. Kodėl viduryje nakties jos prireikė daktarui Barkeriui? Atsakymas čia galėjo būti vienas. Kas nors atsitiko kažin kuriam jos pacientų.

Ji nudūlino į vonią ir nusiplovė veidą šaltu vandeniu. Pažiūrėjusi į save veidrodyje pagalvojo: „Dieve mano! Aš atrodau kaip mano motina. Ne, mano motina niekada taip blogai neatrodė".

Po dešimties minučių Peidžė jau važiavo į ligoninę. Kildama liftu į ketvirtąjį aukštą, ji dar nebuvo galutinai išsibudinusi. Paskui persirengė, išsimaudė ir įėjo į operacinę.

Operacinėje buvo trys medicinos seserys, daktaras Barkeris ir jam asistuojantis ordinatorius.

Daktaras Barkeris pakėlė akis, pamatė įėjusią Peidžę ir suriko:

— Dieve mano, juk jūs su ligoninės chalatu! Ar jums niekas nesakė, kad operacinėje reikia vilkėti chirurgo kostiumu?

Pastirusi Peidžė momentaliai nubudo. Jos akys piktai sužybsėjo:

— Paklausykite,— atžariai pradėjo ji,— aš neseniai baigiau budėti. Aš padariau jums didelę paslaugą, čia atvažiavusi, ir aš...

— Nesiginčykite su manimi! — nutraukė ją Lorensas Barkeris.— Eikite čia ir laikykite šitą gnybtą.

Peidžė priėjo prie operacinio stalo ir žvilgtelėjo į pacientą. Tai buvo ne jos pacientas, visiškai nepažįstamas. „Barkeris neturėjo priežasties mane iškviesti. Jis mėgina priversti mane išeiti iš ligoninės. Jis to nesulauks!" Ji metė į Barkerį piktą žvilgsnį, paėmė gnybtą ir pradėjo dirbti.

Operacija buvo skubi, reikėjo persodinti vainikinę arteriją. Paciento krūtinės ląstos centras jau buvo perskrostas ligi krūtinkaulio, perpjauto elektriniu pjūkleliu. Priėjimas prie širdies ir pagrindinių kraujotakos organų buvo laisvas.

Peidžė įstatė metalinį retraktorių tarp perpjauto krūtinkaulio kraštų ir išskėtė juos į šalis. Ji stebėjo, kaip daktaras Barkeris meistriškai perpjovė širdplėvę, apnuogindamas širdį.

Jis parodė į vainikines arterijas.

— Štai kur problema. Persodinsime.

Daktaras Barkeris jau buvo paėmęs iš paciento kojos ilgą venos gabalą. Vieną šitos venos galą įsiuvo į pagrindinę arteriją, išeinančią iš širdies, o antrąjį pritvirtino prie vienos iš vainikinių arterijų už pažeistos zonos, paleisdamas kraują persodinta vena, aplenkiant užsikimšusiąją.

Peidžė stebėjo didžiojo savo profesijos žinovo darbą. *Kad tik jis nebūtų toks niekšas*!

Operacija tęsėsi tris valandas. Jai baigiantis Peidžė jau sunkiai ką besuvokė. Kai užsiuvo pacientui krūtinę, gydytojas atsisuko į medicinos seseris ir ordinatorių.

— Noriu jums visiems padėkoti.— Į Peidžę jis net nežvilgtelėjo.

Ji, vos perstatinėdama kojas išėjo iš operacinės ir nuėjo į gydytojo Bendžamino Voliso kabinetą.

Volisas buvo ką tik atėjęs į darbą.

— Jūs atrodote pavargusi,— pasakė jis.— Jums reikia pailsėti.

Peidžė giliai įkvėpė, kad sulaikytų ingiršį.

— Aš prašau perkelti mane į kitą chirurginę brigadą.

Volisas įdėmiai pažiūrėjo į ją.

— Bet juk jūs daktaro Barkerio brigadoje, argi ne?

— Taip.

— Tai koks reikalas?

— Paklauskite jį. Jis manęs nekenčia. Ir džiaugsis galėdamas manęs atsikratyti. Aš pasirengusi dirbti su bet kuriuo kitu chirurgu.

— Aš su juo pasikalbėsiu,— pažadėjo gydytojas Volisas.

— Ačiū.

Peidžė apsigręžė ir išėjo iš kabineto. „Jiems geriau mane iš ten perkelti. Jeigu aš dar kartą su juo susitiksiu — užmušiu".

Grįžusi namo Peidžė išmiegojo dvylika valandų. Nubudo ji, jausdama, kad įvyko kažin kas gero, o paskui prisiminė: „Aš daugiau nepamatysiu Žvėries". Važiuodama mašina į ligoninę, ji niūniavo.

Kai tiktai Peidžė pasirodė koridoriuje, prie jos priėjo sanitaras.

— Gydytoja Teilor...

— Taip?

— Gydytojas Volisas laukia jūsų kabinete.

— Ačiū.— Įdomu, kas dabar bus jos naujuoju vyriausiuoju chirurgu. „Kad ir kas būtų, vis viena geriau negu Barkeris",— pagalvojo ji ir įėjo į Bendžamino Voliso kabinetą.

— Štai jau atrodote geriau, Peidže.

— Ačiū. Ir jaučiuosi daug geriau.— Tai buvo tiesa, ji jautė didžiulį palengvėjimą dėl to, kad nedirbs su Barkeriu.

— Aš pakalbėjau su daktaru Barkeriu.

Peidžė nusišypsojo.

— Ačiū. Labai jums dėkinga.

— Jis jūsų nepaleidžia.

Šypsena bemat dingo nuo Peidžės lūpų.

— Ką?!

— Jis pasakė, kad jūs priskirta prie jos brigados, vadinasi, pas jį ir liksite.

Peidžė negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo.

— Bet kodėl? — Nors ji žinojo kodėl. Šitam sadistui malonu iš jos tyčiotis.— Manęs tai nepatenkina.

— Bijau, jūs neturite iš ko rinktis,— liūdnu balsu pasakė Volisas.— Jeigu nenorėsite išeiti iš ligoninės. Galbūt pagalvosite?

Peidžei nereikėjo galvoti.

— Ne.— Ji neleis Barkeriui priversti ją išeiti iš ligoninės.— Ne, aš liksiu.

— Puiku. Vadinasi, šitą reikalą mes sutvarkėme.

„Aš rasiu būdą ir jam atkeršysiu",— pagalvojo ji.

Kenas Meloris persirenginėjo, ruošdamasis vizitacijai, kai į rūbinę įėjo gydytojas Grandis, lydimas dar keleto gydytojų.

— O štai ir mūsų herojus! — sušuko Grandis.— Kaip reikalai Kenai?

— Puikiai,— atsakė Meloris.

Grandis atsisuko į draugus.

— O juk nepanašu, kad jis ką tik būtų dulkinęsis, tiesa? — Ir vėl kreipėsi į Melorį: — Tikiuosi, tu paruošei mums pinigus. Aš kaip tik ketinu įmokėti įnašą už mašiną.

— Aš ketinu visiškai atsinaujinti savo garderobą,— pareiškė kitas.

Meloris užjaučiamai palingavo galva.

— Nesitikėkite šito, pienburniai. Ruoškitės išsiskirti su savo pinigėliais!

Grandis įdėmiai pažiūrėjo į jį.

— Ką tu turi galvoje?

— Ji ne lesbietė, o aš ne eunuchas. Ji temperamentingiausia iš visų man žinomų merginų. Aš vos neišdulkinau jos užvakar!

Gydytojai neramiai susižvalgė.

— Bet vis dėlto neišdulkinai?

— Tiktai todėl, mano draugai, kad mums sutrukdė, kai mes jau ėjome į miegamąjį. Bet aš susitiksiu su ja šeštadienį vakare. Taigi šeštadienį viskas ir išsispręs.— Meloris persirengė.— O dabar, džentelmenai, prašau man atleisti...

Kai Kenas Meloris užvažiavo šeštadienį paimti Ketės,

ji vilkėjo gilia iškirpte suknelę, labai aptempusią jos apetitišką figūrą.

— Tu sukrečiančiai atrodai,— susižavėjęs pasakė jis.

Ketė jį apkabino.

— Aš noriu tau patikti.— Ji stipriai prie jo prisiglaudė.

„Viešpatie, ji iš tikrųjų šito nori!" Kai Meloris prašneko, jo balsas buvo pakimęs:

— Klausyk, Kete, aš turiu idėją. Kodėl mums prieš vakarienę neužsukus į miegamąjį...

Ketė paglostė jam veidą.

— O, brangusis, aš taip pat to noriu. Bet Peidžė namie.— Iš tikrųjų Peidžė buvo ligoninėje.

— Ak.

— Bet po vakarienės...— Ketė tyčia neužbaigė frazės.

— Taip?!

— Mes galėsime nuvažiuoti pas tave.

Meloris apkabino Ketę ir pabučiavo.

— Puiki idėja!

Jis nuvežė ją į restoraną „Airon hors", kur jie puikiai pavakarieniavo. Nepaisant visko, Ketei iš tikrųjų patiko vakaras, Kenas buvo nuostabiai žavus ir neįtikėtinai patrauklus. Atrodė, kad jam iš tikrųjų norisi viską apie ją sužinoti. Ketė suprato, kad jis muilina jai akis, bet jo komplimentai atrodė visiškai nuoširdūs.

„Geriau aš būčiau nežinojusi..."

Meloris vos palietė valgį, jis galėjo galvoti tik apie vieną: „Po dviejų valandų aš išlošiu dešimt tūkstančių dolerių... po valandos aš išlošiu dešimt tūkstančių dolerių... po pusvalandžio..."

Jie baigė gerti kavą.

— Tu pasirengusi? — paklausė Meloris.

Ketė paėmė jį už rankos.

— Tu tiesiog neįsivaizduoji, kaip aš pasirengusi, brangusis. Einam.

Pas Melorį į namus jie nuvažiavo taksi.

— Aš tiesiog einu iš proto dėl tavęs,— suniurnėjo Meloris,— tokios merginos aš dar nebuvau sutikęs.

O Ketė prisiminė Grandžio žodžius: „Jis labai pasitiki

savimi ir dūduoja ant kiekvieno kampo, kad šeštadienio vakarą nusitemps jus į lovą".

Kai jie privažiavo Melorio namą, jis atsiskaitė su taksistu ir nusivedė Ketę prie lifto. Jam atrodė, kad liftas kyla visą amžinybę.

— Galų gale parėjome! — degdamas iš nekantrumo išpoškino jis, atidarydamas buto duris.

Ketė įėjo vidun.

Paprasčiausias viengungio butas, kuriam aiškiai trūko moteriškos rankos.

— Čia nuostabu.

Meloris nusišypsojo.

— Einam, aš tau parodysiu mūsų kambarį. Ir paleisiu muziką.

Jis nuėjo prie magnetofono, o Ketė greitai žvilgtelėjo į laikrodį .Kambaryje suskambėjo Barbaros Streizand balsas.

Meloris paėmė Ketę už rankos.

— Einam, mieloji.

— Minutėlę palauk,— paprašė ji.

Jis nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Kodėl?

— Tiesiog noriu pasimėgauti šita akimirka. Žinai, prieš...

— Kodėl mums nepasimėgavus šita akimirka miegamajame?

— Aš noriu išgerti.

— Išgerti? — Kenas mėgino nuslėpti savo nekantrumą.— Gerai. Ko tau įpilti?

— Degtinės su toniku.

Kenas nusišypsojo.

— Manau, mes galime sau tai leisti.— Jis priėjo prie nedidelio baro ir skubėdamas sumaišė gėrimus dviejose stiklinėse.

Ketė vėl metė žvilgsnį į laikrodį.

Meloris grįžo su stiklinėmis ir padavė vieną jų Ketei.

— Imk, vaikuti.— Jis pakėlė savo stiklinę.— Už mus.

— Už mus,— palaikė Ketė ir gurkštelėjo.— O Dieve mano!

Kenas nustebęs pažiūrėjo į ją.

— Kas yra?

— Juk čia degtinė!

— Tu ir prašei degtinės.

— Argi? Atleisk. Aš nekenčiu degtinės! — Ji paglostė jam veidą.— Ar galima viskio su sodos vandeniu?

— Žinoma.— Tramdydamas nekantrumą, Meloris grįžo prie baro, kad paruoštų naują gėrimą.

Ketė vėl žvilgtelėjo į laikrodį.

Kenas grįžo nešinas viskiu.

— Imk.

— Ačiū, brangusis.

Ji nugėrė du gurkšnelius. Meloris paėmė iš jos stiklinę ir pastatė ant stalo. Jis apkabino Ketę, prispaudė ją prie savęs, ir ji pajuto jo sukilusią lytį.

— Einam,— tyliai pasakė Kenas,— tai istorinis momentas.

— O, taip! — sukuždėjo Ketė.— Taip!

Ji leidosi nuvedama į miegamąjį.

„Aš laimėjau! — širdyje džiūgavo Meloris.— Aš laimėjau! Štai jos, Jerichono sienos!" Jis atsisuko į Ketę.

— Nusirenk, vaikuti.

— Iš pradžių tu, brangusis. Aš noriu pažiūrėti, kaip tu nusirengsi. Tai mane jaudina.

— Taip? Gerai.

Ketė stovėjo ir žiūrėjo, kaip Meloris lėtai nusirengia. Iš pradžių švarką, paskui kaklaraištį ir marškinius, paskui batus, puskojines ir kelnes. Jo figūra buvo atletiška ir grakšti.

— Tai tave, vaikuti, jaudina?

— O taip. O dabar nusimauk glaudes.

Meloris lėtai nusimovė glaudes, ir jos nukrito ant grindų. Ketė pamatė jo susijaudinusį lyties organą.

— Puiku,— sukuždėjo ji.

— Dabar tavo eilė.

— Žinoma.

Ir tuo momentu suzyzė Ketės ieškas.

Meloris sunerimęs pažvelgė į ją.

— Kas per velniava?..

— Mane kviečia,— atsakė ji.— Galima, aš pasinaudosiu tavo telefonu?

— *Dabar?*

— Taip. Tai gali būti skubus iškvietimas.

— *Dabar?* O palaukti negali?

— Brangusis, tu juk žinai taisykles.

— Bet...

Meloris tebežiūrėjo į ją, o Ketė priėjo prie telefono ir surinko numerį.

— Gydytoja Hanter.— Ji kelias sekundes klausė.— Štai kaip? Žinoma. Tuojau atvažiuosiu.

Kenas nenuleido nuo jos pakvaišusio žvilgsnio.

— Kas dedasi?

— Man reikia grįžti į ligoninę, mano angele.

— *Dabar?*

— Miršta mano pacientas.

— O jis negali palaukti?..

— Man labai gaila. Tačiau teks atidėti kitam kartui.

Kenas Meloris stovėjo nuogas ir žiūrėjo, kaip Ketė išeina iš jo buto, užtrenkia duris. Jis paėmė jos stiklinę su viskiu ir trenkė į sieną. „Kalė... kalė... kalė..."

Kai Ketė grįžo namo, Peidžė ir Honė jos laukė.

— Kaip viskas sekėsi? — paklausė Peidžė.— Ar aš laiku paskambinau?

Ketė nusijuokė.

— Pačiu atsakingiausiu momentu.

Ji vaizdingai papasakojo visus vakaro įvykius. Ir, kai ėmė pasakoti apie stovintį miegamajame nuogą Melorį, visos ėmė taip kvatoti, kad ašaros ištryško iš akių.

Ketė norėjo prisipažinti, kad jai iš tikrųjų patiko Keno Melorio draugija, tačiau nesiryžo. Juk jis susitikinėjo su ja tik dėl to, kad susilažino.

Tačiau nuo Peidžės akių Ketei nepavyko paslėpti savo jausmų.

— Būk su juo atsargi,— įspėjo Peidžė.

Ketė nusišypsojo.

— Nesijaudink. Bet turiu prisipažinti, kad jeigu nežinočiau apie tas lažybas... Jis gyvatė, tačiau šitos gyvatės nuodai — saldūs.

— Kada tu vėl ketini su juo susitikti? — paklausė Honė.

— Reikia duoti jam savaitėlę atvėsti.

Peidžė atidžiai pažiūrėjo į Ketę.

— Jam ar tau?

Palei ligoninę Ketės laukė juodas Dineto limuzinas. Šį kartą Šešėlis buvo vienas, ir Ketė net pasigailėjo, kad su juo nebuvo Begemoto. Šešėlis turėjo kažin ką tokio, kas ją gąsdino. Jis niekada nesišypsojo, retai kalbėjo, tačiau nuo jo dvelkte dvelkė grėsmė.

— Sėskitės,— burbtelėjo jis, kai Ketė priėjo prie limuzino.

— Klausykite,— pasipiktino ji,— perduokite ponui Dinetui, kad jis neturi teisės man įsakinėti. Aš dirbu ne pas jį. Ir jeigu aš vieną kartą padariau jam paslaugą...

— Sėskitės. Pati jam pasakysite.

Ketė pasimetė. Žinoma, galima buvo tiesiog nueiti ir neturėti nieko bendra su Dinetu, tačiau kaip tai atsilieps Maikui? Ji pakluso.

Šį kartą auką smarkiai sumušė grandine. Lu Dinetas buvo šalia jo.

Vos žvilgtelėjusi į pacientą, Ketė pareiškė:

— Jį reikia negaištant vežti į ligoninę.

— Kete, jums teks jį gydyti čia.

— Kodėl? — pasipiktino ji. Bet atsakymas jai buvo aiškus, ir šitas atsakymas ją baugino.

18 skyrius

San Franciske buvo viena iš tų nuostabių dienų, kai oras, atrodo, kupinas žavesio. Naktinis vėjas išvaikė debesis, sekmadienio rytas buvo gaivus ir saulėtas.

Džeisonas užvažiavo paimti Peidžės, ir ji pati nusistebėjo, kaip jai buvo malonu jį matyti.

— Labas rytas. Jūs atrodote puikiai.

— Dėkoju.

— Ką jūs norėtumėte šiandien veikti?

— Tai jūsų miestas. Siūlykite.

— Labai gerai.

— Bet, jeigu jūs neprieštaraujate, aš norėčiau bent trumpam užvažiuoti į ligoninę.

— O aš maniau, kad šiandien jūs turite laisvą dieną.

— Taip ir yra, tiesiog aš nerimauju dėl vieno paciento.

— Kaip pasakysite.

Ir Džeisonas nuvežė ją į ligoninę.

— Aš greitai,— pažadėjo Peidžė, lipdama iš mašinos.

— Lauksiu mašinoje.

Peidžė pasikėlė liftu į trečiąjį aukštą, kur gulėjo Džimis Fordas. Jis vis dar buvo komos būklėje, prie venų tęsėsi lašintuvų vamzdeliai.

Palatoje budėjo medicinos sesuo. Peidžei įėjus, ji pakėlė galvą.

— Labas rytas, gydytoja Teilor.

— Labas rytas.— Peidžė priėjo prie Džimio lovos.— Ar yra kokių nors pasikeitimų?

— Bijau, kad jokių.

Peidžė užčiuopė pulsą ir paklausė širdį.

— Praėjo jau kelios savaitės,— pasakė medicinos sesuo.— Panašu, kad reikalai prasti, taip?

— Jis išsikepurnės,— ryžtingai pareiškė Peidžė, pasisuko į nejudantį Džimio kūną ir garsiai pasakė:— Ar tu mane girdi? Tau bus viskas gerai! — Jokios reakcijos iš Džimio pusės nebuvo. Peidžė užmerkė akis ir mintyse pasimeldė.— Jeigu būtų kokie pasikeitimai, skubiai iškvieskite mane.

— Gerai, gydytoja.

„Jis nemirs,— įtikinėjo ji save.— Aš neleisiu jam numirti..."

Pamatęs ateinančią Peidžę, Džeisonas išlipo iš mašinos.

— Viskas gerai?

— Taip, viskas gerai,— atsakė Peidžė. Nebuvo jokio reikalo pasakoti jam savo rūpesčius.

— Pabūkime šiandien turistais,— pasiūlė Džeisonas.— Yra valstijos įstatymas, pagal kurį visi turistai privalo pradėti ekskursiją nuo Žvejų krantinės.

Peidžė nusišypsojo.

— Ką gi, įstatymo nepažeisime.

Žvejų krantinėje viešpatavo šventė. Gatvės vaidinimai vyko visu tempu, vaidino mimai, klounai, šoko šokėjai, grojo muzikantai. Prekeiviai pardavinėjo virtus krabus ir moliuskų sriubą su šviežia duona.

— Niekur pasaulyje daugiau nėra tokios vietos,— išdidžiai pasakė Džeisonas.

Peidžę sujaudino jo žodžiai. Ji jau lankėsi Žvejų krantinėje ir apžiūrėjo beveik visas San Francisko įžymybes, tačiau nutylėjo, nes nenorėjo sugadinti Džeisonui nuotaikos.

— Ar jūs dar nevažinėjote lyniniu tramvajumi? — paklausė Džeisonas.

— Ne.— „Ne seniau kaip praeitą savaitę".

— Betgi jūs nieko dar nematėte! Einame.

Jie nuėjo į Ponelstritą ir įlipo į lyninį tramvajų. Kai tramvajus ėmė važiuoti į stačią kalvą, Džeisonas tarė:

— Šitą lyninį kelią vadino „Chalidžio beprotybe". Jis nutiesė jį 1873 metais.

— Ir tikriausiai visi kalbėjo, kad jis ilgai neišlaikys! Džeisonas nusijuokė.

— Teisingai. Kai aš mokiausi vidurinėje mokykloje, tai laisvomis dienomis dirbau gidu.

— Esu tikra, kad jūs buvote puikus ekskursijos vadovas.

— Pats geriausias. Norite paklausyti, kaip aš dirbau?

— Su malonumu.

Ir Džeisonas ėmė pasakoti, mėgdžiodamas gidus ir šiek tiek sniaukrodamas:

— Ledi ir džentelmenai, jūsų žiniai, seniausioji San Francisko gatvė yra Granto aveniu, pati ilgiausioji — Mišnstrit, septynių su puse mylių, pati plačiausioji — Van Neso aveniu, šimto dvidešimt penkių pėdų, ir jūs nustebsite, kai sužinosite, kad pati siauriausia gatvė yra De Forestrit — viso labo keturių su puse pėdų. Visiškai teisingai, ledi ir džentelmenai, keturių su puse pėdų. Pats stačiausias pakilimas — į Filberstritą.— Jis pažvelgė į Peidžę ir nusišypsojo.— Pats stebiuosi, jog visa tai atsimenu.

— Kas toliau? — nusišypsojusi paklausė Peidžė, kai jie išlipo iš tramvajaus.

— Mes dar pasivažinėsime ekipažu.

Po dešimties minučių jie jau sėdėjo arklių traukiamame ekipaže, kuris nuvežė juos nuo Žvejų krantinės per Žirardelio aikštę į Nort Bičą. Pakeliui Džeisonas pasakojo apie įžymybes, ir Peidžė pajuto, kad jai labai gera jo draugijoje. *„Neleisk sau pernelyg susižavėti."*

Paskui jie užlipo į „Kait Tauerį", kad apžiūrėtų miestą, o kai nusileido žemyn, Džeisonas pasidomėjo:

— Ar jūs neišalkote?

Nuo gryno oro Peidžei tikrai atsirado žvėriškas apetitas.

— Taip,— prisipažino ji.

— Puiku. Aš nusivesiu jus į vieną geriausių pasaulyje kinų restoranų — „Tomį Toizą".

Pietūs pavirto tikra puota. Jie pradėjo nuo omarų su „čili" padažu ir karštos jūros dovanų sriubos, paskui buvo patiekta viščiuko filė su baltaisiais žirniais ir pekano riešutais, po to veršienos filė su padažu ir kepti ryžiai su keturiais prieskoniais. Desertui užsisakė persikų putėsius. Patiekalai buvo puikūs.

— Ar jūs dažnai čia lankotės? — pasidomėjo Peidžė.

— Kiekviena patogia proga.

Džeisonas turėjo kažin ką berniokiško, kas labai traukė Peidžę.

— O sakykite, aš jūs visada norėjote būti architektu?

— Aš neturėjau iš ko rinktis.— Jis nusišypsojo.— Mano pirmieji žaislai buvo konstruktoriai. Tai šaunu — svajoti apie ką nors, o paskui matyti, kaip tavo svajonės įsikūnija betone, plytose, akmenyse, iškyla į viršų ir tampa dalimi miesto, kuriame tu gyveni.

„Aš pastatysiu tau Tadž Machalį. Ir man neįdomu, kiek laiko tam prireiks!"

— Aš laimingas žmogus, Peidže, nes dirbu tai, kas man patinka. Kas pasakė: „Dauguma žmonių gyvenime nelaimingi"?

„Kaip dauguma mano pacientų",— pagalvojo Peidžė.

— Aš nenorėčiau kitokios profesijos, taip pat nenorėčiau gyventi kitoje vietoje. Tai sukrečiantis miestas! — Džeisono balsas buvo kupinas susijaudinimo.— Jame yra

viskas, ko gali trokšti žmogus. Aš niekada nepavargstu nuo šito miesto.

Peidžei patiko jo entuziazmas.

— Jūs nebuvote vedęs?

Džeisonas gūžtelėjo pečiais.

— Vieną kartą. Bet mes buvome pernelyg jauni, ir iš to nieko neišėjo.

— Man labai gaila.

— Neverta gailėti. Ji ištekėjo už labai turtingo mėsos eksportuotojo. O jūs buvote ištekėjusi?

„Kai aš užaugsiu, tai taip pat tapsiu gydytoju. Mes susituoksime ir dirbsime drauge".

— Ne.

Jie plaukiojo po įlanką, po „Aukso vartų" tiltu. Džeisonas vėl prašneko gido balsu:

— O štai, ledi ir džentelmenai, garsusis kalėjimas „Alkatrasas", buvęs kai kurių garsių nusikaltėlių prieglobstis, pavyzdžiui, Pulemeto Kelio, Al Kaponės ir Roberto Štraudo, žinomo kaip Paukštgaudys. „Alkatrasas" ispaniškai reiškia „pelikanas". Iš pradžių sala taip ir buvo vadinama — „Pelikanų sala", kadangi pelikanai ir buvo vieninteliai jos gyventojai. O ar jūs žinote, kodėl šitame kalėjime nusikaltėliai kasdien maudėsi po karštu dušu?

— Ne.

— Kad jie neįprastų prie šalto įlankos vandens, jeigu mėgintų pabėgti plaukte plaukdami.

— Ar tai tiesa? — nustebo Peidžė.

— O argi aš jus kada nors apgavau?

Jau vakare Džeisonas paklausė:

— Ar jūs kada nors buvote Nojaus slėnyje?

Peidžė papurtė galvą.

— Ne.

— Aš norėčiau parodyti jums šitą vietą. Anksčiau ten buvo tiktai fermos ir upeliai, o dabar slėnis pristatytas įvairiaspalvių Viktorijos stiliaus namų su sodais. Namai ten labai seni, nes čia vienintelė vieta, kuri nenukentėjo 1906 metų žemės drebėjimo metu.

— Skamba viliojamai.

Džeisonas sutriko.

— Aš ten turiu namą. Gal norite žvilgtelėti į jį? — Jis pastebėjo Peidžės reakciją.— Bet juk aš myliu jus, Peidže.

— Bet mes vos pažįstami. Iš kur jūs galite žinoti?..

— Aš tai supratau tuo momentu, kai jūs pasakėte: „Argi jūs nežinote, kad vizituojant reikia vilkėti baltu chalatu?" Štai tada aš jus ir įsimylėjau.

— Džeisonai...

— Aš tvirtai tikiu meile iš pirmo žvilgsnio. Mano senelis pamatė močiutę, kai ji važiavo dviračiu per parką, nuvažiavo paskui ją, o po trijų mėnesių jie susituokė. Drauge jie išgyveno penkiasdešimt metų, ligi pat mirties. O mano tėvas pastebėjo mamą, kai ji ėjo per gatvę, ir suprato, kad ji taps jo žmona. Ir štai jie gyvena jau keturiasdešimt penkerius metus. Suprantate, mūsų šeimoje tai įprastas dalykas. Aš noriu jus vesti.

Tai buvo tiesos momentas.

Peidžė pažiūrėjo į Džeisoną ir pagalvojo: „Jis pirmasis vyriškis, į kurį aš atkreipiau dėmesį po Alfredo. Jis puikus, protingas, nuoširdus. Jis turi viską, ko moteris gali norėti iš vyro. Kas man yra. Aš tebesikabinu į vaiduoklį". Širdies gilumoje ji vis dėlto tikėjosi, kad kada nors Alfredas sugrįš pas ją.

Ji dar kartą pažiūrėjo į Džeisoną ir apsisprendė.

— Džeisonai...

Ir tuo momentu sudūzgė jos ieškas, šitas garsas kėlė nerimą.

— Peidže...

— Man reikalingas telefonas.— Po dviejų minučių ji jau kalbėjo telefonu su ligonine.

Džeisonas pamatė, kaip išblyško Peidžės veidas.

Ji suriko į ragelį:

— Ne! Jokiu būdu! Perduokite jiems, kad aš tuojau atvažiuosiu.— Ji numetė ragelį.

— Kas atsitiko? — sunerimęs paklausė Džeisonas.

Peidžė atsigręžė į jį. Jos akys buvo pilnos ašarų.

— Tai Džimis Fordas, mano pacientas. Jie ketina nutraukti jam deguonies tiekimą. Jie nori leisti jam numirti.

Kai Peidžė atėjo į Džimio Fordo palatą, ten buvo Džor-

džas Inglandas, Bendžaminas Volisas ir advokatas Silvestras Deimonas.

— Kas čia vyksta? — ryžtingu balsu pareikalavo atsakymo Peidžė.

— Rytą įvyko etikos komisijos posėdis,— atsakė Bendžaminas Volisas.— Komisija priėjo išvadą, kad Džimio Fordo padėtis beviltiška. Mes nusprendėme nutraukti...

— Ne! — sušuko Peidžė.— Jūs neišdrįsite! Aš jį gydanti gydytoja, ir aš pareiškiu, kad jis turi šansą išgyventi! Mes neleisime jam numirti.

Į pokalbį įsiterpė advokatas Silvestras Deimonas.

— Gydytoja, ne jums tai spręsti.

Peidžė įžūliai pažvelgė į jį.

— Kas jūs toks?

— Aš jo šeimos advokatas.— Jis išsitraukė iš kišenės dokumentus ir padavė juos Peidžei.— Tai Džimio Fordo testamentas. Jame specialiai pabrėžiama, kad tuo atveju, jeigu jis patirs gyvybei pavojingą traumą, tai nenori, kad jo gyvybė būtų palaikoma dirbtinėmis priemonėmis.

— Bet aš visą laiką stebiu jo būklę,— maldaujamai pasakė Peidžė.— Jau kelios savaitės jo būklė stabili. Jis bet kuriuo momentu gali atgauti sąmonę.

— Jūs galite tai garantuoti? — paklausė Deimonas.

— Ne, bet...

— Tada jūs darysite tai, ką jums įsakys, gydytoja.

Peidžė pažiūrėjo į nejudančią Džimio figūrą.

— Ne! Jūs privalote dar truputį palaukti.

Advokato tonas sušvelnėjo:

— Gydytoja, aš suprantu, kad ligoninei naudinga kuo ilgiau laikyti pacientus, tačiau jo šeima negali sau leisti ir toliau apmokėti išlaidas. Ir aš įsakau jums išjungti deguonį.

— Na, nors dar vieną dieną ar dvi! — beviltiškai sušuko Peidžė.— Aš tikra...

— Ne,— atrėžė Deimonas.— Šiandien.

Džordžas Inglandas pasisuko į Peidžę.

— Man labai gaila, bet bijau, kad mes neturime iš ko rinktis.

— Dėkoju jums, gydytojau,— pasakė advokatas.— Patikiu visa tai jums. O aš įspėsiu šeimą, kad deguonis bus

išjungtas šiandien, tegul rengiasi laidotuvėms.— Jis atsigręžė į Bendžaminą Volisą.— Ačiū už bendradarbiavimą. Iki pasimatymo.

Jis išėjo iš palatos, o likusieji palydėjo jį žvilgsniais.

— Mes negalime to padaryti Džimiui! — suriko Peidžė.

Gydytojas Volisas atsikosėjo.

— Peidže...

— O ką, jeigu mes paimsime jį iš čia ir paslėpsime kitoje palatoje? Staiga mes ko nors nepastebėjome...

Bendžaminas Volisas pasakė:

— Peidže, tai ne prašymas. Tai įsakymas.— Jis atsisuko į Džordžą Inglandą.— Galbūt jūs?..

— Ne! — sušuko Peidžė.— Aš... aš tai padarysiu.

— Labai gerai.

— Bet jeigu jūs neprieštaraujate, aš norėčiau pasilikti su juo viena.

Džordžas Inglandas paglostė jai petį.

— Peidže, man labai gaila.

— Aš žinau.

Inglandas ir Volisas išėjo iš palatos.

Peidžė liko su Džimiu viena. Ji pažiūrėjo į deguonies kaukę, kuri palaikė jo gyvybę, į lašintuvus, kurie maitino kūną. Kaip paprasta buvo nutraukti jo gyvybės siūlą! Bet juk vaikinas turėjo tokių puikių svajonių, tokių didingų planų.

„Kada nors aš taip pat tapsiu gydytoju. Aš noriu būti panašus į jus".

„Ar jūs žinote, kad aš ketinu vesti? Jos vardas Betsė... mes ketiname turėti pustuzinį vaikelių. Pirmąją mergytę pavadinsime Peidže".

Jis turėjo daug to, dėl ko buvo verta gyventi.

Peidžė stovėjo ir žiūrėjo į Džimį, ašaros užtemdė akis, viskas plaukė lyg rūke.

— Prakeikimas! — sušuko ji.— Tu paprasčiausiai esi bailys! — O kaipgi visos tavo svajonės? Aš maniau, kad tu nori tapti gydytoju! Atsakyk man! Ar tu mane girdi? Atmerk akis! — Ji pažiūrėjo į jo baltą veidą. Jokios reakcijos.— Man gaila,— sukuždėjo Peidžė,— labai gaila.— Ji pasilenkė, kad pabučiuotų Džimį į skruostą, ir staiga

lėtai atsitiesė, nes žiūrėjo į jo atmerktas akis.— Džimi! Džimi!

Jis sumirksėjo ir vėl užsimerkė. Peidžė nustvėrė jo ranką, pasilenkė ir kūkčiodama kalbėjo:

— Džimi, ar tu girdėjai anekdotą apie pacientą, kurį maitino į veną per lašintuvą? Jis kartą paprašė gydytojo: „Ar negalite pridėti dar buteliuką? Per pietus pas mane ateis svečias".

19 skyrius

Honė buvo laiminga, kaip niekada gyvenime. Jos santykiai su pacientais buvo labai šilti, o tai gana retas atvejis. Ji iš tikrųjų rūpinosi savo ligoniais. Tarp jų buvo ir senukų, ir mažylių. Paskirdamas į skyrius gydytojas Volisas žiūrėjo, kad ji neturėtų kokių nors nemalonumų. Jis norėjo, kad Honė liktų ligoninėje ir visada būtų jam po ranka.

Honė pavydėjo medicinos seserims. Juk jos galėjo rūpintis ligoniais, negalvodamos apie tai, kaip juos gydyti. „Aš niekada nenorėjau būti gydytoja,— mąstė ji.— Aš visada norėjau būti tik medicinos seserimi".

Tačiau Taftų šeimoje nebuvo medicinos seserų.

Po pietų Honė dažnai išeidavo iš ligoninės ir eidavo į parduotuves, kad nupirktų vaikučiams iš pediatrijos skyriaus dovanėlių.

— Aš myliu vaikus,— pasisakė ji Ketei.

— Tu ketini turėti didelę šeimą?

— Taip, aš turėsiu daug vaikų,— svajingai pareiškė Honė.— Bet iš pradžių man reikia rasti jų tėvą.

Vienas mylimiausių Honės pacientų ligonių senukų skyriuje buvo Danielius Makgvairas, draugingas devyniasdešimties metų vyriškis, sirgęs kepenų liga. Jaunystėje jis buvo aistringas lošėjas, tačiau ir dabar jis mėgo kirsti lažybų su Hone.

— Lažinuosi iš penkiasdešimties centų, kad sanitaras pavėluos su pusryčiais.

— Lažinuosi iš dolerio, kad po pietų lis lietus.

— Statau dešimtį prieš vieną, kad aš pasitaisysiu.

— Šį kartą aš su jumis nesilažinsiu. Aš visiškai palaikau jūsų pusę.

Makgvairas paėmė jos ranką.

— Aš tai žinau.— Jis nusišypsojo.— Kad aš būčiau keliais mėnesiais jaunesnis...

Honė nusijuokė.

— Nieko baisaus. Aš myliu pagyvenusius vyriškius.

Kartą ligoninės adresu atėjo laiškas Makgvairui, Honė atnešė jam laišką į palatą.

— Prašau perskaityti, gerai? — paprašė jis Honę.

— Žinoma. — Ji perbėgo akimis laišką ir sušuko:— Jūs išlošėte loterijoje! Penkiasdešimt tūkstančių dolerių! Sveikinu!

— Na kaip?! — sušuko ir Makgvairas.— Aš visada žinojau, kad išlošiu loterijoje! Apkabinkite mane.

Honė pasilenkė ir apkabino.

— Žinote ką, Hone? Aš pats dalingiausias žmogus pasaulyje.

Kai po pietų Honė atėjo jo aplankyti, Makgvairas jau buvo miręs.

Honė jau buvo poilsio kambaryje. Ten užėjo gydytojas Stivensas.

— Ar čia yra Mergelių? — paklausė jis.

Vienas gydytojų nusijuokė.

— Jeigu tu turi galvoje skaistuolius, tai aš abejoju.

— *Mergelė*,— pakartojo Stivensas.— Man reikalinga Mergelė.

— Aš pagal horoskopą Mergelė,— pasakė Honė.— O koks reikalas?

Gydytojas priėjo prie jos.

— Reikalas tas, kad turiu kuoktelėjusią pacientę. Nenori turėti reikalų su niekuo, išskyrus Mergelę.

Honė atsistojo.

— Aš ją apžiūrėsiu.

— Ačiū. Jos pavardė — Franciska Gordon.

Franciskai Gordon ką tik išoperavo klubą. Kai tiktai Honė įėjo į palatą, Franciska pakėlė galvą ir tarė:

— Jūs Mergelė. Gimėte jaunatyje, teisingai?

Honė nusišypsojo.

— Teisingai.

— Šitie Vandeniai ir Liūtai supratimo neturi, ką daro. Su pacientais elgiasi kaip su mėsa.

— Čia labai geri gydytojai,— paprieštaravo Honė.— Jie...

— Cha! Dauguma jų dirba tik dėl pinigų.— Franciska įdėmiau pažiūrėjo į Honę.— Jūs visai kitokia.

Honė pažiūrėjo į medicininę kortelę, jos veide pasirodė nustebimas.

— Kas yra? Kas jus taip nustebino?

Honė sumirksėjo.

— Čia parašyta, kad jūsų profesija... būrėja.

Franciska Gordon linktelėjo.

— Visiškai teisingai. O jūs netikite būrėjomis?

Honė papurtė galvą.

— Bijau, kad ne.

— Labai blogai. Prisėskite minutėlei.

Honė atsisėdo ant kėdės.

— Duokite man ranką.

Honė papurtė galvą.

— Aš iš tikrųjų ne...

— Nebijokite, duokite savo ranką.

Honė nenoromis ištiesė ranką.

Franciska Gordon atidžiai pasižiūrėjo į Honės delną ir užmerkė akis. Paskui atsimerkė ir pasakė:

— Jūsų gyvenimas buvo sunkus, argi ne?

„Visų gyvenimas sunkus,— pagalvojo Honė.— Toliau ji pasakys, kad manęs laukia kelionė jūra".

— Jūs turėjote daug vyriškių, tiesa?

Honė pajuto, kad šaltukas perbėgo nugara.

— Jūsų gyvenime... visai neseniai... įvyko permaina, taip?

Honė norėjo kuo greičiau išeiti iš palatos. Šita moteris vertė ją nervintis. Ji pabandė ištraukti ranką.

— Jūs greitai įsimylėsite.

— Bijau, kad man reikia...

— Jis dailininkas.

— Aš nepažįstu nė vieno dailininko.

— Susipažinsite.— Franciska Gordon paleido Honės ranką.— Eikite, bet sugrįžkite pas mane,— pareikalavo ji.

— Būtinai.

Honė iššoko iš palatos.

Honė atėjo apžiūrėti ponios Ovens, naujosios pacientės — liesos moters, kuriai iš akies galima buvo duoti penkiasdešimt metų. Tačiau kortelėje buvo parašyta, kad jai dvidešimt aštuoneri. Jai buvo sulaužyta nosis, veidas aptinęs, po akimis — mėlynės.

Honė priėjo prie jos lovos.

— Aš gydytoja Taft.

Moteris pakėlė į ją užgesusias, nieko neišreiškiančias akis ir nieko neatsakė.

— Kas jums nutiko?

— Aš nukritau nuo laiptų.

Kai ji kalbėjo, Honė pastebėjo, kad trūksta dviejų priekinių dantų. Ji žvilgtelėjo į medicininę kortelę.

— Čia parašyta, kad jums sulaužyti du šonkauliai ir sužalotas dubuo.

— Taip. Nevykusiai nukritau.

— O iš kur mėlynės?

— Užsigavau krisdama.

— Jūs ištekėjusi?

— Taip.

— Vaikų turite?

— Du.

— Ką veikia jūsų vyras?

— Palikime mano vyrą ramybėje, gerai?

— Bijau, kad negaliu su jumis sutikti,— paprieštaravo Honė.— Juk tai jis jus sumušė, taip?

— Niekas manęs nemušė.

— Aš pranešiu į policiją.

Ponia Ovens staiga supanikavo.

— Ne! Prašau, nepraneškite!

— Kodėl?

— Jis mane užmuš! Jūs nepažįstate jo!

— O anksčiau jis jus mušė?

— Taip, bet jis... netyčia. Paprasčiausiai kai prisigeria, savęs nekontroliuoja.

— Kodėl jūs jo nepaliekate?

Ponia Ovens gūžtelėjo pečiais. Šitas judesys sukėlė jai skausmą.

— Aš su vaikais neturiu kur eiti.

Honė klausėsi pacientės ir ją pagavo įniršis.

— Bet supraskite, taip gyventi negalima! Yra specialios prieglaudos ir agentūros, kur jumis pasirūpins, apgins jus ir jūsų vaikus.

Moteris liūdnai papurtė galvą.

— Aš neturiu pinigų. Aš dirbau sekretore, bet praradau darbą, kai jis pradėjo...— Ji neįstengė pabaigti frazės.

Honė paglostė jos ranką.

— Viskas bus gerai. Aš jumis pasirūpinsiu.

Po penkių minučių Honė jau buvo gydytojo Voliso kabinete. Jis apsidžiaugė, kad ji atėjo, mintyse spėliodamas, ką ji atsinešė šį kartą. Kiekvieną kartą ji atsinešdavo naują priemonę: šilto medaus, karšto vandens, tirpinto šokolado ir — tai jam patiko labiausiai — klevų sirupo. Jos išradingumas buvo beribis.

— Užrakink duris, vaikuti.

— Benai, aš negaliu pasilikti. Man reikia grįžti.

Ji papasakojo jam apie pacientę.

— Tu privalai pranešti policijai,— pareikalavo Volisas.— Taip nurodo įstatymas.

— Tačiau įstatymas jos neapgins. Klausyk, viskas, ko jai reikia, tai palikti vyro namus. Ji dirbo sekretore. Argi tu nesakei, kad tau reikalinga darbuotoja registratūroje?

— Na, taip, bet... palauk minutėlę!

— Ačiū,— padėkojo Honė.— Mes pastatysime ją ant kojų, aš surasiu jai butą, ir ji turės naują darbą!

Volisas atsiduso.

— Aš pažiūrėsiu, ką galėsiu padaryti.

— Neabejoju.

Rytą Honė vėl aplankė ponią Ovens.

— Kaip jūs jaučiatės šiandien? — paklausė ji.

— Ačiū, geriau. Kada aš galėsiu eiti namo? Mano vyras nemėgsta, kai...

— Jūsų vyras daugiau jūsų netrukdys,— ryžtingai pasakė Honė.— Jūs liksite čia, kol mes surasime jums ir vaikams būstą, o kai pasveiksite, dirbsite šitoje ligoninėje.

Ponia Ovens suglumusi įbedė į ją akis.

— Jūs... jūs... rimtai?

— Absoliučiai. Jūs su vaikais turėsite savo butą. Pamirškite tą siaubą, kurį pergyvenote ligi šiol. Jūs turėsite padorų darbą.

Ponia Ovens nutvėrė Honės ranką.

— Nežinau, kaip jums padėkoti.— Ji sukūkčiojo.— Jūs net įsivaizduoti negalite, koks tai buvo košmaras.

— Galiu įsivaizduoti,— atsakė Honė.— Jums bus viskas gerai.

Moteris ėmė dėkingai linksėti, nes buvo pernelyg susijaudinusi, kad galėtų kalbėti.

Kitą dieną, kai Honė užėjo į palatą, ponios Ovens ten jau nebuvo.

— Ji išėjo rytą su savo vyru,— atsakė medicinos sesuo.

Honė išgirdo savo pavardę.

— Gydytoja Taft... 215 palata... Gydytoja Taft... 215 palata.

Koridoriuje ji susidūrė su Kete.

— Kaip einasi? — pasidomėjo toji.

— Tu nepatikėsi! — Ir Honė papasakojo jai apie ponią Ovens.

215 palatoje Honės laukė gydytojas Riteris. Ant lovos gulėjo trisdešimtmetis indusas.

— Tai jūsų pacientas? — paklausė gydytojas Riteris.

— Taip.

— Kortelėje nurodyta, kad jis nekalba angliškai, teisingai?

— Taip.

Gydytojas Riteris kyštelėjo jai panosėn kortelę.

— Ar čia jūs parašėte? Vėmimas, traukuliai, troškulys...

— Visiškai teisingai.

— ...nėra periferinio pulso...

— Taip.

— Ir kokią diagnozę jūs nustatėte?

— Skrandžio influenca.

— Ar ėmėte išmatų analizei?

— Ne. Kodėl?

— Todėl, kad jūsų pacientas serga cholera! — Gydytojas Riteris ėmė rėkti.— Reikia uždaryti šitą sumautą ligoninę!

20 skyrius

— *Cholera*? Tu sakai, kad mūsų ligoninėje yra pacientas, sergantis *cholera*? — suriko Bendžaminas Volisas.

— Bijau, kad taip.

— Tu *absoliučiai* tikras?

— Suprantama,— atsakė gydytojas Riteris.— Jo išmatose knibždėte knibžda choleros vibrionų, žemas kraujospūdis, tachikardija.

Pagal įstatymą apie kiekvieną choleros arba kitus užkrečiamuosius susirgimus reikėjo nedelsiant pranešti Valstijos sveikatos apsaugos komisijai ir Atlantos susirgimų kontrolės centrui.

— Mums reikia apie tai pranešti, Benai.

— Bet jie mus uždarys! — Volisas pašoko ir ėmė vaikščioti po kabinetą.— Mes negalime šito leisti. Mane į karstą nuvarys, jeigu kiekvienam pacientui reikės karantino.— Jis sekundę stabtelėjo.— Ar pacientas žino, kuo jis serga?

— Ne. Jis angliškai nekalba. Jis iš Indijos.

— Kas turėjo su juo kontaktą?

— Dvi medicinos seserys ir gydytoja Taft.

— O gydytoja Taft nustatė jam skrandžio influencą?

— Taigi. Tikiuosi, tu ją už tai atleisi.

— Ne,— paprieštaravo Volisas.— Bet kuris gali suklysti. Nebūsime žiaurūs. Vadinasi kortelėje įrašyta skrandžio influenca?

— Taip.

Volisas apsisprendė.

— Padarysime šitaip. Ir tai padarysi tu. Į veną suleisk Ringerio tirpalo ir dar duok jam tetraciklino. Jeigu mes greitai galėsime atstatyti kraujo ir skysčio kiekį, jis po kelių valandų jausis visai normaliai.

— Ir nepranešime? — paklausė gydytojas Riteris.

Volisas pažiūrėjo jam į akis.

— Pranešinėti apie skrandžio influencą?

— O kaip dėl medicinos seserų ir gydytojos Taft?

— Joms taip pat duok tetraciklino. Kuo vardu pacientas?

— Panditas Javahas.

— Jį izoliuok keturiasdešimt aštuonioms valandoms. Per tą laiką jis arba pagis, arba numirs.

Honė buvo apimta panikos. Ji susirado Peidžę.

— Man reikalinga tavo pagalba.

— Koks reikalas?

Honė viską papasakojo.

— Aš noriu, kad tu su juo pakalbėtum. Jis angliškai nekalba, o tu kalbi indiškai.

— Hindi.

— Koks skirtumas. Tai tu su juo pakalbėsi?

— Žinoma.

Po dešimties minučių Peidžė jau kalbėjosi su Panditu Javahu.

— *Aap ki tabyat kaisi hai?*

— *Karab hai.*

— *Aap juld acha ko hum kardenge.*

— *Bhagawan aap ki soney ga.*

— *Aap ka ilaj hum jald shuroo kardenge.*

— *Shukria.*

— *Dost kiss liay hain?*

Peidžė išsivedė Honę į koridorių.

— Ką jis sakė?

— Jaučiasi labai blogai. Aš pasakiau jam, kad jis pasveiks. Jis paprašė perduoti šituos žodžius Dievui. Aš

pasakiau, kad mes tuojau pat imsime jį gydyti. Jis man padėkojo.

— Ir aš tau dėkoju.

— Tai kam tada draugai?

Cholera yra liga, kuri gali per dvidešimt keturias valandas nuvaryti į kapus, nes organizmas netenka vandens, bet ją galima ir išgydyti per kelias valandas.

Po penkių valandų nuo gydymo pradžios Panditas Javahas bemaž pagijo.

Peidžė nuėjo aplankyti Džimio Fordo. Kai jis pamatė ją, jo veidas nušvito džiaugsmu.

— Sveika.— Jo balsas vis dar buvo silpnas; bet bendra savijauta pagerėjo.

— Kaip tu jautiesi? — paklausė Peidžė.

— Puikiai. Ar jūs girdėjote anekdotą, kaip gydytojas pacientui sako: „Jums geriausia mesti rūkyti, gerti ir miegoti su moterimis". Pacientas atsako: „Aš nevertas geriausio. Man ko nors prastesnio".

Ir Peidžė suprato, kad Džimis Fordas pasveiks.

Kenas Meloris baigė budėti ir rengėsi eiti į pasimatymą su Kete, kai per selektorių išgirdo savo pavardę. Jis neryžtingai sustojo, galvodamas, kaip jam nepastebėtam pasprukti. Iškvietimą pakartojo dar kartą. Kenas nenoromis pakėlė telefono ragelį ir surinko numerį.

— Gydytojas Meloris. Kas ten pas jus?

— Gydytojau, gal galėtumėt užeiti į antrąją neatidedamos pagalbos palatą? Mes čia turime pacientą...

— Atleiskite, bet aš ką tik baigiau budėti. Suraskite ką nors kitą.

— Nieko nėra, kas galėtų su tuo susidoroti. Pacientui kraujuoja žaizda, kritinė būklė. Bijau, kad jis numirs, jeigu...

„Prakeikimas!"

— Gerai. Tuojau ateisiu.— „Reikia paskambinti Ketei ir pasakyti, kad aš užtruksiu".

Pacientas buvo šešiasdešimties metų vyriškis. Jis buvo pusiau nualpęs, išblyškęs kaip kreida, sunkiai kvėpa-

vo ir aiškiai kentė baisius skausmus. Vos žvilgtelėjęs į jį, Meloris įsakė:

— Į operacinę! *Stat*!

Po penkiolikos minučių ligonis jau gulėjo ant operacinio stalo. Anesteziologas stebėjo arterinį spaudimą.

— Spaudimas greitai krinta.

— Perpilkite kraują.

Kenas Meloris pradėjo operuoti, dirbo jis greitai. Perpjovė odą, riebalinį sluoksnį, jungiamojo audinio apvalkalą, raumenis ir galiausiai lygią, permatomą pilvaplėvę. Kraujas ėmė bėgti į skrandį.

— Kauterį! — sukomandavo Meloris.— Atneškite iš banko keturias pintas kraujo.— Jis ėmėsi prideginti kraujuojančias kraujagysles.

Operacija truko keturias valandas, ir, kai ji pasibaigė, Meloris jautėsi visiškai pavargęs. Jis pažiūrėjo į pacientą ir tarė:

— Gyvens.

Viena medicinos seserų apdovanojo Melorį meilia šypsena.

Kenas žvilgtelėjo į ją: jaunutė, dailutė, aiškiai laukia kvietimo. „Aš pakviesiu tave vėliau, vaikuti",— pagalvojo jis ir atsisuko į jaunesnįjį ordinatorių.

— Užsiūkite pacientą ir nugabenkite į pooperacinę palatą. Aš jį apžiūrėsiu rytoj šeštą valandą ryto.

Meloris norėjo paskambinti Ketei, bet buvo jau vidurnaktis. Jis pasiuntė jai du tuzinus rožių.

Atėjęs į darbą šeštą valandą ryto, Meloris nuėjo į pooperacinę palatą apžiūrėti paciento.

— Jis nubudo,— pranešė medicinos sesuo.

Kenas priėjo prie ligonio lovos.

— Aš gydytojas Meloris. Kaip jūs jaučiatės?

— Kai aš galvojau apie tai, kas galėjo man atsitikti, aš jaučiuosi puikiai,— silpnu balsu atsakė pacientas.— Sako, kad jūs išgelbėjote man gyvybę. Koks tai buvo siaubas. Aš važiavau mašina vakarieniauti ir staiga pajutau skausmą. Turbūt net sąmonės netekau. Laimei, mes buvome tik už kvartalo nuo ligoninės, ir mane atgabeno pas jus.

— Jums pasisekė, kad jūs buvote netoli ligoninės. Jūs netekote daug kraujo.

— Man sakė, kad dar dešimt minučių, ir būčiau numiręs. Noriu jums, gydytojau, padėkoti.

Meloris gūžtelėjo pečiais.

— Aš tiesiog padariau savo darbą.

Pacientas įdėmiai pasižiūrėjo į jį.

— Aš Aleksas Harisonas.

Šita pavardė jam nieko nesakė.

— Malonu su jumis susipažinti, pone Harisonai.— Jis patikrino paciento pulsą.— O dabar skauda?

— Truputėlį, bet manau, jie man privarė nuskausminamųjų.

— Narkotikų veikimas praeis,— patikino Meloris,— ir skausmas taip pat. Jūs greitai pasveiksite.

— Ar ilgai aš gulėsiu ligoninėje?

— Mes jus išrašysime po kelių dienų.

Į palatą įėjo medicinos sesuo iš registratūros, rankoje laikydama medicinines formas.

— Pone Harisonai, mums reikia sutvarkyti kai kuriuos popierius. Ar jūs turite medicinos draudimą?

— Jūs norite sužinoti, ar aš galiu užmokėti už gydymą?

— Ne, sere, aš nenorėjau šitaip klausti.

— Jūs galite išsiųsti čekį į „San Francisko Fideliti benk". Aš esu šito banko savininkas.

Po pietų, kai Meloris užėjo aplankyti Alekso Harisono, jis aptiko palatoje simpatingą moterį. Maždaug trisdešimties metų grakšti blondinė, vilkinti „Adolfo" suknelę, kuri, Melorio nuomone, kainavo daugiau negu jo mėnesinis atlyginimas.

— O štai ir mūsų herojus! — sušuko Aleksas Harisonas.— Gydytojas Meloris, argi ne?

— Taip. Kenas Meloris.

— Gydytojau Melori, tai mano dukra Lorena.

Ji ištiesė laibą, išpuoselėtą ranką.

— Tėvas kaip tik man pasakė, kad jūs išgelbėjote jam gyvybę.

Meloris nusišypsojo.

— Gydytojai tam ir egzistuoja.

Lorena pritariamai pažiūrėjo į jį.

— Ne visi gydytojai.

Meloriui buvo visiškai aišku, kad šitiems žmonėms ne vieta apygardos ligoninėje. Jis kreipėsi į Aleksą Harisoną:

— Jums viskas gerai, bet galbūt jūs geriau jausitės, jeigu išsikviesite savo gydytoją.

Aleksas Harisonas papurtė galvą.

— Nėra būtina. Juk ne jis išgelbėjo man gyvybę. Ją išgelbėjote jūs. Ar jums patinka dirbti šitoje ligoninėje?

Klausimas buvo netikėtas.

— Čia įdomu. Taip. O kas?

Harisonas atsisėdo lovoje.

— Suprantate, aš tiesiog mąstau. Toks simpatingas ir gabus vaikinas kaip jūs, galėtų turėti puikią ateitį. O čia vargu ar yra kokios nors perspektyvos.

— Na, aš...

— Galbūt pats likimas mane atvedė į jūsų ligoninę,— pasakė Harisonas.

Į jų pokalbį įsiterpė Lorena.

— Aš manau, tėvas mėgina pasakyti, kad ras būdą išreikšti jums savo dėkingumą.

— Lorena teisi. Kai aš iš čia išeisiu, mes turėsime rimtai pasikalbėti. Džiaugsiuosi, jeigu jūs atvažiuosite pas mane pavakarieniauti.

Meloris pažiūrėjo į Loreną ir lėtai atsakė:

— Aš taip pat džiaugsiuosi.

Ir šitas įvykis pakeitė visą jo gyvenimą.

Melorio reikalai su Kete klostėsi stebėtinai nesėkmingai.

— Kete, galbūt pirmadienį vakare?

— Puiku.

— Labai gerai. Aš užvažiuosiu tavęs paimti...

— Palauk! Aš ką tik prisiminiau. Pirmadienį vakare iš Niujorko atskrenda mano pusseserė.

— Gerai, tada antradienį?

— Antradienį aš budžiu.

— O kaip dėl trečiadienio?

— Aš jau pažadėjau Peidžei ir Honei, kad trečiadienio vakarą mes praleisime drauge.

Melorį apėmė neviltis. Jį spaudė laikas.

— O ketvirtadienį?

— Puiku, ketvirtadienį.

— Užvažiuoti pas tave?

— Ne. Kodėl mums nesusitikus „Čez Panise"?

— Labai gerai. Aštuntą?

— Susitarėme.

Meloris pralaukė restorane ligi devynių, paskui paskambino Ketei. Niekas nekėlė ragelio. Jis palaukė dar pusę valandos. „Galbūt ji ką nors supainiojo? Ji nepraleistų šito pasimatymo".

Kitą rytą jis pamatė Ketę ligoninėje. Ji puolė jo pasitikti.

— O, Kenai, atleisk man! Išėjo labai kvailai. Aš nusprendžiau truputį nusnūsti prieš pasimatymą, bet užmigau ir nubudau tik vidurnaktį. Vargšelis. Tu ilgai manęs laukei?

— Ne, ne. Viskas gerai.— „Kvaila moteris".— Kenas priėjo arčiau.— Aš noriu užbaigti tai, ką mes, vaikuti, pradėjome. Aš tiesiog einu iš proto, kai galvoju apie tave.

— Aš taip pat,— pasakė Ketė.— Negaliu sulaukti.

— Galbūt mes galėsime savaitgalį...

— Ak, brangusis, aš būsiu labai užsiėmusi.

Štai taip viskas ir tęsėsi.

O laikas bėgo.

Ketė kalbėjosi su Peidže, kai suzirzė jos ieškas.

— Atleisk.— Ji pakėlė telefono ragelį.— Gydytoja Hanter.— Kelias sekundes Ketė klausėsi pranešimo.— Ačiū. Tuojau būsiu.— Ji padėjo ragelį.— Man reikia į neatidedamos pagalbos palatą.

Peidžė atsiduso.

— O argi gali pakviesti į kitą vietą?

Ketė nuėjo koridoriumi ir liftu nusileido į neatidedamos pagalbos skyrių. Visos dvidešimt kušečių buvo užimtos pacientų. Ketė pagalvojo, jog tai — nelaimėlių palata, kur dieną ir naktį pilna automobilių avarijų, muštynių

ir susišaudymų aukų. Sužalotų gyvenimų kaleidoskopas. Ketei šita palata buvo nedideliu pragaro kampeliu.

Prie jos pribėgo sanitaras.

— Gydytoja Hanter...

— Kas atsitiko? — Jie nuėjo prie kušetės, stovėjusios tolimiausiame palatos gale.

— Jis be sąmonės. Panašu, kad jis stipriai sumuštas. Sužaloti veidas ir galva, sulaužyta nosis, išnirusi mentė, dešinioji ranka lūžusi ne mažiau kaip dviejose vietose, ir...

— Kodėl jūs iškvietėte mane?

— Medicinos seserys mano, kad gali būti pažeistos jo smegenys.

Jie priėjo prie kušetės, ant kurios gulėjo auka — vyriškis. Jo veidas buvo sutinęs ir kruvinas. Kojos buvo apautos krokodilo odos batais... Ketės širdis ėmė neramiai plakti, ji pasilenkė ir įdėmiai įsižiūrėjo į pacientą. Tai buvo Lu Dinetas.

Ketė mikliai pirštais apčiupinėjo kaukolę, apžiūrėjo akis. Aiškus smegenų sutrenkimas.

Ji pribėgo prie telefono ir surinko numerį.

— Kalba gydytoja Hanter. Pacientui reikalingas skanavimas kompiuteriu. Jo pavardė Dinetas. Lu Dinetas. Atsiųskite į apačią vežimėlį. *Stat.*

Ketė padėjo ragelį ir kreipėsi į sanitarą:

— Pasilikite su juo. Kai atsiųs vežimėlį, nugabenkite jį į trečiąjį aukštą. Aš ten lauksiu.

Po pusvalandžio Ketė trečiajame aukšte studijavo kompiuterinio skanavimo rezultatus.

— Jam vidinis kraujoplūdis, stipri karštinė ir šokas. Norėtųsi, kad per parą jo būklė stabilizuotųsi. Tada aš nuspręsiu, kada operuosiu.

Ji pagalvojo, ar atsilieps tai, kas atsitiko Dinetui, Maikui.

Ir jeigu atsilieps, tai kokiu būdu.

Peidžė užėjo aplankyti Džimio. Jis jautėsi daug geriau.

— Ar jūs girdėjote apie ekshibicionistą drabužių parduotuvėje? Jis prieina prie mažutės senučiukės ir pra-

skleidžia apsiausto skvernus. Ji kelias sekundes pažiūri, paskui klausia: „Ir tai jūs vadinate pamušalu?"

* * *

Ketė vakarieniavo su Meloriu mažyčiame jaukiame restoranėlyje palei įlanką. Sėdėdama priešais Keną ir žiūrėdama į jį, ji jautėsi nesmagiai. „Nereikėjo man viso to pradėti,— pagalvojo ji.— Aš žinau, kas jis toks, ir vis dėlto man labai gerai su juo. Prakeikimas! Bet aš negaliu atsisakyti mūsų plano".

Jie išgėrė kavą.

Ketė palinko į priekį.

— Važiuojame pas tave, Kenai?

— Žinoma! — „Pagaliau",— pagalvojo Meloris.

Staiga Ketė sukrutėjo ant kėdės ir susiraukė.

— Oi, oi!

— Kas yra? — paklausė Meloris.

— Kol kas nežinau. Palauksi manęs minutėlę?

— Suprantama.— Jis palydėjo žvilgsniu į tualetą einančią Ketę.

Grįžusi ji pranešė:

— Man ką tik prasidėjo, brangusis. Man labai gaila, bet tau geriau parvežti mane namo.

Meloris įsmeigė į ją akis, stengdamasis nuslėpti savo apmaudą. Ir čia prakeiktas likimas buvo prieš jį!

— Gerai,— atžariai metė Kenas.

Jam reikės prarasti ne mažiau kaip penkias dienas.

Nepraėjo nė penkios minutės, kai Ketė grįžo namo, o prie durų suskambėjo skambutis. Ketė šyptelėjo sau. Turbūt Meloris rado kokį nors pretekstą sugrįžti. Ji nekentė savęs todėl, kad jai buvo malonu. Ji priėjo prie durų ir plačiai atidarė.

— Kenai...

Už durų stovėjo Begemotas ir Šešėlis. Staiga Ketę pagavo baimė. Jie atstūmė ją ir suėjo vidun.

— Ar jūs operuosite poną Dinetą? — paklausė Begemotas.

Ketei išdžiūvo burna.

— Taip.

— Mes nenorime, kad jam kas nors atsitiktų.

— Aš taip pat šito nenoriu,— atsakė Ketė.— O dabar prašau man atleisti, aš pavargau ir...

— O numirti jis gali? — pasidomėjo Šešėlis.

Ketė sutriko.

— Neurochirurgijoje visada yra rizikos...

— Jums geriau, kad to nebūtų.

— Patikėkite, aš...

— Žiūrėkite, kad to nebūtų.— Šešėlis pažiūrėjo į Begemotą.— Einam.

Ketė stovėjo ir žiūrėjo jiems iš paskos.

Prie durų Šešėlis atsisuko.

— Perduokite nuo mūsų linkėjimų Maikui.

Ketė nustėro.

— Tai... grasinimas?

— Mes negrasinam žmonėms. Mes tiesiog sakome jums. Jeigu ponas Dinetas numirs, tai jums ir visai jūsų sumautai šeimai — galas.

21 skyrius

Gydytojų rūbinėje Keno Melorio laukė keletas gydytojų.

Kai tik jis įėjo, Grandis sušuko:

— Sveikinu didvyrį-nugalėtoją! Mums norisi išgirsti kai kurias intymias detales.— Jis nusišypsojo.— Bet visas reikalas tas, drauguži, kad mes norėtume jas išgirsti iš jos lūpų.

— Reikalas šiek tiek užsitęsė dėl techninių priežasčių.— Meloris nusišypsojo.— Bet galite ruošti savo pinigus.

Ketė ir Peidžė vilkosi chirurgų kostiumus.

— Ar tau kada nors teko operuoti gydytoją? — paklausė Ketė.

— Ne.

— Laiminga. Jie patys blogiausi pacientai pasaulyje. Pernelyg daug žino.

— O ką tu ketini operuoti?

— Gydytoją Merviną Neliesk Manęs Frankliną.

— Linkiu sėkmės.

— Ji man tikrai pravers.

Gydytojui Mervinui Franklinui buvo šiek tiek per šešiasdešimt — liesas, plikas ir greitai užsidegantis vyriškis.

Kai Ketė įėjo į jo palatą, jis ją tiesiog užsipuolė.

— Jums seniai laikas čia būti. Ar jau padarėte tą velnišką elektrolito analizę?

— Taip,— atsakė Ketė.— Viskas normalu.

— Kas taip sako? Aš nepasitikiu ta velnio laboratorija. Jie dažniausiai patys nežino, ką daro. Ir pasirūpinkite, kad nieko nesumaišytų perpildami kraują.

— Pasirūpinsiu,— ramiu balsu atsakė Ketė.

— Kas darys operaciją?

— Gydytojas Jurgensonas ir aš. Gydytojau Franklinai, patikinu jus, kad nėra dėl ko jaudintis.

— Kieno smegenis operuos, jūsų ar mano? Bet kokia operacija — rizika. O žinote kodėl? Todėl, kad pusė šitų velnio chirurgų pasirinko sau ne tą profesiją. Jiems reikia dirbti mėsininkais.

— Gydytojas Jurgensonas labai geras chirurgas.

— Žinau, kad geras, kitaip aš neleisčiau jam savęs net paliesti. O kas anesteziologas?

— Manau, gydytojas Mileris.

— Šitas šarlatanas? Nenoriu! Atsiųskite kitą.

— Gydytojau Franklinai...

— Suraskite kitą. Sužinokite, ar laisvas Halibartonas.

— Gerai.

— Ir atneškite man operacinės seserų pavardes. Aš noriu patikrinti, kas tokios.

Ketė pažiūrėjo jam į akis.

— Galbūt jūs linkęs pats save operuoti?

— Ką? — Jis įsmeigė į ją akis, o paskui kvailai nusišypsojo.— Ko gero, ne.

— Tada kodėl jūs neleidžiate mums dirbti savo darbo?

— Gerai. O žinote ką? Jūs man patinkate.

— Jūs man taip pat. Ar seselė davė jums raminamųjų?

— Taip.

— Labai gerai. Mes būsime po kelių minučių. Ar galiu dar ką nors dėl jūsų padaryti?

— Taip. Parodykite toms kvailoms seserims, kur yra mano venos.

* * *

Ketvirtojoje operacinėje operacija vyko sėkmingai. Bet kol gydytoją Merviną Franklіną vežė iš palatos į operacinę, jis nesiliovė nurodinėjęs.

— Įsidėmėkite, anestezija minimali. Smegenys nejaučia, taigi, kai prisikasite ligi jų, stiprios narkozės nereikės.

— Aš tai žinau,— ramiai atsakė Ketė.

— Ir žiūrėkite, kad temperatūra būtų mažiau nei keturiasdešimt laipsnių, keturiasdešimt — maksimumas.

— Gerai.

— Operacijos metu tegul groja greita muzika. Ir visi vaikščiokite ant pirštų galų.

— Gerai.

— Pasirūpinkite, kad duotų geriausią operacinės seserį.

— Gerai.

Ir taip toliau.

Kai gydytojo Franklino kaukolėje buvo pragręžta skylė, Ketė tarė:

— Aš matau trombą. Iš išvaizdos nieko baisaus.— Ji operavo toliau.

Po trijų valandų, kai jau pradėjo tvarkyti kaukolėje pragręžtą skylę, į operacinę įėjo vyriausiasis chirurgas Džordžas Inglandas ir priėjo prie Ketės.

— Kete, jūs čia bemaž baigėte?

— Liko sutvarstyti.

— Tegul baigia gydytojas Jurgensonas. Jūs mums skubiai reikalinga.

Ketė linktelėjo.

— Einu.— Ji atsisuko į Jurgensoną.— Pabaigsite patys?

— Žinoma.

Ketė išėjo iš operacinės drauge su Džordžu Inglandu.

— Kas atsitiko?

— Pagal grafiką šita operacija turėjo būti vėliau, bet jūsų pacientas ėmė kraujuoti. Jį jau nuvežė į trečiąją operacinę. Panašu, kad jis neišsikrapštys. Būtina skubiai operuoti.

— Kas jis?

— Ponas Dinetas.

Ketė persigandusi įbedė į jį akis.

— *Dinetas?*

„Jeigu ponas Dinetas mirs, tai jums ir jūsų sumautai šeimai — galas".

Ketė nuskubėjo koridoriumi, kuris vedė į trečiąją operacinę. Jai priešais ėjo Šešėlis ir Begemotas.

— Kas čia vyksta? — pareikalavo atsakyti Begemotas.

Ketei burna taip perdžiūvo, kad jai buvo sunku net žodį ištarti.

— Ponas Dinetas ėmė kraujuoti. Reikia skubiai operuoti.

Šešėlis sugriebė ją už rankos.

— Vadinasi, operuojate! Bet atsiminkite, ką aš jums sakiau. Jis turi gyventi.

Ketė ištraukė ranką ir nubėgo į operacinę.

Kadangi operacija buvo neplanuota, drauge su Kete turėjo operuoti gydytojas Vansas. Jis buvo geras chirurgas. Ketė pradėjo mazgoti rankas: po pusę minutės kiekvieną ranką, paskui po pusę minutės kiekvieną delną. Po to ėmė mazgoti panages.

Gydytojas Vansas atsistojo šalia ir taip pat ėmė mazgoti rankas.

— Kaip jūs jaučiatės?

— Puikiai,— sumelavo Ketė.

Lu Dinetą, kuris buvo pusiau be sąmonės, atgabeno į operacinę ir atsargiai perkėlė ant operacinio stalo. Jo nuskusta galva buvo nuplauta ir ištepta antiseptiniu tirpalu, kuris operacinės lempų šviesoje blizgėjo oranžine spalva. Dineto veidas buvo baltesnis už kreidą.

Operacinė brigada buvo vietoje: gydytojas Vansas,

ordinatorius, anesteziologas, dvi operacinės seserys ir dar viena medicinos sesuo. Ketė patikrino ir įsitikino, kad viskas, kas būtina, yra po ranka. Ji metė žvilgsnį į monitorius ant sienos: deguonis, anglies dvideginis, temperatūra, raumenų jaudikliai, prieširdžio stetoskopas, EKG, automatinis kraujospūdžio matavimas, pavojaus davikliai. Viskas gerai.

Anesteziologas uždėjo ant dešinės Dineto rankos kraujospūdžio matavimo manžetę, o ant veido — guminę kaukę.

— Viskas gerai. Kvėpuokite. Triskart giliai įkvėpkite.

Dinetas užmigo prieš trečiąjį įkvėpimą.

Operacija prasidėjo.

— Pakenkimo zona smegenų centre,— aiškiai kalbėjo Ketė,— trombas perplėšė aortos vožtuvą. Jis blokuoja nedidelę kraujagyslę dešiniajame smegenų pusrutulyje.

Medicininiu elektros grąžtuvu buvo pragręžta nedidelė, dešimties centų dydžio anga, kad matytųsi smegenų apvalkalas. Paskui Ketė perpjovė jį ir apnuogino apačioje esantį smegenų žievės segmentą.

— Pincetą!

Operacinės sesuo padavė pincetą.

Pjūvio kraštus laikė nedidelis retraktorius.

— Velniškai daug kraujo,— pasakė Vansas.

Ketė paėmė kauterį ir pridegino kraujuojančias vietas.

— Tai reikia stebėti.

Gydytojas Vansas ėmė sausinti kraują minkštais medvilniniais tamponais, padėdamas juos ant smegenų apvalkalo. Smegenų apvalkalo paviršiuje kraujuojančios venos pasidengė krešuliais.

— Atrodo, viskas gerai,— pasakė gydytojas Vansas.— Jis išsikrapštys.

Ketė su palengvėjimu atsiduso.

Ir šituo momentu Lu Dineto kūnas įsitempė ir ėmė trūkčioti.

— Spaudimas krinta! — riktelėjo anesteziologas.

— Perpilkite kraują! — įsakė Ketė.

Visi žiūrėjo į monitorių, kreivė greitai išsitiesino. Du

greiti širdies tvinksniai, paskui netvarkingi, dažni susitraukimai.

— Elektrošoką! — suriko Ketė. Ji greitai pritvirtino elektrodus prie kūno ir įjungė aparatą.

Dineto krūtinės ląsta kilstelėjo ir nusileido.

— Adrenalino injekciją! Greitai!

— Neplaka širdis! — riktelėjo po sekundės anesteziologas.

Ketė padidino įtampą ir dar kartą pabandė elektrošoką.

Ir vėl Dineto kūnas trūktelėjo.

— Neplaka širdis! — vėl suriko anesteziologas.— Asistalija. Visai nėra rimto.

Ketė pagauta nevilties dar kartą pabandė elektrošoką. Šį kartą Dineto kūnas šoktelėjo aukščiau ir vėl nukrito. Nieko.

— Jis miręs,— pasakė gydytojas Vansas.

22 skyrius

Kodas „Raudonas" — tai pavojaus signalas, kai visas laisvas medicinos personalas tuojau pat puola gelbėti paciento gyvybės. Kai operuojant Lu Dineto širdis sustojo, į pagalbą atskubėjo reanimuotojų brigada.

— Kodas „Raudonas", trečioji operacinė... Kodas „Raudonas"...

„Žodis „raudonas" rimuojasi su žodžiu „miręs" *,— šmėstelėjo jai galvoje.

Ketę buvo apėmusi panika. Ji vėl panaudojo elektrošoką. Dabar ji jau bandė išgelbėti ne tik Dineto gyvybę, bet ir Maiko, ir savo gyvybes. Dineto kūnas šoktelėjo ant operacinio stalo ir vėl apmirė be jokių gyvybės ženklų.

— Pabandykite dar kartą! — spyrėsi gydytojas Vansas.

„Mes negrasiname žmonėms, gydytoja. Mes tiesiog sakome jums. Jeigu ponas Dinetas mirs, tai jums ir jūsų sumautai šeimynai — galas".

---

* Angliškai *red* ir *dead*.

Ketė pasuko jungiklį ir vėl pridėjo elektrodus prie Dineto krūtinės. Ir vėl kūnas pašoko kelis colius nuo operacinio stalo ir nukrito atgal.

— Dar kartą!

„Šito negalima leisti, kitaip aš mirsiu drauge su juo".

Staiga į operacinę sugužėjo gydytojai ir medicinos seserys.

— Ko jūs laukiate? — paklausė kažin kas.

Ketė giliai įkvėpė ir vėl įjungė elektrošoką. Pirmosiomis sekundėmis nieko neįvyko, bet paskui monitoriuje pasirodė silpnas signalas. Jis virptelėjo ir dingo, vėl pasirodė, vėl virptelėjo, bet kas sekundę stiprėjo, kol ritmas tapo stabilus.

Ketė stebeilijo į monitorių, netikėdama savo akimis.

Operacinėje kilo džiaugsmo šurmulys.

— Jis išsikrapštys! — šūktelėjo kažin kas.

— Viešpatie, mirtis buvo taip arti.

„Jie net neįsivaizduoja, kaip arti",— pagalvojo Ketė.

Po dviejų valandų Lu Dinetą nukėlė nuo operacinio stalo ir nugabeno į reanimaciją. Ketė ėjo šalia vežimėlio. Koridoriuje laukė Šešėlis ir Begemotas.

— Operacija baigėsi sėkmingai,— pasakė jiems Ketė.— Jis pasveiks.

Kenui Meloriui grėsė bėda. Atėjo paskutinioji lažybų diena. Bėda prisėlino nepastebimai. Nuo pat pirmojo pasimatymo su Kete jis buvo tikras, kad be jokių pastangų nusitemps ją į lovą.„*Jokių problemų! Juk ji pati to nori!*" Ir štai dabar terminas ėjo į pabaigą, o jis atsidūrė ant bedugnės krašto.

Kenas prisiminė visas nesėkmes, sutrukdžiusias įgyvendinti jo planą: Peidžė ir Honė grįžo namo tuo momentu, kai jie su Kete jau ėjo į miegamąjį; darbas trukdė pasimatymams; Ketę skubiai iškvietė į ligoninę, o jis liko nuogas stovėti miegamajame; atvyko pusseserė; paskui ji pramiegojo pasimatymą; o galiausiai ji susirgo mėnesinėmis. Staiga jam toptelėjo: „Palauk! Visa tai negalėjo būti atsitiktiniai sutapimai!" Vadinasi, Ketė tai darė tyčia. Turbūt kažin kaip ją pasiekė gandai apie lažybas ir ji nusprendė

jį apkvailinti, iškrėsti jam pokštą, kuris kainuos dešimt tūkstančių dolerių. O tokių pinigų jis neturi. Maita! Ji paspendė jam spąstus. „Kurių velnių aš leidausi įtraukiamas į tas lažybas?" Jis suprato, kad pinigų jis neturės iš kur gauti.

Kai Meloris įėjo į rūbinę, ten jo jau laukė.

— Šiandien atsiskaitymo diena! — priminė Grandis.

Meloris vargais negalais nusišypsojo.

— Bet aš dar turiu laiko ligi vidurnakčio, argi ne? Patikėkite manimi, vaikinai, ji visiškai pasirengusi.

— Mes patikėsime tavimi, kai išgirsime viską iš pačios ledi lūpų. O kol kas paruošk ligi ryto grynaisiais.

Meloris nusijuokė.

— Geriau jūs suskaičiuokite savus pinigėlius!

Jis *privalo* rasti išeitį. Ir staiga ją rado.

Kenas Meloris susirado Ketę poilsio kambaryje. Jis atsisėdo priešais ją.

— Aš girdėjau, tu išgelbėjai pacientui gyvybę.

— Ir savo pačios.

— Ką?

— Nieko.

— O ar tu norėtum išgelbėti manąją?

Ketė nustebusi sužiuro į jį.

— Pavakarieniaukime drauge.

— Aš labai pavargau, Kenai.— Pavargo ji ir nuo to žaidimo, kurį pradėjo su juo žaisti. „Man gana,— pagalvojo ji.— Laikas sustoti. Viskas baigta. Aš ir pati pakliuvau į spąstus". Jai taip norėjosi, kad Kenas būtų kitokiu žmogumi. Jeigu jis būtų sąžiningas su ja. „Juk aš iš tikrųjų juo susižavėjau".

Bet Kenas niekaip negalėjo palikti Ketės ramybėje.

— Mes pavakarieniausime anksčiau,— nepasidavė jis,— juk tu vis vien kur nors vakarieniausi.

Ketė nenoromis linktelėjo. Ji suprato, jog tai bus jų paskutinis susitikimas. Ji pasakys jam, kad žino apie lažybas. Ir padarys galą šitam žaidimui.

— Gerai.

Honė baigė darbą ketvirtą valandą dienos. Ji žvilgtelėjo į laikrodį ir nusprendė, kad turi ganėtinai laiko šį tą nusipirkti. Parduotuvėje „Kandeljer" ji nusipirko žvakių, „San Francisko ti end kofe kompani" padorios kavos pusryčiams, o parduotuvėje „Kris Keli" lovos skalbinių.

Prisidėjusi pakų, Honė leidosi namo. „Pagaminsiu ką nors skanaus",— nusprendė ji. Honė žinojo, kad Ketė eina į pasimatymą su Meloriu, o Peidžė budi.

Įėjusi į butą, ji užtrenkė paskui save duris ir įjungė šviesą. Tuo momentu iš vonios išėjo didžiulis tamsiaodis vyriškis. Jis buvo sužeistas. Jo kraujo lašai krito ant balto kilimo. Negras nukreipė į Honę revolverį.

— Tiktai cyptelėk, ir aš sumalsiu tavo makaulę!

Honė suriko.

23 skyrius

Meloris sėdėjo priešais Ketę už stalelio restorane „Šroider", įsikūrusio Frontstrite.

„Jau bemaž devynios,— pagalvojo jis.— Veikiai man galas". Kas bus, kai jis negalės sumokėti tų dešimties tūkstančių dolerių? Gandai po ligoninę pasklinda greitai. Jam prilips skolų nesumokančio žmogaus reputacija, plepio reputacija.

Ketė pasakojo apie vieną savo pacientą, o Meloris žiūrėjo jai akis, negirdėdamas nė vieno žodžio iš to, ką ji pasakoja. Jo mintys buvo užimtos svarbesniu dalyku.

Jie jau beveik baigė vakarieniauti, ir padavėjas atnešė kavą. Ketė pažiūrėjo į laikrodį.

— Kenai, man rytoj reikia anksti į darbą. Aš budėsiu. Manau, kad mums laikas eiti.

Meloris sėdėjo nuleidęs galvą, įsmeigęs akis į stalą.

— Kete. . .— jis pakėlė akis,— aš privalau tau kai ką papasakoti.

— Ką?

— Aš privalau prisipažinti.— Kenas giliai atsiduso.— Man nelengva tai padaryti.

Ketė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Koks reikalas?

— Man labai nesmagu tau tai pasakoti...— Jis stengėsi parinkti reikalingus žodžius.— Aš... aš sukirtau su kai kuriais gydytojais kvailų lažybų... kad galėsiu įsivilioti tave į lovą.

Ketė įsmeigė į jį akis.

— Tu?..

— Prašau tave kol kas nieko nekalbėti. Aš taip gėdinuosi savo poelgio. Viskas prasidėjo kaip juokai, bet šitie juokai man baigėsi liūdnai. Įvyko tai, ko aš visiškai nesitikėjau. Aš tave įsimylėjau.

— Kenai...

— Aš nieko anksčiau nemylėjau, Kete. Taip, aš turėjau daug moterų, bet aš nepatyriau nieko panašaus. Aš negaliu savęs priversti negalvoti apie tave.— Kenas trūkčiojamai atsiduso.— Aš noriu tave vesti.

Ketei viskas susimaišė galvoje. Viskas apsivertė aukštyn kojomis.

— Aš... aš nežinau, ką...

— Tu vienintelė moteris, kurią aš panorau vesti. Prašau tave, pasakyk man „taip". Kete, ar tu už manęs tekėsi?

Vadinasi, visi jo komplimentai buvo tikri! Jos širdis ėmė šokinėti iš džiaugsmo. Ji jautėsi taip, kai staiga puiki svajonė tampa tikrove. Juk ji tik norėjo, kad jis būtų atviras, ir dabar jis kalbėjo su ja iš širdies. Visą laiką Kenas jautėsi kaltas dėl tų lažybų. Jis nepanašus į kitus vyrus. Jis nuoširdus.

Kai Ketė pažvelgė į Keną, jos akys švytėjo.

— Taip, Kenai. O, taip!

Melorio šypsena nušvietė restorano salę.

— Kete...— Jis pasilenkė ir pabučiavo ją.— Man taip gėda dėl tų kvailų lažybų.— Jis palingavo galva, tarsi juokdamasis iš savęs.— Dešimt tūkstančių dolerių. Mes galėtume išleisti šituos pinigus mūsų medaus mėnesiui. Bet, velniai jų nematė, svarbiausia, kad aš turiu tave.

Ketė susimąstė. *„Dešimt tūkstančių dolerių".*

— Aš buvau tikras idiotas.

— O kada baigiasi lažybų terminas?

— Šiandien vidurnaktį, bet tai jau neturi reikšmės. Dabar svarbiausia tai, kad mes susituoksime. Mes...

— Kenai?

— Taip, brangioji.

— Važiuojame pas tave į namus.— Ketės akys šelmiškai sublizgo.— Tu dar turi laiko laimėti lažybas.

Lovoje Ketė buvo nuostabi.

„Dieve mano! Dėl to vertėjo laukti",— pagalvojo Meloris. Neiššvaistytų jausmų lavina, glūdėjusi visus tuos metus Ketės širdyje, vienu kartu išsiveržė išorėn. Ji pasirodė pati aistringiausia iš visų moterų, kurias kada nors pažino Kenas Meloris. Po dviejų valandų jis neteko jėgų.

— Tu žavinga! — sukuždėjo jis, apkabindamas Ketę.

Ketė pasirėmė alkūnėmis ir pažiūrėjo tiesiai jam į akis.

— Ir tu taip pat, brangusis. Aš tokia laiminga.

Meloris nusišypsojo.

— Ir aš.— „Dešimt tūkstančių dolerių! Plius šitoks malonumas".

— Pažadėk man, Kenai, kad taip bus visada.

— Pažadu,— jausmingu balsu patikino ją Meloris.

Ketė pažiūrėjo į laikrodį.

— Man reikia rengtis.

— Ar tu negali likti per naktį?

— Ne. Rytą aš turiu važiuoti į ligoninę kartu su Peidže.— Ji švelniai jį pabučiavo.— Nesijaudink. Mes turime prieš akis visą gyvenimą.

Meloris stebėjo, kaip ji rengiasi.

— Negaliu sulaukti ryto, kad gaučiau laimėtus pinigus. Mes turėsime puikų medaus mėnesį.— Jis susiraukė.— O kas, jeigu jie nepatikės manimi? Mano žodžio jiems neužteks.

Ketė pagalvojo, paskui tarė:

— Nesijaudink. Aš pati jiems pasakysiu.

Meloris nusišypsojo.

— Eikš pas mane.

24 skyrius

Juodaodis vyriškis su pistoletu, nukreiptu į Honę, sušuko:

— Aš juk liepiau tau užsičiaupti!

— Aš... atleiskite,— ištarė virpanti Honė.— Ko... ko jums reikia?

Jis užspaudė ranka šoną, mėgindamas sustabdyti kraują.

— Man reikalinga mano sesuo.

Honė nustebusi pažiūrėjo į jį. Jis aiškiai buvo nenormalus.

— Jūsų sesuo?

— Ketė.— Vyriškio balsas silpnėjo.

— O Dieve! Jūs Maikas!

— Taip.

Pistoletas iškrito iš jo rankos, ir Maikas nugriuvo ant grindų. Honė prišoko prie jo. Kraujas tekėjo iš skylės šone, panašios į šautinę žaizdą.

— Gulėkite ramiai.— Ji nubėgo į vonią, pačiupo vandenilio peroksidą ir didelį pirties rankšluostį, paskui grįžo prie Maiko.— Skaudės,— perspėjo Honė.

Jis buvo per daug silpnas, kad judėtų.

Honė šliūkštelėjo vandenilio peroksido ant žaizdos ir prispaudė prie šono rankšluostį. Maikas sugniaužė kumščius, kad nesuriktų.

— Aš iškviesiu „greitąją medicinos pagalbą" ir jus nugabens į ligoninę,— pareiškė ji.

Maikas nustvėrė ją už rankos.

— Ne! Jokių ligoninių. Jokios policijos.— Jo balsas silpo su kiekviena sekunde.— Kur Ketė?

— Aš nežinau.— Honė žinojo, kad Ketė susitiko su Meloriu, tačiau ji supratimo neturėjo, kur jie dabar.— Aš paskambinsiu draugei.

— Peidžei? — paklausė Maikas.

Honė linktelėjo.

— Taip.— „Vadinasi, Ketė jam pasakojo apie mus".

Ieškoti Peidžės ligoninėje teko net dešimt minučių.

— Tau reikia parvažiuoti namo.

— Aš budžiu, Hone.

— Čia Ketės brolis.

— O, šaunu, perduok jam...

— Jis sužeistas.

— *Ką?*

— Jis sužeistas!

— Aš atsiųsiu sanitarus ir...

— Jis prašo nevežti jo į ligoninę ir nepranešti policijai. Aš nežinau, ką daryti.

— Kokia jo būklė?

— Labai bloga.

Peidžė kelias sekundes tylėjo.

— Aš ką nors paprašysiu, kad mane pakeistų. Namie būsiu po pusvalandžio.

Honė padėjo ragelį ir pasisuko į Maiką.

— Tuojau atvažiuos Peidžė.

Kai po dviejų valandų Ketė grįžo namo, jos širdis buvo kupina džiaugsmo. Ji nervinosi prieš atsiguldama su Kenu į lovą, bijojo, kad bus šlykštu, turėdama galvoje savo ankstesnį patyrimą, tačiau Kenui pavyko meilės žaidimą paversti tikru stebuklu. Jis sužadino jai tokias emocijas, apie kurių egzistavimą Ketė supratimo neturėjo.

Šypsodamasi sau ir prisimindama, kaip jie paskutiniu momentu pergudravo gydytojus ir laimėjo lažybas, Ketė atsirakino buto duris ir sustingo. Peidžė ir Honė klūpėjo šalia Maiko. O jis gulėjo ant grindų su pagalve po galva, prie šono buvo prispaustas rankšluostis, drabužiai prisigėrę kraujo.

Kai Ketė įėjo, Peidžė ir Honė pakėlė galvas.

— Maikai! Dieve mano! — Ji metėsi prie Maiko ir parklupo šalia jo.— Kas atsitiko?

— Sveika, sesute,— vos girdimai sukuždėjo tas.

— Jis sužeistas,— atsakė Peidžė,— jis kraujuoja.

— Reikia nuvežti jį į ligoninę,— pasiūlė Ketė.

Maikas papurtė galvą.

— Ne. Tu juk gydytoja. Sulopyk mane.

Ketė pažiūrėjo į Peidžę.

— Kraują aš bemaž sustabdžiau, bet viduje yra kulka. Mes čia neturime instrumentų...

— Bet jis vis vien kraujuoja.— Ketė suėmė delnais Maiko galvą.— Paklausyk, Maikai. Jeigu tau nepadėsime, tu mirsi.

— Tu... privalėsi... pranešti... o aš nenoriu turėti reikalų... su policija.

— Į ką tu įsivėlei, Maikai? — tyliai paklausė Ketė.

— Į nieką... aš turėjau... dalykinį susitikimą... susikalbėti nepavyko... tas vaikinas pašėlo... ir šovė į mane.

Panašias istorijas Ketė girdėjo jau keletą kartų. Melas. Absoliutus melas. Ji tai žinojo tada, žinojo ir dabar, tačiau stengėsi nuslėpti tiesą net nuo pačios savęs.

Maikas paėmė jos ranką.

— Ar tu man padėsi, sesute?

— Taip, aš tau padėsiu, Maikai.— Ketė pasilenkė ir pabučiavo jį į skruostą. Paskui atsistojo, priėjo prie telefono ir surinko ligoninės neatidedamos pagalbos skyriaus numerį.

— Kalba gydytoja Hanter,— jos balsas virpėjo,— skubiai atsiųskite mašiną...

Jau ligoninėje Ketė paprašė Peidžę, kad pašalintų Maikui kulką.

— Jis neteko daug kraujo,— pasakė Peidžė ir pasisuko į jai asistavusį chirurgą.— Perpilkite jam dar pintą.

Operacija baigėsi auštant. Ji buvo sėkminga.

Kai baisiausia jau buvo praėję, Peidžė nuėjo pasikalbėti su Kete.

— Kaip tu nori, kad aš jį įregistruočiau? — paklausė ji.— Aš galiu įrašyti kaip nelaimingą atsitikimą arba...

— Ne,— paprieštaravo Ketė kupinu skausmo ir nevilties balsu.— Man jau seniai reikėjo tai padaryti. Registruok sužeidimą šaunamuoju ginklu.

Meloris laukė Ketės šalia operacinės.

— Kete! Aš girdėjau apie tavo brolį...

Ketė šiek tiek linktelėjo.

— Man labai gaila. Ar jam bus viskas gerai?

Ji pažiūrėjo į Melorį ir atsakė:

— Taip. Pirmą kartą jo gyvenime jam viskas bus gerai.

Meloris suspaudė Ketės ranką.

— Noriu dar kartą padėkoti tau už stebuklingą vakarą. Tu tiesiog stebuklas. O, beje, prisiminiau. Šitie gydytojai, su kuriais aš lažinausi, laukia poilsio kambaryje, bet manau, po visko, kas atsitiko, tu nenorėsi užeiti pas juos.

— O kodėl ne?

Ketė paėmė jį už rankos, ir jie kartu įėjo į poilsio kambarį. Ten buvę gydytojai iš karto juos pastebėjo.

— Sveika, Kete,— pasisveikino Grandis.— Mes norėtume kai ką išgirsti iš jūsų lūpų. Gydytojas Meloris tvirtina, kad jūs drauge praleidote naktį, ir tai buvo nuostabu.

— Tai buvo daugiau negu nuostabu,— atsakė Ketė.— Tai buvo tiesiog *fantastika*! — Ji pabučiavo Melorį į skruostą.— Pasimatysime vėliau, mylimasis.

Gydytojai net prasižioję iš nuostabos, stebeilijo jai iš paskos.

Rūbinėje Ketė kalbėjosi su Peidže ir Hone.

— Per visą šitą sambrūzdį aš nespėjau pasakyti jums vienos naujienos.

— Kokios naujienos? — pasidomėjo Peidžė.

— Kenas pasiūlė man už jo ištekėti.

Peidžė ir Honė nepatikėjo savo ausimis.

— Tu juokauji! — sušuko Peidžė.

— Ne. Vakar vakare jis man pasipiršo. Ir aš sutikau.

— Bet tu negali už jo tekėti! — sušuko Honė.— Tu juk žinai, koks jis yra. Aš turiu galvoje tas lažybas!

— Jis jas laimėjo,— nusišypsojo Ketė.

Peidžė nustebusi pažiūrėjo į ją.

— Nieko nesuprantu.

— Mes klydome dėl jo. Labai klydome. Kenas pats man papasakojo apie lažybas. Šita mintis jam visą laiką nedavė ramybės. Suprantate, kas įvyko? Aš susitikinėjau su juo, kad pamokyčiau, o jis susitikinėjo su manimi, kad laimėtų pinigų, o pasibaigė viskas tuo, kad mes pamilome vienas kitą. Ak, negaliu jums net apsakyti, kokia aš laiminga!

Honė ir Peidžė susižvalgė.

— Ir kada jūs ketinate susituokti? — paklausė Honė.

— Mes dar apie tai nekalbėjome, bet tikra, kad greitai. Aš noriu, kad jūs mano vestuvėse būtumėte pamergėmis.

— Gali mumis pasikliauti. Viską padarysime kaip reikiant,— patikino Peidžė, tačiau sielos gilumoje ją kama-

vo abejonės. Ji nusižiovavo.— Sunki buvo šita naktis. Turbūt aš jau važiuosiu namo miegoti.

— O aš pasiliksiu čia su Maiku,— nusprendė Ketė.— Kai jis atsipeikės, policija norės su juo pasikalbėti.— Ji paėmė Peidžę ir Honę už rankų.— Ačiū jums už tai, kad jūs tokios geros draugės.

Važiuodama į namus Peidžė galvojo apie praeitos nakties įvykius. Ji žinojo, kaip stipriai Ketė myli savo brolį. Jai reikėjo didelio ryžto, kad praneštų apie jį į policiją. *„Man jau seniai derėjo tai padaryti"*.

Kai tiktai Peidžė įėjo į butą, suskambėjo telefonas. Ji greitai pakėlė ragelį.

Tai buvo Džeisonas.

— Sveika! Skambinu tik todėl, kad praneščiau, jog stipriai ilgiuosi. O kokios naujienos pas jus?

Peidžei norėjosi papasakoti jam apie praėjusios nakties įvykius, tačiau tie dalykai buvo per daug asmeniški. Ir buvo susiję su Kete.

— Jokių. Viskas gerai.

— Puiku. Galbūt šiandien drauge pavakarieniausime?

Ji suvokė, kad tai daugiau negu paprastas kvietimas vakarienės. „Jeigu aš su juo ir toliau susitikinėsiu, tai galiu susižavėti",— pagalvojo ji. Peidžė suprato, kad jai teks apsispręsti.

Ji giliai atsiduso.

— Džeisonai...— Ir tuo momentu pasigirdo durų skambutis.— Palaukite minutėlę, Džeisonai. Gerai?

Peidžė padėjo ant stalelio telefono ragelį, priėjo prie durų ir atidarė.

Prieš ją stovėjo Alfredas Terneris.

25 skyrius

Peidžė sustingo.

Alfredas nusišypsojo.

— Ar galima užeiti?

Peidžė sutriko.

— Ži... žinoma. At... atleisk.

Stebėdama Alfredą, kuris nuėjo į svetainę, Peidžė

jautė prieštaringus jausmus. Ji buvo ir laiminga, ir pikta. „Kas man yra? — pagalvojo ji.— Galbūt jis užėjo tiesiog atsisveikinti".

Alfredas atsisuko į ją.

— Aš palikau Kareną.

Šitie žodžiai suskambėjo kaip griaustinio smūgis.

Alfredas priėjo arčiau.

— Peidže, aš labai suklydau. Man nereikėjo tavęs palikti. Niekada.

— Alfredai...— Staiga Peidžė prisiminė.— Atleisk.— Ji nuskubėjo prie telefono ir paėmė ragelį.— Džeisonai?

— Taip, Peidže. Tai mes galėsime šiandien vakare...

— Aš... aš negalėsiu su jumis pasimatyti.

— O, jeigu jūs negalite šiandien, tada galbūt rytoj?

— Aš... nežinau.

Džeisonas pajuto jos balse įtampą.

— Kas nors atsitiko?

— Ne. Viskas gerai. Aš paskambinsiu jums rytoj ir viską paaiškinsiu.

— Gerai.— Iš Džeisono tono galima buvo suprasti, kad jis šiek tiek suglumęs.

Peidžė padėjo ragelį.

— Aš ilgėjausi tavęs, Peidže,— kreipėsi į ją Alfredas.— O tu ilgėjaisi?

„Ne. Aš tiesiog bėgiojau gatvėmis paskui nepažįstamuosius ir vadinau juos Alfredais".

— Taip,— prisipažino ji.

— Nuostabu. Tu juk žinai, mes priklausome vienas kitam. Ir visada priklausėme.

„Argi? Matyt, todėl tu ir vedei Kareną? Manai, kad galėsi pasirodyti mano gyvenime ir išnykti iš jo, kada tu užsinorėsi?"

Alfredas priėjo dar arčiau.

— Juk taip?

Peidžė žvilgtelėjo į jį ir tyliai atsakė:

— Nežinau.— Visa tai jai buvo labai nelaukta.

Alfredas paėmė ją už rankos.

— Netiesa, žinai.

— O kas atsitiko tarp jūsų su Karena?

Jis gūžtelėjo pečiais.

— Tai buvo klaida. Aš nesilioviau galvojęs apie tave ir apie tai, kaip gerai buvo mums drauge. Mums visada buvo gerai drauge.

Peidžė atsargiai pažiūrėjo į jį.

— Alfredai...

— Aš čia, kad pasilikčiau su tavimi. Tačiau, sakydamas „čia", aš neturiu galvoje San Francisko. Mes su tavimi išvažiuosime į Niujorką.

— Niujorką?

— Taip. Aš tau viską paaiškinsiu. Ar galiu aš tave paprašyti puodelio kavos?

— Žinoma. Tuojau išvirsiu šviežios. Tai truks kelias minutes.

Alfredas nuėjo paskui ją į virtuvę, o Peidžė ėmė virti kavą, stengdamasi sutvarkyti savo mintis. Ji taip aistringai troško, kad Alfredas grįžtų pas ją, ir štai jis čia...

— Aš daug ką supratau per tuos paskutinius metus, Peidže,— pradėjo Alfredas.— Aš suaugau.

— Štai kaip?

— Taip. Tu juk žinai, kad visus tuos metus aš dirbau PSAO.

— Žinau.

— Šitos šalys visiškai nepasikeitė nuo to laiko, kai mes buvome vaikai. Iš tikrųjų kai kuriose jų tapo dar blogiau. Daugiau ligų, daugiau skurdo...

— Bet tu ten dirbai ir padėjai žmonėms.

— Taip, o paskui staiga praregėjau.

— Praregėjai?

— Aš supratau, kad veltui švaistau savo gyvenimą. Juk aš ten gyvenau siaubingomis sąlygomis, dirbau kiaurą parą, padėdamas tiems tamsiems laukiniams, tada kai čia galėjau uždirbti didelius pinigus.

Peidžė klausėsi jo, netikėdama savo ausimis.

— Aš susipažinau su gydytoju, kuris turi privačią praktiką Parko aveniu Niujorke. Ar žinai, kiek jis uždirba per metus? Daugiau negu penkis šimtus tūkstančių dolerių! Tu girdi? Penkis šimtus tūkstančių dolerių per metus!

Peidžė įdėmiai pažiūrėjo į Alfredą.

— Ir aš sau pasakiau: „Argi aš per visą gyvenimą

uždirbsiu tiek pinigų?" Jis pasiūlė man asistento pareigas,— išdidžiai pasakė Alfredas,— ir aš ketinu sutikti. Štai kodėl mes su tavimi išvažiuosime į Niujorką.

Peidžė apmirė, sukrėsta to, ką išgirdo.

— Aš galėsiu nupirkti mums puikų butą, tu turėsi gražių suknelių, aš nupirksiu tau viską, ką kadaise pažadėjau.— Alfredas nusišypsojo.— Tu nustebusi?

Peidžei perdžiūvo gerklė.

— Aš... aš nežinau, ką ir pasakyti, Alfredai.

Jis nusijuokė.

— Žinoma, nežinai. Nuo pusės milijono per metus kiekvienas praras kalbos dovaną.

— Aš galvoju ne apie pinigus,— lėtai pasakė Peidžė.

— Štai kaip?

Ji žiūrėjo į jį taip, lyg būtų mačiusi jį pirmą kartą.

— Alfredai, kai tu dirbai PSAO, argi tu nejautei, kad esi ten tam, kad padėtum žmonėms?

Alfredas gūžtelėjo pečiais.

— Šitiems žmonėms niekas nepadės. O ir kam, velniai rautų, jie iš tikrųjų reikalingi? Įsivaizduoji, Karena įkalbinėjo mane pasilikti Bangladeše. Aš kategoriškai atsisakiau. O ji liko.— Alfredas paėmė Peidžės ranką.— Ir štai aš čia... Nusiramink, panašu, kad visa tai tave apstulbino, taip?

Peidžė prisiminė savo tėvą. *Jis būtų daug uždirbęs, turėdamas privačią praktiką Parko aveniu, tačiau jo pinigai nedomino. Jį domino tik vienas dalykas, kaip padėti žmonėms.*

— Su Karena aš jau išsituokiau, todėl susituokti su tavimi mes galime nors ir šiandien.— Alfredas paglostė Peidžei ranką.— Kaip tau patinka idėja gyventi Niujorke?

Peidžė giliai įkvėpė.

— Alfredai...

Jis nusišypsojo ir laukė atsakymo.

— Taip?

— Išeik.

Šypsena momentaliai dingo nuo jo lūpų.

— Ką?

— Aš noriu, kad tu išeitum.

Jis sumišo.

— Kur man eiti?

— Nesakysiu kur. Tai įžeis tavo jausmus.

* * *

Alfredui išėjus, Peidžė sėdėjo susimąsčiusi. Ketė buvo teisi. Ji kabinosi į vaiduoklį. *„Padėti šitiems tamsiems laukiniams, tada kai galėtų uždirbti čia didelius pinigus... Penkis šimtus tūkstančių dolerių per metus!"*

„Ir šitą žmogų aš mylėjau",— pagalvojo Peidžė. Ji dabar turėtų jaustis prislėgta, tačiau, kad ir kaip keista, ji jautė džiaugsmą. Staiga ji pasijuto laisva. Ir suprato, ko ji dabar nori.

Ji priėjo prie telefono ir surinko Džeisono numerį.

— Alio.

— Džeisonai, tai Peidžė. Prisiminkite, jūs man kalbėjote apie savo namą Nojaus slėnyje?

— Taip...

— Aš norėčiau žvilgtelėti į jį. Ar jūs laisvas šiandien vakare?

— Ar jūs galite man pasakyti, kas vyksta, Peidže? Aš pasimetęs,— tyliai pasakė Džeisonas.

— Tai aš pasimetusi. Aš maniau, kad myliu žmogų, kurį pažinojau daugelį metų, bet pasirodė, jog tai jau visai kitas žmogus. Ir dabar aš tiksliai žinau, ko noriu.

— O ko gi?

— Aš noriu apžiūrėti jūsų namą.

Nojaus slėnis atrodė tarsi kito amžiaus paveikslas. Ryški, įvairiaspalvė oazė pačioje vieno didžiausių pasaulio miestų širdyje.

Džeisono namas atspindėjo savo šeimininką — jaukus, tvarkingas, simpatingas. Džeisonas ėmė rodyti Peidžei savo būstą.

— Tai svetainė, virtuvė, vonia svečiams, kabinetas...— Jis pažiūrėjo į Peidžę ir tarė:— Miegamasis viršuje. Norite jį apžiūrėti?

— Labai noriu,— tyliai atsakė Peidžė.

Jie užlipo į viršų į miegamąjį. Atrodė, kad Peidžės šir-

dis iššoks iš krūtinės. Bet tai, kas turėjo įvykti, atrodė neišvengiama. „Aš tai turėjau suprasti iš pat pradžių",— pagalvojo ji.

Peidžė neprisiminė, kas žengė pirmąjį žingsnį, bet jie puolė vienas kitam į glėbį, Džeisono lūpos surado jos lūpas, ir tai įvyko kažkaip natūraliai. Degdami nekantrumu, jie ėmė nurenginėti vienas kitą. O paskui atsidūrė lovoje ir atsidavė meilei.

— Dieve,— sukuždėjo Džeisonas,— aš tave myliu.

— Aš žinau,— paerzino jį Peidžė.— Nuo pat to momento, kai liepiau tau apsivilkti baltą chalatą.

Po pirmojo meilės protrūkio ji pasakė:

— Aš noriu pasilikti čia nakčiai.

Džeisonas nusišypsojo.

— Ar tu neimsi manęs nekęsti rytą?

— Pažadu, kad ne.

Peidžė praleido šitą naktį drauge su Džeisonu, jie kalbėjosi... mylėjosi... ir vėl kalbėjosi. Rytą ji pagamino jam pusryčius.

Džeisonas pažiūrėjo į ją ir tarė:

— Nežinau, kuo aš nusipelniau tokios laimės, bet ačiū.

— Aš taip pat laiminga,— atsakė Peidžė.

— O žinai ką? Tu juk taip ir neatsakei į mano pasiūlymą.

— Po pietų gausi atsakymą.

Po pietų pasiuntinys atnešė į Džeisono kontorą voką. Viduje buvo kortelė, kurią jis atsiuntė jai su namo maketu.

Mano

Mūsų

(Nereikalinga užbraukti)

Žodis „mano" buvo užbrauktas.

26 skyrius

Lu Dinetas rengėsi išsirašyti iš ligoninės. Ketė užėjo pas jį atsisveikinti. Palatoje buvo Šešėlis ir Begemotas.

Kai tiktai Ketė įėjo į palatą, Dinetas atsisuko į savo apsauginin kus.

— Nešdinkitės.

Ketė palydėjo juos žvilgsniu.

Dinetas pažiūrėjo į Ketę ir pasakė:

— Aš jums skolingas.

— Jūs man nieko neskolingas.

— Manote, kad mano gyvybė nieko neverta? Aš girdėjau, kad jūs ištekate.

— Taip.

— Už gydytojo?

— Taip.

— Ką gi, perduokite jam, kad jis gerai su jumis elgtųsi, kitaip jam reikės turėti reikalą su manimi.

— Perduosiu.

Abu jie patylėjo.

— Man labai gaila, kad Maikui taip išėjo.

— Viskas jam bus gerai,— atsakė Ketė.— Mes su juo ilgai kalbėjomės. Viskas bus gerai.

— Puiku.— Dinetas ištiesė jai storą voką.— Nedidelė vestuvinė dovana.

Ketė papurtė galvą.

— Ne. Dėkoju jums.

— Bet...

— Saugokite save.

— Jūs taip pat. O žinote ką? Jūs stulbinanti mergina. Noriu, kad jūs įsimintumėte mano žodžius. Jeigu jums kada nors prireiks pagalbos — bet kokios — ateikite pas mane. Jums aišku?

— Aišku.

Ketė suprato, ką jis turėjo galvoje. Ir žinojo, kad niekada į jį nesikreips.

Kelias sekančias savaites Peidžė ir Džeisonas kalbėjosi telefonu tris keturis kartus per dieną ir praleisdavo visas naktis drauge, jeigu tik Peidžei nereikėjo budėti ligoninėje.

Peidžė pradėjo pusantros paros truksiantį budėjimą, kurio metu reikėjo nuolat bėgioti į skubius iškvietimus. Vos spėjo prigulti budėtojų kambaryje, kai ją pažadino atkaklus telefono skambutis.

Ji pakėlė ragelį ir pridėjo prie ausies.

— Al-lio?

— Gydytoja Teilor, 422 palata. Stat.

Peidžė pabandė sutelkti mintis. „422 palata. Daktaro Barkerio pacientas. Lansas Kelis. Jam ką tik persodino mitralinį vožtuvą. Turbūt kažin kas atsitiko". Peidžė atsikėlė ir išėjo į tuščią koridorių. Ji nusprendė nelaukti lifto ir bėgte užbėgo laiptais. „Galbūt medicinos sesuo tiesiog apsidraudžia? Bet jeigu kas nors iš tikrųjų rimto, aš paskambinsiu gydytojui Barkeriui".

Ji įėjo į 422 palatą ir sustingo ant slenksčio. Pacientas sunkiai kvėpavo ir dejavo. Pamačiusi Peidžę, medicinos sesuo su palengvėjimu atsiduso.

— Gydytoja, aš nežinau, ką daryti. Aš...

Peidžė pribėgo prie lovos.

— Viskas bus gerai,— nuramino ji ligonį ir patikrino pulsą. Pulsas pašėlusiai šokinėjo. Sutrikęs mitralinio vožtuvo darbas.— Raminamųjų!

Medicinos sesuo padavė jai švirkštą. Peidžė įšvirkštė į veną vaistų ir atsigręžė į seserį.

— Perduokite vyresniajai seseriai, tegul tuojau pat surenka operacinę brigadą. Ir iškvieskite daktarą Barkerį!

Po penkiolikos minučių Kelis jau gulėjo ant operacinio stalo. Brigadą sudarė dvi operacinės seserys ir du ordinatoriai. Aukštai, operacinės kampe, įtaisyti monitoriai rodė širdies tvinksnių skaičių, EKG ir kraujospūdį.

Į operacinę įėjo anesteziologas, ir Peidžė pajuto apmaudą. Dauguma ligoninės anesteziologų buvo patyrę gydytojai, tačiau gydytojas Germanas Kochas buvo išimtis. Peidžei anksčiau teko su juo dirbti, ir ji stengėsi kiek įmanoma jo vengti. Kadangi juo nepasitikėjo. Tačiau dabar jai nebuvo ką daryti.

Peidžė stebėjo, kaip jis pritaiso vamzdelį prie paciento gerklės, o pati išskleidė antiseptinę servetėlę su iškirpimu ir uždėjo ją ant ligonio krūtinės.

— Įdurkite adatą į jungo veną,— įsakė Peidžė.

Kochas linktelėjo.

— Gerai.

Vienas iš ordinatorių paklausė:

— O kas jam?

— Vakar daktaras Barkeris pakeitė jam mitralinį vožtuvą. Manau, kad plyšo vožtuvas.— Peidžė pažiūrėjo į gydytoją Kochą.— Jis miega?

Kochas linktelėjo.

— Miega kaip namie savo lovoje.

„Geriau tu miegotum namie savo lovoje",— pagalvojo Peidžė.

— Ką jūs naudojate?

— Propofolą.

Ji linktelėjo.

— Gerai.

Keliui prijungė aparatą „dirbtinė širdis ir plaučiai", galima buvo pradėti operaciją. Peidžė žvilgtelėjo į monitorius: pulsas 140... kraujo prisotinimas deguonimi 92%... kraujospūdis 80/60.

— Pradedam.

Vienas iš ordinatorių paleido muziką.

Peidžė žengė prie operacinio stalo, apšviesto lempomis, kurių bendras galingumas buvo 1100 W, ir atsisuko į operacinės seserį:

— Prašau skalpelį...

Operacija prasidėjo.

Peidžė išardė vakarykštę siūlę, o paskui perpjovė nuo kaklo apačios ligi krūtinkaulio apačios. Vienas ordinatorių sausino marlės tamponais kraują.

Peidžė atsargiai perpjovė riebalų bei raumenų sluoksnį ir pamatė nestabiliai pulsuojančią širdį.

— Reikalas tas,— pasakė ji,— kad pramuštas priešširdis. Kraujas susirenka aplink širdį ir ją spaudžia.— Ji metė žvilgsnį į monitorių. Spaudimas gręsmingai krinta.— Padidinkite kraujo pritekėjimą.

Operacinės durys atsidarė, ir įėjo daktaras Barkeris. Jis atsistojo nuošaliau, stebėdamas, kas vyksta.

— Daktare Barkeri, galbūt jūs norite?..— pasiūlė Peidžė.

— Tai jūsų operacija.

Peidžė žvilgtelėjo į Kocho pusę, kad pamatytų, ką jis veikia.

— Atsargiai,— įspėjo ji.— Velniai rautų, jūs jį apnuodysite narkoze! Neskubėkite!

— Bet aš...

— Tachikardija! Kraujospūdis krinta!

— Ko jūs iš manęs norite? — pasimetė Kochas.

„Pats turi žinoti",— piktai pagalvojo Peidžė.

— Įšvirkškite lidokaino ir adrenalino! Greitai! — suriko ji.

— Gerai.

Peidžė stebėjo, kaip Kochas paėmė švirkštą ir ėmė leisti vaistus į veną.

— Kraujospūdis krinta! — suriko vienas iš ordinatorių.

Peidžė beviltiškai bandė sustabdyti kraujavimą. Ji pažiūrėjo į Kochą.

— Pernelyg stiprus priplūdimas! Aš juk sakiau jums...

Širdies plakimas monitoriuje staiga pasidarė chaotiškas.

— Dieve mano! Kažin kas ne taip!

— Duokite man defibriliatorių *! — pareikalavo Peidžė.

Operacinės sesuo pagriebė defibriliatorių nuo vežimėlio su instrumentų rinkiniu, perkirpo sterilią dviejų elektrodų pakuotę, įstatė juos į prietaisą, įjungė jį ir padavė Peidžei.

Peidžė prikišo elektrodus prie širdies. Kelio kūnas šoktelėjo ir nukrito atgal ant stalo.

Ji pamėgino dar kartą, jai taip norėjosi sugrąžinti jį gyveniman, vėl išgirsti jo kvėpavimą. Nieko. Širdis nejudėjo. Ji buvo mirus, nenaudingas organas.

Peidžė tirtėjo iš įniršio. Jos operacijos dalis buvo sėkminga. Tai Kochas nunuodijo pacientą per stipria narkoze.

Kai Peidžė trečiąjį kartą pridėjo defibriliatorių prie Lanso Kelio krūtinės, daktaras Barkeris priėjo prie operacinio stalo ir, pasisukęs į ją, pasakė:

— Jūs jį nužudėte.

---

* Specialus aparatas prieširdžių virpėjimui šalinti.

27 skyrius

Džeisonas vedė posėdį, kuriame buvo svarstomas naujas projektas, kai sekretorė pranešė jam:

— Jums skambina gydytoja Teilor. Perduoti jai, kad jūs paskambinsite?

— Ne. Aš pakalbėsiu.— Jis pakėlė telefono ragelį.— Peidžė?

— Džeisonai... man reikia tave pamatyti! — Ji kūkčiojo.

— Kas atsitiko?

— Ar tu gali pas mane atvažiuoti?

— Žinoma. Tuojau būsiu.— Jis pakilo.— Posėdis baigtas. Tęsime rytoj rytą.

Po pusvalandžio Džeisonas buvo jau pas Peidžę. Ji atidarė duris ir puolė jam ant kaklo. Jos akys paraudo nuo ašarų.

— Kas atsitiko? — paklausė Džeisonas.

— Tai siaubinga! Daktaras Barkeris pasakė... kad aš nužudžiau pacientą, bet jeigu sąžiningai, tai... ne mano kaltė! — Peidžės balsas virptelėjo.— Aš daugiau negaliu...

— Peidže,— ramiai pradėjo Džeisonas,— juk tu man pasakojai, koks jis visada nepakenčiamas. Tiesiog to žmogaus jau toks būdas.

Ji papurtė galvą.

— Čia kažin kas daugiau. Jis mėgina išgyvendinti mane iš ligoninės nuo pat pirmos dienos, kai aš pradėjau su juo dirbti. Džeisonai, jeigu jis būtų eilinis gydytojas ir apkaltintų mane nekompetentingumu, aš nekreipčiau dėmesio. Bet jis nuostabus gydytojas. Aš labai gerbiu jo nuomonę. Vadinasi, aš tikrai nekompetentinga.

— Niekai,— piktai pareiškė Džeisonas.— Tu puiki gydytoja. Taip mano visi, su kuo aš kalbėjau.

— Bet ne Lorensas Barkeris.

— Pamiršk Barkerį.

— Aš taip ir padarysiu. Kadangi išeinu iš ligoninės.

Džeisonas ją apkabino.

— Peidže, aš juk žinau, kaip labai tu mėgsti savo darbą, tu negalėsi jo mesti.

— Mesti aš ir neketinu. Tiesiog daugiau nenoriu dirbti šitoje ligoninėje.

Džeisonas išsitraukė nosinę ir nušluostė jai ašaras.

— Man labai nesmagu trukdyti tave dėl savo problemų.

— Bet juk tam ir egzistuoja būsimieji vyrai, argi ne? Peidžė per jėgą šyptelėjo.

— Man taip malonu tai girdėti.— Ji giliai atsiduso.— Aš jau geriau jaučiuosi. Ačiū, kad mane nuraminai. Aš paskambinau gydytojui Volisui ir pranešiau jam, kad išeinu iš darbo. Dabar ketinu nuvažiuoti į ligoninę ir pasikalbėti su juo.

— Pasimatysime vakare.

Peidžė ėjo ligoninės koridoriais suprasdama, kad mato juos paskutinį kartą. Pažįstami garsai, skubantys su reikalais žmonės. Ligoninė tapo jai namais. Peidžė prisiminė Džimį, Čangą ir visus tuos puikius gydytojus, su kuriais jai teko dirbti. Prisiminė mieląjį Džeisoną, kuris ėjo su ja vizituoti, vilkėdamas baltą chalatą. Praėjo pro kavinę, kur drauge su Kete ir Hone šimtus kartų pusryčiavo, pro poilsio kambarį, kur jos mėgino surengti vakarėlį. Koridoriai ir palatos buvo pilni prisiminimų. „Aš ilgėsiuosi viso šito,— pagalvojo ji,— tačiau vis viena nenoriu dirbti po vienu stogu su šituo monstru".

Ji įėjo į gydytojo Voliso kabinetą. Jis laukė jos.

— Peidže, turiu jums pasakyti, kad jūsų telefono skambutis mane nustebino. Ar tai jūsų galutinis sprendimas?

— Taip.

Bendžaminas Volisas atsiduso.

— Gerai. Bet daktaras Barkeris norėtų su jumis pasikalbėti, kol jūs dar neišėjote iš ligoninės.

— Aš taip pat noriu su juo pasikalbėti.— Pyktis, kurį Peidžė stengėsi sutramdyti, prasiveržė išorėn.

— Jis laboratorijoje. Ką gi... linkiu sėkmės.

— Ačiū.— Peidžė nuėjo į laboratoriją.

Kai ji ten įėjo, daktaras Barkeris žiūrėjo pro mikroskopą į kažin kokias nuotraukas. Jis pakėlė galvą ir žvilgtelėjo į Peidžę.

— Man sakė, kad jūs ketinate išeiti iš ligoninės.

— Visiškai teisingai. Galų gale jūsų noras išsipildys.

— Koks noras?

— Nuo pat pirmojo momento, kai jūs mane pamatėte, jūs troškote, kad aš išeičiau iš darbo. Ką gi, jūs nugalėjote. Aš daugiau negaliu kovoti su jumis. Kai jūs pasakėte man, kad aš nužudžiau jūsų pacientą...— Peidžės balsas virptelėjo,— aš... laikau jus sadistu, beširdžiu kalės vaiku, ir aš jūsų nekenčiu.

— Sėskitės,— pasiūlė gydytojas Barkeris.

— Ne. Aš daugiau neturiu ką jums pasakyti.

— O aš turiu jums ką pasakyti. Kodėl, po velnių, jūs galvojate?..

Staiga jis nutilo ir ėmė gaudyti burna orą.

Peidžė persigandusi žiūrėjo, kaip jis susiėmė už širdies ir pasviro krėsle ant šono; jo burna persikreipė.

Peidžė momentaliai prišoko prie jo.

— Daktare Barkeri! — Ji pastvėrė telefono ragelį ir sušuko į jį: — Kodas „Raudonas"! Kodas „Raudonas"!

* * *

— Jį ištiks paralyžius,— pranešė gydytojas Petersonas.— Kol kas anksti kalbėti, išsikrapštys jis ar ne.

„Tai mano kaltė,— pagalvojo Peidžė.— Juk aš troškau jo mirties". Ji jautėsi siaubingai.

Peidžė grįžo į gydytojo Voliso kabinetą.

— Man labai gaila, kad taip atsitiko,— pasakė ji.— Jis buvo puikus gydytojas.

— Taip, labai gaila. Labai...— Volisas įdėmiai pažiūrėjo į ją.— Peidže, bet jeigu daktaras Barkeris negalės daugiau pas mus dirbti, tai galbūt jūs pasiliksite?

Peidžė sutriko.

— Taip. Suprantama.

28 skyrius

Jo medicinos kortelėje buvo užrašyta: „Džonas Kroninas, baltasis, vyras, septyniasdešimt metų. Diagnozė: širdies auglys".

Kronino laukė operacija. Peidžė dar nematė paciento.

Ji įėjo į jo palatą lydima medicinos sesers ir gydančiojo gydytojo, šiltai nusišypsojo ir tarė:

— Labą rytą, pone Kroninai.

Po inhaliacijos aplink paciento burną liko lipnios juostos pėdsakai, prie kairiosios rankos buvo pritvirtintas lašintuvo vamzdelis.

Kroninas pažiūrėjo į Peidžę.

— Velniai rautų, kas jūs?

— Aš gydytoja Teilor. Tuojau aš jus apžiūrėsiu ir...

— Nė velnio! Laikykite kuo toliau nuo manęs savo šlykščias rankas! Kodėl man neatsiuntė tikro gydytojo?

Šypsena dingo nuo Peidžės lūpų.

— Aš kardiochirurgė. Padarysiu viską kas įmanoma, kad jūs pasveiktumėte.

— Jūs ketinate operuoti mano širdį.

— Visiškai teisingai. Aš...

Džonas Kroninas pažiūrėjo į ordinatorių ir paklausė:

— Viešpatie, nejaugi šitoje ligoninėje neatsirado nieko geresnio?

— Patikinu jus, gydytoja Teilor labai kvalifikuota gydytoja,— atsakė ordinatorius.

— Kvalifikuota kaip mano sėdynė.

— Galbūt jūs norite, kad tai padarytų jūsų chirurgas? — aštriu tonu paklausė Peidžė.

— Aš jo neturiu. Aš negaliu sau leisti mokėti tiems šarlatanams, kurie užsiprašo baisingų sumų. Jūs, gydytojai, visi vienodi! Domitės tik pinigais. O į žmones jums nusispjauti. Mes jums tiesiog mėsos gabalas, argi ne?

Peidžė sunkiai tvardėsi.

— Aš suprantu, jūs dabar susinervinęs, tačiau...

— Susinervinęs? Dėl to, kad jūs ketinate išpjauti man širdį? — Kroninas tiesiog ėmė rėkti:— Aš žinau, kad mirsiu ant operacino stalo. Jūs mane nužudysite, bet tikiuosi, kad atsakysite už šitą žmogžudystę!

— Na užteks! — pareiškė Peidžė.

Jis pažiūrėjo į ją ir piktai nusišypsojo.

— Jeigu aš numirsiu, tai blogai atsilieps jūsų reputa-

cijai, argi ne, gydytoja? O galbūt aš ir leisiu jums mane operuoti.

Peidžė pajuto, kad jos kantrybė štai štai trūks. Ji atsigręžė į medicinos seserį.

— Padarykite EKG ir analizes.— Ji paskutinį kartą žvilgtelėjo į Džoną Kroniną, apsisuko ir išėjo iš palatos.

Kai po valandos Peidžė grįžo su analizių rezultatais, Džonas Kroninas pakėlė į ją akis ir suniurnėjo:

— Vėl atėjo šita kalaitė.

Džoną Kroniną Peidžė operavo kitą rytą, šeštą valandą.

Vos atvėrusi krūtinės ląstą, ji suprato, kad nėra jokios vilties. Visi organai buvo pažeisti piktybinio auglio.

— Dieve mano! — sušuko operacijoje dalyvaująs ordinatorius.— Ką gi mes darysime?

— Melsimės, kad jo kančios greičiau baigtųsi.

Kai Peidžė išėjo iš operacinės į koridorių, jos ten laukė moteris ir du vyrai. Moteriai buvo maždaug keturiasdešimt. Ryškiai rudi plaukai, ryškus makijažas. Nuo jos sklido sunkus pigių kvepalų kvapas. Vilkėjo figūrą aptempusią suknelę, išryškinusią apskritas kūno formas. Vyriškiams buvo per keturiasdešimt, abu rudaplaukiai. Visa toji grupelė Peidžei priminė cirko klounus.

Moteris kreipėsi į Peidžę:

— Jūs gydytoja Teilor?

— Taip.

— Aš ponia Kronin. O čia mano broliai. Kaip mano vyras?

Peidžė sutriko, paskui išsisukinėdama atsakė:

— Operacija praėjo be jokių netikėtumų.

— Ak, ačiū Dievui! — dramatiškai sušuko ponia Kronin, priglausdama prie akių mezginių nosinaitę.— Aš numirsiu, jeigu Džonui kas nors atsitiks!

Peidžei susidarė įspūdis, kad ji stebi aktorę, vaidinančią prastoje pjesėje.

— Ar galiu aš pamatyti savo brangųjį vyrą?

— Kol kas ne, ponia Kronin. Jis reanimacijoje. Patariu jums ateiti rytoj.

— Mes taip ir padarysime.— Ji pasisuko į vyriškius.— Einam, vaikinai.

Peidžė palydėjo juos žvilgsniu. „Vargšas Džonas Kroninas",— pagalvojo ji.

Kitą rytą Peidžei pranešė apie paciento būklę. Metastazės paplito po visą ligonio kūną. Gydyti radioterapija buvo jau vėlu.

Onkologas Peidžei pasakė:

— Jam jau niekuo negalima padėti, reikia tik pasistengti palengvinti jo kančias. Jo laukia baisi kankynė.

— Kiek jam liko?

— Savaitė, daugiausia dvi.

Peidžė užėjo į reanimaciją aplankyti Džono Kronino. Jis miegojo. Jai jis jau nebuvo šiurkštus ir piktas vyriškis, o tiktai žmogiškoji būtybė, iš paskutiniųjų kovojanti už savo gyvybę. Jo veidą dengė deguonies kaukė, prie rankos tiesėsi lašiklio vamzdelis. Peidžė atsisėdo šalia lovos ir pažiūrėjo į pacientą. Jis atrodė pavargęs ir palaužtas. „Nelaimingasis",— pagalvojo ji.— Mes jam negalime padėti. Jo jau neišgelbės jokie stebuklingi preparatai". Ji švelniai paglostė jo ranką ir po kiek laiko išėjo iš palatos.

Po pietų Peidžė vėl atėjo į reanimaciją aplankyti Džono Kronino. Deguonies kaukė jau buvo nuimta. Atmerkęs akis, jis pamatė Peidžę ir vangiu tonu paklausė:

— Operacija baigėsi, taip?

Peidžė žvaliai nusišypsojo.

— Taip. Aš tiesiog užėjau pažiūrėti, kaip jūs jaučiatės.

— Jaučiuosi? — Kroninas prunkštelėjo.— Velniai rautų, ką jūs kalbate?

— Prašau jus, nesipykime.

Kroninas gulėjo tylėdamas, atidžiai žiūrėdamas į Peidžę.

— Gydytojai man pasakė, kad operaciją jūs padarėte puikiai.

Peidžė pratylėjo.

— Aš sergu vėžiu, taip.

— Taip.

— Ar labai prasti mano reikalai?

Klausime slypėjo dilema, su kuria anksčiau ar vėliau susiduria bet kuris chirurgas.

— Labai blogi.

Kroninas kelias minutes patylėjo, paskui paklausė:

— O kaip dėl švitinimo arba chemoterapijos?

— Man labai gaila, bet nuo to jums tik pablogės, o rezultato jokio nebus.

— Suprantu. Ką gi... aš nugyvenau gerą gyvenimą.

— Neabejoju.

— Žiūrėdama į mane, jūs galite ir nepatikėti, bet mano gyvenime buvo daug moterų.

— Aš tikiu.

— Taip. Moterys... apetitiški bifšteksai... geri cigarai... Jūs ištekėjusi?

— Ne.

— Jums reikia ištekėti. Visi ir visos turi būti vedę... arba ištekėjusios. Aš buvau vedęs dukart. Pirmąjį kartą gyvenau su žmona trisdešimt penkerius metus. Tai buvo nuostabi moteris. Ji mirė nuo širdies priepuolio.

— Gaila...

— Negailėkite manęs.— Kroninas atsiduso.— O paskui mane velnias sugundė vesti kekšę. Dar su priedu — jos alkanais broliais. Taigi aš pats kaltas dėl to, kad man įtaisė ragus. Bet mane iš proto varė jos rudi plaukai. Apskritai tai ji labai gundanti.

— Bet aš nemanau, kad ji...

— Neginkite jos. O žinote, kodėl aš pakliuvau į šitą nususiusią ligoninę? Tai mano žmona įkišo mane čia. Nepanoro leisti pinigų privačiai klinikai. Kad daugiau liktų jai ir jos broliams.— Jis pažiūrėjo į Peidžę.— Vis dėlto kiek man dar liko?

— Norite išgirsti tiesą?

— Ne... Beje, taip.

— Savaitė arba dvi.

— Dieve mano! O skausmai bus dar stipresni, taip?

— Pone Kroninai, mes pasistengsime, kiek įmanoma, juos palengvinti.

— Vadinkite mane Džonu.

— Džonai.

— Gyvenimas šlykštus dalykas, argi ne?

— Bet juk jūs sakėte, kad nugyvenote gerą gyvenimą.

— Taip. Ganėtinai keista suvokti, kad viskas baigta. Kaip jūs galvojate, kur mes pakliūvame po mirties?

— Nežinau.

Kroninas vargais negalais šyptelėjo.

— Aš jums pranešiu, kai pakliūsiu ten.

— Jums laikas išgerti vaistus. Ar galiu aš jums ką nors malonaus padaryti?

— Taip. Ateikite pas mane vakare, ir mes su jumis pasikalbėsime.

Vakaras buvo laisvas, tačiau Peidžė jautėsi pavargusi.

— Gerai, aš ateisiu.

Kai vakare Peidžė atėjo į palatą pas Džoną Kroniną, jis nemiegojo.

— Kaip jaučiatės?

Jis susiraukė.

— Siaubingai. Aš visada prastai pakeldavau skausmą.

— Aš suprantu.

— Ar jūs jau susipažinote su Heizle?

— Su Heizle?

— Tai mano žmona. Kekšė. Ji su savo brolužiais atėjo aplankyti manęs. Jie sakė, kad kalbėjo su jumis.

— Taip.

— O ji kažin ką turi, tiesa? Bet aš gerokai apsikvailinau, susiejęs savo gyvenimą su ja. Dabar jie laukia ir negali sulaukti mano mirties.

— Nekalbėkite taip.

— Bet tai tiesa. Heizlė ištekėjo už manęs tiktai dėl pinigų. Tačiau, tiesą sakant, man į tai nusispjauti. Aš puikiai smaginausi su ja lovoje, bet jai su broliais nuolat trūko pinigų, jie norėjo vis daugiau ir daugiau.

Kurį laiką Peidžė ir Kroninas tylėjo.

— Ar aš jums sakiau, kad man teko daug keliauti?

— Ne.

— Aš buvau Švedijoje... Danijoje... Vokietijoje. O jūs ar buvote Europoje?

Peidžė prisiminė, kaip jos apsilankė turizmo agentūro-

je. *Važiuokime į Veneciją! Ne, geriau į Paryžių! O kaip dėl Londono?*

— Ne, nebuvau.

— Jūs būtinai turite nuvykti į Europą.

— Galbūt kada nors ir nuvyksiu.

— Manau, jūs ne per daug uždirbate šitoje ligoninėje?

— Man užtenka.

Kroninas linktelėjo.

— Jūs privalote nuvykti į Europą. Padarykite man paslaugą. Skriskite į Paryžių... apsistokite viešbutyje „Krijon", papietaukite pas „Maksimą", užsisakykite didelį, storą bifšteksą ir butelį šampano. Ir aš noriu, kad, kai jūs valgysite bifšteksą ir gersite šampaną, prisimintumėte mane. Ar jūs tai padarysite?

— Kada nors padarysiu, — lėtai atsakė Peidžė.

Džonas Kroninas įdėmiai pažiūrėjo į ją.

— Puiku. O dabar aš noriu pailsėti. Ar rytoj jūs ateisite su manimi pasikalbėti?

— Ateisiu,— pažadėjo Peidžė.

Džonas Kroninas užsnūdo.

29 skyrius

Kenas Meloris tvirtai tikėjo savo ponia Sėkme, o po pažinties su Harisonais dar labiau įtikėjo, kad ji — jo pusėje. Juk šansas, kad tokį turtingą žmogų, kaip Aleksas Harisonas, atveš į apygardos ligoninę „Embarkadero", buvo labai menkas. „Ir būtent aš išgelbėjau jam gyvybę, o dabar jis nori man atsidėkoti",— džiūgaudamas galvojo Meloris.

Jis išklausinėjo savo draugą apie Harisonus.

— Siaubingai turtingas,— pranešė tas.— Valdo dešimtis milijonų. Jo dukra labai simpatinga, buvo ištekėjusi tris ar keturis kartus. Paskutinįjį kartą už grafo.

— O tu kada nors buvai su jais susitikęs?

— Ne. Jie su tokia smulkme nebendrauja.

Šeštadienio rytą, kai Aleksas Harisonas ruošėsi išeiti iš ligoninės, jis paklausė:

— Kenai, kaip jūs manote, ar aš galėsiu po savaitės surengti vakarėlį?

Meloris linktelėjo.

— Jeigu nepervargsite, tai kodėl ne.

Aleksas Harisonas nusišypsojo.

— Puiku. Jūs būsite mano garbės svečiu.

Staiga Meloris pajuto smulkų drebulį. „O juk senis kalba visiškai nuoširdžiai".

— Dėkoju jums.

— Mes su Lorena lauksime jūsų kitą šeštadienį pusę aštuonių.— Jis pasakė Kenui savo adresą Nob Hile.

— Būtinai ateisiu,— atsakė Kenas. „*Būtinai*!"

Tą vakarą Meloris žadėjo Ketę nusivesti į teatrą. Bet tai lengvai buvo galima atšaukti. Savo laimėjimą jis jau pasiėmė. Ir dabar mėgavosi meile su Kete. Kelis kartus per savaitę jiems pavykdavo pasimylėti viename iš tuščių budėtojų kambarių arba palatų, retkarčiais pas ją arba jo bute. „Jos aistra ilgai ruseno,— galvojo Meloris,— ir dabar, kai ji plykstelėjo... tai tiesiog stulbina! Gaila, tačiau veikiai man teks su ja išsiskirti".

Tą dieną, kai jis ketino eiti vakarienės pas Harisoną, Meloris paskambino Ketei.

— Blogos naujienos, vaikuti.

— Kas atsitiko, brangusis?

— Susirgo vienas iš gydytojų, ir mane paprašė jį pakeisti. Bijau, kad mums teks atidėti mūsų pasimatymą.

Ketė nenorėjo, kad jis susivoktų, kaip ji nusiminusi, kaip stipriai ją traukia prie jo. Todėl ji abejingu balsu pasakė:

— Ką gi, tokia gydytojo dalia, tiesa?

— Taip. Bet man nepatogu prieš tave.

— Negalvok apie tai,— švelniai nuramino jį Ketė.— Aš tave myliu.

— Aš taip pat tave myliu.

— Kenai, o kada mes pakalbėsime apie mus?

— Ką tu turi galvoje? — Jis puikiai žinojo, ką ji turi galvoje. Vestuves. Visos jos vienodos. „Naudojasi savo grožybėmis, kad pagautų ant kabliuko kokį nors išsižiojėlį ir užmestų jam kilpą ant kaklo visam gyvenimui". Bet jis ne toks. Šitas numeris jai nepavyks. Kai ateis tinka-

mas momentas, jis pasakys, kad labai apgailestauja, ir atsisveikins, kaip darė jau dešimtis kartų anksčiau.

— Kenai, ar tau neatrodo, kad mums reikia numatyti vestuvių datą? Man juk būtina pasirengti.

— O, žinoma. Būtinai numatysime.

— Ką tu galvoji apie birželį?

„Tau nėra reikalo žinoti, ką aš galvoju. Jeigu aš gerai sužaisiu, tai vestuvės bus, tačiau ne su tavimi".

— Mes su tavimi, vaikuti, dar pasikalbėsime apie tai. O dabar man reikia eiti.

Harisonų vila buvo tokia, kokias dažnai rodo kino filmuose. Ją supo didžiulis sodas su puikiomis pievelėmis. Erdvioje svetainėje susirinko apie trisdešimt kviestųjų, grojo nedidelis orkestras. Kai Meloris įėjo vidun, jo pasitikti atskubėjo Lorena. Ji vilkėjo prigludusią šilkinę suknelę. Lorena ištiesė Meloriui ranką.

— Sveiki atvykę, garbusis svety. Aš labai džiaugiuosi matydama jus čia.

— Aš taip pat džiaugiuosi. Kaip jaučiasi jūsų tėvas?

— Labai gerai, jūsų dėka. Jūs tikras didvyris šituose namuose.

Meloris droviai nusišypsojo.

— Aš tiesiog atlikau savo darbą.

— Turbūt ir Viešpats kasdien taria šituos žodžius.— Lorena paėmė Melorį už parankės ir ėmė pažindinti su svečiais.

Pas Harisonus susirinko draugijos grietinėlė: Kalifornijos valstijos gubernatorius, Prancūzijos pasiuntinys, Aukščiausiojo Teismo teisėjas, žinomi politikai, aktoriai ir verslininkai. Meloris tiesiog jautė ore sklandančią valdžią, ir tai jį jaudino. „Aš *privalau* suktis šitoje draugijoje, tarp šitų žmonių",— pagalvojo jis.

Vakarienė buvo prašmatni. Vakarui baigiantis, kai svečiai jau ėmė skirstytis, Harisonas kreipėsi į Melorį:

— Neskubėkite, Kenai. Aš noriu su jumis pasikalbėti.

— Džiaugiuosi.

Harisonas, Lorena ir Meloris susėdo bibliotekoje. Aleksas sėdėjo krėsle greta dukters.

— Kai ligoninėje aš jums pasakiau, kad jūsų laukia puiki ateitis, aš kalbėjau visai rimtai.

— Man malonu, sere.

— Jums reikia užsiimti privačia praktika.

Meloris karčiai nusišypsojo.

— Bijau, kad tai nėra taip paprasta, pone Harisonai. Kad pradėti privačią praktiką, reikia laiko, o aš...

— Tai įprasta. Bet jūs nepaprastas žmogus.

— Nesuprantu jūsų.

— Tėvas nori jums padėti suorganizuoti savą praktiką po to, kai jūs baigsite ordinatūrą,— paaiškino Lorena.

Meloris akimirką neteko žado. Viskas išėjo labai lengvai. Jam pasirodė, kad jis sapnuoja kažkokį stebuklingą sapną.

— Aš... aš net nežinau, ką pasakyti.

— Aš turiu daug turtingų draugų, ir su kuriais ne kuriais iš jų aš jau kalbėjau apie jus. Pažadu, kad jūs visam laikui įsiminsite tą minutę, kai pakabinsite savo iškabą.

— Tėti, tai advokatai kabina iškabas.

— Koks skirtumas. Bet kuriuo atveju aš džiaugiuosi galėdamas jums padėti finansiškai. Jūs mane supratote?

Meloris pajuto, kad jam sunku kvėpuoti.

— Visiškai. Bet aš... nežinau, kada galėsiu su jumis atsiskaityti.

— Vadinasi, vis dėlto nesupratote. Tai aš su jumis atsiskaitau. Jūs man nieko neskolingas!

Lorena įsmeigė į Melorį švelnų žvilgsnį.

— Prašau jus, sutikite.

— Iš mano pusės būtų kvaila atsisakyti, argi ne?

— Visiškai teisingai,— švelniu balseliu patvirtino Lorena.— O aš esu tikra, kad jūs ne kvailys.

Grįždamas namo Kenas Meloris jautė nepaprastą pakilimą. „Viskas gerai,— galvojo jis,— geriau ir nebūna". Bet jis klydo. Jo reikalai ėmė klostytis dar geriau.

Jam paskambino Lorena.

— Tikiuosi, jūs nieko prieš suderinti reikalus su malonumu.

Kenas šyptelėjo.

— Visai ne. Ką jūs sugalvojote?

— Kitą šeštadienį įvyks labdaros pokylis. Gal norite eiti drauge su manimi?

„Ak, vaikuti, žinoma, noriu".

— Su malonumu.— Jis budėjo šeštadienio vakarą, bet galėjo pasakyti, kad susirgo. Jie ras, kas jį pakeis.

Meloris buvo iš tų žmonių, kas planuoja ateitį, bet tai, kas vyko dabar, pralenkė visas drąsiausias jo svajones.

Per kelias paskutines savaites jis pakliuvo į Lorenos pažįstamųjų būrį. Ir aukštuomenės gyvenimas įtraukė jį savo sūkurin. Kiauras naktis jis šoko su Lorena, o dieną šiaip taip vilko savo jungą ligoninėje. Ėmė eiti skundai dėl jo darbo. Tačiau Melorio tai nejaudino. „Veikiai aš iš čia išeisiu",— įtikinėjo jis save.

Mintis apie išėjimą iš šitos bjaurios ligoninės į nuosavą praktiką nuolat audrino jį, tačiau ponia Sėkmė kaip premiją jam paskyrė ir Loreną.

Dabar jau Ketė buvo jam kliūtis. Meloris nuolat išgalvodavo įvairiausias priežastis, kad tik nesimatytų su ja. Kai Ketė spyrėsi, jis prigalvodavo įvairiausių gudrybių.

— Brangioji, aš einu iš proto dėl tavęs... žinoma, aš noriu tave vesti, bet dabar aš...— ir po to eidavo kokia nors nauja priežastis.

Lorena pati pasiūlė jam praleisti drauge laisvas dienas medžiotojų namelyje Big Sure. Melorį labai nudžiugino šitas pasiūlymas. „Mano reikalai gerėja. Aš tapsiu šito niekingo pasaulio šeimininku!"

„Medžiotojų namelis" stovėjo ant pušimis apaugusios kalvos. Pastatytas jis buvo iš akmens ir medžio, apdengtas čerpėmis, langai žiūrėjo į Ramųjį vandenyną. Šeimininko miegamasis, aštuoni miegamieji svečiams, erdvi svetainė su iš akmenų sukrautu židiniu, karštas vanduo, plaukimo baseinas kieme. Viskas čia tiesiog kvepėjo dideliais pinigais.

Kai jie įėjo vidun, Lorena atsisuko į Melorį ir pranešė:

— Šį savaitgalį aš paleidau namo tarnus.

Meloris nusišypsojo.

— Puiki mintis.— Jis apkabino Loreną ir švelniai ištarė:— Aš einu iš galvos dėl tavęs.

— Įrodyk man tai,— pareikalavo Lorena.

Visą dieną jie praleido lovoje, Lorena buvo bemaž tokia pat aistringa kaip Ketė.

— Tu išspaudei mane kaip citriną! — juokdamasis pareiškė Meloris.

— Taip ir reikia. Aš noriu, kad tau neliktų jėgų jokiai kitai.— Lorena atsisėdo lovoje.— Kenai, ar tu nieko daugiau neturi?

— Absoliučiai nieko,— įsijautęs patikino ją Meloris.— Man pasaulyje niekas neegzistuoja, išskyrus tave. Aš tave myliu, Lorena.— Atėjo momentas veikti, puikiai susitvarkyti savo ateitį. Vienas dalykas turėti privačią praktiką ir būti geru gydytoju. Tačiau visai kas kita būti Alekso Harisono žentu.— Aš noriu tave vesti.

Meloris užgniaužė kvapą, laukdamas atsakymo.

— O, taip, brangusis,— atsakė Lorena.— Taip.

Ketė sėdėjo namie, beviltiškai mėgindama prisiskambinti Meloriui. Ji paskambino į ligoninę.

— Atleiskite, gydytoja Hanter, bet gydytojo Melorio ligoninėje nėra. Mes bandėme jį iškviesti per iešką, tačiau jis neatsako.

— O ar jis pranešė, kur jį surasti?

— Mes neturime jokių telefono numerių.

Ketė padėjo ragelį ir atsisuko į Peidžę:

— Jam kas nors atsitiko, aš žinau. Kitaip jis būtų man paskambinęs.

— Kete, ar maža kas galėjo būti. Galbūt jam reikėjo skubiai išvažiuoti iš miesto...

— Tu teisi. Tikriausiai jis turėjo kokią nors svarbią priežastį.

Ketė pažiūrėjo į telefoną, ji *labai* norėjo, kad jis suskambėtų.

Grįžęs į San Franciską, Meloris paskambino Ketei į ligoninę.

— Gydytoja Hanter baigė budėti,— atsakė jam registratūroje.

— Ačiū.— Jis paskambino Ketei į namus.

— Sveika, vaikuti!

— Kenai! Kur tu buvai? Aš taip nerimavau! Visur tavęs ieškojau telefonu.

— Man teko skubiai išvykti šeimyniniais reikalais. Atleisk, bet aš neturėjau laiko įspėti tave prieš išvažiuodamas. Ar galiu aš pas tave atvažiuoti?

— Tu juk žinai, kad gali. Aš taip džiaugiuosi, kad tau nieko neatsitiko. Aš...

— Būsiu po pusės valandos.— Jis padėjo ragelį ir džiugiai pagalvojo: „Atėjo laikas apie daug ką pasikalbėti. Kete, vaikuti, aš puikiai su tavimi smaginausi, bet tik tiek".

Kai Meloris atvažiavo, Ketė puolė jam ant kaklo.

— Aš taip tavęs ilgėjausi! — Ji nenorėjo jam sakyti, kokia neviltis buvo ją apėmusi. Vyrams tai nepatinka.— Brangusis, tu atrodai labai pavargęs.

Meloris atsiduso.

— Aš nemiegojau ištisą parą.— „Iš dalies tai tiesa",— pagalvojo jis.

Ketė stipriai jį apkabino.

— Vargšelis. Kuo aš tau galiu padėti?

— Niekuo, man viskas gerai. Man reikia tik gerai išsimiegoti. Prisėskime, Kete. Mums būtina pasikalbėti.— Kenas atsisėdo šalia jos ant sofos.

— Kas atsitiko? — paklausė ji.

Meloris liūdnai atsiduso.

— Kete, paskutiniu metu aš daug galvojau apie mus.

Ketė nusišypsojo.

— Aš taip pat. Aš turiu tau naujieną. Aš...

— Ne, palauk. Leisk man pabaigti. Kete, man atrodo, kad mes su tavimi labai skubame...

Ji išblyško.

— Ką... ką tu nori pasakyti?

— Aš noriu pasakyti, kad mums reikia palaukti.

Ketei pasirodė, kad kambarys ėmė plaukti jai prieš akis, jai pasidarė sunku kvėpuoti.

— Kenai, mes negalime laukti. Aš turėsiu kūdikį.

30 skyrius

Visiškai nusikamavusi, Peidžė parvažiavo namo vidurnaktį. Ji turėjo labai sunkią dieną. Papietauti nepavyko, o vakarienę — keletą sumuštinių — valgė per pertraukas po operacijų. Ji virto į lovą ir momentaliai užmigo. Bet ją pažadino telefono skambutis. Dar blogai suvokdama, Peidžė siektelėjo telefono ragelio, automatiškai mesdama žvilgsnį į žadintuvą: trečia valanda nakties.

— Alio?

— Gydytoja Teilor? Atleiskite, kad jus trukdome, bet vienas jūsų pacientų reikalauja, kad jūs atvyktumėte.

Peidžei perdžiūvo gerklė, ji vos galėjo apversti liežuvį.

— Aš juk ką tik grįžau iš ligoninės baigusi budėti,— suniurnėjo ji.— Ar jūs negalite surasti ko nors kito?

— Jis nenori kalbėti su niekuo kitu. Reikalauja jūsų.

— Kas toks?

— Džonas Kroninas.

Ji atsisėdo lovoje.

— O kas atsitiko?

— Aš nežinau. Jis atsisako kalbėti su visais, išskyrus jus.

— Gerai,— pasidavė Peidžė,— tuojau atvažiuosiu.

Po pusvalandžio Peidžė jau buvo ligoninėje. Ji nuėjo tiesiai į Džono Kronino palatą. Iš jo rankų ir šnervių styrojo vamzdeliai.

— Ačiū, kad atvažiavote.— Jo balsas buvo silpnas ir kimus.

Peidžė atsisėdo ant kėdės šalia lovos ir nusišypsojo.

— Viskas gerai, Džonai. Nieko kito aš nebūčiau veikusi, kaip tik miegojusi. Ką aš galiu padaryti jums tokio, ko daugiau niekas negali šitoje didžiulėje ligoninėje?

— Aš noriu, kad jūs pasikalbėtumėte su manimi.

Peidžė sudejavo.

— Tokiu metu?.. O aš maniau, kad jūs turite kažin ką skubaus pasakyti.

— Taip ir yra. Aš noriu išeiti.

Peidžė papurtė galvą.

— Tai neįmanoma. Jūs negalite dabar išeiti namo.

Namie nebus tokios prie...

— Aš nenoriu namo,— nutraukė ją Kroninas.— Aš paprasčiausiai noriu išeiti.

Peidžė pažiūrėjo į jį ir lėtai paklausė:

— Ką jūs turite galvoje?

— Jūs suprantate, ką aš turiu galvoje. Vaistai man jau nepadeda. Aš negaliu pakelti šitų skausmų. Aš noriu išeiti iš gyvenimo.

Peidžė pasilenkė prie jo ir paėmė už rankos.

— Džonai, aš negaliu to padaryti. Geriau aš duosiu jums...

— Ne. Aš pavargau, Peidže. Aš norėčiau nueiti savo gyvenimo kelią ligi galo, bet tiktai ne šitaip kankindamasis. Aš daugiau negaliu.

— Džonai...

— Kiek man liko? Dar kelios dienos? Aš juk sakiau jums, kad blogai pakeliu skausmą. Aš guliu čia, tarsi į spąstus įvarytas žvėris, apraizgytas visais šitais velnio vamzdeliais. Vėžys ryja mano vidurius. Tai ne gyvenimas... o lėtas merdėjimas. Dėl Dievo, padėkite man!

Staiga Kronino veidas persikreipė nuo baisaus skausmo priepuolio. Kai jis vėl prašneko, jo balsas buvo dar silpnesnis:

— Prašau jus... padėkite man...

Peidžė žinojo, ką jai reikia daryti. Reikia perduoti Džono Kronino reikalavimus gydytojui Bendžaminui Volisui. Jis pateiks šitą klausimą etikos komisijai, jie sukvies konsiliumą, įvertins ligonio būklę ir nuspręs. O paskui, jeigu sutinka artimieji...

— Peidže, juk tai *mano* gyvybė. Leiskite man pačiam nuspręsti, ką daryti.

Ji pažiūrėjo į bejėgę figūrą, susirietusią iš skausmo.

— Maldauju jus...

Peidžė paėmė jo ranką ir ilgai sėdėjo tylėdama, paskui pasakė:

— Gerai, Džonai. Aš tai padarysiu.

Jis pamėgino nusišypsoti.

— Aš žinojau, kad galiu jumis pasikliauti.

Ji pasilenkė ir pabučiavo jam į kaktą.

— Užsimerkite ir miegokite.

— Labos nakties, Peidže.

— Labos nakties, Džonai.

Džonas Kroninas atsiduso ir užmerkė akis, jo veide pasirodė palaiminga šypsena.

Peidžė sėdėjo greta, stebėjo jį ir galvojo, ką jai daryti. Ji prisiminė, kokį siaubą jai sukėlė gydytojo Rednoro žodžiai pirmojo vizitavimo metu: *„Ji jau šešias savaites komos būklėje. Gyvybės požymiai vis silpnesni. Čia mes daugiau nieko negalime padaryti. Po pietų išjungsime gyvybės palaikymo sistemą"*. O argi neteisinga išvaduoti žmogiškąją būtybę iš kančių?

Lėtai, tarsi po vandeniu, Peidžė pakilo ir nuėjo prie spintelės kampe, kur buvo laikomas buteliukas su insulinu skubios pagalbos atvejui. Ji išėmė buteliuką ir kurį laiką žiūrėjo į jį, paskui atsuko kamštį, pritraukė švirkštą ir grįžo prie Džono Kronino lovos. Ji dar turėjo laiko persigalvoti. *„Aš guliu čia tarsi į spąstus įvarytas žvėris... Tai ne gyvenimas... o lėtas merdėjimas. Dėl Dievo, padėkite man!"*

Peidžė pasilenkė ir įšvirkštė insuliną į lašintuvo vamzdelį, kurio adata buvo įsmeigta į Kronino veną.

— Ramiai miegokite,— sukuždėjo ji, nepastebėdama, kad kūkčioja.

Peidžė grįžo namo ir daugiau jau nemiegojo, galvodama apie tai, ką padarė.

Šeštą valandą ryto paskambino iš ligoninės vienas ordinatorių.

— Man labai gaila, gydytoja Teilor. Anksti rytą mirė jūsų pacientas Džonas Kroninas. Liovėsi plakusi širdis.

Tą rytą ligoninėje budėjo gydytojas Artūras Keinas.

31 skyrius

Kenas Meloris per visą savo gyvenimą operos klausėsi tik vieną kartą, bet ir tai užsnūdo spektaklio metu. Ir štai dabar, antrą kartą, jis klausėsi „Rigoleto" San Francisko operos teatre, mėgaudamasis kiekviena akimirka. Kenas sėdėjo ložėje drauge su Lorena Harison ir jos tėvu. Per pertraukėlę, kai jie išėjo į fojė, Aleksas Harisonas supažindino Melorį su savo draugais.

— Tai mano būsimasis žentas, puikus gydytojas, Kenas Meloris.

Jau vien tik Alekso Harisono žodis „žentas" *pavertė* jį puikiu gydytoju.

Pasibaigus spektakliui, Harisonai ir Meloris nuvažiavo pavakarieniauti į prašmatnaus viešbučio „Fermont" restoraną. Meloriui patiko, kai ypač pagarbiai Harisonus sutiko metrdotelis ir nuvedė juos į atskirą kabiną. „Nuo dabar man bus prieinamos panašios vietos,— pagalvojo jis,— ir visi sužinos, kas aš toks".

Kai jie užsisakė patiekalus ir gėrimus, Lorena kreipėsi į Keną:

— Brangusis, aš manau, mums reikia surengti priėmimą, kurio metu mes paskelbsime apie mūsų sužadėtuves.

— Puiki mintis! — palaikė ją tėvas.— Surengsime grandiozinį priėmimą. Ką tu pasakysi, Kenai?

Meloris sukluso, juk apie šitą priėmimą bus rašoma laikraščiuose. „Iš pradžių man reikia viską susitvarkyti su Kete. Užteks nedidelės sumos". Dabar jau Kenas keikė save dėl tų kvailų lažybų. Dėl kažin kokių apgailėtinų dešimties tūkstančių dolerių dabar grėsė pavojus jo puikiajai ateičiai. Meloris įsivaizdavo, kas įvyks, jeigu jis pamėgins paaiškinti Harisonams savo santykius su Kete.

„Tarp kitko, aš pamiršau pasakyti, kad aš jau susižadėjęs su gydytoja iš mūsų ligoninės. Ji negrė..."

Arba: *„Norite išgirsti šį tą žaisminga? Aš susilažinau su gydytojais iš dešimties tūkstančių dolerių, kad permiegosiu su viena juodaode gydytoja..."*

— Arba: *„Aš jau ketinau vesti..."*

„Ne,— pagalvojo Kenas,— reikia rasti būdą atsipirkti".

Tėvas ir dukra laukiamai žiūrėjo į jį.

Jis nusišypsojo.

— Mano požiūriu, šitas priėmimas — puiki idėja.

— Labai gerai! — džiugiai sušuko Lorena.— Aš pradėsiu rengti. Jūs, vyrai, supratimo neturite, kaip sudėtinga surengti gerą priėmimą.

Aleksas Harisonas pasisuko į Melorį.

— Kenai, aš jau ėmiau tvarkyti tavo reikalus.

— Mano reikalus, sere?

— Haris Hitlinas, vyriausiasis ligoninės „Nort Šor" gy-

dytojas, mano senas partneris. Mes su juo žaidžiame golfą. Aš pasikalbėjau su juo apie tave, ir jis mano, kad nebus jokių problemų dėl tavo perėjimo pas jį. Tu juk žinai, tai labai prestižinė ligoninė. O tuo pačiu metu aš padėsiu tau pradėti savo praktiką.

Meloris klausėsi, pagautas džiugaus pakilimo.

— Tai tiesiog nuostabu.

— Suprantama, reikės keleto metų, kad tavo praktika suklestėtų kaip reikiant, bet, manau, jog per pirmuosius dvejus trejus metus tu galėsi uždirbti du ar tris šimtus tūkstančių per metus.

„Du šimtus ar tris šimtus tūkstančių! Dieve mano! — šmėstelėjo Melorio galvoje.— O jo lūpose tai skamba kaip menka sumelė".

— Tai... tai bus labai gerai, sere.

Aleksas Harisonas nusišypsojo.

— Kenai, kadangi aš būsimasis tavo uošvis, tai meskime tą „sere". Vadink mane Aleksu.

— Gerai, Aleksai.

— O tu žinai, aš nė karto neištekėjau birželį,— įsiterpė į jų pokalbį Lorena.— Ar birželis tave tenkina, brangusis?

Meloris prisiminė Ketės žodžius: *„Ar tau neatrodo, kad mums reikia numatyti vestuvių datą? Ką tu galvoji apie birželį?"*

Jis suėmė savo delnais Lorenos ranką.

— Puiku.— „Vadinasi, aš turėsiu ganėtinai laiko atsikratyti Ketės,— nusprendė Meloris ir nusišypsojo sau.— Aš pasiūlysiu jai dalį pinigų, kuriuos laimėjau nusitempęs ją į lovą".

— Prancūzijos pietuose mes turime jachtą,— tęsė Aleksas Harisonas.— Galbūt jūs norėsite medaus mėnesį praleisti Prancūzijos Rivjeroje? Jūs ten galėsite nuskristi mūsų „Golfo srove".

Jachta. Prancūzijos Rivjera. Panašu, jog svajonės tampa tikrove. Meloris pažiūrėjo į Loreną.

— Man vis viena, kur praleisiu medaus mėnesį, kad tik kartu su Lorena.

Aleksas Harisonas linktelėjo.

— Nuostabu. Panašu, kad mes viską nusprendėme.— Jis nusišypsojo dukrai.— Aš tavęs ilgėsiuosi, vaikeli.

— Bet tu juk neprarandi manęs, tėti. O be to, turėsi gydytoją!

Aleksas vėl linktelėjo.

— Ir velniškai gerą. Aš niekada negalėsiu kaip reikiant tau atsidėkoti, Kenai, už tai, kad išgelbėjai mano gyvybę.

Lorena paglostė Meloriui ranką.

— *Aš* atsidėkosiu tau už jį.

— Kenai, galbūt papietaukime kitą savaitę? — pasiūlė Aleksas.— Parinksime tau padorias patalpas kabinetui, pavyzdžiui, „Post bildinge", ir aš suorganizuosiu tau susitikimą su Hariu Hitlinu. O ir daugelis mano draugų nori su tavimi susipažinti.

— Tėti, ir aš galėsiu pasakyti tą patį,— pasakė Lorena.— Aš daug pasakojau apie Keną savo draugėms, ir jos labai nori su juo susipažinti, bet aš jų neprileidžiu prie Keno.

— Manęs niekas nedomina, tiktai tu,— švelniai ištarė Kenas.

Kai jie įsėdo į „Rolsroisą" su vairuotoju, Lorena paklausė:

— Kur tave nuvežti, brangusis?

— Į ligoninę. Man reikia apžiūrėti kelis pacientus.— Jokie pacientai jo nedomino, tačiau šiandien ligoninėje budėjo Ketė.

Lorena paglostė jam skruostą.

— Vargšutis. Tu labai daug dirbi.

Meloris atsiduso.

— Tai neturi reikšmės. Juk aš padedu žmonėms.

Ketę jis surado nusenusių ligonių skyriuje.

— Sveika, Kete.

Ji buvo supykusi ant jo.

— Kenai, juk mes buvome susitarę susitikti vakar vakare.

— Aš žinau. Atleisk, aš nesugebėjau, ir...

— Bet tai jau trečias kartas per praėjusią savaitę. Kas yra?

Jos atkaklumas ėmė jam įgrįsti.

— Kete, man reikia su tavimi pasikalbėti. Ar čia yra kur nors laisva palata?

Ketė sekundę pagalvojo.

— Iš trys šimtai penkioliktosios išsirašė pacientas. Einam ten.

Jie nuėjo koridoriumi, jiems priešais ėjo medicinos sesuo.

— O, gydytojas Meloris. Jūsų ieško gydytojas Petersonas. Jis...

— Perduokite jam, kad aš užsiėmęs.— Kenas paėmė Ketę už rankos ir nusivedė prie lifto.

Pasikėlę į trečiąjį aukštą, jie tyliai įsmuko į trys šimtai penkioliktąją palatą. Meloris užrakino duris. Jis labai nervinosi. Visa jo giedra ateitis priklausė nuo būsimųjų kelių minučių.

Kenas paėmė Ketės ranką, dabar reikėjo su ja elgtis kuo švelniau.

— Kete, tu juk žinai, kad aš einu iš proto dėl tavęs. Aš niekam nejaučiu tokių jausmų kaip tau. Bet brangioji, dabar turėti vaiką... nejaugi tu nesupranti, jog tam dar neatėjo laikas? Aš turiu galvoje... mes su tavim abu dirbame dienomis ir naktimis, uždirbame mažai...

— Kenai, mes susidorosime. Aš tave myliu, ir...

— Palauk. Aš tavęs prašau tik neilgam tai atidėti. Kai aš pabaigsiu ordinatūrą, tai galėsiu imtis privačios praktikos. Galbūt mes grįšime į Rytus. Po kelerių metų mes galėsime susituokti ir turėti vaikų.

— *Po kelerių metų?* Bet juk aš tau pasakiau, kad esu nėščia.

— Aš žinau, brangioji, bet kol kas... tik du mėnesiai? Normalus terminas abortui.

Sukrėsta šitų žodžių, Ketė pažvelgė į jį.

— Ne! Aboro aš nedarysiu. Aš noriu, kad mes susituoktume. Tuojau pat!

„Mes turime jachtą Prancūzijos pietuose. Galbūt jūs norėsite medaus mėnesį praleisti Prancūzijos Rivjeroje? Jūs ten galėsite nuskristi mūsų „Golfo srove".

— Aš jau pranešiau Peidžei ir Honei, kad mes susituoksime. Ir aš pasakiau joms apie vaiką.

Meloris pajuto šaltą drebulį visame kūne. Padėtis da-

rėsi nekontroliuojama. Jeigu apie tai sužinos Harisonai, tai jam galas.

— Tau nereikėjo to daryti.

— Kodėl?

Meloris priverstinai nusišypsojo.

— Tegul mūsų asmeninis gyvenimas bus tiktai mūsų.— *„Aš padėsiu tau suorganizuoti privačią praktiką... Pirmuosius metus ar dvejus tu uždirbsi po du arba tris šimtus tūkstančių".*— Kete, aš klausiu tave paskutinįjį kartą. Tu padarysi abortą? — Kenas labai norėjo išgirsti „taip".

— Ne.

— Kete...

— Aš negaliu, Kenai. Aš juk tau pasakojau, ką pergyvenau po aborto, kai buvau visai jaunutė mergaitė. Tada aš prisiekiau sau daugiau niekada to nedaryti. Ir daugiau manęs neprašyk.

Ir tuo momentu Kenas Meloris suvokė, kad jis neturi jokių šansų. Vienintelė išeitis — ją nužudyti.

32 skyrius

Honė kiekvieną dieną lankė 306 palatos pacientą. Jį vadino Šonu Reiliu. Tai buvo simpatingas juodaplaukis airis su juodomis blizgančiomis akimis. Ji manė, kad jam per keturiasdešimt.

Kai Honė pirmą kartą jį pamatė vizitacijos metu ir žvilgtelėjo į jo kortelę, ji tarė:

— Vadinasi, jūs pas mus — dėl tulžies sutrikimo.

— Taip, atrodo, man ketina išpjauti kažkokią pūslę.

Honė nusišypsojo.

— Aš apie tai ir kalbu.

Šonas įsmeigė į ją savo juodas akis.

— Tegul išpjauna viską, ką nori, išskyrus širdį. Ji priklauso jums.

Honė nusijuokė.

— Pasitikėjimas savimi jus toli nuves.

— Tikiuosi, brangioji, kad taip.

Kai turėdavo laisvą minutėlę, Honė užbėgdavo paplepėti su Šonu. Jis buvo žavingas ir įdomus žmogus.

— Dėl to, kad jūs būtumėte šalia manęs, brangioji, verta ir operaciją iškentėti.

— Juk jūs nebijote operacijos, argi ne?

— Ne, jeigu, mieloji, operuosite jūs.

— Aš ne chirurgė, aš terapeutė.

— Ar terapeutėms leidžiama vakarieniauti su savo pacientais?

— Ne. Dėl šito dalyko yra griežtos taisyklės.

— O terapeutės kada nors pažeidžia taisykles?

— Niekada.— Honė nusišypsojo.

— Mano supratimu, jūs tiesiog puiki.

Niekas ligi šiol nekalbėjo Honei tokių žodžių. Ji paraudo.

— Ačiū.

— Jūs tartum ryto rasa Kilarnio laukuose.

— Ar jūs kada nors buvote Airijoje? — paklausė Honė.

Šonas nusijuokė.

— Ne. Bet pažadu jums, kad vieną gražią dieną mes ten nuvažiuosime drauge. Štai pamatysite.

Honės nuomone, tai buvo įprastas airiškas pagyrūniškumas, ir vis dėlto...

Po pietų ji užėjo aplankyti Šono ir paklausė:

— Kaip jūs jaučiatės?

— Geriau, kai matau jus. Ar jūs pagalvojote apie mano pasiūlymą drauge pavakarieniauti?

— Ne,— pmelavo Honė.

— Ir vis dėlto aš tikiuosi, kad, kai išsirašysiu iš ligoninės, įstengsiu jus nutempti vakarienės. Jūs juk nesusižadėjusi, neištekėjusi, jokių tokių kvailysčių?

Honė nusišypsojo.

— Jokių tokių kvailysčių.

— Labai gerai. Ir aš taip pat. O ir kam aš reikalingas? „Daugeliui moterų",— pagalvojo ji.

— Jeigu jum patinka namie gamintas maistas, tai aš gerai gaminu.

— Pažiūrėsime.

Kai kitą rytą Honė užėjo į palatą pas Šoną, jis tarė:

— Aš turiu jums mažą dovanėlę.— Jis ištiesė jai popieriaus lapą su išdailintu, idealizuotu jos portretu.

— Man labai patinka! Jūs nuostabus dailininkas! — Ir staiga ji prisiminė būrėjos žodžius: *„Jūs įsimylėsite! Jis dailininkas"*. Honė atidžiai pažiūrėjo į airį.

— Kas nors ne taip?

— Ne,— lėtai pasakė ji.— Ne.

Po penkių minučių Honė užėjo į Franciskos Gordon palatą.

— Mane aplankė Mergelė!

— Prisimenate, jūs sakėte, kad aš įsimylėsiu... dailininką?

— Taip.

— Tai štai, panašu... kad aš jį sutikau.

Franciska Gordon nusišypsojo.

— Štai matote? Žvaigždės niekada nemeluoja.

— O jus galite... galite man truputį papasakoti apie jį? Apie mus?

— Štai tame stalčiuje guli kortos. Prašau man jas paduoti.

Paduodama lygutėles kortas, Honė pagalvojo: „Juokai, ir tiek! Aš juk kortomis netikiu!"

Franciska Gordon išdėliojo kortas, ji linksėjo ir šypsojosi, paskui staiga apmirė ir išblyško.

— O Dieve mano! — Ji pakėlė akis į Honę.

— Šitas dailininkas. Jūs sakote, kad jau susipažinote su juo?

— Panašu, kad taip. Taip.

Franciskos Gordon balsas buvo kupinas liūdesio.

— Vargšas vyriškis.— Ji vėl pažiūrėjo į Honę.— Man gaila... labai gaila.

Šoną Reilį turėjo operuoti kitą rytą.

Aštuntą valandą penkiolika minučių gydytojas Viljamas Rednoras jau buvo operacinėje, rengdamasis pradėti operaciją.

Aštuntą valandą dvidešimt penkios minutės furgonas su savaitine kraujo atsarga sustojo palei atsarginį ligoninės „Embarkadero" išėjimą. Vairuotojas išėmė iš maši-

nos maišelius su krauju ir nunešė juos į kraujo banką, kuris buvo viršuje. Tą rytą ten budėjo ordinatorius Erikas Fosteris. Jis gėrė kavą ir valgė sausainius su dailute, jauna medicinos seserimi Andrea.

— Kur padėti kraują? — paklausė vairuotojas.

— Padėkite štai ten.— Fosteris mostelėjo ranka į kampą.

— Gerai.— Vairuotojas sudėjo maišelius į kampą ir padavė Fosteriui blanką.

— Man reikalingas jūsų parašas.

— Gerai.— Erikas pasirašė.— Ačiū.

— Nėra už ką.— Vairuotojas išėjo.

Fosteris atsisuko į Andrea.

— Tai apie ką mes kalbėjome?

— Jūs sakėte man, kad aš žavinga.

— Visiškai teisingai. Jeigu jūs netekėjusi, tai aš su malonumu jus merginčiau. Ar jūs su kuo nors susitikinėjate?

— Ne. Mano vyras — boksininkas.

— Vaje. Gal jūs turite seserį?

— Tarp kitko, turiu.

— Ar ji tokia dailutė, kaip jūs?

— Dar dailesnė.

— O kuo ji vardu?

— Merilina.

— Galbūt kada nors susitikime visi drauge?

Kol jie plepėjo, suveikė faksas, bet Fosteris nekreipė dėmesio.

Aštuntą keturiasdešimt penkios gydytojas Rednoras pradėjo operuoti Šoną Reilį. Operacija iš pradžių vyko sklandžiai, operacinė funkcionavo kaip gerai sutepta mašina, valdoma gabių žmonių, atliekančių savo įprastą darbą.

Devintą valandą gydytojas Rednoras prisikasė ligi tulžies pūslės latako. Kai jis šalino tulžies pūslę, jo ranka suvirpėjo, ir skalpelis užkabino arteriją. Iš jos pliūptelėjo kraujas.

— Dieve mano! — Jis pamėgino sustabdyti kraujoplūdį.

— Spaudimas nukrito ligi devyniasdešimt penkių,— riktelėjo anesteziologas.— Gali ištikti šokas!

Rednoras grįžtelėjo į medicinos seserį.

— Skubiai atneškite kraujo!

— Tuojau, gydytojau.

Devintą valandą šešios minutės kraujo banke suskambėjo telefonas.

— Neišeikite,— paprašė Fosteris Andreą, praėjo pro nustojusį veikti faksą ir pakėlė telefono ragelį.

— Kraujo bankas.

— Antroji operacinė, mums reikia keturių pintų nulinės grupės kraujo. *Stat.*

— Gerai.— Fosteris padėjo ragelį, nuėjo į kampą, kur buvo sudėti maišeliai su krauju. Jis paėmė keturis maišelius ir sudėjo į metalinį vežimėlį, kurį naudodavo tokiais skubiais atvejais. Paskui dar du kartus patikrino maišelius.

— Nulinė grupė,— garsiai pasakė jis ir skambučiu iškvietė sanitarą.

— Kas ten vyksta? — pasidomėjo Andrea.

Fosteris žvilgtelėjo į priešais jį gulintį operacinį grafiką.

— Panašu, kad gydytojas Rednoras turi nemalonumų su pacientu.

Devintą valandą dešimt minučių kraujo banke pasirodė sanitaras.

— Jūs mane kvietėte?

— Nugabenkite tai į antrąją operacinę. Jie laukia.

Palydėjęs akimis sanitarą su vežimėliu, Fosteris atsigręžė į Andrea.

— Papasakokite man apie savo seserį.

— Ji taip pat ištekėjusi.

— Ak...

Andrea nusišypsojo.

— Bet ji susitikinėja su kitais vyrais.

— Rimtai?

— Juokauju. Erikai, man jau laikas eiti. Ačiū už kavą ir sausainius.

— Visada jūsų paslaugoms.— Jis palydėjo ją žvilgsniu ir pagalvojo: „Čia tai bent užpakalis!"

Devintą valandą dvylika minučių sanitaras laukė lifto, kad pakiltų į antrąjį aukštą.

Devintą valandą trylika minučių gydytojas Rednoras iš visų jėgų stengėsi išvengti katastrofos.

— Na, kur tas velnio kraujas?

Devintą valandą penkiolika minučių sanitaras stumtelėjo operacinės duris, ir medicinos sesuo padėjo jam jas plačiau atidaryti.

— Ačiū,— padėkojo ji, pagriebė maišelius ir nuskubėjo prie operacinio stalo.— Štai, gydytojau, kraujas.

— Perpilkite. Gyvai!

Kraujo banke Erikas Fosteris baigė gerti kavą, visos jo mintys sukosi apie Andreą: „Kaip tik simpatinga, tai būtinai ištekėjusi".

Eidamas prie savo stalo jis ėjo pro faksą. Paėmęs pranešimą, jį perskaitė.

„Skubus įspėjimas 687 birželio 25: eritrocitai, šviežiai užšaldyta plazma. Partijos SV 83711, SV 800007. Kalifornijos, Arizonos, Vašingtono, Oregono Kraujo bankų draugija. Pakartotina kraujo analizė patvirtino, jog yra ŽIV pirmojo tipo antikūnų".

Fosteris kelias sekundes neatplėšė akių nuo pranešimo, paskui priėjo prie savo stalo ir paėmė savo pasirašyto važtaraščio kopiją. Tik ką atvežto kraujo partijos numeriai sutapo su nurodytais pranešime.

— Dieve mano! — sušuko Fosteris ir stvėrė telefono ragelį.— Skubiai sujunkite mane su antrąja operacine!

Operacinėje ragelį pakėlė medicinos sesuo.

— Tai kraujo bankas. Aš ką tik jums atsiunčiau keturias pintas nulinės grupės kraujo. Nenaudokite jo! Aš negaišdamas atsiųsiu kitus maišelius.

— Atleiskite, bet jau vėlu,— atsakė medicinos sesuo.

Gydytojas Rednoras apie viską pranešė Šonui Reiliui.

— Tai buvo klaida. Baisi klaida. Aš viską atiduočiau, kad to nebūtų buvę.

Sukrėstas Šonas įbedė į jį akis.

— Dieve mano! Vadinasi, aš mirsiu.

— Imunodeficito virusą mes galėsime aptikti tik po šešių ar aštuonių savaičių. Bet net jei ir aptiksime, tai dar nereiškia, kad jūs būtinai susirgsite ŽIV. Mes padarysime dėl jūsų viską, ką tik įstengsime.

— Velniai rautų, ką jūs dar galėsite padaryti, išskyrus tai, ką jau padarėte? — su kartėliu pasakė Šonas.— Aš jau lavonas.

Išgirdusi šitą naujieną, Honė pasibaisėjo. Ji prisiminė Franciskos Gordon žodžius:— *„Vargšas vyriškis"*.

Šonas Reilis miegojo, kai Honė užėjo į jo palatą. Ji atsisėdo palei jo lovą ir ilgai sėdėjo, nenuleisdama nuo jo akių.

Šonas nubudo ir pamatė ją.

— Aš sapnavau, kad nemirsiu.

— Šonai...

— Jūs ateisite pažiūrėti į mano lavoną?

— Prašau jus šitaip nekalbėti.

— Kaip šitaip galėjo atsitikti?

— Kažkas suklydo, Šonai.

— Viešpatie, aš nenoriu mirti nuo ŽIV.

— Kai kurie žmonės, kurių kraujyje aptiktas imunodeficito virusas, nesuserga ŽIV.

— Norėčiau jumis tikėti.

Honė paėmė jo ranką.

— Jūs privalote manimi tikėti.

— Aš netikintis žmogus, tačiau dabar tikriausiai imsiu tikėti Dievą.

— Aš melsiuosi drauge su jumis.

Jis silpnai šyptelėjo.

— Manau, jums reikia pamiršti mano pasiūlymą drauge pavakarieniauti, argi ne?

— O ne. Taip lengvai pasiduoti negalima. Aš lauksiu tos vakarienės.

Kelias sekundes Šonas įdėmiai ją apžiūrinėjo.

— Jūs tikrai lauksite tos vakarienės?

— Be abejo! Neturi reikšmės, kas įvyko. Prisiminkite, jūs žadėjote nusivežti mane į Airiją.

33 skyrius

— Kenai, ar tau nieko blogo neatsitiko? — paklausė Lorena.— Tu, brangusis, atrodai pavargęs.

Jie buvo vieni milžiniškoje Harisonų vilos bibliotekoje. Ką tik pavakarieniavo, o per vakarienę Meloris ir Aleksas Harisonas — *„Vadink mane tiesiog Aleksu"*— aptarė puikią Keno ateitį.

— Kodėl tu toks pavargęs?

„Todėl, kad toji juoda kalė nėščia ir reikalauja, jog aš ją vesčiau. Todėl, kad artimiausiu metu visi sužinos apie mūsų sužadėtuves, ji taip pat sužinos ir pakels skandalą. Todėl, kad mano ateičiai gresia pavojus".

Kenas paėmė Lorenos ranką.

— Turbūt per daug dirbu. Juk mano ligoniai, Lorena, man nėra tiesiog pacientai. Tai į bėdą pakliuvę žmonės, ir aš negaliu jais nesirūpinti.

Lorena paglostė jam veidą.

— Tai vienas iš bruožų, kuriuos aš myliu tavyje, Kenai. Tu toks rūpestingas.

— Turbūt mane taip išauklėjo.

— Ak, pamiršau tau pasakyti. Aukštuomenės kronikos redaktorius ir fotografas iš „Kronikl" ateis pas mus pirmadienį ir norės gauti interviu.

Kenas sustingo.

— Galbūt, brangusis, tu įstengsi ištrūkti? Jie nori ir tave nufotografuoti.

— Aš... džiaugčiausi, tačiau labai daug darbo ligoninėje.— Mintys karštligiškai sukosi jo galvoje.— Lorena, ar tu laikai gera idėja duoti interviu dabar? Aš sakau, gal mums reikėtų palaukti?..

Lorena nusijuokė.

— Tu, brangusis, nepažįsti spaudos. Jie tarsi kraujo ištroškę pėdsekiai. Taigi jau geriau dabar jais atsikratyti. *Pirmadienį!*

Kitą rytą Meloris susirado Ketę vienoje pagalbinių patalpų. Ji atrodė išvargusi, buvo nepasidažiusi, plaukai išsidraikę. „Lorena niekada sau neleistų šitaip atrodyti",— pagalvojo Meloris.

— Sveika, brangioji!

Ketė neatsakė.

Meloris ją apkabino.

— Kete, aš daug galvojau apie mus. Šią naktį visai nemiegojau. Aš neturiu nieko kito tik tave. Tu buvai teisi, o aš klydau. Turbūt tavo naujiena mane priblokšė. Aš noriu, kad mes su tavimi turėtume vaiką.— Jis pažiūrėjo į staiga nušvitusį Ketės veidą.

— Kenai, tu tikrai to nori?

— Žinoma.

Ketė puolė jam ant kaklo.

— Ačiū Dievui! O, brangusis. Aš taip jaudinausi, aš nežinojau, kaip be tavęs gyvensiu.

— Tau daugiau nereikia dėl to nerimauti. Nuo šiandien viskas bus puiku.— „Bet tu niekada nesužinosi, kaip viskas bus puiku".— Klausyk, sekmadienio vakarą aš laisvas. O tu?

Ketė nutvėrė jo ranką.

— Aš manau, turėsiu laisvą.

— Labai gerai. Mes ramiai pavakarieniausime, o paskui užsuksime pas tave prieš miegą išgerti. Tu galėsi atsikratyti Peidžės ir Honės? Aš noriu, kad mes būtume vieni.

Ketė nusišypsojo.

— Nėra problemų. Tu tiesiog nežinai, kokia aš laiminga. Ar aš sakiau, kaip stipriai tave myliu?

— Aš taip pat tave myliu. Ir sekmadienį parodysiu kaip stipriai.

Kruopščiai viską apgalvojęs, Meloris nusprendė, jog tai nepriekaištingas planas. Jis numatė viską, ligi smulkiausių detalių. Jo jokiu būdu negalės apkaltinti dėl Ketės mirties.

Pernelyg rizikinga buvo paimti viską, kas būtina, ligoninės vaistinėje, kadangi po atsitikimo su Baumanu apsauga buvo budri. Todėl sekmadienio rytą Meloris lei-

dosi ieškoti vaistinės kuo toliau nuo savo namų. Daugumą jų buvo uždarytos, ir jam teko apvažiuoti net penkias vaistines, kol galiausiai rado atdarą.

— Labas rytas. Kuo galiu jums padėti? — pasveikino jį už prekystalio stovintis vaistininkas.

— Aš einu pas pacientą, kuris gyvena šitame rajone, ir noriu nunešti jam vaistų.— Meloris išsitraukė receptų knygelę ir užpildė blanką.

Vaistininkas nusišypsojo.

— Mūsų laikais ne per daugiausiai gydytojų vaikšto pagal iškvietimus į namus.

— Aš žinau. Labai gaila, argi ne? Žmonės tapo abejingi.— Jis padavė vaistininkui receptą.

Tas perskaitė jį ir linktelėjo.

— Tai užims vos kelias minutes.

— Ačiū.

Pirmasis žingsnis.

Po pietų Meloris užvažiavo į ligoninę. Jis išbuvo ten dešimtį minučių, o išeidamas išsinešė su savimi nedidelį ryšulėlį.

Antrasis žingsnis.

* * *

Meloris susitarė su Kete susitikti restorane „Treider Vik" ir atvažiavo ten pirmas. Pamatęs Ketę, einančią prie staliuko, jis pagalvojo: „Tai mūsų paskutinė vakarienė, maita".

Kenas atsistojo ir švelniai jai nusišypsojo.

— Sveika, lėlyte. Tu puikiai atrodai.— Šiuo atveju Kenas neveidmainiavo, Ketė iš tikrųjų atrodė stulbinančiai. „Ji galėtų dirbti fotomodeliu. Ir lovoje ji nuostabi. Viskas, ko jai trūksta, tai dvidešimties milijonų dolerių".

Ketė pastebėjo, kaip restorane sėdinčios moterys akimis rijo Keną, ir jos širdyje sukilo pavydas. Tačiau jis žiūrėjo tik į ją. Tai buvo ankstesnysis Kenas, švelnus ir dėmesingas.

— Kaip praėjo diena? — pasidomėjo jis.

Ketė atsiduso.

— Įtemptai. Trys operacijos rytą ir dvi po pietų.— Ji palinko į priekį.— Aš suprantu, kad dar labai anksti, bet galiu prisiekti, kad, kai rengiausi, pajutau, kaip manyje sujudėjo kūdikis.

Meloris nusišypsojo.

— Turbūt jis nori iššokti.

— Reikia pasitikrinti ultragarsu ir išsiaiškinti, ar tai berniukas, ar mergaitė. Tada aš galėsiu pradėti pirkti drabužėlius.

— Puiki mintis.

— Kenai, gal susitarsime dėl vestuvių datos? Aš norėčiau, kad jos būtų kuo greičiau.

— Jokių problemų,— lengvai sutiko Meloris.— Galime kitą savaitę paduoti pareiškimus.

— Nuostabu! — Staiga Ketei į galvą šovė mintis.— Galbūt mums pavyks gauti kelias laisvas dienas ir kur nors nuvažiuoti. Tai bus mūsų medaus mėnuo. Kur nors nelabai toli... į Oregoną ar Vašingtoną.

„Klysti, vaikuti, medaus mėnesį aš praleisiu birželį nuosavoje jachtoje Prancūzijos Rivjeroje".

— Skamba patraukliai. Aš pakalbėsiu su Volisu.

Ketė spustelėjo jam ranką.

— Ačiū,— kimiu iš susijaudinimo balsu ištarė ji,— aš tau būsiu geriausia žmona pasaulyje.

— Neabejoju.— Meloris šyptelėjo.— O dabar valgyk daržoves. Juk mes norime turėti sveiką vaiką, tiesa?

Iš restorano jie išėjo devintą valandą vakaro. Jau netoli namų Meloris paklausė:

— O tu tikra, kad Peidžės ir Honės nėra namie?

— Tikra. Peidžė budi ligoninėje, o Honei aš pasakiau, kad mes norime pabūti dviese.

„Prakeikimas!"

Ketė pastebėjo jo veide nepasitenkinimo išraišką.

— Kas nors ne taip?

— Ne, vaikuti, tiesiog norisi, kad mes iš tikrųjų būtume vieni.— „Aš turiu būti atsargus, labai atsargus".— Paskubėkime.

Ketei patiko šitas jo nekantrumas.

Jau bute Meloris pasiūlė:

— Einam tiesiai į miegamąjį.

Ketė nusišypsojo.

— Nuostabi mintis.

Stebėdamas, kaip Ketė nusirengia, Meloris pagalvojo: „Vis dėlto jos figūra nepaprastai puiki. Vaikas tik sugadins tokią figūrą".

— Kenai, o tu neketini nusirengti?

— Suprantama, ketinu.— Jis prisiminė, kaip ji privertė jį nusirengti ir pabėgo. Ką gi, dabar jai teks už tai užmokėti.

Meloris lėtai nusirengė. „Ar man išeis? — klausė jis save, bemaž virpėdamas nuo nervinės įtampos.— Bet dėl to, kas įvyks, kalta tiktai ji. Ne aš. Aš daviau jai šansą šito išvengti, tačiau ji tokia kvaila, kad juo nepasinaudojo".

Jis šmurkštelėjo į lovą, atsigulė greta Ketės ir pajuto jos kūno šilumą. Jie ėmė glamonėti vienas kitą. Kenas pajuto erekciją. Jis paėmė Ketę, ir ji suaimanavo.

— O, brangusis... kaip gera...— Ketė ėmė judėti vis greičiau ir greičiau.— Taip... taip... o Dieve... nesustok...— Ir staiga jos kūnas krūptelėjo paskutinį kartą ir ji suglebo jo glėbyje.

Ji pažiūrėjo į Keną ir sunerimusi paklausė:

— O tu?..

— Taip, žinoma,— pamelavo Meloris. Jis buvo pernelyg įsitempęs, kad pajustų orgazmą.— Kaip dėl gėrimo?

— Ne, aš negersiu. Vaikas...

— Bet mums su tavimi šiandien šventė, brangioji. Vienas gurkšnelis nepakenks.

Ketė sumišo.

— Na gerai. Tiktai nedaug.— Ji norėjo lipti iš lovos. Meloris ją sulaikė.

— Ne, ne. Lik lovoje, mamule. Pratinkis, nes tavimi rūpinsis.

Ketė pažiūrėjo iš paskos į svetainę einančiam Meloriui ir pagalvojo: „Aš pati laimingiausia moteris pasaulyje".

Kenas priėjo prie baro ir įpylė viskio į dvi stiklines. Jis metė žvilgsnį miegamojo link, įsitikino, kad jo nematyti, paskui priėjo prie švarko, išsiėmė iš kišenės mažą buteliuką ir supylė jo turinį į Ketės stiklinę. Grįžo prie baro, pakėlė stiklinę ir pauostė. Kvapo nebuvo. Paėmęs stiklines, jis grįžo į miegamąjį ir padavė vieną Ketei.

— Išgerkime už mūsų vaiką,— pasiūlė ji.

— Žinoma. Už mūsų vaiką.

Kenas stebėjo, kaip Ketė lėtai nurijo savo stiklinės turinį.

— Mes susirasime puikų butą,— svajingai pasakė ji.— Aš pati apstatysiu vaiko kambarį. Tegul miega ten, negadinsime jo dorovės savo meilės žaidimais, taip? — Ji išgėrė dar gurkšnelį.

Meloris linktelėjo.

— Žinoma.— Jis įdėmiai ją stebėjo.— Kaip tu jautiesi?

— Puikiai. Aš taip jaudinausi, brangusis, dėl mūsų, tačiau daugiau nesijaudinu.

— Štai ir gerai. Nėra dėl ko jaudintis.

Ketei ėmė lipti akys.

— Taip. Jaudintis nėra ko,— lėtai, tęsdama žodžius ištarė ji.— Kenai, aš jaučiuosi nuostabiai.

— Tu neturėjai pastoti.

Ketė išsiblaškiusi pažiūrėjo į jį.

— Ką?

— Kete, tu viską sugadinai.

— Sugadinau?..— Jai jau sunku buvo susikaupti.

— Tu pastojai man kelią.

— Ką-ą?

— Niekas tegul nedrįsta pastoti man kelio.

— Kenai, man svaigsta galva.

Jis stovėjo ir stebėjo.

— Kenai... padėk man, Kenai...— Ketės galva nukrito ant pagalvės.

Meloris žvilgtelėjo į laikrodį. Laiko jis turėjo užtektinai.

34 skyrius

Pirmoji namo grįžo Honė, būtent ji ir aptiko vonioje ant grindų kraujo klane gulintį Ketės kūną. Ant koklinių grindų šalia kūno voliojosi kruvina kiuretė gimdos valymui. Ketė mirė dėl nukraujavimo.

Apstulbusi Honė stovėjo vonioje, neįstengdama pajudėti.

— Dieve mano! — prislėgtu balsu sukuždėjo ji, atsiklaupė šalia kūno ir pridėjo pirštus prie miego arterijos. Pulso nebuvo. Honė puolė į svetainę, pagriebė telefono ragelį ir surinko 911.

Jai atsakė vyriškas balsas:

— 911 gelbėjimo tarnyba.

Honė stovėjo lyg paralyžiuota, negalėdama ištarti nė žodžio.

— Alio... 911 gelbėjimo tarnyba...

— Pa... padėkite! Aš... čia...— Žodžiai strigo jai gerklėje.— Ji... ji mirė.

— Kas mirė, panele?

— Ketė.

— Jūsų katė mirė? *

— Ne! — suriko Honė.— Mirė Ketė. Skubiai ką nors atsiųskite!

— Panele...

Honė trenkė ragelį ant aparato, paskui vėl jį pakėlė ir drebančiais pirštais surinko ligoninės numerį.

— Gydytoją... Teilor.— Jos balsas buvo panašus į mirštančiosios šnabždesį.

— Prašau palaukti.

Spausdama telefono ragelį, Honė laukė dvi minutes, kol išgirdo Peidžės balsą:

— Gydytoja Teilor.

— Peidže! Tu... tu privalai nedelsdama parvažiuoti namo!

— Honė? Kas atsitiko?

— Ketė... mirė.

---

* Angliškai *cat* — katė.

— Ką? — Peidžė negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo.— Kaip?

— Panašu... panašu, kad ji mėgino pasidaryti abortą.

— O Dieve mano! Aš jau važiuoju.

Kai Peidžė grįžo namo, ten jau buvo du policininkai, detektyvas ir medicinos ekspertas. Honė, išgėrusi didelę raminamųjų dozę, gulėjo savo miegamajame. Medicinos ekspertas pasilenkė prie nuogo Ketės kūno. Peidžė įėjo į krauju paplūdusį vonios kambarį. Detektyvas ją paklausė:

— Jūs kas?

Peidžė neatitraukė akių nuo negyvo Ketės kūno. Jos veidas buvo baltesnis už kreidą.

— Aš gydytoja Teilor. Aš čia gyvenu.

— Tada galbūt jūs mums padėsite. Aš inspektorius Bernsas. Aš mėginau pasikalbėti su kita ledi, kuri čia gyvena, bet jai prasidėjo isterija. Mūsų gydytojas davė jai raminamųjų.

Peidžė atitraukė akis nuo siaubingo reginio.

— Ką... ką jūs norite sužinoti?

— Ji čia gyveno?

— Taip.

„Aš turėsiu nuo Keno vaiką. Šaunu, tiesa?"

— Panašu, kad ji mėgino atsikratyti vaiko, tačiau nesėkmingai,— pasakė detektyvas.

Peidžė tylėjo, galvodama apie tai, kas įvyko, paskui atsakė:

— Aš tuo netikiu.

Inspektorius Bernsas kelias sekundes atidžiai ją apžiūrinėjo.

— Kodėl jūs, gydytoja, netikite?

— Ji šito vaiko norėjo.— Peidžė palengva sutelkė mintis.— O štai tėvas nenorėjo.

— Tėvas?

— Gydytojas Kenas Meloris. Jis dirba apygardos ligoninėje „Embarkadero". Jis nenorėjo jos vesti. Klausykite, Ketė juk... buvo,— jai reikėjo nemažai pastangų ištarti žodį „buvo",— gydytoja. Jeigu ji būtų norėjusi pasidaryti abortą, tai nieku būdu nebūtų dariusi pati vonioje.— Peidžė papurtė galvą.— Čia kažin kas ne taip.

Medicinos ekspertas atsitiesė ir pasitraukė nuo kūno.

— Galbūt ji mėgino tai padaryti pati, nes nenorėjo, kad kas nors sužinotų apie vaiką.

— Negali būti. Juk ji pati mums papasakojo apie tai. Inspektorius Bernsas stebėjo Peidžę.

— Ar šį vakarą namie ji buvo viena?

— Ne. Ji turėjo pasimatymą su gydytoju Meloriu.

Kenas Meloris gulėjo lovoje, kruopščiai perkratinėdamas galvoje visus praėjusio vakaro įvykius. Jis prisiminė kiekvieną savo žingsnį, įsitikindamas, kad nesuklydo. „Viskas kaip reikiant",— nusprendė jis. Ir tuo momentu suskambėjo skambutis prie durų. Meloris palaukė trečiojo skambučio, atsikėlė, apsivilko ant pižamos chalatą ir priėjo prie durų.

— Kas ten? — paklausė jis miegūstu balsu.

— Gydytojas Meloris? — pasigirdo iš už durų.

— Taip.

— Inspektorius Bernsas. San Francisko policijos departamentas.

— Policijos departamentas? — Labai natūraliai suvaidinęs nustebimą, Meloris atidarė duris.

Priešais duris stovintis vyriškis parodė policininko ženklą.

— Leisite įeiti?

— Įeikite. O koks reikalas?

— Ar jūs pažįstate gydytoją Hanter?

— Žinoma, pažįstu.— Melorio veide pasirodė nerimo išraiška.— Kas nors atsitiko Ketei?

— Jūs buvote su ja praeitą vakarą?

— Taip. Dieve mano! Sakykite, kas atsitiko? Ar jai viskas gerai?

— Bijau, kad aš turiu jums blogų naujienų. Gydytoja Hanter mirė.

— Mirė? Aš negaliu tuo patikėti. Kaip?

— Matyt, mėgino pati pasidaryti abortą, bet nesėkmingai.

— O Dieve! — sušuko Meloris ir griuvo į krėslą.— Tai mano kaltė!

Inspektorius įdėmiai pažiūrėjo į jį.

— Jūsų kaltė?

— Taip. Aš... mes su gydytoja Hanter ketinome susituokti. Aš jai pasakiau, kad ne laikas dabar gimdyti vaiką. Aš norėjau palaukti. Ir ji sutiko. Aš pasiūliau kreiptis į mūsų ligoninę, ten būtų viską padarę kaip reikiant, bet ji tikriausiai nusprendė... aš... aš negaliu tuo patikėti.

— Kelintą valandą jūs išsiskyrėte su gydytoja Hanter?

— Turbūt apie dešimtą. Aš pavėžėjau ją ligi namų ir nuvažiavau.

— Į butą neužėjote?

— Ne.

— Ar gydytoja Hanter sakė jums apie tai, ką ketina daryti?

— Jūs turite galvoje?.. Ne, nė žodžio.

Inspektorius Bernsas išsitraukė iš kišenės kortelę.

— Jeigu prisiminsite, gydytojau, ką nors, kas galėtų mums padėti, prašau man paskambinti.

— Suprantama. Aš... jūs tiesiog neįsivaizduojate, koks tai sukrėtimas man.

Peidžė ir Honė nemiegojo visą naktį, kalbėdamos apie tai, kas nutiko Ketei. Jos buvo sukrėstos, negalėjo patikėti tuo, kas įvyko.

Devintą valandą ryto pasirodė inspektorius Bernsas.

— Labas rytas. Norėjau jums pranešti, kad naktį kalbėjau su gydytoju Meloriu.

— Ir ką?

— Jis pasakė, kad jie drauge pavakarieniavo, paskui jis parvežė ją namo ir nuvažiavo.

— Jis meluoja! — sušuko Peidžė ir susimąstė.— Palaukite! Ketės kūne aptikti spermos pėdsakai?

— Beje, taip, aptikti.

— Štai matote! O tai įrodo, kad jis meluoja. Jis įsitempė ją į lovą ir...

— Apie tai aš su juo kalbėjau šį rytą. Jis tvirtina, kad santykius jie turėjo prieš vakarienę.

Tačiau Peidžė neketino pasiduoti.

— Jo pirštų atspaudai turi būti ant kiuretės, kuria

jis ją nužudė.— Peidžės balsas skambėjo nekantriai.— Ar jūs aptikote pirštų atspaudus?

— Taip, gydytoja,— ramiai atsakė inspektorius.— Tai jos pirštų atspaudai.

— Negali... Palaukite! Vadinasi, jis buvo su pirštinėmis, o kai jis baigė savo kruviną darbą, tai padarė Ketės pirštų atspaudus. Kaip jums šita versija?

— Jūs svarstote kaip žmogus, kuris pernelyg dažnai žiūri televizijos serialus, pavyzdžiui tokius, kaip „Žmogžudys" arba „Ji rašė".

— O jūs netikite, kad Ketę nužudė, taip?

— Bijau, kad ne.

— O skrodimą darė?

— Taip.

— Ir ką?

— Medicinos ekspertas nustatė mirtį dėl nelaimingo atsitikimo. Gydytojas Meloris man papasakojo, kad ji nusprendė atsikratyti vaiko, todėl visiškai akivaizdu...

— Vadinasi, ji nuėjo į vonią ir supjaustė save? — nutraukė inspektorių Peidžė.— Dėl Dievo inspektoriau! Ji buvo gydytoja, chirurgė. Ji nė už ką to nebūtų dariusi pati sau.

Inspektorius Bernsas mąsliai pasakė:

— Jūs manote, kad gydytojas Meloris įkalbėjo ją pasidaryti abortą, ėmėsi jai padėti, o paskui pabėgo, kai atsitiko nelaimė?

Peidžė papurtė galvą.

— Ne. Taip negalėjo būti. Ketė niekada nebūtų sutikusi daryti abortą. Turbūt jis nužudė ją.— Peidžė ėmė garsiai mąstyti: Ketė buvo stipri. Vadinasi, ji turėjo būti be sąmonės... kad jam pavyktų padaryti, ką buvo sumanęs.

Tačiau skrodimas neparodė jokių smūgių pėdsakų, dėl kurių ji būtų galėjusi prarasti sąmonę. Jokių mėlynių ant kaklo...

— O ar neaptikta migdomųjų vaistų pėdsakų?..

— Nieko.— Jis pamatė iš Peidžės veido išraiškos, jog ji nusivylė.— Mano nuomone, tai ne žmogžudystė. Turbūt gydytoja Hanter suklydo, ir... man labai gaila.

Peidžė pamatė, kad inspektorius eina prie durų.

— Palaukite! Bet juk jūs turite motyvą.

Bernsas atsigręžė.

— Visai ne. Meloris tvirtina, kad ji sutiko pasidaryti abortą. Mums nieko nelieka, argi ne?

— Jums lieka žmogžudys,— nepasidavė Peidžė.

— Gydytoja, mes *neturime* įrodymų. Jo žodis prieš aukos žodį, o ji mirusi. Man tikrai labai gaila.

Peidžė palydėjo jį žvilgsniu.

„Aš neleisiu Kenui Meloriui išsisukti",— įniršusi pagalvojo ji.

Pas Peidžę užėjo Džeisonas.

— Aš girdėjau, kas įvyko. Negaliu patikėti. Kaip ji galėjo šitaip pasielgti?

— Ji to ir nedarė,— atsakė Peidžė.— Ją nužudė.— Ji papasakojo Džeisonui apie pokalbį su inspektoriumi Bernsu.— Policija neketena tęsti tyrimo. Jie tai laiko nelaimingu atsitikimu. Džeisonai, tai aš kalta dėl Ketės mirties.

— Kodėl tu?

— Būtent aš įkalbėjau ją pradėti tą žaidimą su Meloriu ir jį pamokyti. Ji nenorėjo. Viskas prasidėjo kaip kvailas pokštas, o paskui ji... jį įsimylėjo. O, Džeisonai!

— Tu neturi kaltinti savęs dėl to,— ryžtingai pareiškė jis.

Kupina nevilties, Peidžė apsidairė aplinkui.

— Aš negalėsiu gyventi šitame bute. Man reikia iš čia išsikelti.

Džeisonas ją apkabino.

— Imkime tiesiog dabar ir susituokime.

— Pernelyg greitai. Aš turiu galvoje, kad Ketė dar...

— Suprantu. Palauksime savaitę kitą.

— Gerai.

— Peidže, aš tave myliu.

— Aš taip pat tave myliu, brangusis. Bet argi tai ne kvaila? Aš jaučiuosi kalta, mes abi su Kete įsimylėjome, ir dabar ji mirusi, o aš gyva.

Nuotrauka pasirodė pirmajame „San Francisko kronikl" puslapyje antradienį. Joje besišypsantis Kenas Meloris stovėjo laikydamas už parankės Loreną Harison. Po

nuotrauka buvo parašyta: „Paveldėtoja išteka už gydytojo".

Peidžė įsistebeilijo į fotografiją, netikėdama savo akimis. Praėjo tik dvi dienos nuo Ketės mirties, o Kenas Meloris jau paskelbė apie savo sužadėtuves su kita moterimi! Juk jis visą laiką žadėjo vesti Ketę, o pats tuo metu planavo vesti kitą. „Tai štai kodėl jis nužudė Ketę. Ji trukdė jam!"

Peidžė pagriebė telefono ragelį ir paskambino į policiją.

— Prašau pakviesti inspektorių Bernsą.

Po minutės ji jau kalbėjo su inspektoriumi.

— Tai gydytoja Teilor.

— Klausau jūsų, gydytoja.

— Ar jūs matėte fotografiją rytiniame „Kronikl" numeryje?

— Taip.

— Štai jums ir motyvas!— Peidžė paaiškino: — Kenui Meloriui reikėjo atsikratyti Ketės, kol apie ją nesužinojo Lorena Harison. Jūs privalote areštuoti Melorį.— Ji bemaž rėkė į ragelį.

— Minutėlę, gydytoja, nusiraminkite. Galbūt motyvas ir atsirado, tačiau mes neturime jokių įrodymų. Jūs įtikinote save, kad gydytoja Hanter turėjo būti be sąmonės, kad Meloris galėtų įvykdyti savo sumanymą. Po mūsų pokalbio aš dar kartą pasikalbėjau su mūsų patalogoanatomu. Jokių smūgių pėdsakų, dėl kurių ji galėjo netekti sąmonės.

— Vadinasi, jis davė jai kokių nors raminamųjų,— atkakliai spyrėsi Peidžė.— Galbūt chloralhidratą. Jis veikia greitai, ir...

— Gydytoja, jos organizme nebuvo aptikta jokių chloralhidrato pėdsakų. Man gaila, tikrai labai gaila, tačiau mes negalime areštuoti žmogaus tik todėl, kad jis ketina vesti. Ar jūs turite dar ką nors?

— Ne,— burbtelėjo Peidžė ir trenkė ragelį ant aparato. Ji liko sėdėti prie telefono ir mąstė: „Meloris turėjo įberti Ketei kokių nors narkotikų. Paprasčiausia jam buvo paimti jų ligoninės vaistinėje".

Po penkiolikos minučių Peidžė jau važiavo į apygardos ligoninę „Embarkadero".

Ją sutiko vaistinės viršininkas Pitas Semjuelzas.

— Labas rytas, gydytoja Teilor. Kuo galiu padėti?

— Prieš kelias dienas pas jus buvo užėjęs gydytojas Meloris. Jis ėmė kažin kokius vaistus. Jis man sakė jų pavadinimą, bet aš neprisimenu.

Semjuelzas susiraukė.

— Nežinau, man atrodo, gydytojas Meloris ištisą mėnesį nebvo pas mus.

— Jūs tikras?

Semjuelzas linktelėjo.

— Absoliučiai tikras. Jeigu jis būtų buvęs, aš būtinai prisiminčiau. Mes visada su juo kalbame apie futbolą.

Ir Peidžei nukrito širdis.

— Ačiū.

„Vadinasi, jis turėjo išrašyti receptą kurioje nors kitoje vaistinėje". Ji žinojo, kad įstatymas reikalauja, jog visi receptai narkotikams būtų išrašomi trimis egzemplioriais. Viena kopija duodama pacientui, antra siunčiama į Narkotinių medžiagų apskaitos biurą, o trečia lieka vaistinėje.

„Bet juk Meloris turėjo kur nors išrašyti receptą,— toliau svarstė Peidžė.— San Franciske turbūt du šimtai, o gal ir trys šimtai vaistinių". Ji neturėjo jokių galimybių suieškoti receptą. Veikiausiai Meloris išrašė jį prieš pat žmogžudystę. Vadinasi, šeštadienį ar sekmadienį. „Jeigu sekmadienį, tai galbūt aš turiu šansą. Sekmadieniais dirba labai nedaug vaistinių. Tai palengvina paiešką".

Peidžė nuėjo į registratūrą ir peržiūrėjo budėjimo grafiką. Šeštadienį Kenas Meloris budėjo visą dieną, taigi išrašyti receptą ir gauti narkotiką jis galėjo tik sekmadienį. Kelios San Francisko vaistinės dirba sekmadienį?

Ji paskambino į Valstijos farmacijos valdybą.

— Kalba gydytoja Teilor. Praeitą sekmadienį mano draugė paliko vaistinėje receptą. Ji paprašė mane jį paimti, bet aš pamiršau, iš kurios vaistinės. Gal galėtumėte man padėti?

— Na, gydytoja, net nežinau, kaip jums padėti. Jeigu jūs...

— Bet juk dauguma vaistinių sekmadienį nedirba, argi ne?

— Taip, bet...

— Aš būsiu jums dėkinga, jeigu jūs man pasakysite, kurios vaistinės dirba sekmadienį.

Darbuotoja sutiko.

— Na, jeigu tai taip svarbu...

— Labai svarbu,— patikino Peidžė.

— Prašau palaukti.

Sekmadienį dirbo trisdešimt šešios vaistinės, išmėtytos po visą San Franciską. Viskas būtų daug paprasčiau, jeigu Peidžė galėtų kreiptis pagalbos į policiją, tačiau inspektorius Bernsas ja netikėjo. „Mes su Hone padarysime tai pačios",— nusprendė Peidžė. Ji paaiškino savo sumanymą draugei.

— Nieko tikro nėra, argi ne? — paklausė Honė.— Juk tu net nežinai, ar tikrai jis išrašė receptą sekmadienį.

— Tai mūsų vienintelis šansas.— „Vienintelis Ketės šansas".— Aš patikrinsiu vaistines Ričmonde, uosto rajone, Nort Biče, Aper Markete, Mišne ir Portere, o tu — Ekselsijore, Inglsaide, Leik Mersede, Vestern Eidišine ir Sanseto rajone.

— Gerai.

Peidžė užėjo į pirmąją vaistinę ir, stengdamasi neparodyti savo ypatingo susidomėjimo, tarė:

— Mano kolega, gydytojas Kenas Meloris, buvo užėjęs pas jus sekmadienį, jis išrašė receptą ir gavo vaistus. Jo dabar nėra mieste, ir jis paprašė mane vėl paimti tų vaistų, bet aš pamiršau pavadinimą. Gal jūs galėtumėte suieškoti receptą?

— Gydytojas Kenas Meloris? Minutėlę.— Vaistininkas grįžo po kelių minučių.— Atleiskite, bet mes neturime sekmadienį gydytojo Melorio išrašyto recepto.

— Dėkoju.

Tokį patį atsakymą Peidžė gavo ir dar keturiose vaistinėse.

Honei taip pat nesisekė.

— Jūs juk žinote, per mūsų rankas pereina tūkstančiai receptų.

— Žinau, bet tai buvo praeitą sekmadienį.

— Mes neturime gydytojo Melorio išrašyto recepto. Atleiskite.

Jos sugaišo visą dieną, kol apvažiavo vieną po kitos visas vaistines. Ir tiktai vakare, prieš pat uždarymą Peidžė aptiko tai, ko ieškojo, nedidelėje vaistinėje Portero rajone. Vaistininkas jai pasakė:

— O taip, aš prisimenu gydytoją Melorį. Jis ėjo pagal iškvietimą pas ligonį į namus. Tai man padarė įspūdį. Dabar tik retas gydytojas eina pas ligonį pagal iškvietimą į namus.

„O ordinatoriai bendrai niekada nevaikšto pagal iškvietimus,— pagalvojo Peidžė.

— O kokius vaistus jis išrašė?

Užgniaužusi kvapą, Peidžė laukė atsakymo.

— Chloralhidratą.

Ji tiesiog ėmė virpėti iš susijaudinimo.

— Jūs tikras?

— Štai čia parašyta.

— O paciento pavardė?

Vaistininkas pažiūrėjo į recepto kopiją.

— Spiras Levatis.

— Gal jūs galėtumėte man duoti šito recepto kopiją?

— Prašom, gydytoja.

Po valandos Peidžė jau buvo inspektoriaus Bernso kabinete. Ji padėjo ant stalo recepto kopiją.

— O štai ir įrodymas. Sekmadienį gydytojas Meloris nuvažiavo į vaistinę, kuri yra toli nuo jo namų, išrašė receptą ir gavo chloralhidrato. Jis įpylė jo į gėrimą, o kai Ketė neteko sąmonės, jis ją sužalojo. Padarė taip, jog atrodytų nelaimingas atsitikimas.

— Jūs sakote, kad jis įpylė chloralhidrato į gėrimą, o paskui ją nužudė.

— Taip.

— Tačiau visa problema ta, gydytoja Teilor, kad jos organizme nebuvo aptikta chloralhidrato pėdsakų.

— Jie turėjo būti. Jūsų patalogoanatomas suklydo. Paprašykite jį, kad patikrintų dar kartą.

Inspektorius Bernsas ėmė netekti kantrybės.

— Gydytoja...

— Prašau jus! Aš žinau, kad teisi.

— Jūs tik atitraukiate visus nuo darbo.

Peidžė atkakliai žiūrėjo jam tiesiai į akis.

Inspektorius atsiduso.

— Gerai. Aš jam paskambinsiu. Galbūt jis iš tiesų suklydo.

Džeisonas užvažiavo paimti Peidžės. Ir jie nuvažiavo vakarieniauti.

— Pavakarieniaukime pas mane namie,— pasiūlė jis.— Aš noriu tau kai ką parodyti.

Kol jie važiavo pas jį į namus, Peidžė papasakojo Džeisonui paskutines naujienas.

— Jie ras jos organizme chloralhidrato. Ir Kenas Meloris gaus pagal nuopelnus.

— Man labai gaila, Peidže, kad viskas taip išėjo.

— Aš žinau.— Ji priglaudė jo ranką sau prie skruosto.— Dėkoju Dievui už tai, kad aš turiu tave.

Mašina sustojo priešais Džeisono namą.

Peidžė žvilgtelėjo pro mašinos langą ir išpūtė iš nuostabos akis. Žalią veją priešais namą juosė nauja baltų statinių tvora.

Ji buvo viena tamsiame bute. Kenas Meloris pasinaudojo raktu, kurį jam davė Ketė, įėjo ir tyliai pasuko į miegamąjį. Peidžė girdėjo artėjančius jo žingsnius, bet nespėjo ji nė pajudėti, kai Meloris užgulė ją ir sugriebė už gerklės.

— Kalė! Tu nori mane sunaikinti. Ką gi, daugiau tu nekaišiosi visur savo nosies.— Jo rankos ėmė stipriau spausti jai gerklę.— Aš visus jus apmuilinau, argi ne? Niekas negalės įrodyti, kad aš nužudžiau Ketę.

Ji pamėgino surikti, tačiau negalėjo nė atsikvėpti, pamėgino ištrūkti... ir staiga nubudo. Peidžė gulėjo viena savo lovoje. Ji atsisėdo, jausdama, jog visa dreba.

Likusią naktį Peidžė nemiegojo, nes laukė inspektoriaus Bernso skambučio. Jis paskambino dešimtą valandą ryto.

— Gydytoja Teilor?

— Taip.— Ji užgniaužė kvapą.

— Aš ką tik gavau *trečiąjį* patalogoanatomo atsakymą.

— Ir ką? — Peidžės širdis veržėsi iš krūtinės.

— Gydytojos Hanter organizme neaptikta jokių chloralhidrato arba kitų trankvilizatorių pėdsakų. Jokių.

Betgi šito negalėjo būti! Pėdsakai turi likti. Juk neaptikta jokių smūgio pėdsakų, po kurio Ketė galėjo netekti sąmonės. Ir jokių mėlynių ant kaklo. Kažkokia beprasmybė. Ketė tikriausiai buvo be sąmonės, kai Meloris ją nužudė. Patologoanatomas suklydo.

Peidžė nutarė pati su juo pasikalbėti.

Peidžės vizitas nepradžiugino gydytojo Dolano.

— Man nepatinka, kai štai šitaip mane klausinėja. Aš patikrinau tris kartus. Ir pasakiau inspektoriui Bernsui, kad neaptikau jokių chloralhidrato pėdsakų nė viename organe.

— Bet...

— Jūs dar ko nors norite, gydytoja?

Peidžė bejėgiškai pažvelgė į jį. Sužlugo paskutinioji jos viltis. Kenas Meloris išsisuks nuo atsakomybės už žmogžudystę.

— Turbūt... ne. Jeigu jūs neaptikote jos organizme jokių chemikalų, tai tada...

— Aš nesakiau, kad neaptikau jokių chemikalų.

Peidžė momentaliai sužiuro į jį.

— Vadinasi, kažin ką radote?

— Tiktai trichloretileno pėdsakus.

Peidžė susiraukė.

— O ką tai reiškia?

Gydytojas Dolanas gūžtelėjo pečiais.

— Nieko. Tai nuskausminamieji. Nuo jų niekas neužmigs.

— Suprantu.

— Labai gaila, bet niekuo padėti negaliu.

Peidžė linktelėjo.

— Ačiū.

Ji ėjo ilgu, antiseptiku apdorotu lavoninės koridoriu-

mi, prislėgta ir nusiminusi. Juk ji buvo absoliučiai tikra, kad Ketę užmigdė chloralhidratu.

„Jis rado tiktai trichloretileno pėdsakus. Nuo jo niekas neužmigs. Bet kodėl Ketės organizme buvo trichloretileno? Juk Ketė nevartojo jokių vaistų?" Peidžė, karštligiškai mąstydama, sustojo viduryje koridoriaus.

* * *

Atvažiavusi į ligoninę, ji nuėjo tiesiai į medicinos biblioteką, kuri buvo įsikūrusi penktajame aukšte. Jai nereikėjo nė minutės, kad žinyne susirastų trichloretileną. Aprašyme buvo sakoma: *„Bespalvis, skaidrus, lakus skystis, lyginamasis svoris 59° temperatūroje pagal Farengeitą — 1,47. Halogeno turintis angliavandenilis, cheminė formulė: $Cl_2C=CHCl$".*

Ir paskutinėje eilutėje Peidžė rado tai, ko ieškojo: *„Trichloretilenas susidaro kaip šalutinis chloralhidrato produktas vykstant medžiagų apykaitai organizmuose".*

35 skyrius

— Inspektoriau, atėjo gydytoja Teilor, ji nori su jumis pasikalbėti.

— Vėl? — Inspektorius Bernsas panoro pasiųsti ją kuo toliau. Ją buvo tiesiog apsėdusi jos ligūsta versija. Laikas buvo padaryti tam galą.— Pakvieskite ją.

Kai tiktai Peidžė įžengė į kabinetą, inspektorius Bernsas pareiškė:

— Klausykite, gydytoja, man regis, jūs nuėjote pernelyg toli. Man skambino gydytojas Dolanas ir skundėsi...

— Aš žinau, kaip Kenas Meloris tai padarė! — Peidžės balsas virpėjo iš susijaudinimo.— Ketės organizme aptikta trichloretileno.

Inspektorius linktelėjo.

— Gydytojas Dolanas man apie tai sakė. Bet jis taip pat sakė, kad juo nieko neužmigdysi. Jis...

— Chloralhidratas pavirsta trihloretilenu! — pergalingai sušuko Peidžė.— Meloris melavo, kai sakė, kad nebuvo užėjęs į butą drauge su Kete. Jis įpylė chloralhidrato

į gėrimą. Jis neturi kvapo, kai sumaišomas su alkoholiu, o veikia po kelių minučių. Ketė neteko sąmonės, jis ją nužudė ir padarė taip, jog atrodytų kaip nelaimingas atsitikimas, tai yra nepavykęs abortas.

— Jūs man atleiskite, gydytoja, bet tai tiesiog jūsų vaizduotės žaismas.

— Ne. Jis išrašė receptą pacientui, pavarde Spiras Levatis, bet chloralhidrato jam nedavė.

— Iš kur jūs žinote?

— Jis paprasčiausiai *negalėjo* to padaryti. Aš patikrinau, Spirui Levačiui — eritrocitinė porfirija.

— Kas tai?

— Genetinės medžiagų apykaitos sutrikimas. Sukelia padidėjusį jautrumą šviesai, hipertoniją, tachikardiją ir daug kitų nemalonių simptomų. Genų mutacijos rezultatas.

— Aš vis dėlto nesuprantu.

— Gydytojas Meloris negalėjo duoti savo pacientui chloralhidrato, nes tai būtų jį nužudę! Chloralhidrato kategoriškai negalima skirti ligoniui, kuris serga porfirija. Jis momentaliai sukeltų apopleksiją!

Pirmą kartą Peidžės žodžiai iš tikrųjų paveikė inspektorių Bernsą.

— O jūs, regis, šauniai padirbėjote.

Peidžė toliau spaudė inspektorių:

— Kodėl Kenas Meloris nuvažiavo į toli nuo jo namų esančią vaistinę ir išrašė ligoniui vaistus, kuriuos tam kategoriškai draudžiama duoti? Jūs privalote jį areštuoti!

Inspektorius ėmė barbenti pirštais į stalą.

— Tai ne taip paprasta.

— Jūs privalote...

Bernsas kilstelėjo ranką.

— Gerai. Aš štai ką padarysiu. Aš pasikalbėsiu su žmonėmis iš apygardos prokuroro kontoros, pažiūrėsime, ką jie pasakys.

Peidžė suprato, kad ji padarė viską, ką galėjo.

— Ačiū, inspektoriau.

— Mes su jumis dar pasimatysime.

Peidžei išėjus, inspektorius Bernsas sėdėjo už stalo, apmąstydamas ką tik įvykusį pokalbį. Rimtų įkalčių prieš gydytoją Melorį nebuvo, tiktai atkaklios moters įtarimai. Inspektorius susumavo turimus faktus. Gydytojas Meloris buvo susižadėjęs su Kete Hanter. Praėjus dviems dienoms po jos mirties jis susižadėjo su Alekso Harisono dukra. Įdomus faktas, tačiau jokio nusižengimo įstatymui.

Meloris tvirtino, kad parvežė Ketę ligi namų, tačiau į vidų nėjo. Jos kūne rado spermos, tačiau jis pateikė visai priimtiną paaiškinimą.

Tačiau dar buvo chloralhidratas. Meloris išrašė receptą narkotikui, kuris galėjo pražudyti jo pacientą. Tai ar jis nužudė Ketę? Ar ne?

Bernsas išsikvietė per selektorių sekretorę.

— Barbara, paskambink apygardos prokurorui, aš noriu susitikti su juo šiandien po pietų.

Kai Peidžė įėjo į kabinetą, ten buvo keturi vyriškiai: apygardos prokuroras, jo padėjėjas, žmogus, pavarde Vorenas, ir inspektorius Bernsas.

— Ačiū, kad užėjote pas mane, gydytoja Teilor,— tarė apygardos prokuroras.— Inspektorius Bernsas papasakojo man apie jūsų pastangas tiriant gydytojos Hanter mirties aplinkybes. Aš suprantu, gydytoja Hanter gyveno kartu su jumis ir jūs norite, kad laimėtų teisingumas.

„Vadinasi, jie vis dėlto ketina suimti Keną Melorį!"

— Taip,— atsakė Peidžė.— Aš nė kiek neabejoju, kad ją nužudė gydytojas Meloris. Kai jūs jį areštuosite, jis...

— Bijau, kad mes negalėsime jo areštuoti.

Peidžė nustebusi pažvelgė į apygardos prokurorą.

— Ką?

— Mes negalime areštuoti gydytojo Melorio.

— Bet kodėl?

— Mes neturime įrodymų.

— Betgi jūs juos turite! — sušuko Peidžė.— Trichloretilenas įrodo, kad...

— Gydytoja, justicijoje klaida neleistina, o štai medicinoje kaip tik *leistina*.

— Aš jūsų nesuprantu.

— Viskas labai paprasta. Gydytojas Meloris gali pa-

reikšti, kad jis suklydo, nežinojo, kokį efektą gali padaryti chloralhidratas jo pacientui, sergančiam porfirija. Ir niekas negalės įrodyti, kad jis meluoja. Tai gali būti įrodymas, kad jis prastas gydytojas, bet ne įrodymas, kad jis žudikas.

Sukrėsta Peidžė pažiūrėjo į jį.

— Ir jūs leisite jam išsisukti nuo bausmės?

Apygardos prokuroras taip pat pažiūrėjo į Peidžę.

— Aš pasakysiu jums, ką ketinu daryti, aš tai jau aptariau su inspektoriumi Bernsu. Jei jūs leisite, mes pasiųsime pas jus į butą žmones paimti iš baro stiklinių. Jeigu mes rasime chloralhidrato pėdsakus, tai žengsime kitą žingsnį.

— O kas, jeigu jis jas išmazgojo?

Į pokalbį įsiterpęs inspektorius Bernsas sausai pasakė:

— Nemanau, kad jis būtų pasiėmęs kokių nors specialių plovimo priemonių. Jeigu jis išplovė stiklines tiktai vandeniu, chloralhidrato pėdsakai bus likę.

Po dviejų valandų inspektorius Bernsas paskambino Peidžei.

— Mes chemiškai ištyrėme visas stiklines, kurios buvo barelyje, gydytoja.

Peidžė pasiruošė pačiam blogiausiam atvejui.

— Viename iš jų aptikti chloralhidrato pėdsakai.

Peidžė užsimerkė ir mintyse padėkojo Aukščiausiajam.

— Ir ant tos stiklinės yra pirštų atspaudai. .Mes juos palyginsime su gydytojo Melorio pirštų atspaudais.

Peidžę apėmė džiugus susijaudinimas.

Inspektorius tęsė:

— Kai jis ją žudė — jeigu jis tikrai žudikas,— tai buvo su pirštinėmis, nes ant kiuretės nebuvo jo pirštų atspaudų. Bet jis negalėjo pilti gėrimo ir paduoti jį su pirštinėmis ir, matyt, neužsimovė pirštinių, kai statė atgal į barelį jas išplovęs.

— Taip, viskas taip ir buvo.

— Turiu prisipažinti, kad iš pradžių netikėjau jūsų versija, tačiau dabar laikau gydytoją Melorį žudiku. Tačiau tai dar reikia įrodyti. Apygardos prokuroras teisus, sutvarkyti bylą taip, kad būtų galima perduoti teismui,

bus sudėtinga. Meloris tvirtins, kad chloralhidratą pagal receptą paėmė savo pacientui ir nėra įstatymo, baudžiančio gydytoją už netyčinę klaidą. Ir aš nežinau, kaip...

— Palaukite! — sušuko Peidžė.— Aš žinau kaip!

Kenas Meloris kalbėjo telefonu su Lorena.

— Mes su tėvu suradome patalpas tavo kabinetui, jos tau, brangusis, patiks! Puikios patalpos „Post bildinge". Aš surasiu tau sekretorę, tačiau ne labai simpatišką.

Meloris nusijuokė.

— Dėl to gali nepergyventi, vaikuti. Man visam pasaulyje neegzistuoja jokia kita moteris, išskyrus tave.

— Aš taip noriu, kad tu apžiūrėtum savo būsimąjį kabinetą. Ar gali dabar ištrūkti?

— Aš baigiu budėti po dviejų valandų.

— Puiku! Gal užvažiuosi paimti manęs?

— Gerai, užvažiuosiu.— Meloris padėjo ragelį. „Geriau ir būti negali,— pagalvojo jis.— Yra Dievas aukštybėse, ir Jis mane myli".

Iš selektoriaus pasigirdo balsas:

— Gydytojau Melori... 430 palata... Gydytojau Melori... 430 palata.

Tačiau jis ir toliau sėdėjo, paskendęs svajonėse. „Puikus kabinetas, apstatytas moderniais baldais, pilnas turtingų senučių, trokštančių apipilti mane pinigais". Meloris vėl išgirdo iš selektoriaus savo pavardę:

— Gydytojau Melori... 430 palata.

Meloris atsiduso ir pakilo. „Labai greitai aš paliksiu šitą sumautą beprotnamį",— pagalvojo jis ir nuėjo į 430 palatą.

Koridoriuje, šalia palatos durų, jo laukė ordinatorius.

— Atrodo, mes turime problemą,— pranešė jis.— Tai vienas iš gydytojo Petersono pacientų, tačiau jo paties ligoninėje nėra. O mūsų su gydytoju nuomonės išsiskyrė.

Jie įėjo į palatą. Ten buvo trys žmonės: pacientas lovoje, medicinos brolis ir gydytojas, kurio Meloris anksčiau niekada nebuvo matęs.

Ordinatorius pristatė naująjį gydytoją:

— Tai gydytojas Edvardsas. Gydytojau Melori, mums reikalingas jūsų patarimas.

— Koks reikalas?

Ordinatorius paaiškino:

— Pacientas serga eritrocitų porfirija, ir gydytojas Edvardsas reikalauja, kad jam duotume raminamųjų.

— Aš nematau čia jokios problemos.

— Ačiū,— padėkojo gydytojas Edvardsas.— Pacientas nemiega jau dvi paras. Aš išrašiau jam chloralhidrato, kad jis galėtų pamiegoti ir pailsėti...

Meloris įsmeigė į jį nustebusį žvilgsnį.

— Jūs iš proto išėjote? Tai gali jį pražudyti! Jį ištiks apopleksija, tachikardija, jis gali mirti. Kur, velniai rautų, jūs studijavote mediciną?

Gydytojas Edvardsas pažiūrėjo į Melorį ir ramiai atsakė:

— O aš jos ir nestudijavau.— Jo rankoje atsirado policininko ženklas.— Aš iš San Francisko policijos departamento, žmogžudysčių tyrimo skyriaus.— Jis pasisuko į lovoje gulintį vyriškį.— Įrašei?

„Pacientas" ištraukė iš po pagalvės portatyvinį magnetofoną.

— Įrašiau.

Susiraukęs Meloris, vedžiojo akis nuo vieno policininko į kitą.

— Aš nesuprantu. Koks reikalas? Kas čia darosi?

— Gydytojau Melori,— atsisuko į jį inspektorius,— jūs areštuotas kaip kaltinamasis, nužudęs gydytoją Ketę Hanter.

36 skyrius

„San Francisko kronikl" antraštė skelbė: „Žmogžudyste kaltinamas gydytojas areštuotas. Klasikinis meilės trikampis". Toliau ėjo didelis straipsnis su visomis niūriomis bylos detalėmis.

Meloris laikraštį perskaitė kameroje ir nusviedė į šalį.

Kameros kaimynas pasakė:

— Bičiuli, tu, atrodo, kaip reikiant įklimpai.

— Kad tik ne taip,— tvirtai pareiškė Meloris.— Aš tu-

riu gerų ryšių, man pasamdys geriausią pasaulyje advokatą. Aš iš čia išeisiu po dvidešimt keturių valandų. Kad taip būtų, man reikia tik vieną kartą paskambinti telefonu.

Harisonai perskaitė laikraštį pusryčiaudami.

— Dieve mano! — sušuko Lorena.— Kenas! Aš negaliu tuo patikėti!

Prie stalo priėjo liokajus.

— Atleiskite, panele Harison, jums skambina gydytojas Meloris. Panašu, kad iš kalėjimo.

— Aš prieisiu prie telefono.— Lorena buvo bekylanti iš užstalės.

— Tu liksi prie stalo ir toliau pusryčiausi,— ryžtingai ją sustabdė Aleksas Harisonas.— Jis pasisuko į liokajų.— Mes nepažįstame jokio gydytojo Melorio.

* * *

Peidžė skaitė laikraštį ir rengėsi. Meloris gaus pagal nuopelnus už savo piktadarybę, tačiau Peidžė nejautė jokio pasitenkinimo. Kad ir ką jam padarys, Ketės tai jau nesugrąžins.

Suskambėjo durų skambutis, ir Peidžė nuėjo atidaryti. Prie durų stovėjo tamsiu kostiumu vilkintis nepažįstamasis su „diplomatu" rankoje.

— Gydytoja Teilor?

— Taip...

— Mano pavardė — Roderikas Pelamas. Aš firmos „Ratman end Ratman" advokatas. Ar leisite įeiti?

Peidžė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Įeikite.

Advokatas įėjo vidun.

— Kokiu reikalu jūs atėjote? — pasidomėjo Peidžė.

Ji pamatė, kad jis atidarė „diplomatą" ir ištraukė iš ten kažin kokius popierius.

— Jūs, suprantama, žinote, kad pagal Džono Kronino testamentą esate vienintelė jo turto paveldėtoja?

Peidžė įsmeigė į jį nustebusias akis.

— Ką jūs kalbate? Tai, matyt, kokia nors klaida.

— O, čia nėra jokios klaidos. Ponas Kroninas paliko jums milijoną dolerių.

Apstulbusi Peidžė klestelėjo į krėslą. Ji prisiminė Kronino žodžius: *„Jūs privalote nuvažiuoti į Europą. Padarykite man paslaugą. Nuvažiuokite į Paryžių... apsistokite viešbutyje „Krijon", papietaukite pas „Maksimą", užsisakykite didelį, storą bifšteksą ir butelį šampano. Ir aš noriu, kad, kai jūs valgysite bifšteksą ir gersite šampaną, prisimintumėte mane".*

— Jums reikia štai čia pasirašyti, mes patys sutvarkysime visus būtinus formalumus.

Peidžė pakėlė į jį akis.

— Aš... aš nežinau, ką pasakyti. Aš... jis juk turi šeimą.

— Pagal testamentą, šeimai priklauso turto likutis, bet tai nėra per daug didelė suma.

— Aš negaliu priimti šitų pinigų,— suniurnėjo Peidžė.

Pelamas nustebęs sužiuro į ją.

— Kodėl?

Peidžė neturėjo ką atsakyti. Džonas Kroninas norėjo, kad jo pinigai atitektų jai.

— Aš nežinau. Tai... kažkaip neetiška. Juk jis buvo mano pacientas.

— Ką gi, tada aš palieku jums čekį. Jūs pati nuspręsite, ką su juo daryti. Pasirašykite štai čia.

Peidžė mašinaliai pasirašė.

— Iki pasimatymo, gydytoja.

Peidžė pažiūrėjo advokatui iš paskos, galvodama apie Džoną Kroniną.

Naujiena apie palikimą, kurį gavo Peidžė, momentaliai apskriejo visą ligoninę, nors ji ir tikėjosi, kol kas viską laikyti paslaptyje, kadangi dar nenusprendė, ką daryti su pinigais. „Šitas palikimas man nepriklauso,— tvirtino sau Peidžė.— Juk Džonas Kroninas turėjo šeimą".

Paskutinių dienų įvykiai visiškai išmušė Peidžę iš vėžių. Jai buvo labai sunku vėl grįžti prie darbo, tačiau ji negalėjo palikti savo pacientų. Rytą ji turėjo operuoti. Koridoriuje jos laukė Artūras Keinas. Jie nekalbėjo nuo to laiko, kai Keinas pašalino ne tą inkstą. Ir nors Peidžė

neturėjo įrodymų, tačiau tas atvejis, kai buvo supjaustytos jos mašinos padangos, ją išgąsdino.

— Sveika, Peidže. Pamirškime praeities nuoskaudas. Ką jūs į tai pasakysite?

Peidžė gūžtelėjo pečiais.

— Gerai.

— Tikrai Kenas Meloris padarė tą siaubingą nusikaltimą? — paklausė jis.

— Taip.

Keinas kažin kaip klastingai pažiūrėjo į ją.

— Ar jūs galite sau įsivaizduoti, kad gydytojas savo noru nužudė žmogų? Tai tiesiog baisu, argi ne?

— Taip.

— Beje, priimkite mano sveikinimus. Aš girdėjau, kad dabar jūs milijonierė.

— Aš nesuprantu...

— Peidže, aš turiu du bilietus į teatrą šiam vakarui. Mes galėtume nueiti drauge.

— Ačiū, bet aš jau esu paskyrusi pasimatymą.

— Siūlau jums jį atšaukti.

Peidžė nustebusi pažiūrėjo į jį.

— Atleiskite?

Keinas priėjo dar arčiau.

— Aš liepiau padaryti Džono Kronino kūno skrodimą.

Peidžė pajuto, kaip ėmė daužytis jos širdis.

— Ir kas?

— Jis mirė nuo širdies priepuolio. Kažin kas jam įšvirkštė didelę insulino dozę. Manau, kad šitas kažin kas nesitikėjo, kad bus daromas skrodimas.

Staiga Peidžei išdžiūvo burna.

— Jūs buvote šalia jo, kai jis mirė, argi ne?

Peidžė sutriko.

— Taip.

— Aš vienintelis, kas tai žino ir kas gali pranešti.— Keinas paglostė jos petį.— Bet mano burna, kol kas užrakinta. Tai kaip dėl teatro vakare?..

Peidžė jį atstūmė.

— Ne!

— Jūs suprantate, ką darote?

Peidžė giliai atsiduso.

— Taip. O dabar atleiskite...

Ir ji nuėjo toliau, o Keinas akmeniniu veidu žiūrėjo jai iš paskos. Jis nusisuko ir nužingsniavo į gydytojo Bendžamino Voliso kabinetą.

Telefono skambutis pažadino ją namie dešimtą valandą ryto.

— Tu vėl nepaklausei manęs.

Tai buvo tas pats gergždžiantis balsas. Kad jį iškraipytų, žmogus kalbėjo pašnibždomis, su dustelėjimais, tačiau šį kartą Peidžė iš karto atpažino šitą šlykštų balsą. „Dieve mano,— pagalvojo ji,— ne veltui aš tada išsigandau".

Kitą rytą, kai Peidžė atvažiavo į ligoninę, jos laukė du vyriškiai.

— Gydytoja Peidžė Teilor?

— Taip.

— Jums teks eiti su mumis. Jūs areštuota kaip kaltinamoji, nužudžiusi Džoną Kroniną.

37 skyrius

Atėjo paskutinė teismo posėdžio diena. Į prisiekusiuosius su baigiamąja kalba kreipėsi gynybos atstovas Alanas Penas:

— Ledi ir džentelmenai, jūs išklausėte daugybę liudijimų dėl gydytojos Teilor kompetentingumo ar nekompetentingumo. Tačiau teisėja Jang jums išaiškins, kad ne tai nagrinėjama šitame teismo posėdyje. Aš tikras, kad į kiekvieno gydytojo paliudijimą, nepritariantį jos darbui, atsiras dešimt gydytojų liudijančių pritariamai. Tačiau reikalas ne tas. Peidžę Teilor kaltina dėl Džono Kronino mirties. Ji prisipažino, kad padėjo jam numirti. Ir padarė tai todėl, kad jis kentėjo nepakeliamus skausmus ir pats to paprašė. Prieš jus eutanazijos atvejis, o eutanazija susilaukia vis didesnio pripažinimo visame pasaulyje. Praeitais metais Kalifornijos valstijos Aukščiausiasis teismas pripažino teisę sveiko proto pilnamečiams žmonėms reikalauti arba atsisakyti bet kokių medicininio gydymo

formų. Tai teisė asmenybės, kuri gali gyventi arba mirti, sutikti arba atsisakyti gydymo.— Penas įsižiūrėjo į prisiekusiųjų veidus.— Eutanazija — tai užuojautos, gailestingumo aktas, ir aš tvirtai galiu pareikšti, kad vienokiomis ar kitokiomis formomis ji pasitaiko viso pasaulio ligoninėse. Kaltinimo atstovas reikalauja mirties bausmės. Neleiskite to padaryti. Eutanazijos aktas niekada nebuvc baudžiamas mirties bausme. Šešiasdešimt trys procentai amerikiečių mano, kad eutanaziją reikia įteisinti, ir aštuoniolikoje mūsų šalies valstijų ji jau įteisinta. Klausimo esmė yra ta, ar turime mes teisę versti bejėgius pacientus, kenčiančius baisų skausmą, gyventi ir kentėti? Šitos problemos sprendimas tapo sudėtingesnis, kai medicina pasiekė naujų laimėjimų. Mes patikėjome pacientų priežiūrą mašinoms. Tačiau mašinos nežino, kas yra gailestingumas. Jeigu žirgas nusilaužia koją, tai mes jį nušaunam iš gailesčio. Tačiau žmogiškąją būtybę mes pasmerkiame gyventi pragare. Gydytoja Teilor nenusprendė, kada mirti Džonui Kroninui, Džonas Kroninas pats tai nusprendė. O gydytoja Teilor, be abejonės, atliko gailestingumo aktą. Ji prisiėmė ant savo pečių visą atsakomybę už tai. Jūs galite būti tikri, kad gydytoja Teilor visiškai nieko nežinojo apie pinigus, kuriuos jai paliko Džonas Kroninas. Tai, ką ji padarė, padarė tik iš užuojautos. Džono Kronino širdis buvo ligota, neoperabelinė vėžio stadija, pažeidusi visą kūną ir sukėlusi siaubingas kančias. Užduokite patys sau tik vieną klausimą. Ar jūs norėtumėte gyventi tokiomis sąlygomis? Dėkoju jums.— Alanas Penas grįžo prie savo stalo ir atsisėdo šalia Peidžės.

Gasas Venablas atsistojo ir priėjo prie prisiekusiųjų suolo.

— *Užuojauta? Gailestingumas?* — Jis pažvelgė į Peidžę, papurtė galva ir vėl atsisuko į prisiekusiuosius.— Ledi ir džentelmenai, aš dalyvauju teismuose jau daugiau kaip dvidešimtį metų ir privalau pasakyti, kad per visus tuos metus niekada, *niekada* nesusidūriau su aiškesne, šaltakraujiška, tyčine žmogžudyste dėl pasipelnymo.

Išblyškusi ir įsitempusi Peidžė gaudė kiekvieną jo žodį.

— Gynybos atstovas kalbėjo čia mums apie eutanaziją. Bet argi tai, ką padarė gydytoja Teilor, buvo padiktuota užuojautos? Aš taip nemanau. Ir pati gydytoja Teilor, ir kiti liudytojai patvirtino, kad ponui Kroninui liko gyventi kelios dienos. Tai kodėl ji neleido jam nugyventi tas kelias dienas? Turbūt gydytoja Teilor bijojo, kad ponia Kronin sužinos apie tai, jog jos vyras pakeitė testamentą, ir jį užprotestuos. Ir šiuo požiūriu įsidėmėtinas tas sutapimas, kad, iš karto po to, kai ponas Kroninas pakeitė testamentą ir paliko gydytojai Teilor milijoną dolerių, ji įšvirkštė jam mirtiną insulino dozę ir jį nužudė... Ne kartą kaltinamąją demaskavo jos pačios žodžiai. Ji tvirtino, kad jos santykiai su Džonu Kroninu buvo draugiški, kad jis ją gerbė. Bet jūs girdėjote liudytojų pareiškimus, kad jis nekentė gydytojos Peidžės Teilor, vadino ją „šita kalaitė", patarė jai laikyti kuo toliau nuo jo savo šlykščias rankas.

Gasas Venablas vėl žvilgtelėjo į kaltinamąją. Peidžės veide buvo neviltis. Jis pasisuko į prisiekusiuosius.

— Velionio advokatas liudijo, kad gydytoja Teilor dėl jai palikto milijono pasakė: „Tai neetiška. Jis juk buvo mano pacientas". Bet vis dėlto ji paėmė pinigus. Jie buvo jai reikalingi. Jos bute, rašomojo stalo stalčiuje gulėjo turistinės agentūros prospektai. Paryžius, Londonas, Rivjera! Ir turėkite galvoje, kad ji į turistinę agentūrą nuėjo ne po to, kai gavo pinigus. O ne. Ji jau seniai sumanė šitas keliones. Jai reikėjo tiktai pinigų ir palankaus atvejo, o tai ji rado Džono Kronino asmenyje. Bejėgis, merdintis žmogus, kuriuo ji galėjo manipuliuoti. Prieš ją buvo žmogus, pasak jos pačios, kentęs nepakeliamus skausmus. Galite įsivaizduoti sau, kaip sunku blaiviai mąstyti, kai patiri tokius skausmus. Mes nežinome, kokiu būdu gydytojai Teilor pavyko priversti Džoną Kroniną pakeisti savo testamentą ir padaryti ją pagrindine paveldėtoja, palikus savo mylimą šeimą be pragyvenimui reikalingų lėšų. Bet mes tiksliai žinome, kad tą lemtingąją naktį jis ją išsikvietė į ligoninę. Apie ką jie kalbėjo? Ar galėjo jis pasiūlyti jai milijoną dolerių už tai, kad nereikėtų kentėti? Mes privalome turėti galvoje ir tokią galimybę. Kitaip tai tiesiog negailestinga, šaltakraujiška žmogžudy-

stė. Ledi ir džentelmenai, ar supratote jūs šio teismo posėdžio metu, kas buvo baisiausias liudytojas kaltinamajai? — Venablas dramatišku gestu parodė į Peidžę.— Pati kaltinamoji! Mes girdėjome parodymus apie tai, kaip ji neteisėtai perpylė kraują, o paskui suklastojo dokumentus. Ir ji šito fakto neneigia. Ji pasakė, kad niekada nenumarino pacientų, išskyrus Džoną Kroniną, bet mes su jumis girdėjome, kaip visų gerbiamas gydytojas, daktaras Barkeris, ją apkaltino nužudžius pacientą. Nelaimei, ledi ir džentelmenai, Lorensas Barkeris paralyžiuotas ir šiandien negali čia dalyvauti, kad duotų parodymus prieš kaltinamąją. Bet leiskite man priminti daktaro Barkerio nuomonę apie kaltinamąją. Tai gydytojo Petersono parodymai.

Gasas Venablas ėmė skaityti protokolą.

„Daktaras Barkeris atėjo į operacinę, kai operacija dar tęsėsi?"

„Taip".

„Daktaras Barkeris kažin ką pasakė gydytojai Teilor?"

„Atsakymas: „Jis pasisuko į gydytoją Teilor ir tarė: „Jūs jį nužudėte".

— O štai medicinos sesers Beri parodymai:

„Pasakykite, kokius daktaro Barkerio pasisakymus gydytojos Teilor adresu jums teko girdėti".

„Atsakymas: „Jis sakė, kad ji nekompetentinga... O kitą kartą sakė, kad neleistų jai operuoti net savo šuns".

Venablas pakėlė galvą nuo protokolo.

— Arba prieš mus kažin koks sąmokslas, ir visi šitie gerbiami gydytojai ir medicinos seserys mėgina apjuodinti kaltinamąją, arba gydytoja Teilor meluoja. Ir tai ne paprastas melas, o patologiška...

Atsidarė užpakalinės posėdžių salės durys, ir į salę skubiai įėjo Venablo padėjėjas. Jis akimirką stabtelėjo tarpduryje, spręsdamas, ką daryti, o paskui nuėjo prie savo šefo.

— Sere...

Nepatenkintas Venablas atsigręžė į jį.

— Argi jūs nematote, kad aš?..

Padėjėjas kažin ką pašnabždėjo jam į ausį.

Suglumęs Gasas Venablas pažiūrėjo į jį.

— Ką? Tai puiku!

Teisėja Jang palinko į priekį ir nieko gero nežadančiu ramiu tonu pasidomėjo:

— Atleiskite, kad pertraukiu jūsų pokalbį, bet ką, jūsų nuomone, jūs čia veikiate?

Gasas Venablas atsisuko į teisėją, jo veidas buvo labai susijaudinęs.

— Jūsų kilnybe, man ką tik pranešė, kad į teismo posėdį atvyko daktaras Barkeris. Jis invalido vežimėlyje, tačiau gali duoti parodymus. Aš norėčiau pakviesti jį kaip liudytoją.

Salėje kilo garsus triukšmas.

Alanas Penas pašoko iš savo vietos.

— Protestuoju! — suriko jis.— Kaltinimo atstovas jau baigia savo kalbą. Tokiu metu liudytojai nėra kviečiami. To dar niekur nebuvo... Aš...

Teisėja Jang sudavė plaktuku į stalą.

— Prašau kaltinimo ir gynybos atstovus prieiti prie mano stalo.

Penas ir Venablas priėjo prie teisėjos stalo.

— Tai prieštarauja taisyklėms, jūsų kilnybe, aš protestuoju...

— Jūs teisus, pone Penai, jog tai prieštarauja taisyklėms, bet klystate, sakydamas, kad tai nebuvo daroma. Aš galiu jums pateikti dešimtis pavyzdžių visos šalies mastu, kai svarbiems liudytojams leisdavo duoti parodymus išimties būdu. Jeigu jus iš tikrųjų domina precedentas, tai galite žvilgtelėti į medžiagą bylos, kuri šitoje salėje buvo svarstoma prieš penkerius metus. Tada teisėja buvau taip pat aš.

Alanas Penas nurijo seiles.

— Ar tai reiškia, kad jūs ketinate leisti daktarui Barkeriui duoti parodymus?

Teisėja Jang susimąstė.

— Kadangi daktaras Barkeris yra svarbus liudytojas šitoje byloje, bet jo fizinė būklė neleido jam liudyti anksčiau, tai dėl teisingumo aš ketinu leisti jam kaip liudytojui duoti parodymus.

— Prieštarauju! Dar neaišku, ar jis gali liudyti. Aš reikalauju psichiatrų išvados...

— Pone Penai, šitoje salėje ne reikalauja, o prašo.— Teisėja pasisuko į Gasą Venablą.— Galite kviesti savo liudytoją.

Alanas Penas nusiminė. „Viskas baigta,— galvojo jis,— mūsų byla pralaimėta".

Gasas Venablas kreipėsi į savo padėjėją:

— Pakvieskite daktarą Barkerį.

Durys lėtai atsidarė, į salę invalido vežimėliu įvažiavo daktaras Lorensas Barkeris. Jo galvą prilaikė speciali apykaklė, viena veido pusė buvo šiek tiek perkreipta.

Visų posėdžio salėje esančių akys buvo prikaustytos prie jo trapios figūrėlės invalido vežimėlyje, kuris judėjo liudytojo vietos link. Pravažiuodamas pro Peidžę, daktaras Barkeris pažvelgė į ją.

Jo žvilgsnyje nebuvo nė kibirkštėlės draugiškumo, ir Peidžė prisiminė jo paskutinius žodžius: *„Kurių velnių jūs galvojate?.."*

Kai Lorenas Barkeris privažiavo prie liudytojo vietos, teisėja Jang palinko į priekį ir švelniu balsu paklausė:

— Daktare Barkeri, ar jūs šiandien galite liudyti?

Kai Barkeris prašneko, jo balsas skambėjo dusliai.

— Galiu, jūsų kilnybe.

— Ar jūs gerai informuotas apie tai, kas vyksta šioje salėje?

— Taip, jūsų kilnybe.— Jis metė žvilgsnį ten, kur sėdėjo Peidžė.— Šitą moterį kaltina nužudžius pacientą.

Peidžė susiraukė. *Šita moteris!*

Teisėja Jang apsisprendė. Ji pasisuko į teismo anstolį.

— Prisaikdinkite liudytoją.

Po to, kai daktarą Barkerį prisaikdino, teisėja Jang tarė:

— Galite likti savo vietoje, daktare Barkeri. Dabar jus apklaus kaltinimo atstovas, o paskui aš leisiu gynybai atlikti kryžminę apklausą.

Gasas Venablas nusišypsojo.

— Dėkoju, jūsų kilnybe.— Jis priėjo prie Barkerio vežimėlio.— Mes ilgai jūsų nelaikysime, daktare, ir labai dėkingi jums už tai, kad net tokiomis aplinkybėmis jūs sutikote duoti liudytojo parodymus. Ar jūs susipažinęs su

kokiais nors liudytojų parodymais, pateiktais čia per paskutinįjį mėnesį?

Daktaras Barkeris linktelėjo.

— Aš sekiau procesą per televiziją ir iš laikraščių, ir mane tai sukrėtė ligi sielos gelmių.

Peidžė susiėmė rankomis galvą.

Gasui Venablui sunkiai pavyko nuslėpti savo džiaugsmą.

— Esu tikras, kad panašius jausmus patyrė daugelis iš mūsų, daktare,— supratingai pasakė Venablas.

— Aš atvažiavau čia, kad pamatyčiau teisingumo triumfą.

Venablas nusišypsojo.

— Suprantama. Mes visi to siekiame.

Lorensas Barkeris giliai atsiduso, o kai jis prašneko, jo balsas virpėjo nuo įsiūčio:

— Tai kurių velnių jūs pasodinote ant kaltinamųjų suolo gydytoją Teilor?

Venablas pamanė, kad jis blogai išgirdo.

— Atleiskite?

— Šitas teismas tikras farsas!

Peidžė ir Alanas Penas nustebę susižvalgė.

Gasas Venablas išbalo.

— Daktare Barkeri...

— Nepertraukite manęs,— suriaumojo Barkeris.— Jūs pasinaudojote daugelio priešiškai nusiteikusių, pavydžių žmonių parodymais, kad pražudytumėte puikią chirurgę. Ji...

— Minutėlę! — Venablą apėmė panika.— Argi netiesa, kad jūs nuolat kaltinote gydytoją Teilor nekompetentingumu, ir reikalas priėjo prie to, kad ji nusprendė išeiti iš ligoninės „Embarkadero"?

— Tiesa.

Venablas pasijuto geriau.

— Tada kaip jūs galite vadinti gydytoją Teilor puikia chirurge? — globėjišku tonu paklausė jis.

— Galiu, nes taip ir yra.— Barkeris pasisuko į Peidžės pusę ir ėmė kalbėti kreipdamasis į ją, tarsi teisme, išskyrus juos, nieko nebuvo.— Kai kurie žmonės yra apsigimę gydytojai. Jūs viena iš tų retų žmonių. Aš iš pat pradžių

supratau, kokia jūs talentinga. Bet aš su jumis elgiausi griežtai galbūt net per griežtai, nes mačiau jumyse puikią gydytoją. Aš buvau griežtas jums, kadangi norėjau, kad jūs būtumėte griežta pati sau. Aš norėjau, kad jūs dirbtumėte nepriekaištingai, nes mūsų profesijoje vietos klaidoms nėra. Nė vienai klaidai.

Peidžė neatitraukė akių nuo daktaro Barkerio, jos galvoje viskas susimaišė.

Salėje sėdintys žmonės ėmė kuždėtis.

— Aš nebūčiau leidęs jums išeiti.

Gasas Venablas pajuto, kad pergalė slysta jam iš rankų. Jo pagrindinis liudytojas sužlugdė visą bylą.

— Daktare Barkeri, mes turime parodymus, kad jūs apkaltinote gydytoją Teilor nužudžius jūsų pacientą Lansą Kelį. Kaip?..

— Aš pasakiau jai tuos žodžius, kadangi ji operavo ir visa atsakomybė teko jai. Bet iš tikrųjų ponas Kelis mirė dėl anesteziologo kaltės.

Dabar salėje jau ne šnibždėjo, o triukšmavo.

Peidžė sėdėjo suakmenėjusi.

Daktaras Barkeris kalbėjo lėtai, su pastangomis:

— O kai dėl pinigų, kuriuos jai paliko Džonas Kroninas, tai gydytoja Teilor nieko nežinojo. Aš pats kalbėjausi su Džonu Kroninu, ir jis man papasakojo, kad ketina palikti gydytojai Teilor pinigų todėl, kad nekenčia savo šeimos. Jis man papasakojo ir apie savo ketinimą paprašyti gydytoją Teilor, kad išvaduotų jį iš kančių. Aš jį palaikiau.

Publika ėmė šūkauti, Gasas Venablas stovėjo, netikėdamas tuo, kas vyksta. Jo veide atsispindėjo visiškas pasimetimas.

Pašoko Alanas Penas.

— Jūsų kilnybe, prašau ją išlaisvinti!

Teisėja Jang terkštelėjo plaktuku į stalą.

— Tylos! — riktelėjo ji ir pasisuko į kaltintoją ir gynėją.— Pas mane į kabinetą!

Teisėja Jang, Alanas Penas ir Gasas Venablas sėdėjo kabinete.

Gasas Venablas buvo ištiktas šoko.

— Aš... aš nežinau, ką pasakyti. Jis aiškiai ligotas žmogus, jūsų kilnybe, nesuvokia, ką kalba. Aš prašau, kad jį apžiūrėtų psichiatrai.

— Jums, Gasai, vis viena nieko neišeis. Panašu, kad jūsų byla ištirpo kaip dūmai. Pasistenkime apsaugoti jus nuo bet kokių eilinių konfūzų, gerai? Aš ketinu atšaukti kaltinimą žmogžudyste. Ar yra prieštaravimų?

— Visi tylėjo. Galų gale Venablas linktelėjo.

— Ko gero, nėra.

— Protingas sprendimas,— pasakė teisėja Jang.— Noriu jums patarti. Niekada, *niekada* nekvieskite liudytojo, jeigu nežinote, ką jis kalbės.

Posėdis tęsėsi, ir teisėja Jang paskelbė:

— Ponai prisiekusieji, dėkoju jums už didelę kantrybę. Teismas atšaukia visus kaltinimus. Kaltinamoji laisva!

Peidžė pasiuntė oro bučinį Džeisonui ir nuskubėjo ten, kur sėdėjo daktaras Barkeris. Ji atsiklaupė šalia invalido vežimėlio ir apkabino Barkerį.

— Aš nežinau, kaip jums ir dėkoti,— sukuždėjo Peidžė.

— Jums apskritai nederėjo pakliūti į visą šitą velniavą,— suriaumojo Barkeris.— Kokia kvailystė, velniai rautų. Einame iš čia kur nors, kur mes galėtume su jumis pasikalbėti.

Jo žodžius išgirdo teisėja Jang. Ji atsistojo ir pasiūlė:

— Jeigu norite, galite pasinaudoti mano kabinetu. Leiskite padaryti jums bent šitą menkutę paslaugą.

Peidžė, Džeisonas ir daktaras Barkeris sėdėjo teisėjos Jang kabinete.

— Atleiskite, bet man anksčiau neleido ateiti į teismą ir padėti jums,— pasakė Barkeris.— Jūs juk žinote šituos velnio gydytojus.

Peidžė vos tvardėsi, kad nepravirktų.

— Nėra žodžių, kad galėčiau pasakyti jums, kaip stipriai aš...

— Ir nereikia! — atžariai nutraukė ją Barkeris.

Peidžė įdėmiai pažiūrėjo į jį ir šį tą prisiminė.

— O kada jūs kalbėjote su Džonu Kroninu?

— Ką?

— Jūs juk suprantate mano klausimą. Kada jūs kalbėjote su Džonu Kroninu?

— Kada?

Peidžė lėtai pasakė:

— Jūs nepažinojote Džono Kronino. Jūs jo net nematėte.

Barkerio lūpose šmėstelėjo lengva šypsena.

— Nepažinojau. Bet aš pažįstu jus.

Peidžė pasilenkė ir apkabino jį.

— Neištižkite,— burbtelėjo Barkeris ir pažiūrėjo į Džeisoną.— Ji retkarčiais ištyžta. Gerai ja rūpinkitės, kitaip turėsite reikalų su manimi.

— Nesirūpinkite, sere,— atsakė Džeisonas.— Pasirūpinsiu.

Peidžė ir Džeisonas susituokė kitą dieną. Jų liudytoju buvo daktaras Barkeris.

Epilogas

Peidžė Kurtis pradėjo privačią praktiką. Ji atidarė prestižinės klinikos „Nort Šor" filialą. Džono Kronino paliktą milijoną dolerių ji panaudojo įkurti savo tėvo vardo medicinos fondui Afrikoje.

Gydytojas Barkeris dirba Peidžės klinikoje kaip chirurgas konsultantas.

Kalifornijos valstijos medicinos komisija atėmė iš Artūro Keino gydytojo diplomą.

Džimis Fordas visiškai pagijo ir vedė Betsę. Savo pirmąją dukrą jie pavadino Peidže.

Honė Taft išvažiavo į Airiją drauge su Šonu Reiliu. Ji dirba medicinos seserimi Dubline.

Maiką Hanterį pasodino į kalėjimą už ginkluotą apiplėšimą. Dabar jis dar sėdi kalėjime.

Alfredas Terneris užsiima privačia praktika Parko aveniu, jo reikalai klostosi labai gerai.

Bendžaminą Volisą atleido iš apygardos ligoninės „Embarkadero" vadovo pareigų.

Lorena Harison ištekėjo už savo trenerio, kuris ją mokė žaisti tenisą.

Lu Dinetą nuteisė kalėti penkiolika metų už tai, kad vengė mokėti mokesčius.

Keną Melorį nuteisė kalėti ligi gyvos galvos. Po savaitės, kai į kalėjimą atėjo Dinetas, Melorį rado papjautą savo kameroje.

„Embarkadero" ligoninė stovi savo vietoje ir laukia kito žemės drebėjimo.

Populiarusis detektyvas

Sidni Šeldon

NIEKO NĖRA AMŽINA

Romanas

Iš rusų kalbos vertė Aneta Ručinskienė

SL 1329. 1997 10 24. 9,125 apsk. l. l. Užsakymas 1047. Išleido Rosma, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio g. 1, 2600 Vilnius. Kaina sutartinė